

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Be kitabın b rmesini
hiç indirmeksiniz.
Julia Quinn

ELIZABETH HOYT

 irkinin A e i

1.BÖLÜM

*Vaktiyle çok uzak diyarlardan birinde, üç
kızıyla bitlikte yoksul düşmüş bir dük
yaşarmış...*

—Kuzgun Prens ten.

Little Battleford, İNGİLTERE

Mart, 1760

Çılgınca dörtünela giden bir at, kavisli, çamurlu bir yol ve yürüyen bir kadın bir araya geldiğinde, asla hoş bir son beklememelisiniz. En iyi şartlarda bile, bu beraberlikten olumlu bir sonuç çıkması olasılığı son derecede düşüktür. Ancak bu sahneye bir de, kocaman bir köpekle birlikte, yoldan savrulmuş Anna Wren'i de eklerseniz, işte o zaman felaket kaçınılmaz olur.

Söz konusu at, yolunun üzerinde Anna'yı görünce ani bir şekilde yan tarafa sıçradı. Ona eşlik eden köpek de, atın tam burnunun dibine koşarak tepkisini gösterdi, bunun üzerine geriledi. Şaha kalkarak, iri toynaklarıyla adeta havayı tırmaladı. Ve kaçınılmaz olarak, at sırtındaki iri yarı binici de kendisini yerde buldu. Adam, sanki gökтейken vurulmuş da aşağı düşmüş bir şahin gibi Anna'nın ayaklarının dibine düşüverdi. Tabii bir şahininkine kıyasla biraz daha kabaca bir inişti bu. Düşerken, uzun kol ve bacakları yanlarına açıldı, şapkası bir tarafa, kırbağı başka tarafa gitti ve çamurdan gölcüğün içine doğru, görülmeye değer bir şekilde sular sıçratarak iniş yaptı. Yığınla pis suyun etrafa fışkırmasıyla, Anna da bundan nasibini alarak, sırılsıklam oldu.

Şimdi köpek dâhil herkes sus pus olmuştu.

Anna adama içinden aptal dedi, ama bunu sesli olarak dile getirmedi, Belli bir yaşa gelmiş dul bir kadın, bu arada iki ay içinde otuz bir olacaktı, hak etmiş olsalar da, erkeklere böyle sıfatlar yakıştıramazdı. Yok, bu kesinlikle olmazdı.

"Umarım bir yerinize bir şey olmamıştır," dedi onun yerine. "Kalkmanıza yardımcı olabilir miyim?" Sırılsıklam haldeki adama dişlerini sıkarak gülümsedi.

Adamın, onun nazik yaklaşımına aynı şekilde cevap vermeye hiç niyeti yoktu. "Yolun ortasında ne işin vardı, seni aptal kadın?" diye bağırdı.

Erkeklerin aptalca şeyler yaptıkları zaman, kendilerini önemli göstermek için takındıkları asabi bir tavırla, kendisini çamur deryasından güçlkle kurtararak, kadına karşı baskın çıkmak üzere doğruldu. Solgun, çiçek bozuğu yüzünde boncuk boncuk olmuş kirli sularla, korkunç gözüküyordu. Simsiyah kirpikler, kuzguni gözlerin etrafında gösterişli bir şekilde kümelenmişti, ancak adamın bu sıra dışı Özelliği bile burnuyla çenesinin iriliğini ve ince dudaklarının renksizliğini dengelemiyordu.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Arına, gülümsemesini hiç bozmadan. "Eve yürüyordum. Elbette sizin at sürerken tüm yolu kullanıyor olduğunuzu bilseydim ..."

Anlaşılan adam, zaten sorusunun cevaplanmasını beklemiyordu. Anna'yı da, açıklamasını da umursamayıp savuşturarak, alına doğru yöneldi. Şapkasını ve kırbacını almadan, tuhaf biçimde yatıştırıcı, alçak ve tekdüze bir sesle söverek, atına yaklaştı.

O sırada köpek olan biteni izlemek için yere oturmuştu.

Sıska bir doru olan atın derisinde tuhaf, açık renk yama benzeri parçalar vardı, bunlar da onu talihsiz bir benekli at gibi gösteriyordu. Gözlerini adama doğru çevirdi ve yan yan giderek, birkaç adım uzaklaştı.

"Tabii ya. Memesine ilk kez dokunulmuş bir bakire gibi oynaş böyle, seni kurt yeniği İğrenç post yığını," diye mırıldandı adam hayvana. "Seni bir elime geçirirsem, hastalıklı devenin oynak kıçlı eşeği becermesinden doğma piç, o az, gelişmiş boynunu sıkacağım. Görürsün sen."

At, okşayan tondaki bariton sesi daha iyi duyabilmek için, birbirine fazlasıyla uyumsuz duran kulaklarını döndürerek, ileriye doğru ürkek bir adım attı. Anna hayvana acıdı. Çirkin adamın sesi, ayağının altını gıcıklayan bir kuş tüyü gibiydi: Aynı anda hem sinir bozucu, hem de eziyet verici. Sevişirken de böyle midir, acaba, diye merak etti. Herhalde en azından farklı kelimeler kullanırdı.

Adam, geminden yakalamak üzere, serseme dönmüş ata yaklaştı. Bir dakika daha küfürler mırıldanmaya devam ettikten sonra, kıvrak bir hareketle hayvanın üstüne atladı. Üstüne giydiği dar güderi pantolon ıslanınca, ahlaksızca ortaya çıkmış olan adaleli bacaklarıyla atın gövdesini sıkarak, atın burnunu yola doğru çevirdi.

Şapkasız başını Anna'ya doğru eğerek, "İyi günler, bayan," dedi ve arkasına bile bakmadan atını, yanında koşan köpeğıyle birlikte, dar yoldan aşağı doğru hızla sürdü. Bir anda gölden kaybolmuştu. Hemen sonrasında, toynak sesleri de duyulmaz oldu. Anna, gözlerini yere çevirdi.

Sepeti, çamurun içinde duruyordu. Sabah alışverişinde aldığı her şey yola saçılmıştı. Üzerine gelen attan kaçarken düşürmüş olmalıydı. Şimdi, yarım düzine yumurta çamurlu suya sarıların sızdırıyor ve bir adet ringa balığında, onursuzca çamurlu suları boylamış olmasından dolayı, ona suçlarcasına kötü kötü bakıyordu. Balığı yerden alarak, üstünü eliyle temizlemeye çalıştı. Ayrıca, gri elbisesi, onu sertleştiren çamurla aynı renkte olsa da, ama sefil bir şekilde sarkmıştı. Çamur yüzünden bacaklarına yapışmış haldeki eteklerini teninden ayırmak için kaldırıp, içini çekerek tekrar bıraktı. Yolu iki taratma da bakarak, kontrol etti. Tepesindeki ağaçların çıplak dalları rüzgârdan çıtırdıyor, küçük dar yol son derece ıssız görünüyordu.

Anna, derin bir nefes alarak, Tanrı'nın ve ebedi ruhun önünde yasak kelimeyi haykırdı: "Piç!" Sonra da nefesini tutarak, tepesine bir yıldırım düşmesini ya da daha olası bir durum olarak, vicdan azabı duymayı bekleyerek, nefesini tuttu. Bunların hiçbirisi olmadı. Ancak bu sakinlikten bile, huzursuz olması gerekirdi. Ne de olsa hanımefendiler, ne derece kışkırtılmış olsalar da, erkeklere küfür etmezlerdi.

Ve o her şeyden önce saygıdeğer bir hanımefendiydi. Yoksa değil miydi?

Kulübesine giden yolu sürünerek tırmanırken, Anna'nın etekleri kaskatı kesilip, berbat bir hal almıştı. Yazın öndeki küçük bahçeyi dolduran çiçekler, orayı şenlendirdi, ama yılın bu zamanında bahçe çoğunlukla balçık çamur olurdu. Kapı, Anna daha eve varmadan açıldı. Şakaklarında beyaz bukleler sallanan ufak tefek bir kadın, kapının pervazından etrafı gözetledi.

"Ah, işte nihayet geldin." Kadın, sosa bulanmış tahta bir kaşığı, farkında olmadan yanağına damlalar sıçratarak sallıyordu. "Fanny'le koyun güveci pişiriyorduk. Bence artık sos yapmayı iyice öğrenmiş. Bunu nasıl fark ettim biliyor musun? Sosta neredeyse hiç topak yok." Sonra Anna'nın kulağına bir şeyler fısıldamak için öne doğru eğildi. "Ama hamuru üzerinde hâlâ çalışıyoruz. Korkarım tarifi diğerlerinden biraz farklı."

Anna, kayınvalidesine, bitkin bir halde gülümseyerek, "Güvecin harika olacağına eminim," dedi. Sonra evin dar girişine adım atarak sepetini yere bıraktı.

Yaşlı kadının gözlerinin içi gülüyordu, ama Anna önünden geçerken birden burnunu buruşturdu. "Canım bir yerden tuhaf bir koku geliyor ama..." Şaşkınlıktan sesini gitgide alçaltarak, Anna'nın başının üstündekilere bakakaldı. "Bu ıslak yaprakların şapkanda ne işi var?"

Anna yüzünü ekşiterek, kafasındakilere el yordamıyla ulaşmaya çalıştı. "Maalesef yolda küçük bir kaza geçirdim."

"Kaza mı?" Kayınvalidesi heyecandan kaşığı elinden düşürmüştü. "Yaralandın mı peki? Nasıl olur! Elbisen de, domuz ahırında yuvarlanıp çamura batmışsın gibi duruyor."

"İnan, bir yerime bir şey olmadı. Sadece biraz ıslandım o kadar."

"Sana hemen kuru giysiler giydirmemiz lazım canım. Ve bir de saçın tabii,.." Anne Wren, daha fazla konuşmakla vakit kaybetmeden "Fanny!" diye bağırarak, doğruca mutfığa yöneldi. "Onu yıkamamız gerekecek. Saçını yani. Şu merdivenleri çıkmana yardım edeyim," deyip tekrar Fanny'i çağırdı.

Ev işlerinden kızarmış elleri ve tepesinde topladığı yığın halinde, havuç rengi saçlarıyla., hırpani kılıklı bir kız hole doğru geldi. "Ne?"

Anna'nın arkasından merdiveni çıkan Anne Wren, birden duraksayarak, tırabzana dayandı. "Daha kaç kere sana çağırıl elğin zaman, 'Evet efendim,' demen gerektiğini söyleyeceğim? Eğer düzgün konuşmayı beceremezsen, hiçbir zaman büyük bir malikâneye hizmetçi olamazsın."

Fanny, ağzı yarı açık bir halde, gözlerini kırpıştırarak onlara baktı.

Anne Wren içini çekerek, "Git de ateşe bir kap su koy Bayan

Anna saçını yıkayacak," dedi.

Kız kaçarcasına mutfağa koştu. Neden sonra birden aklına gelmiş gibi, mutfaktan kafasını çıkarıp, "Evet efendim," dedi.

Dik merdivenlerin sonunda küçük bir alana ulaşıyordu. Solda yaşlı kadının odası, sağda ise Anna'nınki bulunuyordu. Anna, odasına girerek, doğruca tuvalet masasının üzerinde asılı duran aynaya gitti.

Kayınvalidesi arkasında durmuş, "Bu kasaba da ne hale geldi böyle!" diye söylenip duruyordu. "At arabası mı ıslattı seni? Bugünlerde bu posta arabacıları çok vurdumduymaz oldular. Yolun tamamı onlarınmış gibi davranıyorlar."

Anna, aynadaki yansımasına göz atarken cevap verdi. "Sana tamamen katılıyorum." Düğününden hatıra, kurutulmuş elma çiçeklerinden bir süs halkası, aynanın üstünde asılı duruyordu. "Bu seferki tek bir atlıydı." Saçları, sıçan yuvasına dönmüştü ve alnında hâla, çamur lekeleri vardı.

"Daha da kötüsü, at sırtında gezen bu beyler zaten," diye homurdandı yaşlı kadın. "Nedendir bilinmez, bazıları hayvanlarını kontrol edemiyorlar. Son derece tehlikeli. Kadınların ve çocukların güvenliğini tehdit ediyorlar."

"Hi hi." Anna, şalını çıkarmak için kımıldayınca, baldırının ön kısmını karşısında duran sandalyeye çarptı. Sonra bir an için gözleri küçük yatak odasına takıldı. Peter'la dört yıl süren evliliklerinin tamamını burada geçirmişlerdi. Eskiden Peter'ın paltosunun asılı durduğu çengele, şalını ve şapkasını astı. Bir zamanlar kocasının ağır kanun kitaplarını üzerine yığıldığı iskemle, şimdi yalağın yanında başucu sehpası olarak kullanılıyordu. Üzerinde kocasının saçlarından birkaç kızıl telin bulunduğu saç fırçası bile uzun zaman Önceden ortadan kaldırılmıştı.

"En azından balığı kurtarmışsın." Anne Wren hâlâ sinirliydi. "Gerçi çamur banyosunun, balığın tadına tat katacağını sanmıyorum."

"Şüphesiz," diye dalgın bir halde cevap verdi Anna. Gözleri tekrar bir zamanlar gelin başını süsleyen, elma çiçeklerinden yapılmış halkaya takılmıştı. O da harap bir haldeydi Dul kaldığından bu yana altı yıl geçtiğine göre, buna şaşmamak gerekirdi. "Pis kokulu şey!" diye düşündü. Onun bahçedeki çöp yığınının arasında olması daha doğru olurdu. Bu konuyla daha sonra ilgilenmek üzere, süsü alıp bir kenara fırlattı.

"Dur canım, sana yardım edeyim." Anne Wren, elbisenin kopçalarını aşağıdan başlayarak açmaya başladı. "Bunu hemen süngerle silmemiz gerekecek. Kenarlarında epeyce bir çamur var. Belki uygun bir biçimde kesip, yeni bir model verirsem ..," Eğilince, sesi boğuk gelmeye başlamıştı. "Bak şimdi model deyince aklıma ne geldi! Dantelimi tuhafiyeciye sattın mı?"

Anna, elbiseyi aşağıya doğru iterek yere düşürdü ve dışına doğru bir adım atarak, elbiseden kurtuldu. "Evet sattım. Çok beğendi. Uzun süredir gördüğüm en güzel dantel olduğunu söyledi."

"Eh yani ben de neredeyse kırk yıldır oya işliyorum." Anne Wren mütevazı görünmeye çalışarak, boğazını temizledi ve "Peki, sana kaç para verdi?" diye sordu.

Anna çekingen bir şekilde, "Bir şilin, altı pens," diye cevap vererek, eski püskü bir giysiye uzandı.

"Ama ben onu işlemek için beş ayımı verdim." Yaşlı kadının öfkeden nefesi sıkışmıştı.

Anna, "Biliyorum," diyerek içini çekip, saçlarını omuzlarında serbest bıraktı. "Dediğim gibi, tuhafiyeci senin yaptığın işi gayet kaliteli buldu. Sorun dantelin para getirmiyor olması."

"O danteli bir şapkanın ya da bir elbisenin üzerine işlesin, bak nasıl para getiriyor," diye homurdandı Anne Wren.

Anna, karşısındakinin duygularına katılan bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. Saçağın altındaki çengelden bir banyo

bezi aldı ve iki kadın hiç konuşmadan, merdivenlerden aşağı indiler. Fanny, mutfakta bir kazan suyun üzerine eğilmiş vaziyetteydi. Siyah kırıslara asılı, kurutulmuş bitki demetleri havaya güzel kokular yayıyorlardı. Eski tuğla ocak bir duvarın tümünü kaplıyordu. Karşısında ise arka bahçeye bakan, perdesi açık bir pencere vardı. Lahana, küçücük alanda açık yeşil volanlar halinde asker gibi dizilmişlerdi. Turplarla şalgamlar da bir haftadır yemeye hazır durumlardaydılar.

Anne Wren, mutfak masasına bir leğen yerleştirdi. Yıllarca üzerinde yapılan günlük ovma ve fırçalama işlerinden dolayı aşınmış olan masa, odanın ortasındaki yerini hâlâ gururla koruyordu. Geceleyin, küçük hizmetçi ottan minderini yayabilirdi diye, onu duvara dayıyorlardı.

Fanny su dolu kazanı getirdi. Arına leğene doğru eğildi ve kayınvalidesi suyu başına dökmeye başladı. Su ılıktı.

Anna saçını sabunlayarak, derin bir nefes aldı. "Korkarım mali durumumuz için bir şeyler yapmamız gerekecek!"

"Ah, daha da tasarruflu olmamız gerektiğini söyleme lütfen canım," diye sızlandı Anne Wren. "Salı ve Perşembe günleri yediğimiz koyun eti dışında, taze et almayı bıraktık zaten. Ayrıca ikimize yeni elbise almayı asırlar oldu."

Anna, kayınvalidesinin Fanny'nin bakım masraflarından hiç bahsetmediğini fark etti. Kız görünüşte onların aşçısı ve hizmetçisi olsa da, aslında kayınvalidesiyle kendisinin iyilikseverlik içgüdüleri sayesinde oradaki varlığını koruyordu. Fanny'nin tek akrabası olan büyükbabası, on yaşındayken ölmüştü. O zamanlar kasabada kızı yoksullar evine göndermek yönünde konuşmalar olmuş ve Anna buna engel olmak için müdahale etmişti. İşte o zamandan beri Fanny, onlarla birlikte yaşıyordu. Anne Wren'in onu büyük bir evde hizmetçi olması için eğitip yetiştirme gibi bir umudu vardı, ama kızın şu ana kadar pek bir gelişme kaydettiği söylenemezdi.

"Sen şimdiye kadar yaptığımız tasarruflarda gayet başarılı oldun," dedi Anna saçlarını köpürtürken. "Ama Peter'ın bize bıraktığı yatırımlar, eskisi kadar iyi para getiriyor. Gelirimiz, onun ölümünden beri hiç sürekli azalıyor."

"Bizi yaşamımızı sürdürmemiz için bu kadar az parayla bırakıp gitmesi kötü oldu," dedi Anne Wren.

Anna içini çekerek, "Ceride bu kadar az bir meblağ bırakarak, ölüp gitmeyi o da İstemezdi. Peter hummadan vefat ettiğinde, henüz çok gençti. Eminim, şimdi sağ olsaydı, kenarda çok parası olurdu."

Aslında Peter, evliliklerinden kısa bir süre önce babasının ölümünün ardından, maddi durumlarını hayli yoluna koymuştu. Yaşlı adam hukukçuydu, öte yandan düşüncesizce yaptığı pek çok yatırım, onu borç batağına itmişti. Düğün sonrasında Peter, borçlarını ödemek için, büyüdüğü evi satıp, taze gelinini ve dul annesini yanma alarak çok daha küçük bir eve yerleşmişti. Hastalanıp, on beş gün içinde vefat ettiği sırada, avukat olarak çalışıyordu.

Anna'yı bu küçük evi çekip çevirmek üzere tek başına bırakarak göçüp gitmişti. "Durula lütfen."

Basma ve ensesine soğuk sular döküldü. Kafasında hiç sabun kalmadığına emin olmak için kontrol etti, sonra da saçlarını elleriyle sıkarak, kalan son sulardan da kurtuldu. Başına bir bez sararak, kafasını kaldırıp baktı. "Sanırım bir iş bulmam gerekiyor."

"Yok canım bu kesinlikle olmaz." Anne Wren kendisini sandalyeye külçe gibi bıraktı, "plof" diye bir ses çıkardı. "Hanımefendiler çalışmazlar."

Arına ağzındaki kasların seğirdiğini hissetti. "İyi o zaman, ben bir hanımefendi olarak kalayım, ama ikimiz de açlıktan ölelim. Bunu mu tercih edersin yani?"

Anne Wren ne diyeceğini bilemeyerek duraksadı.

"Bu soruyu cevaplama," dedi Anna. "Zaten Öyle ya da böyle açlıktan ölme raddesine gelmeyiz, ama evimize biraz daha gelir sağlamak için kesinlikle bir yol bulmamız lazım."

"Belki ben biraz daha dantel işlesem... Ya da, ya da et yemekten tamamen vazgeçebiliriz," dedi kayınvalidesi biraz çılgınca bir iradeyle.

"Senin bunları yapmak zorunda kalmanı istemiyorum. Ayrıca, babam beni eğitti."

Anne Wren'in yüzü birden aydınlanmıştı. "Baban Little Battleford'un şimdiye kadar gördüğü en iyi kilise papazıydı. Tanrı ruhuna huzur versin. Herkesi çocuk eğitimiyle ilgili görüşleriyle aydınlatırdı."

"Hi hi." Anna başındaki bezi alarak, ıslak saçlarını taramaya başladı. "Bana okuma yazma ve aritmetik öğretti. Biraz Latincem ve Yunancam bile var. Yarın mürebbiye ya da refakatçi olarak bir iş bakarım diye düşündüm,"

Anne Wren, "Yaşlı bayan Lester neredeyse tamamen kör oldu. Damadı kesin seni ona bir şeyler okuman için işe alır," dedi ve aniden havayı koklayarak İrkildi.

Arına da, kayınvalidesiyle aynı anda, etrafı saran yanık kokusunu fark etmişti. "Fanny"

İşverenleri arasındaki fikir alışverişini dinlemekte olan küçük hizmetçi, aniden acı bir çığlık atarak, ocaktaki güvece koştı. Anna yılmış bir şekilde inledi.

Bir akşam yemeği daha yanmıştı!

FELIX HOPPLE, Swartingham Kontu'nun kütüphanesine girmeden önce, üstünü başını kontrol etmek için bir süre durakladı. Her İki tarafında sosise benzeyen iki adet sıkı buklesi olan peruğu, daha yeni, uygun bir eflatun renginde pudralanmıştı. Yaşına göre oldukça ince olan fiziği, kenarları sarıasma yaprakları ile süslü, kahverengiye çalan koyu mor renkteki yelege İle daha da belirginleşiyordu. Yeşil ve turuncu çizgili olan dar pantolonuyla, gösterişsiz ama yakışıklıydı. Giyinme stili kusursuzdu ve kapı önünde duraksamasını gerektirecek hiçbir sebep yoktu.

İçini çekti. Kont, sinir bozucu bir şekilde homurdanmaya meyilli bir adamdı. Felix, Ravenhill Abbey malikânesinin kâhyası olarak, son iki hafta içinde can sıkıcı homurdanmalara biraz fazlaca maruz kalmıştı. Bu durum kendisini seyahatnamelerde sözü edilen,, her an patlamaya hazır türden, büyük ve uğursuz volkanların kuytularında yaşayan şu şanssız yerlilerden biri gibi hissetmesine yol açmıştı. Lord Swartingham'ın, yıllarca ortalarda görünmeyip de, şimdilerde Abbey'e yerleşmeye karar verişine bir anlam veremiyordu, ama içinde kontun daha çok, hem de çok uzun zaman burada kalacağına dair bir his vardı.

Kâhya, yeleğinin önünü çekiştirerek düzeltti. Konta ileteceği sorun ne kadar tatsız olsa da, bunun asla kendi hatası sayılamayacağını kendisine hatırlattı. Nihayet kendisini hazır hissederek, onaylar biçimde kafasını sallayıp, kütüphanenin kapısını çaldı.

Önce bir sessizlik oldu. Sonra içeriden kalın ve kendinden emin bir ses gürleyerek, "Gel," dedi.

Kütüphane, malikânenin batı kanadındaydı ve ikindiye yaklaşan saatlerde güneş, neredeyse duvarın tamamını kaplayan, geniş pencerelerden içeri süzülüyordu. Dışarıdan birisi, kütüphanenin güneşli ve davetkâr bir oda olduğunu düşünebilirdi, ama güneş ışığı içeri girer girmez, bir şekilde bu büyük ve derin alanda yutuluyor ve odanın büyük bir kısmına gölgeler hâkim oluyordu. İki kat yüksekliğindeki tavan, tümüyle karanlıktı.

Kont, barok tarzında masif bir masanın arkasında oturuyordu. Masa o kadar muazzamdı ki biraz daha cüssesiz bir adam orada oturuyor olsa, cüce gibi görünürdü. Hemen yanı başında, bir şömine alevlenmeye çalışıyor ama bir türlü tutuşamıyordu. Üzerinde benekleri olan iri, kahverengi bir köpek, şöminenin önünde ölü gibi yayılıp yatmıştı. Felix ürktü. Köpek, iyi cins bir bekçi köpeği ile belki de bir kurt köpeğinin çiftleşmesinden meydana gelmiş bir kırmaydı. Sonuçta ortaya, Felix'in köşe bucak kaçtığı, çirkin, hain bir köpek çıkmıştı.

Felix boğazını temizleyerek, "Bir dakikanızı alabilir miyim, lordum?" diye sordu.

Lord Swartingham bakışlarını elindeki kâğıttan kaldırarak, "Yine ne var, Hopple? Gel içeri, gel. Ben şunu bitirirken, otur da bekle. Bir dakika sonra seninle ilgileneceğim."

Felix, maundan masanın önündeki koltuklardan birine geçerek, gömülürcesine oturdu. Bir gözü de hâlâ köpekteydi. Patronunun ruh hali hakkında bir ipucu yakalamak için bu ertelemeyi kullanmaya karar verdi. Kont, Önündeki kâğıda kaşları çatık bir halde bakarken, yüzündeki çiçek bozuğu izleri, ifadesini daha da çekilmez kılıyordu. Tabii ki, bu görüntü kesin olarak kötü bir şey olduğunu göstermezdi, çünkü kont doğal halindeyken de asık suratlı bir adamdı.

Lord Swartingham önündeki kâğıdı kenara itti. Yarım ay biçimindeki okuma gözlüğünü çıkarıp, cüssesini, koltuğunu gıcırdatarak arkaya yaslandı. Felix, bir an kendisini koltuğun yerine koyarak irkildi.

"Evet, Hopple?"

"Lordum, anlayışla karşılayacağınızı umduğum bazı tatsız haberlerim var." Karşısındakinin tepkisini tartarcasına gülümsedi.

Kont, hiç yorum yapmadan gözlerini iri burnuna dikti.

Felix, gömleğinin kol ağzlarını çekiştirerek, "Yeni sekreter, Bay Tootleham, ailesiyle ilgili acil bir durum dolayısıyla, oldukça hızlı bir şekilde istifasını vermek zorunda kaldı."

Parmaklarıyla sandalyenin koluna tempolu bir şekilde vurmaya başlamış olmasına rağmen, kontun yüzündeki ifade, hâlâ en ufak bir şekilde değişmemişti.

Felix daha hızlı konuşmaya başladı. "Öyle görünüyor ki Bay Tootleham'ın annesiyle babası, ateşlenip yatağa düşmüşler ve onun yardımına ihtiyaçları varmış. Terleme ve ishalle birlikte seyreden, oldukça bulaşıcı ve Ölümcül bir hastalık."

Şimdi Kont, simsiyah kaşlarından birini havaya kaldırmıştı.

"aslında Bay Tootleham'ın iki erkek kardeşi, üç kız kardeşi, yaşlı büyükannesi, bir halası ve hatta ailenin kedisi de bu salgına yakalanmışlar ve gerçekte ; kendilerine bakamaz haldeymişler." Felix, susarak konta baktı.

Ses yok.

Felix saçmalayıp, abuk sabuk konuşmamak için kendine zor hakim oluyordu.

Lord Swartingham, "Kedi mi?" diyerek hafifçe homurdandı.

Felix, cevap vermeye hazırlanıyordu ki, bu çabası karşısındakinin kükrercesine küfür etmeye başlaması yüzünden sonuçsuz kaldı. Kont, bir çömleği kapıp, kapıda duran Felix'in kafasına fırlattığında, yeni yeni kazanmaya başladığı ustalıklı, başını çabucak eğip darbeyi savuşturdu.

Çömlek, şiddetli bir şangırtı ve düşen parçaların çingırtısı eşliğinde kapıya isabet etti. Sahibinin hırsını bu tuhaf davranışlarla çıkarmasına fazlasıyla alışık görünen köpek ise, sadece içini çekmekle yetindi.

Lord Swartingham, öfkeyle burnundan solurken, kömür karası gözleriyle Felix'i olduğu yere çiviledi. "Onun yerine birisini bulduğuna eminim."

Felix aniden yakasının daraldığı hissine kapıldı ve bir parmağını boynuyla onu boğan kumaş arasına sokarak, kendisini rahatlatmaya çalıştı. "mm... Aslında, Lordum, elbette ki büyük bir gayret ve özenle aramama, hatta yakınımızdaki tüm kasabaları böyle birini bulabilmek için taramama rağmen, maalesef..." Yutkundu ve bütün cesaretini toplayarak, patronunun gözlerine baktı. "Maalesef henüz yeni bir sekreter bulamadım."

Lord Swartingham hiç kımıldamadı. "Ziraatçiler Cemiyeti tarafından verilen derslere ait müsveddelerimi, dört hafta içinde temize çekebilecek bir sekretere ihtiyacım var." Son derece ürkütücü bir tavırla durumu bildirmişti. "Tercihen burada iki günden fazla kalmaya dayanabilecek birine. Derhal bulun birini!" diye emrederek, öfkeyle masadan başka bir kâğıt alıp, okumaya devam etti.

Görüşme böylece sona ermiş oluyordu.

"Elbette, lordum." Felix, ürkek bir halde sandalyesinden neredeyse zıplayarak, kapıya doğru kaçarcasına koştu. "Hemen aramaya başlayacağım, lordum."

Lord Swartingham, Felix neredeyse kapıya varana kadar bekledi ve sonra "Hopple," diye gürledi

Felix tam kaçacakken, elini kapı tokmağından tekrar geri çekti. "Evet lordum?"

"Sana ertesi sabaha kadar izin veriyorum." Felix, patronunun hâlâ aşağıya çevrili başına bakarak yutkundu. Boyunca pis kalan ahırları ilk görüşünde, herhalde Herkül de benim gibi hissetmiştir, ama Herkül yine de bu ahırları bir günde temizleyebilmişti, diye düşünerek "Elbette lordum," cevabını verdi.

BEŞİNCİ SWARTINGHAM KONTU Edward De Raaf, Kuzey Yorkshire'daki mülkünden gelen raporu okumayı bitirip, gözlüğüyle birlikte, kâğıt yığınının üzerine fırlattı. Pencereden gelen ışık gitgide sönük bir hal alıyordu ve çok yakında tamamen gözden kaybolacaktı. Koltuğundan kalkarak, pencereden dışarı bakmaya gitti. Köpek de kalktı, gerindi ve eline çarparak onun yanındaki yerini aldı. Edward da dalgın dalgın onun kulaklarını sıvazladı.

Bu, birkaç ay içinde, gece karanlığında kaçıp giden ikinci sekreterdi. Dışarıdan birisi bu durumu duysa, onun bir canavar olduğunu düşünebilirdi. Bu sekreterlerin her biri erkekten çok fare gibiydi. Biraz huysuzlansa ya da sesini yükseltse, hemen kaçıp gidiveriyorlardı. Bu sekreterlerden bir tanesinde bile, dün neredeyse ezeceği kadının yarısı kadar yürek olsaydı... Dudakları seğirdi. Yolun ortasında ne işi olduğunu sorduğunda, kendisine verdiği alaycı ve etkileyici cevap dikkatinden kaçmamıştı. Hayır, bütün ateşini üzerine püskürtürken dahi, o kadın dindik duruşunu bozmadan, kendini savunmuştu. Ne yazık ki, sekreterleri aynı yürekliliği gösterememişlerdi.

Karanlık pencereden öfkeyle dışarıya baktı. Sonra bir başka sorun daha vardı, Burada kendisini rahatsız ve huzursuz hissediyordu. Çocukluğunu geçirdiği ev, hatıralarındaki halini koruyamamıştı.

Evet, artık olgun bir erkekli. Ravenhill Abbey'i son ziyaretinde, ailesinin yasını tutan genç bir adamdı. Aradan geçen yirmi yıl boyunca, kuzeydeki mülkleri ve Londra'daki ev arasında amaçsızca gidip gelmişti, ama her nedense, aradan geçen zamana karşın bu iki yerde de kendini yuvasında hissedememişti. Kendisini Abbey'den tamamen uzak tutmuştu, çünkü biliyordu ki burası, ailesinin yaşadığı dönemlerdeki gibi kalamayacak, değişecekti. Tamam, burayı biraz değişmiş bulacağını tahmin ediyordu, ama ne karşılaştığı bu kasvetli ortama, ne de bu kahredici yalnızlık duygusuna hazırlıklıydı. Odaların bu bomboş hali, hafızasına yer etmiş geçmişe ait kahkaha seslerini ve ışığı anımsatarak onunla alay ediyor, onu yenik düşürüyordu.

Hatıralarında kalan ailesi...

Malikânenin kapılarını yeniden açmakla ısrarlı oluşunun yegâne sebebi, yeni gelinini buraya getirmeyi umuyor

olmasıydı. Evlilik sözleşmesi görüşmelerinde muvaffak olduğunda gelecek olan gelinini... Bu evliliğinde de başka bir yere yerleşmeyi kabul ederek, kısa süren ilk evliliğindeki hatalarını tekrarlamayacaktı. Geçmişte, genç karısının doğup büyüdüğü yer olan Yorkshire'da kalarak, onu mutlu etmeye çalışmış, ancak bu da işe yaramamıştı. Karısının vakitsiz ölümünün ardından geçen yıllar boyunca, aslında onun yuvaları olarak seçip yerleştikleri hiçbir yerde mutlu olmayacağını anlamıştı.

Edward, pencereden uzaklaşarak, uzun adımlarla kütüphanenin kapısına yöneldi. Kafasında kurduğu gibi bir başlangıç yapacak, Abbey'de yaşayıp, burayı tekrar bir yuva haline getirecekti. Kontluğunun merkezi ve aile ağacını tekrar dikmeyi düşündüğü yer burasıydı. Evliliği meyvesini verip de, bu boş koridorlar yeniden çocuk kahkahalarıyla çınlamaya başlayınca, Ravenhill Abbey de elbette yeniden canlanacaktı.

2. BÖLÜM

Tanrı, dükün üç kızma da adil davranmıştı. En büyüğünün mavi siyah ışıklar saçan, gece gibi zifiri saçları vardı; ikincisi süt beyaz yüzünü çevreleyen kor kızdı saçlarla bezenmişti; en küçüğünün ise hem yüzü hem de endamı altın rengindeydi. Öyle ki güneş ışığında yıkanmış gibi görünüyordu. Ancak, bu üç kızdan sadece en küçüğü iç güzelliği yönünden babasına benzemişti. Bu kızın adı Aurea'ydı...

— Kuzgun Prens'ten.

Little Battleford'da yüksek sınıftan kadınlar için böylesi bir iş kıtlığı olduğunu kim tahmin edebilirdi? Anna bu sabah kulübeden ayrılırken, iş bulmasının kolay olmayacağını biliyordu, ama içinde yine de biraz umut vardı. Tüm istediği, okuma yazma bilmeyen çocukları için mürebbiye arayan bir aile ya da yün sararken kendisi gibi birine ihtiyaç duyan yaşlı bir kadın bulabilmektir. Çok şey miydi istediği?

Anlaşılan öyleydi.

ikinci olmuştu. Çamurlu yollarda, bir aşağı bir yukarı yürümeye çabalamaktan bacakları ağrımişti ve hâlâ işsizdi. Yaşlı bayan Lester edebiyattan hoşlanmıyordu. Damadı ise durum ne olursa olsun, kayınvalidesine bir can yoldaşı tutmayacak kadar cimriydi. Anna, başka kadınlara da uğrayıp, kendisine uygun bir işte çalışmak istediğini ima etmiş, ama maalesef sonuçta ya bir yardımcı tutmaya paralarının yetmeyeceğini söylemişler ya da açıkça reddetmişlerdi.

Sonra Felicity Clearwater'in evine gitmişti.

Felicity, Toprak Ağası Clearwater'ın üçüncü karısıydı. Adam hanımından otuz yaş büyüktü ve Swarthigham Kontu'nun yanısıra, bölgedeki en geniş araziye sahipti. Onun karısı olarak, Felicity ise kendisini açıkça, Wren ailesinin mütevazı evinden çok daha yukarıda, tüm Little Battleford'a egemen, Önemli biri olarak görüyordu. Bununla birlikte, Felicity'nin bir mürebbiyeden eğitim almaya uygun yaşta iki tane kızı vardı ve Anna bu yüzden ona da uğramıştı. Sivri ve keskin çakıl taşları üzerinde yürüyen bir kedi gibi dikkatli davranarak, bu kadınla dayanılmaz bir yarım saat geçirmişti. Felicity, ziyaretinin sebebini öğrendiğinde, zaten kusursuz görünen saçlarını nazik bir el hareketiyle düzelterek, Anna'yı müzik bilgisi konusunda kibarca sorgulamıştı.

Anna ve ailesi papaz evinde kalırlarken, kilisenin bütçesi piyano almaya asla yetmemişti. Genç kızken Felicity'i çeşitli sebeplerle o eve davet ettiğinden, o da bu gerçeği zaten biliyordu.

Anna derin bir nefes alarak, "Korkarım, müzikle ilgili hiçbir yeteneğim yok, ama biraz Yunanca ve Latince biliyorum."

Felicity, yelpazesini açarken kamçı şaklamasına benzer bir ses çıkarmış, sonra da yelpazenin arkasına saklanarak kıkırdamaya başlamıştı. "Gülmesine hâkim olup, nihayet konuşabildiğinde ise,"Ah, çok özür dilerim, ama benim kızlarım, Latince ya da Yunanca gibi böyle erkeklere özgü şeylerle kafalarını doldurmayacaklar. Bir hanımefendiye hiç de yakışmıyor. Sence de öyle değil mi?"

Anna, dişlerini sıkmış, ama yine de gülümsemeyi başarabilmişti. Ta ki Felicity, aşçının yeni bir mutfak hizmetçisine ihtiyacı var mıymış diye, bir de mutfağa bakmasını önerene kadarı İşte o anda Anna'nın morali iyice dibe vurmuştu.

Anna içini çekerek, gayet tabii gerekirse mutfak hizmetçisi de hatta daha beteri de olabilirim, ama Felicity'nin evinde değil, diye düşündü. Artık doğruca eve gitme zamanıydı.

Nalburun bulunduğu köşeyi dönerken, aksi yöne koşturmakta olan Bay Felix Hopple'a çarpılmaktan zor kurtulabildi. Birkaç santimlik mesafe kala, çekinerek de olsa uşağın göğsünden destek alıp çarpışmayı önleyebilmişti. Bir paket iğne, birkaç adet san nakış ipliği ve Anne Wren için aldığı bir paket çay, sepetinden yerlere savruldu.

"Ah gerçekten çok özür dilerim, Bayan Wren," diye soludu ufak tefek adam. Bir yandan da eğilmiş, yerdekileri toplamaya çalışıyordu. "Kafam o kadar dalgındı ki nereye gittiğimin farkında değildim."

"Gerçekten hiç önemi yok." Adamın giydiği kırmızı ve mor çizgili yelege bakarak, gözlerini kırptırdı. Aman Tanrım. "Kontun nihayet Ravenhill'e yerleştiğini duydum. Çok meşgul olmalısının."

Gizemli kontun bu civarlarda tekrar görülmesi üzerine, kasaba dedikoduları tavana vurmuştu. Bu konu herkes kadar Anna'nın da ilgisini çekiyordu. Aslında geçen gün onu neredeyse ezecek olan, çirkin adamın kimliğini merak etmeye başlamıştı...

Bay Hopple içini çekerek, "Korkarım Öyle," dedi ve bir mendil çıkararak, alnım sildi. "Kontum için yeni bir sekreter arayışındayım. Açıkçası bu hiç de kolay bir araştırma olmuyor. Bu iş için son görüştüğüm adam, verdiğim deneme kâğıdını mürekkep lekesi içinde bıraktı. Ayrıca heceleme ve imlâ bilgisi konusunda da pek tatmin olamadım."

"Bunlar hep sorun olacaktır." "Kesinlikle."

"Bugün uygun bir sekreter bulamazsanız, unutmayın, Pazar günü kilisede bir sürü beyefendi olacaktır," dedi Anna. "Belki orada birisini bulabilirsiniz."

"Maalesef, bu benim işime yaramaz, çünkü Lord cenapları, yarın sabaha kadar yeni bir sekreter bulunması gerektiğini belirtti."

"O kadar çabuk mu?" Anna şaşkınlıkla bakakalmıştı. "Bu çok az bir zaman." İşte o anda, aklına parlak bir fikir geldi.

Uşak ümitsizce, iğne paketine bulaşan çamuru silmeye çalışıyordu.

"Bay Hopple," dedi Anna usulca. "Kont size erkek sekreter istediğini mi söyledi?"

Hopple, hâlâ iğne paketiyle uğraşır bir halde. dalgınlıkla cevap verdi: "Yo, hayır. Kont bana sadece yeni bir sekreter bulmam için talimat verdi, ama başka ne..." Aniden sustu.

Anna, hasır şapkasını düzelterek, anlamlı bir biçimde gülümsedi. "Doğrusunu söylemek gerekirse Bay Hopple, ben de son zamanlarda ne kadar çok boş zamanım olduğunu düşünüyordum. Belki haberiniz yoktur, ama ben size söyleyeyim: Çok okunaklı bir yazım var ve hecelemeyi de gayet iyi biliyorum."

"Şeyi teklif ediyor olamazsınız..." Bay Hopple, zıpkın yemiş bir balık gibi sersemlemiş bir halde bakıyordu.

"Evet, kesinlikle teklif ediyorum," diyerek başıyla onayladı Anna. "Hem de tam düşündüğünüz şeyi. yarın Ravenhill'e dokuzda mı geleyim, onda mı?"

"Eee, dokuzda gelin. Kont erken kalkar. A... ama bakın Bayan Wren gegeberçekten..." Bay Hopple fena halde kekeleyordu.

"Evet, gerçekten, Bay Hopple. Her şey halloldu ve hiçbir sorun yok. Yarın saat dokuzda görüşürüz." Anna, zavallı adamı sakinleştirmek için hafifçe koluna dokundu. Adam gerçekten de iyi görünmüyordu. Anna yoluna gitmek üzere döndü, ancak çok önemli bir noktayı unuttuğunu fark ederek durdu. "Son bir şey daha. Kont ne kadar maaş teklif ediyor?"

"Maaş mı?" Yaşlı adam gözlerini kırptırdı. "Şey, eee, kont son sekreterine ayda üç pound ödüyordu. Bu sizin için de uygun mudur?"

"Üç pound." Anna sessizce kelimeleri tekrarlarlarken, dudakları kımıldadı. Sanki Little Battleford'a şahane bir güneş doğmuş, gününü aydınlatmıştı. "Bu maaş benim için de uygundur." EDWARD, RAWENHILL ABBEY'DEN aşağı inerken, önündeki son üç basamağın üstünden atlayarak, sırtına vuran akşam güneşi eşliğinde, uzun adımlarla ahırlara doğru yöneldi. Köpek de, her zamanki gibi, onun adımlarını takip ediyordu. "Ve şüphesiz odaların birçoğunun havalandırılması, hatta belki de aynı zamanda boyanması da gerekecek. Anlaşıldı mı Hopple?" diye bağırdı.

Cevap gelmedi.

"Hopple? Hopple!" Çizmeleriyle ayaklarının altındaki çakıl taşlarını gıcırdatarak, olduğu yerde geri dönüp arkasına baktı.

"Bir saniye, lordum." Uşak üst basamaklardan daha yeni inmeye başlıyordu ve nefes nefese kalmış görünüyordu. "Bir saniye sonra... orada... olacağım."

Edward, Hopple ona yetişene dek, ayağını yere vurarak, bekledi. Sonra, arka tarafa doğru yürümeye devam etti. Burada çakıl taşlarının yerini, avluya döşenmiş parke taşları alıyordu. "Üst katlardaki odalar hakkında söylediklerimi anladın mı?"

"Eee, üst katlardaki odalar mı, lordum?" Ufak tefek adam, elindeki notları gözleriyle taramaya çalışırken, hırıltıyla soluyordu.

"Kâhya kadına o odaları havalandırmasını söyle," diye tekrar etti. "Boyanmaları gerekiyor mu, kontrol et. Yani evin bakımlı olması için uğraş be adam!"

"Elbette lordum," diye mırıldanarak, elindeki kâğıda kontun söylediklerini not etti.

"Eh, artık herhalde bir sekreter bulmuşsundur."

"Eee, aslında..." Uşak bir şeyler arar gibi notlarına göz gezdirdi.

"Sana yarın sabaha kadar kesinlikle birini bulmanı söylemiştim."

"Evet, tabii ki lordum, aslında aradığınız özelliklere uygun olabilecek biri var..."

Edward çift kanatlı büyük ahır kapısının önünde durdu. "Hopple, bana bir sekreter buldun mu, bulmadın mı?"

Kâhya telaşlanmıştı. "Evet, lordum, kesinlikle sizin için bir sekreter bulduğum söylenebilir."

"O halde neden öyle söylemiyorsun?" Lord hiddetlenmişti. "Adamla ilgili bir sorun mu var?"

"Hahahayır lordum," diye kekeledi, korkunç mor yeleşini düzeltti "Bence bir, şey, bir sekreter olarak gayet tatmin edici olacaktır." Bakışları ahırın tavanındaki rüzgârgülüne odaklanmıştı.

Edward da kendisini farkında olmadan rüzgârgülünü incelerken buldu. Gıcırdayarak dönüyordu. Sonra bakışlarını oradan ayırarak, aşağıya indirdi. Köpek de hemen yanı başında, kafasını dikmiş, aynı noktaya bakıyordu.

Edward, onaylayan bir tavırla başını sallayarak, "Güzel. Sekreter yarın sabah geldiğinde, ben burada olmayacağım," dedi. İkinci güneşini arkalarında bırakarak, ahırın loşluğuna doğru ilerlediler. Köpek, köşeleri koklayarak, hızla önden yürüyordu. "Bu durumda, müsveddelerimi senin ona gösterip, genel olarak görevlerini anlatman gerekecek," diyerek döndü. Ona mı öyle geliyordu, yoksa Hopple gerçekten bir anda rahatlamış mıydı?

"Tabii ki lordum," dedi kâhya.

"Yarın sabah erkenden Londra'ya doğru yola çıkacağım ve tüm hafta boyunca da oralarda olacağım. Döndüğümde sekreter, bıraktığım kâğıtların hepsini temize çekmiş olmalı."

"Elbette lordum," derken kesinlikle kâhyanın göklerinin içi gülüyordu.

Edward, özellikle onun gözlerinin içine bakarak, homurdandı. "Döndüğümde, yeni sekreterimle tanışmak için sabırsızlanıyor olacağım"

Hopple'ın yüzündeki gülümseme aniden donmuştu.

ANNA ERTESİ SABAH malikâneye giden araba yolunda taban teperken, Ravenhill Abbey'in oldukça ürkütücü bir yer olduğunu düşündü. Köyden çiftliğe yaklaşık beş kilometrelik bir yürüyüş mesafesi vardı ve artık baldırları ağrımaya başlamıştı. Neyse ki güneş iç açıcı bir şekilde parlıyordu. Yaşlı meşe ağaçları. Little Battleford'dan bu yana yol boyunca uzanan açık tarlalara sınır oluşturarak, arazi örtüsünü değiştiriyordu. Ağaçlar o kadar yaşlıydı ki, iki atlı aralarındaki boşluktan yan yana geçebilirlerdi.

Bir köşeyi dönüp, nefes nefese kalmış bir halde durdu. Ağaçların altında uzanan narin yeşil çimenler, benekler halinde nergislerle süslenmişlerdi. Üstteki dallarında, yalnızca tüy gibi birkaç yeni yaprak vardı ve güneş ışığı neredeyse hiç engel tanımadan her yere yayılabiliyordu. Her bir sarı nergis, yarı saydam bir halde, kusursuzca parlıyor, hatta hepsi bir aradayken, adeta bir masal diyarı yaratıyorlardı.

Ne çeşit bir adam böyle harikulade bir yerden neredeyse yirmi yıl uzak kalabilirdi?

Ailesiyle kilisenin papaz evine taşınmadan önceki yıllarda, Little Battleford'taki insanların büyük bölümünün Ölümüne yol açan büyük çiçek salgını hakkında anlatılan hikâyeleri hatırladı. Şimdiki kontun bütün ailesinin bu salgında öldüğünü biliyordu". Öyle bile olsa, aradan geçen bunca yıl boyunca, en azından ziyaret etmek için gelemey miydi?

Anna, düşüncelerini dağıtmak İster gibi başını sallayarak, yürümeye devam etti. Nergis tarlasını geçtikten hemen sonra, ağaçların yolundan çekilmesiyle, artık Ravenhill'i net bir şekilde görebiliyordu. Klasik tarzda inşa edilmiş, dört katlı malikânenin önünde duruyordu. Birinci kattaki tek ana giriş ön cepheye tamamen hâkimdi. Oradan, kıvrımlı ikiz merdivenlerle toprak seviyesine iniliyordu. Ravenhill Abbey; açık tarlalar denizinde, yalnız ve azametli bir adaydı sanki.

Anna, Ravenhill Abbey'e giden uzun yol boyunca yürümeye başladı. Attığı her adımda, kendine güveni biraz daha azalıyordu. Öndeki giriş kısmı çok azametliydi. Abbey'e yaklaşıncı bir an duraksadı, ama sonra köşeyi dönerek devam etti. Ardından hizmetçilerin giriş kapısını gördü. Bu girişte aynen öbürü gibi yüksek ve çift kapılıydı, ama en azından ona ulaşmak için granitten basamaklar tırmanması

gerekmiyordu. Derin bir nefes alarak, kapının piriç tokmağını kuvvetle çekip, doğruca geniş mutfağa doğru yürüdü.

Sarı saçlarının yarısı beyazlamış bir kadın, odanın ortasına yerleştirilmiş masif bir masanın arkasında duruyordu. Kollarını dirseklerine kadar, kazan büyüklüğünde toprak bir kabin içine daldırmış bir halde, hamur yoğuruyordu. Topuz şeklinde tepesine topladığı saçlarından çıkan birkaç tel, kırmızı yanaklarındaki terlere yapışıyordu. Odada onun dışında sadece bir mutfak hizmetçisiyle, ayakkabı boyacısı bir ocuk vardı. Üçü de gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı.

Açık renk saçlı kadın, ki şüphesiz aşıydı, unlu ellerini kaldırarak, "Evet?" dedi.

Anna çenesini kaldırarak, "Günaydın. Ben kontun yeni sekreteri, Bayan Wren. Bay Hopple'ın nerede olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Aşçı, gözlerini Anna'nın üzerinden ayırmaksızın lostracı çocuğa bağırdı: "Hey, Danny. Koş, Bay Hopple'ı buraya getir. Ona Bayan Wren'in burada mutfakta olduğunu söyle. abuk koş, hemen şimdi."

Danny, hızla mutfaktan dışarı fırladı ve aşçı da hamuruyla ilgilenmeye devam etti.

Anna ayakta durmuş bekliyordu.

Devasa ocağın yanında duran mutfak hizmetçisi, dalgın dalgın kolunu kaşıyarak, Anna'ya bakıyordu. Anna gülümseyince, hemen gözlerini kaırırverdi.

"Daha önce hiç kadın sekreter duymamıştım." Aşçı, hamurunu hızla yoğururken gözlerini ellerinden ayırmıyordu. Koca topağı ustaca masanın üstüne, top şeklini verirken, dirseğinin altındaki kaslar esneyip, geriliyordu. "Lord hazretleriyle tanıştınız, yleyse?"

"Hayır, daha önce hiç karşılaşmadık," dedi Arına. "İş görüşmesini Bay Hopple'la yaptım. O da kontun sekreteri olmamda hiçbir sakınca görmedi." En azından, Bay Hopple bu konuda bir sakınca gördüyse de, bunu sesli olarak ifade etmedi, diye ekledi içinden.

Aşçı, kafasını kaldırmadan homurdandı. "Eh, bu da yeter." Sonra el çabukluğuyla hamurdan fındık büyüklüğünde parçalar koparıp, yuvarlayarak, koca bir yığını bu şekilde biçimlendirdi. "Bertha, git de bana tepsiyi getir."

Mutfak hizmetçisi, dökme demirden bir tepsi getirerek, küçük hamur toplarını onun üzerine sıra sıra dizdi. "Bağırdığı zaman, korkudan titriyorum, gerçekten," diye fısıldadı.

Aşçı, hizmetçiyi düşmanca bir bakışla süzdü. "Seni korkutup titreten baykuş sesleri! Kont, mükemmel bir beyefendidir. Hepimize iyi bir maaş ödüyor, ayrıca düzenli olarak günlük izinlerimizi de veriyor. Daha ne yapsın!"

Bertha, her bir hamur topunu dikkatlice dizerken, alt dudağı ısıırıyordu. "Çok fena, keskin bir dili var belkide bay Tottleham bu yüzden öylece gidiverdi..." Aşçının ters ters baktığını fark ederek, aniden sustu.

Bay Hopple'ın gelişiyile, içerideki tuhaf sessizlik bozuldu. Her tarafı kırmızı kirazlarla işlenmiş, dehşetli mor bir yelek giymişti.

"Günaydın, günaydın, Bayan Wren." Onları izleyen aşçı ve hizmetçiye ok gibi bir bakış attıktan sonra, sesini alçaltarak, "Bu bubu işi yapacağınızdan emin misiniz?" diye sordu.

Anna, "Kesinlikle, Bay Hopple," dedikten sonra, kendinden yeterince emin göründüğünü umarak, kâhyaya gülümsedi. "Kontla tanışmak İçirt sabırsızlanıyorum."

O anda arkasında aşçının homurdanmasını duydu. "Ah!" dedi Bay Hopple öksürerek, "O konuya gelince,, kont Londra'ya bir iş gezisine gitti. Zamanının çoğunu orada geçirir, bilirsiniz işte, diğer eğitimli beyefendilerle görüşerek. Kont tarımla ilgili konularda otoritedir' dedi güven verici bir tonda.

Anna, hayal kırıklığına uğramıştı. "İşe başlamak için onun dönüşünü mü bekleyeceğim?" diye sordu.

"Hayır, hayır. Elbette ki hayır," dedi Bay Hopple. "Lord hazretleri, sizin yazılı metne çevirmeniz için kütüphanede bazı kâğıtlar bıraktı. Hemen kütüphaneye geçelim mi?"

Anna başını sallayıp, kâhyanın peşinden mutfaktan çıkarak arka merdivenlere yöneldi. Merdivenleri tırmandıklarında karşlarına çıkan ana koridorun zemini loş ışıktaki seçilmeleri biraz zordu, ama olsun çok hoş bir şekilde pembe siyah mermerden parkelerle döşenmişti. Ana girişe geldiklerinde Anna, kocaman merdivenlerden sözlerini alamadı. Aman Tanrım, gerçekten çok büyüktü. Merdivenler, önce onun evindeki mutfak genişliğinde bir alana açılıyor, sonra da üstteki karanlık bölümlere çıkan iki ayrı merdivene bölünüyordu. Bir hizmetçi ordusuna sahip olsa bile, bir insan böyle bir evle nasıl baş edebilirdi?

O sırada Arına, Bay Hopple'ın kendisiyle konuştuğunu fark etti.

"Önceki sekreter ve tabii ondan bir önceki sekreter, merdivenlerin altında bulunan kendi odalarında çalışırlardı," dedi ufak tefek adam. "Fakat o oda biraz soğuk ve kasvetli. Bir bayan için hiç uygun değil. Bu yüzden, kontun çalıştığı yer olan kütüphanede işe başlamanızın en iyisi olacağını düşündüm. Yoksa şeyyy..." diye sordu. Bay Hopple nefes nefese, "kendinize ait bir odanız olmasını mı tercih edersiniz?"

Hopple, kütüphane tarafına dönerek, Anna'ya kapıyı için açık tuttu. Anna içeri girip olduğu yerde durunca, Bay Hopple'ın içeri girebilmek için etrafından dolanması gerekti.

"Yo, yo. Burası gayet uygun." Sesinin bu kadar sakin çıkmasına kendi bite şaşırmişti. O kadar çok kitap vardı ki! Şöminenin de üstünden dolanarak, kubbeli tavana kadar, odanın üç duvarı boyunca dizilmişlerdi. Bu odada binden fazla kitap olmalıydı. Köşede, sadece kitaplara erişmek için kullanıldığı açıkça belli olan, hayli eğreti görünümlü tekerlekli bir merdiven duruyordu. İnsanın bu kitapların tümüne sahip olup da, canı isteyince okuyabilmesi nasıl bir şeydir acaba, diye düşündü Anna.

Bay Hopple, Anna'yı bu hangar gibi kocaman odanın bir köşesine doğru yönlendirdi. Orada maundan, yekpare bir masa duruyordu ve bu masanın karşısında, sadece birkaç metre uzağında, daha küçük gül ağacından bir masa daha vardı.

"İşte burası, Bayan Wren' dedi hevesli bir şekilde. "İhtiyacınız olabileceğini düşündüğüm her şeyi hazırladım: Kâğıt, tüy kalem, mürekkep, silgi, kurutma kâğıdı ve kum. Bunlar, kontun temize çekmesini istediği müsveddeler." On santim yüksekliğinde düzensiz kâğıt yığını gösteriyordu. "Şu köşede bir zil kordonu var ve eminim aşçı, size çay ya da hoşlanacağınız diğer taze yiyecek ve içecekleri göndermekten memnuniyet duyacaktır. Arzu ettiğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır yok. Her şey mükemmel." Anna, ellerini önünde kenetleyerek, şaşkınlığını gizlemeye çalıştı.

Bay Hopple, "Yok mu? Tamam, O halde. Lütfen daha fazla kâğıda ya da konuyla ilgili başka bir şeye ihtiyacınız olursa, bana haber verin' deyip gülümseyerek, kapıyı arkasından kapattı.

Küçük, zarif masaya oturarak, bir parmağını âdeta saygıyla cilalı yüzeyinde gezdirdi. Ne kadar hoş bir mobilyaydı bu böyle. İçini çekerek, kontun müsveddelerinin birinci sayfasını eline aldı. Yoğun bir şekilde sağa yatık, kaim bir el yazısı, bütün sayfayı kaplıyordu. Orada burada cümlelerin üstü çizilmiş, başka yeni cümleler, nereye ait olduklarını gösteren birçok oklarla kenarlara aceleyle karalanmıştı.

Anna, metni yazmaya başladı. Kendi el yazısı, küçük ve düzgün harflerle akıyordu. Ara sıra, bir kelimeyi çökmeye çalışıyordu. Kontun el yazısı gerçekten çok kötüydü. Yine de, bir süre sonra onun kıvrımlı Ys'leriyle berbat Rs'lerine alışmaya başladı.

Öğleni biraz geçiyordu ki, Anna tüylü kalemini kenara bırakarak, parmak uçlarındaki mürekkebi ovaladı. Sonra kalktı ve bir deneme yapmak amacıyla köşedeki zil kordonunu hızla çekti. Ses çıkmadı, ama bir yerlerde ona çay getirmeleri için birilerini harekete geçiren bir zil çalmış olmalıydı. Kordonun yanındaki kitap ciltlerine baktı. Bunlar, üstü Latince isimlerle kabartılmış, ağır ciltlerdi. Merak edip, bir tanesini çekti. Tam o sırada, diğerlerinden daha İnce görünen bir kitap güm diye bir Ses çıkararak yere düştü. Anna suçlu bir ifadeyle kapıyı kontrol ederek, kitabı yerden almak için çabucak eğildi. Zil kordonunu çekerek yaptığı çağrıya, henüz hiç kimse cevap vermemişti.

Dikkatini tekrar elindeki kitaba yöneltti. Dokununca yağlıymış hissi uyandıran, kırmızı maroken deriyle ciltlenmişti ve üzerinde ismi yazmıyordu. Tek gösterişli özelliği, kapağın sağ alt köşesinde bulunan altın şansı kabartmalı kuş tüyüydü. Kaşlarını çatarak, tekrar ilk seçimi olan kitabı yanına koyup kırmızı deri kitabı dikkatlice açtı. Kitabın ilk boş yaprağında, çocuksu bir el yazısıyla, Elizabeth fane de Rauf, onun kitabı yazılıydı.

"Buyurun, efendim?"

Anna, genç hizmetçinin sesini duyduğu anda, elindeki kitabı neredeyse düşürüyordu. Kitabı aceleyle yerine koyarak, kıza gülümsedi. "Bir fincan çay alabilir miyim lütfen?"

"Tabii, efendim," Hizmetçi, hafifçe diz kırıp, Anna'yı selamladıktan sonra başka bir yorunda bulunmadan odadan çıktı.

Anna'nın gözleri tekrar Elizabethin kitabına kaydı, ama sonra bu konuda dikkatli davranmasının daha iyi olacağına karar verip, çayını beklemek üzere masasına döndü.

Saat beşte Bay Hopple telaşla içeri girdi. "İlk gününüz, nasıldı? Umarım sizin için çok yorucu olmamıştır?" diye sordu. Sonra yazımı tamamlanmış kâğıt yığnını eline alarak, ilk birkaç sayfaya göz gezdirdi. "Bunlar gayet güzel görünüyor. Kont bunları basımevine göndermekten hoşnut olacaktır." Sesinden rahatladığı anlaşıyordu.

Anna, adamın bütün günü kendisinin bu işin üstesinden gelip gelemeyeceğini düşünerek mi geçirdiğini merak etti. Eşyalarını topladı. Son bir kez masanın üzerindeki her şey yerli yerinde mi diye kontrol edip, Bay Hopple'a iyi akşamlar dileyerek, evine doğru yola çıktı.

Anna, evden içeri girer girmez, Anne Wren merakla üzerine atlayarak, onu soru yağmuruna tuttu. Fanny bile ona, kont için çalışmak müthiş bir şeymiş gibi bakıyordu.

Artık som sormayı kesmeleri için, "Ama daha onunla tanışmadım bile diye itiraz etmesi de işe yaramadı ve evdeki karmaşa bir müddet daha devam etti.

Sonraki birkaç gün çok hızlı geçmiş, yazılmış sayfalardan oluşan yığın gitgide büyümüştü. Pazar günü ise, mutlu bir tatil günü olarak geçmişti.

Anna Pazartesi günü işine döndüğünde, Abbey'de bir heyecan havası esiyordu. Kont nihayet Londra'dan dönmüştü. Aşçı, Anna mutfağa girdiğinde, karıştırmakta olduğu çorbadan başını bile kaldırmadı Ayrıca Bay Hopple her gün yaptığıının aksine onu karşılamak üzere ortalarda görünmüyordu. Anna da, sonunda işvereniyle tanışacağı umuduyla, tek başına kütüphaneye gitti.

Gördüğü sadece boş bir oda oldu.

Pekâlâ, Hayal kırıklığı içinde bir nefes koyuverip, öğle yemeği sepetini gül ağacından masanın üzerine koydu. Çalışmaya başlayınca zaman akıp gitti. Dikkatini sadece tüy kalemin sayfayı çizerken çıkardığı sese vermişti. Bir süre sonra, odada başka birinin varlığını hissederek, başını kaldırdı ve soluğu kesildi.

Masasının yanında, sadece bir kol mesafesi uzağında azman (kocaman) bir köpek duruyordu. Hayvan çıt çıkarmadan içeri girmişti.

Anna ne yapacağını düşünmeye çalışırken tamamen hareketsiz durdu. Köpeklerden korkmazdı. Çocukken küçük tatlı bir teriyeri vardı, ama hayatında hiç bu kadar büyük bir köpek görmemişti. Ve maalesef bu köpeği bir yerlerden anımsıyordu. Aynı hayvanı görelî bir hafta bile geçmemişti. Anayolda çirkin sahibinin yanı sıra koşup duruyordu. Ve şimdi hayvan buradaysa, sahibi de... Olamaz! Anna, ayağa kalktı, ama aynı anda köpek de ona doğru bir adım attı. Oysa kütüphaneden kaçmanın iyi bir fikir olacağını düşünmüştü. Tuttuğu nefesini dışarı vererek, yavaşça tekrar yerine oturdu. Şimdi köpekle birbirlerini süzüyorlardı. Köpeğin koklaması için, avuç içi aşağı gelecek şekilde, elini uzattı. Hayvan, gözleriyle el hareketini takip etti, ama bu jسته karşılık vermedi.

"Pekâlâ," dedi Anna yumuşak bir tonda. "Hiç kımıldamayacaksanız, bayım, ben de işime devam edeyim."

Yanıındaki hayvanı görmezden gelmeye çalışarak, tüy kalemini tekrar eline aldı. Çok geçmeden, köpek de oturdu ama gözlen hala Anna'nın üzerindeydi. Şöminenin üstündeki

saat on ikiyi vurunca, kalemmini tekrar bırakıp, ellerini sildi. Gerinmek için, çok dikkatli bir şekilde ve yavaş hareket ettiğinden emin Olarak, kollarını öne uzattı.

"Belki biraz öğle yemeği istersin?" diye söylendi hayvana. Anna, her sabah getirdiği, bezle örtülü sepeti açtı. Yemeğinin yanında biraz çay söylemek için zili çalmayı düşündü, ama köpeğin masadan kalkmasına izin vereceğinden emin değildi.

"Birisi bana bakmaya gelmezse, senin yüzünden, bütün öğleden sonra bu masaya zamkla yapıştırılmış gibi kalacağım," diye homurdandı hayvana bakarak.

Sepetin içinde, ekmek, tereyağı, bir elma ve beze sarılmış bir parça peynir vardı. Köpeğe ekmeğin kabuğunu ikram etti, ama hayvan koklamadı bile.

"Zor beğenenlerdensin, öyle değil mi?" diyerek ekmeği afiyetle ktırdatarak yemeye başladı. "Eminim sen yemekte sülün yiyip şampanya içmeye alışkınsındır."

Köpek hiç istifini bozmuyordu.

Anna, ekmeğini bitirerek, hayvanın dikkatli bakışları altında elmasını yemeye başladı. Aslında bu köpek tehlikeli olsa, evde özgürce dolaşmasına izin vermezler, diye düşündü. Sona sakladığı peyniri bezden çıkarırken, hoş ve yakıcı kokusunu içine çekerek istemsizce dudaklarını yaladı.

İşte köpek o anda boynunu uzatarak, havayı koklamaya başladı.

Anna tam peyniri ağzına götürürken eli havada donakaldı. İlk önce peynire, sonra köpeğe baktı. Gözleri akışkan bir kahve tonundaydı.. Pençesini kucağına koymuştu.

Anna, içini çekti, "Biraz peynir ister misiniz asilzadem?" Bir parça peyniri bölerek, ona uzattı.

Köpek, Anna'nın avucunun içindeki peyniri, yerine salyasını bırakarak, bir lokmada yutuvermişti. Şimdi hayvanın kahrı kuyruğu mutlulukla halıyı döver, hayvan daha fazlasını vermesi için umutla gözlerinin içine bakıyordu.

Anna, kaşlarını sert bir ifadeyle kaldırarak, "Siz, efendim, bir sahtekârsınız," dedi.

Peynirin geri kalan kısmını da köpeğe yedirdikten Sonra hayvan nihayet Anna'nın kulaklarını okşamasına izin verme lütfunda bulundu. Ne kadar yakışıklı ve gururlu bir köpek olduğunu söyleyerek, kocaman kafasını okşuyordu koridorda çizmeli birisinin yaklaşmakta olduğunu haber veren ayak seslerini duydu. Kafasını kaldırdığında, kapıda duran Swartingham Kontu'nu gördü. Kont kara gözleriyle Anna'ya bakıyordu.

3.BÖLÜM

Dükün sahibi olduğu arazinin doğusundaki topraklarda, ne Tanrı'dan, ne âz ölümlüden korkan, kudretli bir prens hüküm sürüyordu. Bu prens gaddar bir adamdı, aynı zamanda hırslıydı da. Dükün arazisinin bolluğunu ve halkının mutluluğunu kıskanıyordu. Günün birinde, adamlarının tümünü toplayarak, onları küçük dükaliğin üzerine sürdü. Prensın ordusu, dükün şatosunun duvarlarına dayanana kadar, Önlerine gelen tüm araziye, üzerindeki insanlarla birlikte yağmaladılar. Yaşlı dük, kale duvarının zirvesine tırmandı ve şatosunun duvarlarından, ufka kadar okyanus gibi uzanan savaşıları gördü. Böylesi güçlü bir orduyu nasıl yenebilirdi? Şüphesiz ırzına geçilip, katledilecek olan kızları ve halkı için ağlamaya başladı. Derken, böylesi bir umutsuzluk içinde beklerken, karganinkine benzer bir ses duydu:"Ağlama dük. Daha henüz her şey bitmiş değil..." — Kuzgun Prens'ten.

Edward, tam kütüphaneye girecekken duraksadı. Gözlerini kırıştırdı. Sekreterinin masasında bir kadın oturuyordu.

Dışarı çıkarak, kapıyı bir kez daha kontrol etme isteğini bastırdı. Bunun yerine, gözlerini kısarak, davetsiz misafiri incelemeye başladı. Kahverengi giysiler içinde ufak tefek bir parçaydı. Saçları fırfırlı çirkin bir şapkanın altına gizlenmişti. O kadar dik duruyordu ki, sırtı sandalyeye değmiyordu. Asil ama dar gelimli kadınlara benziyordu, ama bu, cehennem zebanisine benzeyen köpeğini sevgiyle okşuyordu. Hayvanın kafası öne doğru eğilmiş dili, içkinin etkisiyle sersemlemiş keşler gibi ağzının yan tarafından dışarı sarkmıştı. Gözleri ise mutluluktan mest olmuş bir şekilde yarı kapalıydı.

Edward, köpeğe kaşlarını çatarak bakmaktan kendini alamadı. "Kimsiniz siz?" diye sordu Atina'ya. Ses: planladığından çok daha sert çıkmıştı.

Kadının ağzı, ciddiyetle gerilerek, incelmışti. Öyle ki Edward gözlerini o noktadan alamadı. Daha önce hiçbir kadında görmediği kadar erotik bir ağza sahipti. Geniş bir ağızdı. Üst dudağı, alttakinden daha dolgun ve köşesi hafif eğik. "Ben Arına Wren, lordum. Köpeğinizin adı nedir?"

"Bilmiyorum." Ani hareketten kaçınarak, azametle içeri yürüdü.

Kadın kaşlarını kaldırarak, "Ama o sizin köpeğiniz değil mi?"

Edward köpeğe doğru baktığında, bir an için büyülendiğini hissetti. Kadın zarif parmaklarıyla köpeğin tüylerini okşuyordu.

"O hep beni takip eder ve yatağımın yanında uyur," diyerek omuz silkti Edward. "Ama bildiğim bir ismi yok."

Gül ağacından yapılmış masanın önünde durdu. Kadının odadan kaçabilmesi için onu aşarak geçmesi gerekirdi.

Anna Wren'in kaşları onaylamayan bir ifadeyle aşağı düşmüştü. "Ama bir ismi olmalı. Onu nasıl çağırıyorsunuz öyleyse?"

"Genellikle çağırmam."

Kadın, gayet sade görünüşlüydü. Uzun, İnce bir burnu, kahverengi gözleri vardı ve şapkasından görüldüğü kadarıyla saçları kahverengiydi. Hiçbir yeri sıra dışı değildi. Şu ağzı dışında.

Dilinin ucuyla ağzının köşesini nemlendirdi.

Edward, erkekliğinin harekete geçip, sertleştiğini hissetti.

Tüm kalbiyle, kadının bu halini fark ederek, bakire genç kızlar gibi şok geçirmemesini diledi..Adını bile bilmediği, rüküş kılıklı bir kadından etkilenerek, tahrik olmuştu.

Köpek, aralarında geçen konuşmadan sıkılmış olacaktı ki, Anna Wren'in elinin altından kayıp, iç çekerek, şöminenin yanına yatıverdi.

"Gerekirse, ona bir isim verirsiniz." Edward tekrar omuz silkerek, sağ elinin parmak uçlarını masaya dayandı.

Kadının kendisine değer biçmiş gibi bakmaya başlamasıyla, hafızasında bir anı canlandı. Gözlerini kısarak, "Sen geçen gün anayolda benim atımı ürküten kadınsın," dedi.

"Evet," dedi Anna tatlı bir ürkeklikle ona bakarak. "Atınızdan düşmenize gerçekten çok üzüldüm."

Edward, küstahça cevap verdi: "Düşmedim, hayvan beni sırrından attı."

"Gerçekten mi?"

Neredeyse bu kelime yüzünden kadınla tartışmaya başlayacaktı ki, Anna ona bir deste kâğıt uzatıp, "Bugün yazdıklarımı görmek İster misiniz?" diyerek konuyu değiştirdi.

"Hımm," diye homurdanarak, fikrini açıklamaksızın baktı. Cebinden gözlüğünü çıkararak, burnunun üssüne yerleştirdi. Elindeki kâğıda dikkatini verebilmesi, bir dakikasını almıştı. Ama sonunda Edward, yeni sekreterinin el yazısını tanıdı. Geçen gece. Önceden yazılmış sayfaları okurken, bir yandan yazının düzgünlüğünü takdir etmiş, öte yandan da yazıdaki bu kadınsılığın sebebini merak etmekten kendisini alamamıştı.

Gözlüğünün üzerinden kısa bir an Anna Wren'e bakarak güldü. Yazının kadınsı olması çok doğaldı, çünkü bir kadın tarafından yazılmıştı. Hopple'ın kaçamak tavırlarının sebebi de böylece açıklığa kavuşmuştu.

Birkaç cümle okumuştı ki aklını başka bir soru kurcalamaya başladı. O anda kadının eline doğru keskin bir bakış atarak, yüzük takmadığını fark etti. Hah, tabii ya! Civardaki erkeklerin tümü bu kadına kur yapmaya çekiniyor olmalıydı. "Evli değilsiniz herhalde?" Anna şaşırmış görünüyordu. "Dulum, lordum" "Ah, anlıyorum." Demek ona da vaktiyle kur yapılmıştı. hatta evlenmişti bile. Ama artık evli değildi. Şu anda onu koruyacak bir erkeği yoktu.

Bu düşüncenin etkisiyle erkekliğinin tekrar uyandığını hissederek, böylesi alelade bir kadına karşı bu yakıcı

duyguları beslemesinin saçma olduğunu düşündü. Ama şu ağzı yok muydu... Rahatsız bir şekilde kımıldanarak, dağılmış haldeki dikkatini tekrar elindeki kâğıda verdi. Görebildiği kadarıyla ne bir mürekkep lekesi vardı, ne de yazım hatası. Ufak tefek, kahverengi bir duldandan da tam anlamıyla bu beklenirdi zaten. Aslında bu durumdan biraz da rahatsız olmuştu.

Hah, işte bir hata! Gözlüklerinin üzerinden dula ters ters bakarak, "Bu kelimenin, gübre olması gerekiyor, güfte değil. El yazımı okuyamıyor musunuz?"

Bayan Wren, sabrına hâkim olmak istercesine derin bir nefes alınca, dolgun göğüsleri daha da belirginleşmişti. "Aslında, tordum, hayır, her zaman okuyabildiğim söylenemez."

"Hımm," diye homurdandı, kadın bu konuda tartışmadığı için biraz hayal kırıklığına uğrayarak. Ah bu kadın bir sinirlense, muhtemelen birçok derin nefesler almak zorunda kalacaktı.

Desteyi okumayı bitirip, kadının masasına fırlatınca, kâğıtlar yana kaydı. Anna, hiddetle yampiri duran kâğıtlara bakarak, yere düşmüş olan bir tanesini yerden almak için eğildi.

"Fena değil." Yürüyerek kadının arkasına gelmişti. "Siz, temize çekmekte olduğunuz müsvedde metnini bitirirken, ben de bu öğleden sonra ilerleyen saatlerde burada çalışıyor olacağım."

Masanın üzerinde duran bir iplik parçasına bir fiske vurmak için, kadının etrafından dolanmıştı. Bir an için, onun vücudunun sıcaklığını hissederek, bu sıcaklıktan baygın baygın yayılan hafif gül kokusunu içine çekti. Onun gerildiğini hissetti.

Tekrar doğruldu, "Yarın malikâneyle ilgili konularda benimle çalışmanız gerekiyor. Umarım sizin için de uygundur?"

"Evet, tabii ki, lordum."

Kadının onu görebilmek için döndüğünü hissetti, ama kendisi çoktan kapıya yönelmişti. "Güzel. Burada çalışmaya başlamadan Önce, yapmam gereken işlerim var"

Kapıya varınca durakladı. "Ah, bir de Bayan Wren?"

Anna, kaşlarını kaldırmıştı. "Evet, lordum?"

"Ben dönmeden, Abbey'den ayrılmayın." Edward, uşağını yakalayıp, sorgulamaya kararlı bir şekilde, holü doğru uzun adımlarla yürüdü.

ANNA, uzaklaşmakta olan kontun arkasından, öfkeden kısılmış gözlerle baktı. Ne çekilmez bir adamdı. Arkadan bakıldığında bile, kibirli görünüyordu. Geniş omuzları dimdikti, başını ise buyurgan bir şekilde havaya dikmişti.

Kontun son sözlerini düşünerek şöminenin önünde yatan köpeğe şaşkın ve öfkeli bir ifadeyle baktı. "Neden gideceğimi düşündü ki?"

Bekçi köpeği, bir gözünü açarak baktı, ama bunun cevap alma amaca gütmeyen bir soru olduğunu anlamış olacak ki gözlerini tekrar yumdu. Anna, içini çekerek başını sallayıp, kâğıt yığınının yeni bir yaprak çekti. Ne de olsa, onun sekreteriydi ve bu keyfince hareket etmeye alışık, küstah kontu katlanmayı öğrenmek zorundaydı. Tabii bir de düşüncelerini her zaman kendisine saklamayı.

Üç saat sonra, Anna neredeyse bütün sayfaları temize çekmeyi bitirmişti ve çok çabaladığı için omzunda bir adale tutulmuştu Kont, uyarısına karşın hâlâ dönmemişti. İçini çekip, elini esnetti ve ayağa kalktı. Belki de odada biraz gezinmenin tam sırasıydı. Köpek de başını kaldırıp, onu takip etmek üzere ayağa kalktı. Anna parmaklarını, bir raf dolusu kitap üzerinde amaçsızca gezdirdi. Bunlar büyük kitaplardı. Üstlerinde yazılı başlıklara bakılırsa, coğrafya ile ilgili ciltler olduğu düşünülebilirdi. Bunlar, geçen hafta baktığı kırmızı ciltli kitaptan kesinlikle çok daha iri ciltlerdi. Anna, bir an duraksadı. Hizmetçinin beklenmedik gelişiyse baskına uğradığı günden beri, şu ince kitabı inceleme cesaretini bir daha kendinde bulamamıştı. Fakat şu anda duyduğu merak, onu zil kordonunun yanındaki rafa doğru sürüklüyordu.

Kitap orada, kendisinden daha uzun benzerlerine dayalı bir halde, tıpkı bıraktığı gibi duruyordu. İnce kırmızı kitap onu çağırıyormuş gibi geldi. Anna, kitabı rafından çekerek, başlık sayfasını açtı. Baskı o kadar süslü pusluydu ki, zor okunuyordu: Kuzgun Prens. Yazarın adı verilmemişti. Kaşlarını kaldırarak, sıradan bir kuştan çok daha büyük, dev gibi bir karga resminin olduğu yere gelene kadar, birkaç sayfa çevirdi. Yüzünde yorgun ve bezgin bir ifade olan, uzun, aksakallı bir adamın yanında, taştan bir duvarın üstüne tünemişti. Anna öfkeyle baktı. Hayvanın kafası, sanki yaşlı adamın bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi, yana eğikti ve gagası da açık duruyordu. Sanki...

"Ne işin var orada?"

Kontun derinden gelen sesi, onu Öyle korkutmuştu ki, bu sefer gerçekten de kitabı düşürdü. Böyle iri bir adam nasıl olup ta, hiç ses çıkarmadan içeri girebilmişti? Kont, yürürken ardında bıraktığı çamur izlerine hiç aldırmaz etmeden, halıyı geçerek, kadının ayaklarının dibine düşen kitabı kaldırdı. Kitabın kapağını görünce, yüzü ifadesizleşti. Anna'nın, adamın aklından geçenler hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sonra kafasını kitaptan kaldırıp, düz bir tonla, "Çay söylemeyi düşündüm," diyerek, zil kordonunu çekti.

Kocaman köpek, burnunu sahibinin boşta kalan eline sürttü. Adam da hayvanın kafasını ovalayarak, kitabı masasının çekmecesine koymak üzere döndü.

"Sadece bakıyordum. Umarım bir sakıncası..."

Ancak kont, sofrta hizmetçilerinden biri kapıda belirince, Anna'yı eliyle işaret ederek susturdu ve hizmetçiyle konuşmaya başladı: "Bitey, aşçıya söyle, bir tepside ekmek, çay vesaire, evde ne varsa hazırlasın." Anna'ya bakarak, sonradan aklına gelmiş bir fikir gibi, "Biraz kek ya da bisküvisi de var mıymış, bak bakalım," dedi.

Anna'ya tatlıyı tercih edip etmediğini sormamıştı, fakat Anna zaten, tıpkı adamın tahmin ettiği gibi tatlı şeyleri seviyordu. Hizmetçi hafifçe eğilerek, hızla odadan çıktı.

Anna, dudaklarını büzerek, "Ben gerçekten de..."

"Sorun değil," diyerek sözünü kesti kont. Masasında, gelişigüzel bir tavırla, mürekkebin ve tüy kalemlerini çıkarıyordu. "İstersen etrafa bir bak. Bu kitapların hepsinin biraz kullanılması gerekir. Yine de söyleyeyim, ilgini çekecek bir şey bulabileceğini sanmam. Yanlış hatırlamıyorsam, çoğu sıkıcı hikâyeler. Üstelik muhtemelen küflenmişlerdir.

Masasının üzerinde duran bir kâğıdı incelemek üzere konuşmasına son verdi. Anna tekrar konuşmayı denemek için ağzını açtığı sırada, kontun okurken elindeki kalemi okşar gibi tuttuğunu görünce dikkati dağılmıştı. Elleri bir beyefendide aykırı duracak kadar büyüktü ve güneşten yanmıştı. Üst kısımlarında siyah tüyler vardı, Anna bir an, muhtemelen göğsünde de tüyler vardır diye geçirdi içinden. Sonra hemen toparlanarak, boğazını temizledi.

Kont kafasını kaldırmıştı.

"Sizce Dük güzel bir isim mi?" diye sordu.

Lord, kadının ne demek istediğini tam olarak anlayamayarak, bir saniye kadar boş boş baktı. Sonra köpeğe göz atarak, "Sanmıyorum. O zaman rütbece benden üstün olacaktır" dedi.

Üç hizmetçinin tıka basa dolu tepsilerle odaya girmesiyle Anna, cevap vermekten kurtuldu. Kadınlar, çay servisini pencerenin yanındaki masaya kurarak, dışarı çıktılar. Kont, Anna'ya eliyle yandaki kanepeye oturmasını işaret ederken, kendisi de karşısındaki sandalyeye yerleşti.

"Çayınızı koyayım, mı?" diye sordu Anna.

Kont, "Lütfen," diyerek başıyla onayladı.

Anna, çay servisini yaparken, bütün bu seremoni esnasında erkeğin gözlerini üzerinde hissetti, ama başını kaldırdığında, kontun gözlerini fincanına dikmiş olduğunu gördü. Yiyeceklerin bolluğu, insanın gözünü korkutacak düzeydeydi. Ekmek ve tereyağı, üç çeşit jöle, soğuk dilimlenmiş jambon, biraz peynir. iki çeşit puding, küçük kekler ve kurutulmuş meyve vardı. Bir erkeğin çalışma sonrası ne kadar acıkmış olabileceğini göz önünde bulundurarak, kontun tabağına her birinden bir parça koyarak servis yaptı. Sonra kendisi için de birkaç parça meyve ve kek aldı. Görünüşe göre, kont yemek sırasında

konuşmayı sevmiyordu. Gayet sistemli bir biçimde tabağındaki yiyecekleri küçük parçalara ayırmıştı.

Anna, limonlu kekini küçük lokmalar halinde yerken, adamı izliyordu. Adam, resmen sandalyeye yayılmış bir haldeydi. Bir bacağını dizinden sandalyenin altına doğru geriye bükmüş, öteki bacağını da yansına kadar masanın altına uzatmıştı. Gözlerini, çamurlu çizmelerinden başlayarak, kaslı bacaklarından kalçalarına, dümdüz karnından göğsüne, oradan da böyle yağsız vücutlu bir adam için oldukça geniş olan omuzlarına doğru kaydırdı. Sonra bakışlarını hafifçe adamın yüzüne doğru kaldırdığında, onun siyah gözlerinin de parlayarak kendisine baktığını fark etti.

Bir anda yüzü kızarmıştı. Boğazını temizleyerek, "Köpeğiniz çok..." Tekrar evcil hayvana bakarak, "...sıra dışı." dedi. "Daha önce onun gibi bir köpek gördüğümü hiç sanmıyorum. Nereden buldunuz onu?"

Kont alayla güldü. "Aslında soruyu, o sizi nereden buldu, diye sorsanız daha mantıklı olurdu." "Pardon, anlayamadım?"

Kont, içini çekip, sandalyesinde kımıldanarak konuşmaya başladı. "Yaklaşık bir yıl önce Kuzey Yorksire'daki evimin yakınlarında bir yerlerde ortaya çıktı. Onu yolda buldum. Vücudu bir deri bir kemikti ve pire yuvası haline gelmişti. Boynundan ve ön bacaklarından bir iple bağlanmıştı. İpi kestim, lanet hayvan da beni evime kadar takip etti." Sandalyesinin yanında duran köpeğe kaşlarını çatarak baktı.

Mutluluktan kuyruğunu sallıyordu. Kont bir parça kızarmış börek kabuğunu yukarı doğru fırlatınca, köpek de onu havada kaptı.

"O gün bu gündür, ondan kurtulamıyorum." Anna, gülümsemesini gizlemek için dudaklarını büzdü. Kafasını kaldırdığında, kontun ağzına bakıyor olduğunu fark etti. Yoksa yüküne krema mı bulaştırmıştı? Aceleyle, bir parmağını dudaklarına götürerek, ağzını yokladı. "Hayatını kurtarmanızdan sonra, size bağlanmış olmalı."

Kont, yine güldü, "Daha çok burada midesine indirdiği mutfak artıklarına bağlı gibi," Sonra aniden kalkarak, çay servisinin toplanmayı için zili çaldı. Köpek de, onun

adımlarını takip etti. Görünüşe göre, çay saati sona ermişti. Günün geri kalan kısmı sakin geçti.

Kont pekte sessiz bir yazar sayılmazdı. Kendi kendine mırıldanıyor, saçları bozulup, tarumar bir şekilde yanaklarına düşene kadar elini başında dolaştırıp duruyordu. Bir anda yerinden fırlayarak odanın içinde düşünceli bir şekilde vuruyor, hemen sonrasında da aklında tasarladıklarını aceleyle kâğıda dökkebilmek için, hararetli bir şekilde masasına dönüyordu. Köpekte kontun düzenli çalışma sitiline alışkın bir halde şöminenin önünde keyifle horulduyordu.

Salondaki saat beşi vurduğunda, Anna sepetini toplamaya başladı. Kont kaşlarını çatarak, "Şimdi mi gidiyorsunuz?" diye sordu. Anna duraksayarak, "Saat beş, lordum," diye cevap verdi.

Adam, şaşırmış görünerek, kararan pencerelerden dışarı baktı. "Evet, akşam olmuş."

Ayağa kalkarak, Anna'nın hazırlığı bitene kadar bekledi, Sonra da ona kapıya kadar eşlik etti. Anna, holden aşağı doğru yürürken, erkeğin varlığının fazlasıyla farkındaydı. Genç kadının başı, kontun omzuna kadar bile gelmiyordu ve bu durum,

Anna'ya bu adamın ne kadar iri olduğunu bir kez daha hatırlatmıştı.

Kont, dışarıda bomboş duran yolu görünce kaşlarını çatarak, "Arabanız nerede?" diye sordu.

"Arabam yok," dedi Anna oldukça ters bir şekilde, "Köyden buraya yürüyerek geldim."

"Ah, tabii ya. Burada bekleyin de, size arabamı göndereyim," dedi Edward.

Anna, itiraz etmeye yeltendi, ama kont çoktan merdivenlerden aşağı koşarak, uzun adımlarla ahıra doğru yönelmişti. Köpeğini Anna'ya eşlik etmesi için, yanında bırakmıştı. Hayvan inlemeye benzer bir ses çıkararak, oturdu. Anna da onun kulaklarını okşadı. Ağaç tepelerini savuran rüzgârı dinleyerek, sessizce beklediler. Sonra köpek

aniden kulaklarını dikerek, sahibinin ayaklarının dibine koştı.

At arabası, köşeyi gürültülü bir şekilde dönerek, basamakların önünde durdu. Kont arabadan dışarı atlayarak, Anna'nın binmesi için kapıyı tuttu. Bekçi köpeği de gayet hevesli bir şekilde, Anna'nın önünden yürüyerek, basamakları çıkmaya başladı.

Lord Swartingham, hayvana kaşlarını çattı. "Sen değil."

Köpek, kulaklarını indirerek, hemen sahibinin yanındaki yerini almaya gitti. Kont, arabaya binmesine yardım ederken, Anna eldivenli elini onun eline teslim etmişti. Bir an için, güçlü ve erkeksi parmakların baskısını hissetti; sonrasında kırmızı deri koltuğa oturması için serbest bırakılmıştı.

Kont, arabanın içine doğru eğilerek, "Yarın yanınızda öğle yemeğinizi getirmenize gerek yok. Benimle yiyeceksiniz," dedi.

Arabacıya hareket etmesi için işaret verdikten sonra, genç kadına teşekkür etti ve araba öne doğru savrulurken, yola koyuldu. Anna, arkasına bakmak için kafasını çevirdi. Kont hâlâ kocaman köpeğiyle birlikte merdivenlerin önünde duruyordu. Her nedense, bu görüntü içini hüzünlü bir yalnızlık duygusuyla doldurmuştu. Anna, kendine kızarak, başını salladı ve yüzünü tekrar önüne döndü. Kontun onun acımasına ihtiyacı yoktu.

EDWARD, AT ARABASININ köşeyi dönüşünü izledi. İçinde küçük dudu, gözünden ayırmaması gerektiğine dair bir tedirginlik vardı. Bu öğleden sonra kütüphanede, yanı başındaki varlığı onda tuhaf, yatıştırıcı bir etki bırakmıştı. Kendi kendine kızarak, yüzünü ekşitti. Anna Wren, ona göre değildi. Farklı bir sınıfa aitti, dahası köyden gelen saygıdeğer bir duldu. Evlilik dışı gizli bir ilişki yaşamayı düşünebilecek tarzda, yapmacık bir sosyete kadını değildi.

"Gel," diyerek bacağına vurdu.

Peşinde köpekle, onu kütüphaneye geri döndü. Oda yine soğuk ve kasvetliydi. Bir şekilde, Bayan Wren burada otururken, burası ona daha sıcak görünmüştü. Onun gül ağacından masasının etrafında dolanırken, yerde duran bir mendil dikkatini çekti.

Bir köşesi çiçekler işlenmiş beyaz bir mendildi bu. Menekşeler mi? Belki de Biraz eğik durdukları için, hangi çiçek olduklarını Söylemek zordu. Edward, bezi yüzüne doğru kaldırarak, içine çekti. Gül kokuyordu.

Mendili parmaklarının arasına alarak, karanlık pencerelere doğru yürüdü. Londra seyahati verimli geçmişti. Sor Richard Gerard, kızı için aldığı hediye kostümü kabul etmişti. Gerard sadece bir baronetti, ama ailesi köklü ve zengindi. Karısı yedi çocuk doğurmuş, bunların beşi yetişkinlik dönemine kadar yaşamışlardı. Gerard'ın ayrıca Kuzey Yorkshire'da, aileden kalma ve kendisinininkine komşu bir mülkü daha vardı. Adam, bu mülkü büyük kızının çeyizine eklemekten uzak duruyordu, ama Edward adamın zamanla yola geleceğinden emindi. Ne de olsa, Gerard bu evlilik gerçekleştiğinde, damat olarak bir kont kazanacaktı. Bu oldukça prestijli bir şeydi. Kıza gelince...

Edward'ın kafası durmuştu, dehşete düşerek bir an kızın adını hatırlayamadı. Sonra nihayet aklına geldi: Sylvia. Tabii ya, adı Sylvia'ydı. Onunla pek fazla yalnız kalıp vakit geçirememişti, ama kızın, kafasında kurduğu eşin özelliklerine uyduğuna emindi. Hiç vakit kaybetmeden kıza açıkça çiçek bozuğu yüzünü tiksindirici bulup bulmadığını sormuş, karşılığında hayır cevabım almıştı. Edward, elini yumruk yaparak, acaba doğruyu söyledi mi, diye düşündü. Geçmişte hayatına giren diğer kadınlar, ona bu konuda hep yalan söylemiş, onu resmen aptal yerine koymuşlardı. Kız pekâlâ ona duymak istediklerini söylüyor olabilirdi ve maalesef Edward kızın ondan öğrendiğini aradan belli bir zaman geçene kadar anlamayacaktı. Fakat başka seçeneği var mıydı? Aksi takdirde, muhtemel bir yalan korkusuyla, hayatının sonuna dek bekâr ve çocuksuz kalacaktı. İşte bu, katlanılmaz bir kader olurdu.

Edward, parmağını yanağına götürdüğünde yumuşak bez yanağına sürtündü. Mendili hâlâ elinde tutuyordu. Bir an için başparmağıyla ovuşturarak, mendile baktı, sonra da dikkatle katlayarak, masanın üzerine bıraktı. Odadan uzun adımlarla çıkarken, köpeği de onu bir gölge gibi takip etti.

ANNA'NIN BÜYÜK AT arabasıyla gelişi, Wrenler'in evinde büyük bir heyecan yaratmıştı. Arabacı kulübenin önünde atları durdururken, Anna, Fanny'nin oturma odasındaki

perdenin aralığından dışarıyı gözetleyen beyaz yüzünü görebiliyordu. Üniformalı uşağın arabanın altından merdiveni çekmesini bekledikten sonra, utangaç bir tavırla arabadan indi.

"Teşekkür ederim," diyerek uşağa gülümsedi. "Ve size de arabacı John. Çok zahmet verdim, Üzgünüm."

"Önemi yok efendim." Arabacı parmak uçlarını şapkasının siperine götürerek, Anna'yı selamladı. "Sizi sağ salim evinize getirmekten mutlu olduk."

Uşak ta, tekrar arabanın arkasına atlayıp, Anna'yı başını öne eğerek selamladıktan sonra, arabacı atları harekete geçirdi. Anne Wren ve Fanny, onu soru bombardımanına tutmak üzere kulübeden yuvarlanırcasına çıktıklarında, at arabası henüz gözden kaybolmuştu.

"Kont beni, kendi aracıyla eve gönderdi," diye açıkladı Anna İçeriye girerken.

"Hey Tanrım' Ne kibar adam," diye haykırdı yaşlı kadın. Anna, kontun arabaya binmesini emrederkenki halini düşünerek, "Oldukça," dedi. Şalını ve beresini çıkardı.

"Kontun kendisiyle tanıştınız mı, hanımım?" diye sordu Fanny.

Anna gülümseyerek, evet anlamında başını salladı.

"Ben şimdiye kadar hiç kont görmedim, anne. Nasıl biriydi?"

"Tıpkı diğer erkekler gibi bir adam işte," diye cevapladı Anna.

Ama kendi sözlerine, kendisi bile inanamıyordu. Kont aynen diğer erkekler gibiyse, neden içinde onu tartışmaya çekme arzusu duyuyordu? Tanıdığı hiçbir adam, onda bir meydan okunan isteği uyandırmamıştı.

"Çiçek hastalığı yüzünden, suratında korkunç izler kaldığını duymuştum."

"Fanny, canım," diye haykırdı Anne Wren. "İçimizdeki ruh, bizi saran kabuktan çok daha önemlidir."

Hepsi, bir an için bu asil özdeyişi düşündüler. Bir tek Fanny, düşünürken kaşlarını kırıştırmıştı.

Anne Wren boğazını temizleyerek, "Çiçek bozuğu izlerinin yüzünün üst kısmını kapladığını duymuştum," dedi.

Anna'nın yüzündeki gülümseme solmuştu. "Evet, yüzünde çiçek hastalığından kalma izler var, ama gerçekten de fark edilmiyorlar. Ayrıca, hoş, kalın telli siyah saçları, çarpıcı koyu renk gözleri var. Bir de sesi çok etkileyici, hatta güzel bile denebilir, özellikle de yumuşak bir tonda konuştuğu zaman. Geniş, adaleli omuzlarıyla oldukça uzun bir adam olduğunu da söyleyebilirim." Aniden sustu.

Anne Wren, ona tuhaf tuhaf bakıyordu.

Anna, eldivenlerini çıkararak, "Yemek hazır mı?" diye sordu.

"Akşam yemeği mi? Ah, evet. Hazır olması lazım." Yaştı kadın, Fanny'i mutfığa doğru kışkırladı. "Pudingimiz ve Fanny'nin, Brown'ın Çiftliği'nden oldukça iyi bir fiyata aldığı güzel bir piliç çevirmemiz var. Biliyorsun, pazarlık etme becerisini geliştirmeye çalışıyor. İşe girişini kutlamak için hoş bir ikram olacağını düşündük."

"Ne güzel." Anna, merdivenleri çıkmaya başladı. "Yıkanıp, üzerimi değiştireceğim."

Anne Wren, bir elini, genç kadının koluna koyarak, "Yaptığın şeyden tam olarak emin misin canım?" diye alçak sesle sordu. "Bazen belirli bir yaşa gelmiş kadınlar, erkekler hakkında bazı havali fikirlere kapılırlar.". Bir an sustuktan sonra aceleyle, "Biliyorsun, o bizim sınıfımızdan değil. Sonunda sen incinirsin," dedi.

Anna, kolundaki ince ve yaşlı ele baktı. Sonra da özellikle gülümseyerek, başını kaldırdı, "Lordla aramda geçebilecek özel nitelikte hiçbir ilişkinin uygun olmayacağının fazlasıyla bilincindeyim. Endişelenmene gerek yok."

Yaşlı kadın, bir an daha Anna'nın gözlerine, hislerini anlamaya çalışır gibi baktıktan sonra, koluna hafifçe vurarak, "Oyalanma canım. Bu gece akşam yemeği henüz yanmadı' dedi.

4. BÖLÜM

Dük, sesin geldiği tarafa döndüğünde, şatonun duvarına tünemiş bir kuzgun gördü. Kuş, sekerek yaklaştı ve kafasını kaldırarak, "Eğer kızlarından birini, bana eş olarak verirsen, prensi yenmene yardım edeceğim," dedi.

"Buna nasıl cüret edersin, seni kendin: bilmez!" Yaşlı dük, öfkesinden titriyordu. "BU uğurda gerekirse kızlarımdan birini pis bir kuşla ile evlendirebileceğimi ima ederek, beni aşağılıyorsun," "Bunlar güzel laflar dostum," diye gakladı kuzgun. "Ama bence bu kadar çabuk karar verme, çünkü kısa bir süre sonra, hem fazlasını, hem de hayatını kaybedeceksin." Dük, kuzguna dikkatle baktığında, onun sıradan bir kuş olmadığını fark etti Boynunda altından bir zincir taşıyordu. Küçük ve kusursuz, taç şeklinde yakuttan bir kolye ucu da bu zincire asılmıştı. Dük, arkasına dönerek, kapılarına dayanan tehditkâr orduya baktı ve kaybedecek fazla zaman kalmadığını görerek, bu korkunç, teklifi kabul etti... —Kuzgun Prens'ten.

"Köpeğinize Hiç 'Tatlım' adını vermeyi düşündünüz mü?" diye sordu Anna, elma kompostosunu içerken.

Kontla birlikte, devasa yemek masasının bir ucunda oturuyorlardı. Maun masanın diğer ucundaki ince toz tabakasına bakarak, bu odanın çok fazla kullanılmadığını tahmin etti. Kont, akşam yemeklerini burada yemiyor muydu? Oysa yemek odası, son bir haftadır her gün ikisi için kullanıma açılmıştı. Yine o hafta, Anna kontun pek de konuşkan biri olmadığını Öğrendi. Günlerce homurdanarak ya da mümkünse tek kelimeyle verdiği cevaplardan sonra, patronunu ağzından bir cevap koparmak amacıyla kışkırtmak, Anna için adeta bir oyun haline gelmişti.

Lord Swartingham, bir parça bifteği ve etli böreği keserken durakladı. "Tatlım mı?"

Gözleri, kadının ağzına takılmıştı ve Anna bu bakışlar altında dudaklarını yaladığını! fark etti. "Evet. Sizce de Tatlım, gerçekten sevilen birine verilebilecek güzel bir isini değil mi?"

Her İkisi de bakışlarını kontun sandalyesinin yanında duran köpeğe çevirdiler. et suyunda haşlanmış bir kemiği kemirirken, sivri dişleri parlıyordu.

"Bence bu isim onun kişiliğine tam olarak uymuyor," dedi kont, börek dilimini tabağına alırken.

"Hımm. Belki de haklısınız." Anna, ağzındakini çiğnerken bir yandan da düşünüyordu. "Ama siz hâlâ başka bir isim önermediniz."

Kont, biraz çabayla büyük bir et parçasını keserek, "Önermiyorum çünkü onun isimsiz olarak kalmasından memnunum."

"Çocukken hiç köpeğiniz olmadı mı?"

"Benim mi?" Sanki kadın, çocukken iki kafalı olup olmadığını sormuş gibi dik dik bakarak, "Hayır," dedi.

""Peki, hiç ev hayvanınız da mı olmadı?"

Kont şimdi kaşları çatık bir halde böreğine bakıyordu. "Aslında annemin küçük bir köpeği vardı."

"Hah işte!" diye zafer kapanmış gibi haykırdı Anna.

"Ama hayvan bir buldoğa benziyordu ve son derece asabi bir yapısı vardı."

"öyle bile olsa..."

Annem hariç herkese hırlayıp, havlardı." Kontun kendi kendine düşüncelere dalmış bir hali vardı. "Kimse onu sevmezdi. hatta bir keresinde bir uşağı ısırmıştı da babam, zavallı adama bir şilin vermek zorunda kalmıştı."

"Bu küçük buldoğun .bir adı var mıydı?"

"Fiddles." Kont doğru hatırladığını şahsen başım sallayarak onayladıktan sonra, böreğinden bir ısırık aldı. "Ama. Sammy ona piddles, derdi. Sırf şekeri damağına nasıl yapıştırdığını görmek İçin, onu lokumla beslerdi."

Anna gülümseyerek, "Sammy kardeşiniz oluyor herhalde?" diye sordu.

Lord, bir bardak şarâbı ağzına doğru kaldırmıştı. İçmeden Önce bir saniye duraklayarak, "Evet," dedi. Sonra bardağı

tabanının yanına itinâyla yerleştirerek, "Bu öğleden sonra gayrimenkulle ilgili birkaç meseleyi kontrol etmem gerekecek," dedi.

Anna'nın gülümsemesi yüzünde dondu, çünkü, belli ki oyunları sona ermişti.

Edward, konuşmasını sürdürdü: "Yarın benimle birlikte at sürmeniz gerekecek. Hopple, bana drenaj problemi olan birkaç yer göstermek istiyor. Biz olası çözümleri tartışırken, sizin not almanızı istiyorum." Başını kaldırarak, "Ata binmeyi biliyorsunuz tabii, değil mi?" diye sordu.

Anna, parmaklarını hafifçe fincanına vurarak, "Doğrusunu söylemek gerekirse, hiç ata binmedim."

"Hiç mi?" Kaşları havaya kalkmıştı.

"Bizim atımız yok."

"Ah, bunu hiç düşünmemiştim." Tabağındaki böreğe, kadının gereken özelliklerden yoksun olmasından o suçluymuş gibi, kaşlarını çatarak baktı. "Binici giysisi olarak kullanabileceğiniz bir giysiniz var mı?"

Anna gayet fakir olan gardırobunu düşünerek, "Eski bir elbisemi o niyetle kullanabilirim," dedi.

"Harika. Yarın onu giyin. Size biniciliğe başlangıç dersi vereceğim. Çok zor olacağını sanmıyorum, çünkü çok uzaklara gitmeyeceğiz."

"Ah, ama lordum' diye itiraz etti Anna. "Sizi sıkıntıya sokmak istemem. Seyislerden birinden, bana yardımcı olmasını isteyebilirim."

"Hayır' diyerek ters ters baktı lord, "Size ata binmeyi ben öğreteceğim."

Küstah adam. Arına cevap vermekten sakınarak, dudaklarını büzüp, çayım yudumladı.

Kont, iki ısırık daha alarak böreğini bitirdi ve sandalyesini geriye itti. "İkinci vakti, çıkmadan önce görüşelim, Bayan Wren," dedi. Homurdanmayla karışık, "Gel," diyerek, hâlâ isimsiz olan köpeği peşinde olmak üzere, uzun adımlarla odadan çıktı.

Anna, ikisinin ardından bakakalmıştı. Tıpkı köpeğine yaptığı gibi kendisine de emrettiği için, konta kızmış mıydı? Yoksa ona at binmeyi öğretmekte şahsen ısrar etti diye ruhu mu okşanmıştı? Omuz silkerek, çayını bitirdi.

Kütüphaneye gidip, masasına geçerek, yazmaya başladı. Kısa bir süre sonra yeni bir kâğıt almak için elini uzattığında, hiç kâğıt kalmadığını fark etti. Canı sıkılmıştı. Daha fazla kâğıt getirmelerini istemek üzere, zili çalmak için ayağa kalktı, ama sonra kontun yan çekmecesinde duran kâğıt destesini hatırlayarak, onun masasına gidip, çekmeceyi açtı. Orada, bir yığın temiz kâğıdın üstünde, kırmızı deri kaplı kitap duruyordu. Anna, onu kenara koyup, birkaç yaprağı yığından ayırırken, yere bir kâğıt parçası düştü. Onu almak için eğildiğinde, onun bir mektup ya da fatura gibi bir şey olduğunu gördü. Kâğıdın üst kısmı, tuhaf bir damgayla kabartılmıştı. İki erkek ve bir kadın olduğu belli oluyordu, ama küçücük figürlerin ne yaptığı anlaşılmıyordu. Mektubu elinde, bir o yana bir bu yana çevirerek, ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Şöminedeki ateşin alevi parladı. bir anda her şeyi anladığında, az kaldı kâğıdı elinden düşünüyordu. Şöminedeki ateş parladı. Bir peri ile İki keçi adam, fiziksel olarak mümkün görünmeyen bir pozisyondaydılar. Demek ki mümkündü. Bu çirkin resmin altına, süslü bir yazıyla Afrodit'in MAĞARASI kelimeleri işlenmişti. Kâğıt, bir evde iki gece kalmanın karşılığında fatura edilmişti ve bu evin ne çeşit bir yer olduğu da, kâğıdın üzerindeki küçük, rezil resimden anlaşıyordu. Bir genelevin, terzi gibi aylık faturalar gönderdiğini kim bilebilirdi? Anna, midesinde kendisini hasta eden bir bulantı hissetti, çekmecesinden bile faturası çıktığına göre, Lord Swartingham bu yerin müdavimi olmalıydı. Ağır ağır oturarak, bir eliyle ağzını örttü. Onun adice tutkularını keşfetmek onu neden bu kadar üzüyordu ki? Kont, yıllar Önce karışım kaybetmiş, yetişkin bir adamdı. Ancak hayat hakkında hiçbir şey bilmeyen bir insan, onun kadınsız yaşamasını bekleyebilirdi. Tiksindirici kâğıdı kucağında düzeltti, ama onun güzel bir kadınla böyle bir eylemde bulunuyor olduğu düşüncesi hâlâ göğsünü sıkıştırıyordu.

Öfke. Evet, hissettiği şey Öfkeydi. Toplum, konttan cinselliği unutmasını beklemiyordu, ama kendisinden

beklenen şey kesinlikle buydu işte. O, bir erkek olarak, kötü şöhretli evlere gidebilir, ateşli ve çekici kadınlarla oynaşabilirdi. Oysa. bir kadın olarak kendisinden, İffetli ve temiz olarak kalması, siyah gözleri ve tüylerle kaplı bir erkek göğsünü aklından bile geçirmemesi bekleniyordu. Bu gerçekten hiç ama hiç adilce değildi.

Bir dakika daha bu lanet mektup üzerinde düşündükten sonra, onu tekrar çekmeceye, kullanılmamış kâğıtların altına yerleştirdi. Tam çekmeceyi kapamak üzereyken, kuzgun kitabına gözü takılınca duraksadı. Dudakları gerilerek, o anda aklına gelen bir fikirle kitabı aldı ve kendi masasının orta çekmecesine koyarak, çalışmasına geri döndü. Kont söz verdiği üzere, araziden bir türlü gelemedi.

Saatler sonra, atlı yolcu arabasının içinde tangırtılarla yol alırken, Anna bir parmağının tırnağıyla cam pencereye hafif hafif vurarak, dışarıda yemyeşil tarlalardan, çamurlu kov yollarına doğru değişen manzarayı izliyordu. Deri koltuk döşemeleri, nemden dolayı küf kokuyordu. Bir virajdan döndüklerinde, aşına olduğu bir sokak gözüne çarptı ve aniden ayağa kalkarak, arabanın tavanına vurdu. Arabacı John'un atlara seslenmesiyle, sarsılarak durdular. Anna, aşağı inerek, aceleyle arabacıya teşekkür etti. Kendi kulübesinden biraz daha büyük ve yeni evlerin olduğu bir alandaydı. Yolun üzerindeki beyaz panjurlu ve kırmızı tuğlalı evin kapısını çaldı.

Bir saniye sonra, bir hizmetçi belirdi.

Anna, kıza gülümseyerek, "Merhaba Meg. Bayan Fairchild evde mi?" diye sordu.

"İyi akşamlar Bayan Wren." Meg siyah saçlarıyla, neşeli bir şekilde gülümseyerek, "Hanımefendi sizi gördüğüne çok sevinecek. Ben geldiğinizi haber verene kadar, oturma odasında bekleyebilirsiniz."

Meg, onu parlak sarı duvarlı, küçük bir oturma odasına götürdü. Portakal rengi bir kedi halının üzerine yatmış, pencerelerden sızan baygın ışığın altına güneşlenip, geriniyordu. Bir sepet dolusu dikiş eşyasının yayıldığı kanepede, iğneler düzensiz bir halde dağılmışlardı. Anna beklerken, kediyi sevmek üzere eğildi.

Merdivenlerden aşığı inen, kısa ve hızlı adımların duyulmasının ardından, Rebecca Fairchild kapıda belirdi. "Ne ayıp! En son ziyaretinden beri görüşmeydi o kadar uzun zaman oldu ki, tam da ihtiyacım olduğı vakit beni terk ettiğini düşünmeye başlamıştım."

Kadın, hemen Anna'ya doğru koşup, sarılarak, söylediğı sözlerle çelişti. Göbeğı sarılmayı güçleştiriyordu, çünkü kadıncağızın karnı, rüzgârla dolmuş gemi yelkeni gibi yuvarlak ve ağırdı.

Anna, arkadaşının sevgi dolu kucaklamasına karşılık vererek, "Üzgünüm. Haklısın. Seni ziyaret etme konusunda ihmalkar davrandım. Nasılsın?" dedi.

"Çok şişmanım. Yo, itiraz etme bu bir gerçek' dedi Rebecca, arkadaşının ısrarla itiraz etmesi üzerine. "Sevgili James bile, artık beni merdivenlerden yukarı taşımayı teklif etmiyor." Dikiş sepetini kıl payı sıyrarak, kanepeye çöktü. "Nezaket öldü sayılır. Neyse sen bana, Abbey'deki işin hakkında her şeyi anlatmalısın."

"Duydun demek?" Arına, arkadaşının karşısındaki koltuğa oturdu.

"Duymak mı? Aslına bakarsan bu günlerde neredeyse bundan başka bir şey duymuyorum." Rebecca, sesini epeyce alçaltarak konuşuyordu. "Karanlık ve gizemli Lord Swartingham, genç dul Bayan Wren'i bilinmeyen sebeplerle işe almış ve kendi iğrenç emellerine alet etmek için her gün onunla özel bir odaya kapanıyormuş..."

Anna, duyduklarından ürkmüştü. "Ben sadece onun yazılarını temize çekiyorum."

Meg çay tepsisiyle içeri erken, Rebecca bir el hareketiyle Anna'nın masumane açıklamasına inanmadığını belirtti. "Bana hikâye anlatma! farkındasındır herhalde, adamı kendi gözleriyle gören birkaç kişiden birisin. Kasabadaki dedikodulara göre, adam onu görmek isteyenlere bu şansı vermemek için, kendisini o tekinsiz malikâneye kapatıyormuş. Söylendiğı kadar iğrenç bir adam mı?" diye sordu.

"Hayır!" Anna'nın içinde bir öfke parladı. Gerçekten de Lord Swartingham'ın yüzündeki birkaç yara izi yüzünden

onun tiksindirici bir adam olduğunu mu düşünüyorlardı?" Tamam yakışıklı değil, ama itici de değil." Sana fazlasıyla çekici geliyor olsa da, diye fısıldadı içinden gelen cılız bir ses. Anna, kaşlarını çatarak ellerine baktı. Ne zaman yaralarına bakmayı bırakıp da, bu yaraların altındaki adama odaklanmaya başlamıştı?

"Yazık." Rebecca, kontun iğrenç bir yaratık olmadığını öğrendiğinde, hayal kırıklığına uğramış göründü. "Onun karanlık sırlarını ve seni baştan çıkarma girişimlerini anlatsana."

Meg sessizce odadan çıkmıştı.

Anna, güldü. "Bir çok karanlık sırrı olabilir..." dedi. Faturayı hatırladığı için sesi bir an İçin kısılmıştı. "Ama beni baştan çıkarmaya çalışmaktan çok uzak."

"Tabii ki sen şu felaket başlığı takarken, böyle bir şey aklına bile gelmeyecektir." Elindeki demlikle, berbat görünen giyim eşyasını işaret etti. "Bunu neden giyersin, anlamam. Böyle bir şey giyecek kadar yaşlı değilsin."

"Dulların başlık giymesini gerekir." Anna, utangaç bir tavırla, muslin kumaştan şapkasına dokundu. "Ayrıca onun beni baştan. çıkarmasını istemiyorum."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü..." Anna, aniden sustu.

Bir an, dehşet içinde kafasının İçinin boşaldığını fark etti. Kontun neden kendisini baştan çıkarmasını İstemediğine dair bir tek sebep bile düşünemiyordu. Ağzına bir bisküvi atarak, yavaşça çiğnedi. Neyse ki, Rebecca onun ani suskunluğunun farkına varmamıştı ve şimdi de arkadaşına daha çok yakışacağını düşündüğü farklı saç stilleri hakkında gevezelik ediyordu.

"Rebecca," diyerek sözünü kesti Anna. "Sence bütün erkekler birden fazla kadına mı ihtiyaç duyar?"

Fincanına ikinci kez çay koymakta olan Rebecca, ona pek cana yakın bir ifadeyle baktı.

Anna, yüzünün kızardığını hissetti. "Yani demek istediğim..."

"Hayır, canım. ne demek istediğini anlıyorum," diyerek demliğı yavaşça yerine bıraktı. "Bütün erkekler için yorum yapamam, ama James'in sadık kaldığına fazlasıyla eminim. Gerçekten de, yoldan çıkacak olsaydı, şimdilerde çıkardı." Göbeğini okşayarak, bir bisküvi daha aldı.

Anna, daha fazla hareketsiz oturamayacağı hissine kapılarak, kanepeden atlayıp, şöminenin üstündeki bibloları incelemeye başladı. "Biraz önce öyle konuştuğum için Özür dilerim. Biliyorum James asla..."

"Bildiğine sevindim." Rebecca hafifçe homurdandı. "Felicity Clearwater'in, hamile bir kadının, kocasından neler bekleyebileceği konusunda bana verdiği tavsiyeyi duymalıydın, Anna. Ona göre her koca, sadece bir tek şey beklermiş..." Rebecca, aniden sustu.

Anna, eline bir çoban kız biblosunu almış, şapkasındaki yaldıza dokunuyordu. Ancak onu çok iyi göremiyordu, çünkü gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Özür dileme sırası şimdi de bende," dedi Rebecca.

Anna, başını kaldırmadı: Hep Rebecca'nın onun özel durumunu bilip bilmediğini merak etmişti. Artık, şimdi biliyordu işte. Gözlerini kapadı.

Rebecca'nın, "Bence, evlilik yeminini o derece hafife alan bir erkek, kendisini affedilemez bir biçimde rezil etmiş olur," dediğini duydu.

Anna, bibloyu tekrar yerine koydu. "Peki ya karısı? Adam, karısı dışında biriyle kendisini tatmin yoluna giderse, karısı da kısmen suçlu değil midir?"

"Hayır, canım," diye cevap verdi Rebecca. "Böylesi bir durumda, asla kadınının kabahatli olduğunu düşünmem."

Anna, bir anda omuzlarından büyük bir yükün kalktığını, hissetti. Gülümsemekle gülümsememek arası kararsız kalmış bir yüz ifadesiyle, "Sen arkadaşların en iyisisin, Rebecca' dedi.

"Evet, tabii ki öyleyim." Arkadaşı, tıpkı halinden memnun, hamile bir kedi gibi gülümsedi. "Ve bunu kanıtlamak için de şimdi Meg'i çağırıp, bize pasla getirmesini söyleyeceğim. Biraz kendimizi şımartalım, canım!"

ANNA, ERTESİ SABAH Abbey'e, mavi renkte eski ve yönlü bir elbise giymiş olarak geldi. Elbisenin eteğini genişletmek için saatlerce uğra mı , ancak gece yansını epey geçtikten sonra yatabilmi ti. Ama  imdi en azından, orası burası açılmadan ata binebilecekti. Kont,  oktan Abbey'in girişinde gezinmeye ba lamı tı. Onu beklediği belli oluyordu. G deriden, tayt biçiminde bir süvari pantolonu ile baldırlarının yarısına kadar gelen, kahverengi konçlu çizmeler giymişti çizmeler oldukça a ınmı , ağır ve mat görünüyorlardı ve Arına, ilk kez olmamak kaydıyla kontun u ağını merak etti.

"Ah, Bayan Wren." Sonra eteğine bakarak, "Evet, bu gayet uygun," deyip, cevap beklemeden kararlı adımlarla ahırlara doğru yürüdü.

Anna'nın, yeti ebilmesi için ko ması gerekti.

 ğdi  edilmiş doru atı, çoktan eyerlenmi li ve seyis yamağına dişlerini göstermekle meşguldü. U ak, atın dizginlerini kol mesafesinde tutarken, gayet tedbirli görünüyordu. Tam tersi özelliklere sahip, gürbüz, kestane rengi bir kısırak ta binek taşının yanında, uysal bir halde bekliyordu. Köpek ise ahırların arkasından çıkmış, ona doğru geliyordu. Anna'nın yanına gidebilmek için o kadar hızlı ko mu tu ki, ancak kayarak durabildi ve geç de olsa kadının ilgisini tekrar kazanmaya çalıştı.

Anna, "Senin varlığının farkındayım,, biliyorsun," diye fısıldayarak, köpeğin kulaklarını sevgiyle "ok adı.

"Artık  u köpekle oynamayı bıraksanız, Bayan Wren." Lord Swartingham, kaşlarını  atmı , köpeğe bakıyordu.

Anna, hemen toparlandı. "Hazırım."

Kontun, eliyle binek ta ını işaret etmesiyle, Anna tereddütle yaklaştı Teorik olarak ata nasıl binileceğim biliyordu, ama bunu uygulamaya gelince i ler biraz zorla ıyordu. Bir ayağını üzengiye koyabildi, ama diğer bacağını eyer kayı ının üstünden atıp, kendisini yukarı çekmekte zorlanıyordu.

" zin verirsiniz?" kont arkasındaydı.  zerine doğru eğilince, Anna onun hafif kahve kokan sıcak nefesini, yanağında hissetti.

Anna hiç sesini çıkarmadan, başıyla onayladı. Edward iri ellerini Anna'nın beline dolayarak, onu hiç horlanmadan kaldırıp, kibarca semerin üstüne oturttu ve üzengiye ayağına göre ayarladı. Anna, yukarıdan kontun aşağı eğilmiş başına bakarken, yüzünün kızardığını hissetti. Edward, şapkasını seyisin yanında bırakmıştı ve Anna, kontun ensesindeki at kuyruğunda birkaç gümüş rengi teli seçebiliyordu. Acaba saçları yumuşak mıydı, sert miydi? Eldivenli eli âdeta kendi iradesiyle kalkarak, hafifçe onun saçına dokundu. Sonra elim hemen geri çekti, ama kont bir şeyler hissetmiş görünüyordu. Başım kaldırdı ve sonsuz gibi gelen bir saniye boyunca onun gözlerinin içine baktı. Anna, erkeğin göz kapaklarını indirişine ve karanın elmacık kemiklerine doğru hücum edişine şahit oldu.

Kont, sonra doğrularak ve atın dizginlerini yakaladı. "Bu çok uysal bir kısraktır," dedi. "Sanırım etrafta sıçan olmadığı sürece onunla hiç sıkıntı yaşamayacaksınız."

Ama boş bir ifadeyle konta baktı, "Sıçan mı?"

Edward, başını sallayarak, "Bu kısrak, sıçanlardan korkar," dedi.

"Onu bu konuda suçlayamam," diye mırıldandı Anna. Sonra tecrübe kabilinden hayvanın yelesini okşayarak, parmaklarının altında hayvanın sert tüylerini duyumsadı

"Adı Daisy," dedi Lord Swartingham. "Onâ alışabilmeniz için, sizi avluda biraz dolaştırayım mı?"

Anna, başıyla onayladı.

Kont, gıdıklamaya benzer bir ses çıkarınca, kısrak ileri doğru sallanarak harekete geçti. Arına, atın yelesini avuçlarıyla sıkıca kavradı. Bütün vücudu, yerden bu kadar uzakta olmanın yarattığı, tuhaf bir heyecanla gerilmişti. Kısrak ise başını sağa sola doğru sallıyordu.

Lord Swartingham, Anna'nın ellerine baktı, "Senin korkunu hissediyor. Öyle değil mi, tatlı kızım?"

Anna, kontun bu sözleri üzerine, kendisini sıkmaktan vazgeçerek, atın yelesini serbest bıraktı.

"Güzel. Bırakın vücudunuz gevşesin." Kontun sesi, her tarafına yayılan bir sıcaklıkla, onu sardı. "Yumuşak

dokunuşlara daha iyi cevap veriyor. Okşanmak ve sevilmek istiyor, öyle değil mi, güzelim?"

Ahır avlusunda beraberce yürürlerken, kontun derinden gelen sesi hayvanı âdeta tüyülüyordu. Onun sesini dinlerken. içinde bir şeylerin ısınıp eridiğini hisseden Anna da büyülenmiş gibiydi. Kont dizginleri nasıl tutacağı ve nasıl oturacağına dair. basit komutlar veriyordu. Yarım saatin sonunda, atın üstünde, kendini çok daha rahat hissediyordu.

Lord Swartingham, atına binerek, yoldan aşağı doğru, gitmeye başladı. Köpek, onların hemen yanında koşuyor, ara sıra yolun kenarındaki uzun otların arasında kayboluyor, ancak birkaç dakika sonra tekrar ortaya çıkıyordu. Yola vardıklarında kont, atını başına buyruk halde bırakarak, yoldan bir aşağı bir yukarı özgürce dörtnala koşup, enerjisini boşaltmasına izin verdi. Küçük kısırak, erkeğinin hareketlerini, kendisinin de yürüyüşe çıkmak istediğine ilişkin hiçbir belirti göstermeden izliyordu Anna, yüzünü güneşe doğru kaldırdı. Uzun geçen kış sonrasın da, güneşin sıcaklığını gerçekten özlemişti. Yola sıralanmış çiftlerin altında ışıldayan safranlardan topladı.

"Balon, çuha çiçekleri. Sanırım bunlar bu sene ilk açanla; öyle değil mi?"

Kont onun gösterdiği yere baktı, "Şu sarı çiçekler mi? Onları daha önce hiç görmedim." 'onlardan kendi bahçemde de yetiştirmek istedim, ama yerlerinin değişmesinden hoşlanmıyorlar," dedi Anna.. "Yinede, bahçemde birkaç tane lalem var. Abbey'deki küçük koruda, çok hoş nergisler gördüm. Orada laleler de var mı, lordum?" Edward bu soruya biraz şaşırılmış görünüyordu. "Bahçelerde hala laleler olabilir. Annemin lale topladığım hatırlıyorum. Ama bahçeleri o kadar uzun zamandır görmüyorum ki..." Anna bekledi, ama o konuşmak istemedi. "Herkes bahçe işlerinden hoşlanmam, bu gayet doğal," dedi kibarca.

"Annem, bahçeyle uğraşmayı severdi." Gözlerini yoldan aşağıya uzaklara dikmişti. "O gördüğünüz nergisleri o dikti. Ayrıca Abbey'in arkasındaki yüksek duvarlı bahçeleri de yeniden yaptırdı. Annem ölünce..." Yüzünden hâlâ acı çektiği anlaşılıyordu. "Tüm ailemi kaybettiğimde, ilgilenmem gereken daha önemli başka şeyler vardı. Şu anda bahçeler,

çok uzun süredir İhmal edilmiş ve bakımsız durumdalar. Onları çoktan yıkıp dağıtmam gerekirdi.

"Olmaz!" Anna, kontun kaşlarının havaya kalktığını görünce, sesini alçaltarak, "Yani demek istediğim, iyi bir bahçe her zaman eski haline getirilebilir" dedi.

Kont suratını astı. "Ne anlamı var ki?" Anna şaşkınlık içerisinde cevapladı: "Bir bahçenin daima bir anlamı vardır, lordum."

Kont, şüpheci bir ifadeyle, tek kaşını kaldırmıştı. "Papaz evinde geçen çocukluğum süresince, annemin hoş bir bahçesi vardı," dedi Arına. "İlkbaharda açan çiğdem, nergis ve lalelerin hemen ardından, küçük karanfiller, yüksük otları ve alev çiçekleri açarlardı. Etrafta koşup zıplayan bir sürü çocuk olurdu

Anna konuşurken, kontla onun yüzüne dikkatli bir şekilde bakıyordu

"Şimdiki kulübemde gülhatmilerim ve tabii ki annemin yetiştirdiği çiçekler var. Keşke birkaç tane de gül ekleyebilmek için biraz daha yerim olsaydı," dedi, düşünceli. "Ama güller pahalı ve biraz fazla yer kaplıyorlar. Hem korkarım ki sebze bahçesine öncelik vermem gerekirken, güller için para harcamam uygun olmaz."

"Belki ileride, ilkbaharda bana Abbey'in bahçeleri hakkında tavsiyelerde bulunabilirsiniz," dedi kont. Sonra atının başını çevirerek, daha dar bir toprak yoldan aşağı doğru gitmeye başladı.

Anna, tüm dikkatini kısraklı döndürme işine vermişti. Başını kaldırıncı, su baskınına uğramış olan araziye gördü. Bay Hopple, çok daha önce oraya varmış, yünlü bir iş giysisi ve hasır şapka giymiş bir adamla konuşuyordu. Adam, Bay Hopple'ın yüzüne bakmakta zorlanıyordu, çünkü gözleri uşağın giydiği tuhaf ve şaşırtıcı pembe yeleğe kayıp duruyordu Siyah bir şey arazinin sınırları süslüyordu. Anna oraya biraz daha yaklaşıncı, uzaktan işleme gibi görünen süslerin aslında küçük siyah domuzcuklar olduğunu fark etti.

Kont, "Günaydın Hopple. Günaydın Bay Grundle," diyerek, uşağıyla çiftçisini başıyla selamladı ve gözleri hemen o anda

yeleğe takıldı. "Bu çok ilginç bir giysi Hopple. Daha önce buna benzer bir şey gördüğümü sanmıyorum." Kont, gayet ciddi konuşuyordu.

Bay Hopple, gözlerinin içi gülerek, elini yeleğinin üzerinde gezdirdi. "Ah, teşekkür ederim, lordum. Onu, Londra'ya son gidişimde, küçük bir dükkânda diktirdim."

Kont, bir uzun bacağını atından aşağıya savurarak, dizginleri Bay Hopple'a vererek, Anna'nın atına doğru yürüdü. Kadını belinden nazikçe kavrayarak, aşağıya indirdi. Çok kısa bir an için, kadının göğüs uçları, kontun ceketine hafifçe sürtündü ve Anna o anda kontun parmaklarını sıkıştığını hissetti. Sonra kont onu bırakarak, uşağa ve çiftçiye döndü.

Sabah saatlerini, arazide dolaşıp, su sorununu inceleyerek geçirdiler. Kont, bir yerde dizlerine kadar çıkan çamurlu suyun ortasında durarak, olası bir sel kaynağını gözden geçirdi. Anna, kontun onun için temin ettiği küçük bir deftere notlar aldı. O gün giymek için eski bir etek seçtiğine gayet memnundu, çünkü eteğin kenarları çok kısa bir süre içinde tamamen çamurlanmıştı.

"Tarladaki suyu nasıl boşaltmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Anna, Abbey'e geri dönerlerken.

"Kuzey tarafına bir hendek kazmamız gerekecek." Lord Swartingham, düşünceli bir ruh haliyle, gözlerini kısarak bakıyordu. "Bu da bir sorun yaratabilir, çünkü oradaki topraklar Clearwater'in mülkiyetine giriyor. Nezaketen Hopple'; izin istemeye göndermek zorunda kalacağım. Çiftçi zaten bakliyat mahsulünü kaybetti ve tarla bir an evvel sürülebilir hale getirilemezse, buğdayını da..." Durup Anna'ya acı acı baktı, "Affedersiniz. Bu konular ilginizi çekmez."

"Aslında kesinlikle ilgimi çekiyor, lordum." Anna eyerinin üzerinde doğruldu, ama Daisy yana doğru adım atmaya kalkınca, çabucak atın yelesine yapıştı. "Toprak yönetimi hakkında yazdıklarınız sayesinde, konuyla fazlasıyla ilgiliyim. Eğer teorilerinizi doğru anlamışsam, çiftçinin buğdayla birlikte fasulye ya da bezelye mahsulünü yetiştirmesi, daha sonra da şu pancarları vesaire ekmesi gerekir. Hal

böyleyken, bu çiftçinin buğday yerine pancar ekmesi gerekmez mi?"

"Pek çok durumda, söylediklerinizde haklı olabilirsiniz, ama bu sefer.,."

Anna, bitkilerden ve tohumlardan bahseden kontun, derinden gelen sesini dinledi. Tarım, her zaman böylesine büyüleyiciydi de, o mu bunu fark etmemişti? Her nedense, bu konu hiç bu kadar ilgisini çekmemişti.

BİR SAAT SONRA, Edward kendisini, Bayan Wren'le öğle yemeği boyunca tarladan suyu boşaltmanın çeşitli yolları üzerine uzun uzadıya konuşurken buldu. Tabii ki konu ilginçti, ama daha Önce hiçbir kadınla böyle erkeklere özgü bir konuda konuştuğu olmamıştı. Aslında, en azından annesiyle kardeşinin ölümünden beri, kadınlarla neredeyse hiç konuşmamıştı. Şüphesiz, gençken kadınlarla flört ettiği olmuştu ve sosyal sohbetler nasıl başlatılır, biliyordu. Ama insanın bir erkekle yaptığı gibi, bir kadınla fikir alışverişinde bulunması yeni bir deneyimdi. Ve Bayan Wren'le konuşmayı seviyordu. Başı bir yana yatmış bir halde onu dinlerken, usulca yemek odası penceresinden uzanan güneş, onun yanağının kıvrımını iyice belirginleştiriyordu. Kendisini bu derece dikkatle dinlemesi baştan çıkarıcıydı.

Bazen söylediği şeylere, çarpık bir tebessümle gülümsüyordu. Kont, bu çarpık gülümsemenin cazibesine kapılmıştı. Gül rengi dudaklarının bir kenarı, diğer kenarından daima biraz daha yukarıda duruyordu. Tadının nasıl olduğunu hayal ederek, o gülümsemeyi tekrar görebilmek umuduyla, gözlerini Anna'nın dudaklarından ayırmadığının farkına vardı. Edward, başını diğer tarafa çevirerek, gözlerini kapadı. Uyanmış haldeki organı, pantolonunun fermuarına baskı yaparak, onu son derece rahatsız edici bir şekilde sıkıyordu. Son zamanlarda, yeni sekreteri yarımdayken, bu sorunu neredeyse sürekli olarak yaşadığını fark etti.

Olacak şey değildi! Yaşı otuzu geçmişti. Bir kadının gülümsemesi üzerine olmayacak hayaller kuracak bir delikanlı değildi artık. Aslında, kasıkları bu kadar çok sızlamasa, kahkahalarla gülünecek bir durumu vardı.

Edward, aniden Bayan Wren'in kendisine bir şey sorduğunun farkına vardı, "Ne?"

"İyi misiniz, diye sordum, lordum," dedi Anna. Endişeli görünüyordu.

"İyiyim. İyiyim. Bir şeyim yok." Derin bir nefes alarak, asabi bir ruh haliyle, keşke bana ilk adımla hitap etse diye düşündü. onun ağzından kendi adım duymayı çok isterdi. Ama tabii ki, kendisini vaftiz ismiyle çağırması, kadın açısından çok uygunsuz olurdu.

Dağılan düşüncelerini toplayarak, "Çalışmaya dönmemiz lazım," dedi. Küçük, sade bir duldan değil de, ateş üfleyen bir canavardan kaçarcasına, ayağa kalkıp, uzun ve hızlı adımlarla odayı terk etti.

SAAT BEŞİ VURDUĞUNDA, Anna o öğleden sonra yazmış olduğu küçük kâğıt yığını toplayarak, bakışlarını konta çevirdi. Asık suratla oturmuş, önündeki kâğıda bakıyordu. Anna boğazını temizledi.

Kont başını kaldırarak, "Vakit geldi mi?" diye sordu.

Anna evet anlamında başını salladı.

Kont ayağa kalkarak, kadın eşyalarını toplarken bekledi. Köpek, onları kapıya kadar takip etti, ama sonra sıçrayarak merdivenlerden aşağı inip yola fırladı. Hayvan yerdeki bir nesneyi merakla kokladı ve ardından yuvarlayarak, kafasına, boynuna ve artık neresine denk gelirse sürtüp durdu.

Lord Swartingham, içini çekerek, "Tekrar Abbey's girmeden önce, onu ahırda hizmetli uşaklardan birine yıkayacağım," dedi. .

"Mmm," diye düşünceli bir halde mırıldandı Anna. 'Adonis' ismine ne dersiniz?"

Kont, o kadar inanmaz bir dehşet içinde baktı ki, Anna gülmek için kendini zor tuttu. "Sanırım, beğenmediniz" diye mırıldandı

Köpek, yattığı yerden kalktı ve kendisini temizleme içgüdüleriyle bütün vücudunu şalterken, kulaklarından biri ters döndü. Tekrar onlara doğru koşarak, kulağının biri hâlâ ters dönmüş olduğu halde, ağırbaşlı görünmeye çalıştı.

Kont, "Kendimize hâkim olalım, dostum' diyerek köpeğin kulağını düzeltti.

Anna, buna kıkır kıkır güldü. Kont, ona yandan yandan bakıyordu ve Anna, adamın geniş ağzının kasıldığını fark etti. Araba tekerlek sesleri eşliğinde gelince, Anna kontun yardımıyla içerideki yerini aldı Köpek artık, kadınla gitmesine izin verilmediğini öğrenmişti. Bu yüzden Anna'nın gidişini özlem dolu gözlerle izledi.

Anna, arkasına yaslanarak, her gün görmeye alışık olduğu manzaranın gözlerinin önünde akıp gidicini seyre daldı. Araba, kasabanın varoşlarından yukarı doğru çıkarken, yol kenarındaki bir hendeğin içinde bir giysi yığını gördü. Gördüğü şeyin ne olduğunu merak ederek, daha iyi görebilmek amacıyla camdan dışarı sarktı. Yığın hareket etti ve uzun yüzlü, soluk kahverengi saçlı bir kafa kalkarak, araba sesinin geldiği tarafa doğru döndü.

Anna, "Dur? Arabacı John. hemen dur!" diye haykırarak, yumruğuyla arabanın tavanına vurdu.

Yavaşlayarak durduklarında, Anna, kapıyı hızla açarak, dışarı fırladı.

"Ne oldu, bayan?"

Anna eteğin: bir eliyle yana toplamış halde, arabanın arkasına doğru koşarken, uşak Tom'un şaşkın yüzünü gördü. Giysileri gördüğü yere ulaşarak, aşağıya baktı. Hendekte genç bir kadın yatıyordu.

Beşinci Bölüm

Dük pazarlığı kabul ettiği anda, kuzgun, güçlü bir kanat hamlesiyle havalandı Aynı anda, kaleden sihirli bir ordu adeta sel gibi akmaya başladı. İlk önce, kılıç ve kalkanla donatılmış an bin adam geldi. Onları, uzun ve ölümcül yaylarla, ağzına kadar dolu okluklar taşıyan on bin okçu takip etti. Son olarak da, on bin atlı dörtnala geldi Atları savaşa hazır halde, dişlerini gıcırdatıyorlardı. Kuzgun, ordunun başına geçerek, prensin askerlerini, şimşek gibi çakarak karşıladı. Toz bulutları, her iki tarafın kuvvetlerini de Öyle bir kapladı ki, göz gözü görmez oldu. Duyulan tek ses, çarpışan askerlerin feci çığlıklarıydı ve nihayet toz çekildiğinde, prensin ordusundan geriye, çamurun içinde yatan birkaç at nalı haricinde, hiçbir iz kalmamıştı...

—Kuzgun Prens

Kadın, her iki bacağını da, sanki sıcaklık arar gibi, karnına doğru çekerek, yan yatmıştı. Acınacak kadar ince omuzlarına, pis bir şalı sıkıca sarmıştı. Şalın altına giydiği, bir zamanlar parlak pembe olan elbisesi, şimdi kir pas içindeydi.

Sarımtırak ve sağlıksız görünen yüzünde, gözleri içine çökmüş gibiydi.

Anna, hasta, kadına ulaşmaya çalışırken, bir eliyle eleğim toplarken, diğeriyle de eğime göre dengesini ayarlamaya çalıştı. Yaklaştıkça burnuna pis bir koku gelmeye başlamıştı.

"Yaralı mısınız, hanımefendi?" diye sorarak, kadının solgun yüzüne dokundu.

Kadının İnleyerek, iri gözlerini aniden açmasıyla, Anna İrkildi. Arkasından, arabacı ve uşak tangırdayarak, yokuş aşağı kaydılar,

Arabacı John, boğazından iğrenmiş gibi bir ses çıkardı. "Hadi gelin, Bayan Wren. Burası hiç size göre bir yer değil"

Anna, şaşkın bir ifadeyle arabacıya bakınca, John yüzünü başka tarafa çevirdi. Anna da, bunun üzerine Tom'a baktı. O

da, ayağının altındaki taşları inceliyor gibi görünmeye çalışıyordu.

"Hanımefendi, hasta ya da yaralı, John," dedi kaşlarını çatarak, "Onun için yardım çağırmamız lazım."

"Evet efendim, onunla ilgilenmesi için birini göndeririz," dedi John. "Şimdi arabaya geri dönüp, evinize gitmeniz gerekiyor, Bayan Wren."

"Ama hanımefendiyi burada bırakamam."

John, "O bir hanımefendi değil. Umarım ne demek İstedığimi anlıyorsunuzdur," diyerek yan tarafa doğru tükürdü. "Bu kadın için endişe etmeniz yakışık almaz."

Anna, kollarının arasına aldığı kadına baktı. Daha önce dikkatini çökmeyen bir şeyin şimdi farkına varmıştı: Dekoltesi tenini uygunsuz biçimdi. teşhir ediyordu ve elbisesi son derece bayağı bir kumaştandı. Öfkelenerek, düşüncelere daldı. Daha Önce hiç fahişe görmüş müydü? Sanmıyordu. Böyle insanlar, fakir köy dullarından çok daha farklı bir dünyada yaşarlardı. Anna'nın ait olduğu toplumun, bu kadınınkiyle kesişmesinin bile açıkça yasaklandığı bir dünyada.. John'un dediği gibi yapıp, zavallı kadını bırakması gerekiyordu. Ne de olsa, herkesin ondan beklediği buydu.

Arabacı john, onu yukarı çekmek için elini uzatıyordu. Anna, içinde bulunduğu durumu düşünmeye başladı. Hep birilerine bağlı onlar nederse onu yaparak, zaman zaman ip üzerinde yürür gibi hissedecek dar sınırları içinde mi yaşamıştı? Toplum ona, bu kadına verdiğiinden daha mı fazla değer veriyordu sanki?

Hayır, vermiyordu. Anna, çenesini kaldırdı, "Ben gene de bu kadın için endişeleniyorum, John. Lütfen, onu Tom'la birlikte arabaya taşıyın. Onu kulübeme götürün, Doktor Billings'i getirtmeliyiz."

İki adam, durumdan hiç de memnun görünmüyorlardı, ancak Anna'nın kararlı bakışları altında, zayıf kadını aralarına alarak, arabaya taşıdılar. Anna önden binip, kadının yolcu koltuğuna yerleştirilmesini kolaylaştırmak için yardım etti. Eve doğru giderken, kadının koltuktan düşmesini önlemek için, onu kendisine yaslayarak, iki koluyla destekledi. Araba durunca, kadını dikkatli bir şekilde

koltuğa yatırarak, aşağı indi. John, hâlâ yukarıdaki arabacı koltuğunda, kaşları çatık bir halde oturuyordu.

Anna, ellerini kalçalarına dayayarak, "John, haydi gel de Tom'un onu kulübeye taşımasına yardım et," dedi. John, homurdanarak aşağıya atladı.

Anne Wren, o sırada kapıya gelmişti. "Anna, bu da kim?" "Yolda bulduğum, zavallı, talihsiz bir kadın." Anna, adamların, kadını arabadan çıkarışım izleyerek, "Lütfen onu kulübenin içine getirin," dedi.

Anne Wren, adamlar baygın haldeki kadın: kapı eşiğinden atlatmaya uğraşırlarken, geri çekildi.

John nefes nefese, "Onu nereye koyacağız, efendim?" diye sordu.

"Sanırım yukarıdaki odama."

Anna bunu söyler söylemez, John ona, onaylamayan bir ifadeyle baktı, ama Anna bu bakışı hiç umursamadı. Sonuçta kadını yukarıya taşıdılar.

"Kadının nesi var?" diye sordu Anne Wren.

"Bilmiyorum. Hasta olduğunu sanıyorum. Yapılacak en iyi hareketin, onu buraya getirmek olduğunu düşündüm," dedi Anna.

Bu sırada, adamlar merdivenlerden aşağı inerek, dışarı çıktılar.

Anna arkalarından, "Doktor Billings'e uğramayı unutmayın' diye bağırdı.

Arabacı John, asabi bir şekilde omzunun üzerinden elini sallayarak, duyduğunu anlatan bir hareket yaptı.

Hemen sonra, yolcu arabası tangırdayarak yola koyuldu. Bütün bunlar olurken, Fanny giriş holünde gözleri fal taşı gibi iyice açılmış bir halde durup, seyretmişti.

Anna, "Çay yapar mısın, Fanny?" dedi. Kız mutfağa gider gitmez, Anne Wren'i kenara çekti. "John ile Tom, bu kadının pek namuslu olmadığım söylüyorlar. Eğer dersin ki bu kadını bu evde istemem, onu başka bir yere gönderirim'

Tepkisini merak ederek, kayınvalidesinin göklerinin içine baktı.

Anne Wren, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmıştı. "Yani onun bir fahişe olduğunu mu söylüyorsun?" 13ü sefer şaşırma sırası Anna'daydı. Kayınvalidesi gülümseyerek, eline hafifçe vurdu ve "Bu kelimeyi bir kez bile duymadan, benim yaşıma gelmek neredeyse İmkânsızdır, yavrum," dedi.

"Evet, öyledir sanırım" dedi Anna. "'Ve evet, John'la Tom, onun bir fahişe olduğunu söylediler."

Anne Wren, içim çekti, "Biliyorsun. Aslında en iyisi onu başka bir yere göndermek."

Anna, "Evet, şüphesiz, diyerek çenesini kaldırdı.

"Ama..." Anne Wren., pes etmiş gibi görünerek, "eğer isteğin, ona burada bakmaksa, sana engel olmam"

Anna, rahatlayarak, tutmakta olduğu nefesini bırakıp doğru yukarı kata hastasını görmeye koştu.

Yaklaşık çeyrek saat sonra, aniden kapı çaldı. Anne Wren, üstünü başını düzeltip, kapıyı açarken, Anna merdivenlerden aşağı indi.

Kısa kesilmiş peruğuyla Dr. Billings, dışarıdaydı. "İyi günler. Bayan Wren. İyi günler. Bayan Anna Wren."

"Size de Doktor Billings," diyerek, Anne Wren her ikisi için de cevap verdi.

Anna, doktora odasının yolunu gösterdi. Dr. Billings'in yatak odasına girebilmesi için eğilmesi gerekti. Biraz kamburu çıkmış, uzun ve sıska bir adamdı. Kemikli burnunun ucu, yaz ayında bile pembeydi. "Evet, bakalım burada kim varmış?"

"Acılı ve sancılı bir halde bulduğum bir kadın, Dr. Billings," dedi Anna. "Hasta mı, yaralı mı diye bir bakar mısınız?"

Doktor, boğazını temizledi, "Eğer beni bu kişiyle yalnız bırakırsanız Bayan Wren, onu muayene etmeye çalışacağım."

John'la Tom'un buldukları kadının durumundan, Doktor Billings'e bahsettikleri açıkça ortadaydı.

"Eğer sizin için bir sakıncası yoksa, sanırım kalacağım, Doktor Billings," dedi Anna.

Bu durumun, doktor için tabii ki sakıncası vardı, ama o anda Anna'yı dışarıya göndermek için söyleyecek geçerli bir sebep bulamadı. Hasla hakkındaki olumsuz fikirlerine karşın, Dr. Billings muayene ederken son derece dikkatli ve nazikti. Kadının boğazını muayene ettikten sonra, kadının göğsünü dinleyebilmesi için Anna'dan başka tarafa dönmesini rica etti

Sonra kadının üstündeki örtüleri düzelterek, içini çekti, "Sanırım bu konuyu aşağıda konuşsak daha iyi olur."

"Tabii." Anna, doktora aşağı inene kadar yol gösterdi. Fanny'e oturma odasına biraz çay getirmesini söyledi. Sonra doktora odadaki tek koltuğu işaret ederek, kendisi de onun karşısına, küçük kanepenin ucuna, ellerini kucağına sıkıca bastırarak oturdu. Yoksa kadın ölüyor muydu?

"Oldukça hasta," diye başladı Dr. Billings Anna, başını önüne doğru eğdi, "Öyle mi?" Doktor gözlerini kaçırdı. "Ateşi var. Akciğer enfeksiyonundan kaynaklanıyor olabilir. İyileşmesi için yatak istirahatına ihtiyacı olacak."

Bir an ne diyeceğini bilemeden duraksadı, sonra Anna'nın yüzündeki korku dolu ifadeyi görünce, "Sizi temin ederim ki ölümcül bir şey değil, Bayan Wren. Sadece iyileşmek için biraz zamana ihtiyacı var."

"Şimdi gerçekten rahatladım işte," dedi Anna gülümseyerek. "Tavrınızdan dolayı, hastalığın ölümcül olduğu hissine kapılmıştım."

"Gerçekten de ölümcül değil." "Tanrı'ya şükür"

Dr. Billings, parmağıyla ince burnunun kenarın: ovuşturarak, "Evime gidince, size civardan birkaç adam göndereceğim. Bakılması için yoksullar evine götürülmesi gerekiyor., tabii ki."

Anna hiddetlendi, "Fakat anladığınız! sanmıştım Doktor killings. Ona burada, kulübede bakmak istiyoruz."

O anda, doktorun yüzünü kırmızı lekeler basmış gibi kızarmasını izledi. "saçma. Bu türden bir kadına bakmanız, hem sizin için hem yaşlı Bayan wren için hiç uygun olmaz."

Anna, kafasını dikleştirerek, "Kayınvalidemle bu konuyu tartıştık ve sonuçta her ikimiz, de bu kadına evimizde bakacağımıza dair bir karara vardık.

Doktorun yüzü şimdi tamamen kızarmıştı. "'Bu söz konusu bile olamaz."

"Doktor..." diye söze başlamıştı ki. adam sözünü keserek, "O bir fahişe!" dedi.

Bu laf zerine Anna söyleyeceklerini unutarak, ağzını tekrar kapamıştı.

Gözlerini doktora çevirdiğinde, onun yüzündeki ifadeden bir anda gerçeğin farkına vardı: İşte Küçük Battleford'taki insanların çoğunluğu aynen bu şekilde tepki verecekti.

Anna, derin bir nefes alarak, "Biz, kadına bakmaya karar verdik." dedi. "Mesleği her neyse, bu gerçeği değiştiremez."

"Makul ve mantıklı davranmalısınız, Bayan Wren' diye söylendi doktor, "Bu kadına bakmanız imkânsız." "Hastalığı bulaşıcı değil, öyle değil mi?" "Hayır, hayır, muhtemelen bu safhadan sonra kimseye buluşmaz," diye itiraf etti doktor.

"Güzel! Bu durumda, ona bakmamamız için hiçbir sebep yok." Anna, yüzünde boyun eğmez bir ifadeyle gülümsüyordu. Fanny, ay getirmek için tam da bu anı seçmişti. Anna, mümkün olduğuunca sakin olmaya çalışarak, doktora ve kendisine çay koydu. Beyefendilerle tartışmaya alışık değildi ve onun için, kararlılığını koruyup, özür dilemeden durmak ta çok zordu. Doktorun, onun seçtiği yolu onaylamadığını bilmek, huzursuz edici bir duyguydu, çünkü aslında onaylamayıp, uygunsuz bulduğu Anna'nın kendisiydi. Hal böyleyken, Anna içinde filizlenen gizli bir heyecanı bastıramıyordu. Bir erkeğin fikirlerini umursamadan, açıkça kendi fikirlerini söyleyebilmek ne kadar heyecan vericiydi! Aslında, belki bu düşüncesinden utanması gerekirdi, ama bu davranışından en ufak bir pişmanlık duymuyordu. Hayır, hem de hiç duymuyordu.

Yoğun bir sessizlik içinde çaylarını içtiler. Öyle görünüyordu ki doktor, Anna'nın fikrini değiştiremeyeceğine karar vermişti. Dr. Billings, ayını içtikten sonra, çantasından küçük kahverengi bir şişe çıkarıp, ilacı nasıl kullanacağım da anlatarak, Anna'ya verdi. Sonra şapkasını

kafasına sıkıca yerleştirip, eflatun rengi atkısını da boynuna birkaç kez doladı.

Anna ona çıkışı gösterirken, ön kapıda durdu ve "Eğer fikrinizi değiştirirseniz Bayan Wren, lütfen bana uğrayın. Genç kadın için uygun bir yer bulurum" dedi.

Anna, 'Teşekkür ederim' diye mırıldandı. Doktorun ardından kapattığı kapıya, omuzları çökmüş bir halde, yaslanma İhtiyacı doydı.

Anne Wren, girişe gelerek, Anna'yı inceleyen bakışlarla süzdü. "Kadının nesi varmış, hayatım?"

"Ateş ve akciğer enfeksiyonu," dedi tükenmiş bir halde. "Belki sen ve Fanny, bu olay bitene kadar arkadaşlarımızda kalsanız, dahi iyi otur."

Anne Wren, kaşlarını kaldırarak, "Peki. sen Ravenhill'deyken, gün boyunca ona kim bakacak?" diye sordu.

Anna'nın bakışları sabitlendi. Sonra birden dehşete düşmüş bir halde, "Bunu tamamen unutmuşum," dedi.

Anne Wren, başını iki yana sallayarak, "Başını bu çeşit bir belaya sokman şart mı, canım?" diye sordu.

Anna, "Üzgünüm," diyerek, başını eğdi. O sırada, eteğinde bir çimen lekesi olduğunu fark etti. Bu leke çıkmayacaktı. Çimen lekeleri asla çıkmazdı. "Kendi karmaşamın içine seni de çekmek niyetinde değilim."

"O halde neden doktordan yardım almıyorsun? İnsanların senden beklediğini yapmak, çok daha kolaydı;; Anna."

"Senden beklenenleri yapmak daha kolay bir yol olabilir ama bu, aynı zamanda doğru yol olduğu anlamına gelmez, anne. Bunu anlayabiliyorsun, değil mi?" Duygularını açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken, yalvaran gözlerle kayınvalidesine baktı. Anna, hendekteki kadının hasta yüzüne bakarken, kadının yaptığı hareketler çok şey ifade etmişti. Oysa şimdi, büyük bir sabırla bekleyen Anne Wren'e düşüncelerini rahatça ifade edebilmek, çok daha zordu. "Ben. daima benden beklenen neyse onu yaptım, öyle değil mi? Üstelik yaptığım şeyin doğru olup olmadığını sorgulamadan..."

Yaşlı kadın kaşlarını çattı. "Ama sen asla yanlış bir şey yapmadın..."

Anna, Onun sözünü kesti. "Ama söz konusu olan bu değil, anlamıyor musun?" Dudağını ısırды ve dehşetle ağlamak üzere olduğunu fark etti. "Eğer doğduğum gün bana biçilen rolden bir adım bile dışarı çıkmadıysam, kendimi hiç sınımadım demektir sanırım, diğer İnsanların benim hakkımda düşüneceklerinden çok korktum. Hep bir korkak gibi davrandım. Eğer bu kadının bana ihtiyacı varsa, neden ona yardım etmeyeyim? Bu hem ona yardım etmek, hem de kendime yardım etmek olacak."

"Bütün bildiğim seçmiş olduğun bu yolun, seni çok büyük bir acıya götüreceği." Anne Wren başını tekrar üzüntüsünü kovmak ister gibi iki yana sallayarak, içini çekti.

Anna önde olmak üzere, iki kadın mutfağa girerek, et suyuna çorba hazırladılar. Sonra Anna çorbayı ve küçük kahverengi gişedeki ilacı yukarıdaki odasına taşıdı. Kapıyı sessizce aralayarak, içeri bir göz attı. Kadın, güçsüz bir halde kımıldayarak, kendini kaldırmaya çalıştı.

Anna, elindekileri bırakıp, ona doğru yaklaşıarak, "Hareket etmeye çalışmayın," dedi.

Anna'nın sesini duyunca, kadının gözleri fal taşı gibi açıldı ve vahşice etrafına bakındı. "Kkikim... ?"

"Adım Anna Wren Evimdesiniz."

Anna, hızla çorbayı getirerek, kolunu hastasına dolayıp, nazikçe oturmasına yardım elti. Kadın, sıcak çorbayı yudumlayarak, güçlkle yutabildi. Kâsenin yarısını içmişti ki, gözleri yeniden kapanmaya başladı. Anna, onu tekrar yatağına yatırarak, kâseyi ve kaşığı topladı.

Tam dönerken, kadın Anna'yı titreyen eliyle yakalayarak, "Kardeşim," diye fısıldadı.

Anna, şaşkın bir ifadeyle, "Kardeşine haber vermemi mi istiyorsun?" diye sorunca, kadın başını salladı.

"Bekle," dedi Anna. "Bir kâğıtla Kaleni alayım da onun adresini yazayım." Aceleyle küçük etajerine gidip, alt çekmeceyi çekti. Bir yığın eski çarşafın altında, bir zamanlar Peter'a ait olan, cevizden bir yazı kasası duruyordu. Anna,

çekmeceyi yerinden çıkararak, yatağının yanındaki İskemlenin üstüne koydu. Yazı kasasını da kucağına aldı. "Kız kardeşine yazacağım mektubu hangi adrese postalayacağım?"

Kadın, zorlukta nefes alarak, kız kardeşinin adını ve Londra'da ikamet ettiği yeri söylerken, Anna, adresi ufak bir kâğıt üzerine, bir kalemle not etti. Sonra kadın, bitkin bir hakte tekrar yastığının üzerine serildi.

Anna, tereddütle kadının eline dokunarak, "Bana adım söyleyebilir misin?" diye sordu.

"Pearl," diye fısıldadı kadın, gözlerini açmadan. Anna, kapıyı arkasından nazikçe kapatarak, yazı kasasını odadan dışarı taşıdı. Merdivenlerden aşağıya koşar adım inerek, Pearl'ün kız kardeşi Bayan Coral Smith'e gönderilmek üzere bir mektup hazırlamak için, oturma odasına geçti.

Peter'ın yazı kasası, düz, dikdörtgen biçiminde bir kutuydu. Bir şeyler yazmak isteyen birisi, onu kucağına alıp, portatif bir masa gibi kullanabilirdi. Üst kısmında, menteşeli bir yarım kapak vardı. Bu kapak açılınca tüy kalemleri, onların hemen yanına yerleştirilmiş bir şişe mürekkebi, kâğıtları ve mektuplaşma amacıyla kullanılan çeşitli gereçleri de içine alan daha küçük bir kutu ortaya çıkıyordu Arına bir an duraksadı. Bu, çok güzel bir yazı kasasıydı, ama Anna ona Peter'in ölümünden beri hiç dokunmamıştı. Peter hayattayken, bu onun özel eşyasıydı. Özellikle hayatının son dönemlerinde, Peter'la çok yakın olmadıkları için, kendisini neredeyse başkasının malına tecavüz eden biri gibi hissediyordu. Basım sallayarak bu düşüncüyü kovalayıp kasayı açtı.

Anna dikkat ederek yazıyordu, ama yine de mektubu hazırlaması için birçok müsvedde kullanması gerekmişti en sonunda, tatminkâr bulduğu bir mektup hazırlayabilmişti, ertesi gün little Battleford Posta Evi'ne götürmek üzere, kâğıdı bir kenara kaldırdı. Tüy kalem kutusunu yazı kasasına geri koyuyordu arkasında bir şeyin sıkışmış olduğunu fark etti, çünkü yerine oturmuyordu. Yarım kapağı tamamen açarak, alttaki kasayı dışarı çıkardı. Elini arkaya soktuğunda, araya sıkışmış bir şey olduğunu hissetti. Orada yuvarlak ve soğuk bir şey vardı Anna kasayı zorlayarak çekince, nesne gevşeyiverdi. Elini çekince küçük, altın bir

madalyon avucunun içince tutunup geldi. Madalyonun kapağına süslü kıvrımlar işlenmişti. Arkasına da kadınlar onu broş olarak kullanabilsin diye bir iğne takılmıştı ANNA İNCECİK altına bağlantı yerinden bastırdı. Madalyon ikiye ayrıldı içinde hiçbir şey yoktu.

Anna, madalyonun kapaklarını, cılız bir çıt sesiyle tekrar kapatarak, düşünceli bir ruh haliyle başparmağını işlemelerin üzerinde gezdirdi. Bu madalyon kendisine ait değildi. Aslında onu daha önce hiç görmemişti. Aniden madalyonu odanın bir tarafına fırlatmak için büyük bir istek duydu. Ölümünden sonra bile, onu bu şekilde üzmeye nasıl cesaret ederdi? o hayattayken de, böyle şeylere yeterince katlanmamış mıydı? İşte şimdide bunca yıldır onu üzme için pusuda beklemiş olan bu rezil şeyi bulmuştu.

Anna, madalyonu yumruğunun içinde sıkarak fırlatmak üzere kolunu kaldırdı. Gözlerine hücum eden yaşlar yüzünden etrafı bulanık görüyordu.

Sonra derin bir nefes alarak, Peter'ın altı yıldır mezarda olduğunu düşündü. Kendisi hayattaydı, ama o uzun zaman önce toprağa karışmıştı. Tekrar nefes alarak, parmaklarını açtı. Madalyon, masum bir şekilde avucunda parlıyordu.

Onu dikkatlice cebine yerleştirdi. ERTESİGÜN, PAZARDI.

Little Battleford Kilisesi, gri taştan yapılmış, eğik kuleli, küçük bir binaydı. Orta Çağ döneminde inşa edilmişti, özellikle kış aylarında aşın cereyanlı ve soğuk oluyordu. Anna, birçok Pazarını, evden getirdiği sıcak tuğla soğuyup, ayak parmakları tamamen donmadan önce, vaaz bitse diye umarak geçirirdi.

Wren kadınları kiliseye girince, ani bir sessizlik oldu. Hızla kaçırılan bakışlar, Kadınların kendisi hakkında konuştuklarına dair şüphesini doğrulamıştı, ama Anna ilgi odağı olduğunun farkına vardığını kimseye belli ermeden, komşularını selamladı, Rebecca, Ön sıraların birinden el salladı. İri gövdeli, sarışın bir adam olan kocası James'in yanında oturuyordu. Anne Wren ve Anna çatırtılı bir ses çıkararak, onların yanındaki banka oturdular.

"\$on zamanlarda, kesinlikle heyecan verici bir hayat sürüyorsun," diye fısıldadı Rebecca.

"Gerçekten mi?" Kendisini incili ve eldivenleriyle oynayarak, oyalıyordu,

"Hi hi," diye mırıldandı Rebecca. "Dünyanın en eski mesleğiyle ilgilendiğinden haberim yoktu"

İşte bu laf Anna'nın dikkat kesilmesini sağladı. "Ne dedin sen?"

"Henüz seni bununla suçlamıyorlar, ama bazıları o noktaya çok yaklaştı." Rebecca, öne doğru eğitmiş olan arkasındaki kadına gülümsedi.

Kadın hızla arkasına yaslanarak, burnunu çekti Arkadaşı konuşmasına devam etti, "Kasaba dedikoduları, değirmencinin karısı, adam öldükten on ay sonra doğurduğundan ben', bu kadar eğlenceli olmamıştı."

Papaz içeri girdi ve tören başlayınca, cemaat sessizleşti. Zavallı Papaz Jones bu konuda konuşma yapmaktan hoşnut gibi görünmese de, önceden de tahmin edilebileceği gibi vaaz, Jezebel'in günahlarını konu alıyordu. Anna'nın, vaazın konusuna kimin karar verdiğini tahmin etmek için Ön sıraya oturmuş olan Bayan Jones'un dimdik duran sırtına şöyle bir göz atması yetti. Nihayet vaaz iç karartıcı bir şekilde sona erdiğinde, kiliseden çıkmak üzere ayağa kalktılar.

"Neden kadının avuç içleriyle ayaklarını bıraktılar, anlayamadım," dedi James, cemaat kiliseden ayrılırken.

Rebecca, sabrı tükenmiş bir halde kocasına doğru başını kaldırarak, "Ne saçmalıyorsun, hayatım?" diye sordu.

"Jezebel," diye mırıldandı James "Köpekler, kadının avuç içleriyle, ayak tabanlarını yemediler. Neden? Edindiğim deneyimlere göre, av köpekleri, yiyecekleri konusunda bu kadar seçici ve dikkatli davranmazlar."

Rebecca, gözlerini yuvarlayarak, kocasının omzuna hafifçe vurdu ve "Takma kafam, canım. Belki de o zamanki köpekler farklıydı," dedi.

James bu açıklamadan pek tatmin olmuş görünmüyordu, ama karısının kendisini kapıya doğru kibarca itmesiyle harekete geçti Anna, Rebecca'yla kayınvalidesinin, onun sağında ve ben solunda yer alıp, James'i de arkasından

yürüterek onu korumaya çalıştıklarını fark edince çok duygulandı.

Bununla birlikte, sonradan anlaşıldığı üzere, bu kadar vefakâr bir sipere ihtiyacı yoktu, çünkü birkaç kişi ona eleştiren gözlerle ve bir tanesi de küçümser bir edayla bakarken, Little Battleford'un tüm kadınlarının ona karşı onaylamaz bir tavır takındıkları söylenemezdi. Hatta genç kızların çoğu, Anna'nın Lord Swartingham'ın yanındaki pozisyonuna o kadar imreniyorlardı ki, bir fahişenin şüpheli savunucusu olarak duruşu, gölgede kalıyordu.

Anna, tam köylülerin izdihamından kurtulup, rahatlamaya başlıyordu ki, arkadan açın derecede tatlı bir ses duydu: "Bayan Wren. Kesinlikle bilmenizi isterim ki çok cesur olduğunuzu düşünüyorum."

Felicity Clearwater, moda giysisiyle daha iyi hava atabilmek için, küçük pelerinini Özensiz bir tavırla, elinde tutuyordu. Elbisesinin deseni çok hoştu. Açık san zemin üzerine, mavi ve turuncu çiçek demetleri serpiştirilmişti. Elbise, altındaki brokardan jüponu ortaya çıkarmak üzere, önden ikiye ayrılıyor ve bunların tamamı eteğinin altına giydiği bir kafes sayesinde, kabarık ve dik duruyordu.

Anna, bir an için gıpta ederek, Felicity'ninki kadar güzel bir elbise giymenin ne kadar hoş bir şey olacağını düşündü. Kayınvalidesi, onun yanında hoşnutsuzluğunu belli ederek, "Anna, o zavallı kadım eve getirirken, kendisi için hiçbir şey düşünüp, istemedi," dedi.

Felicity'nin gözleri irileşmişti. "Ah, belli oluyor! O halde, bütün kasabanın kızgınlığına katlanmak niye? Biraz önce kürsüden işittiği azardan bahsetmeye zaten hiç gerek yok! Doğru, Arına bunların olacağını hiç düşünmemiştir"

"Jezebel derslerini ciddiye alacağımı hiç sanmıyorum," dedi Anna hafifçe. "Ne de olsa, o vaaz bu kasabadaki diğer kadınlara da hitap ediyordu."

Nedendir bilinmez, oldukça zayıf olan bu cevap, diğer kadının burnunu çekerek, gerilemesini sağladı. "Artık orasını bilemem," dedi kadın. Felicity, görmeksizin parmaklarını tıpkı bir örümcek gibi saçlarının arasında gezdirdi. "Senin halinin aksine, benim sürdürdüğüm arkadaşlıklara hiç kimse bir kusur bulamaz." Felicity, gergin bir şekilde

gölümseyerek, Anna ona vereceği uygun cevabı bulamadan, çekip gitti.

"Dedikoducu kadın," dedi arkasından Rebecca, gözleri de kedi gibi kısarak.

Anna, günün geri kalan kısmını, kulübenin arka tarafında çorap yamayarak geçirdi. Bu, onun zorunlu olarak ustalaştığı bir beceriydi. Kendi akşam yemeğini yedikten sonra, yukarıya Pearl'ün odasına çıktı ve kadını çok daha iyi bir halde buldu. Anna, onun oturmasına yardım ettikten sonra, sütle sulandırılmış yulaf peltesi yedirdi. Pearl, alıcı gözle bakıldığında, çok hoş bir kadındı.

Pearl birkaç dakikadır elinde bir tutam saç buklesiyle kıpır kıpır, huzursuz bir haldeydi ve sonunda dayanamayıp, ağzındaki baklayı çıkarıverdi, "Sen beni neden evine aldın?"

Anna şaşırılmıştı. "Yolun kenarında öylece yatıyordun. Seni orada bırakamazdım."

"Benim ne çeşit bir kız olduğumu biliyorsun değil mi?"

"Aslında..."

"Ben bir fahişeyim." Pearl, son kelimeyi dudaklarını cüretkâr bir biçimde bükerek söylemişti.

"Öyle olabileceğini düşünmüştük," diye cevapladı Anna.

"İyi, artık öğrendiniz."

"Ama bunun herhangi bir şeyi değiştireceğini düşünmüyorum."

Pearl, ağzı açık halde, şaşkın şaşkın bakıyordu. Böylece Anna, onun açık kalmış ağzından içeriye, birkaç kaşık daha yulaf sokma fırsatı bulmuş oldu.

"Baksana. Sen şu sofı tiplerden biri değılsin, değil mi?" Pearl'ün gözleri şüpheyle kısılmıştı.

Anna, elinde kaşıkla duraksadı. "Ne diyorsun?" Pearl, örtüsünü telaşla dizlerine kadar çekerek, "Benim gibi kızları ıslah etmek için, zorla alıkoyan sofı kadınlardan bahsediyorum. O kadınların, kızlara su ve ekmekten başka bir şey vermeyip, elleri kanayana ve onlar tövbe edene kadar iğne işi yaptırdıklarını duydum.

Anna, kâsedeki sütlü yulafa bakarak, "Bu su ve ekmek değil, öyle değil mi?" diye sordu."

Pearl'ün yüzü kızarmıştı. "Hayır, efendim. Sanırını değil," diye cevap verdi.

Pearl, hâlâ şüpheli görünüyordu. Bu yüzden, Anna, "İstediğin zaman gidebilirsin. Kız kardeşine bir mektup gönderdim. Belki o da yakında gelir," diye ekledi.

"Evet, haklısınız." Şimdi Pearl'ün yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. "Size onun adresini verdiğimi hatırlıyorum."

Anna ayağa kalkarak, "Hiçbir şey için endişelenmeden, güzelce uyu" dedi,

"Tamam." Her şeye rağmen, Pearl'ün kaşları hâlâ çatıktı.

Anna içini çekerek, iyi geceler diledi.

"İyi geceler, efendim."

Anna, yulaf kâsesini ve kaşığı aşağıya götürerek, çalkaladı. Kayınvalidesinin odasındaki küçük mindere uzandığında, hava epeyce kararmıştı.

Hiç rüya görmeden deliksiz uyudu ve Anne Wren nazikçe omzuna dokunana kadar da uyanmadı. "Anna. Ravenhill'e zamanında gitmek istiyorsan, kalksan iyi olur, canım," dedi kayınvalidesi.

İşte ancak o zaman kontun, hastası hakkında ne düşüneceğini merak etmeye başladı.

PAZARTESİ SABAHİ, ANNA kütüphaneye temkinli girdi. Lord Swartingham'la karşı karşıya gelmekten korkar bir halde, kulübesinden itibaren bütün yolu yürüyerek gelmişti. Yine de kontun, doktordan daha akılcı davranacağına dair umudunu hiç kesmiyordu. Ne var ki kontun görünüşünün, dağınık, hırçın saçları ve yamuk yakasıyla, her zamankinden hiçbir farkı yoktu. Anna'yı, önceki gün temize çektiği sayfalardan birinde bir hata bulduğunu söyleyip, homurdanarak karşıladı. Anna, rahatlayarak, minnet dolu bir iç çekişle çalışmaya koyuldu.

Ama maalesef öğle yemeğinden sonra, şansı uçup gitti. Lord Swartingham, kilisenin yarım ay şeklindeki çıkıntılı

kısının tekrar yapılmasına parasal destek sağlama konusunda papaza danışmak üzere, kasabaya küçük bir ziyarette bulunmuştu. Dönüşü., ön kapının duvara çarpmasıyla ilan edilmiş bulunuyordu.

"BAYAN WREN!"

Anna, adının bağırarak söylenmesinden ve hemen ardından kapının hiddetle çarpılmasından ürkmüştü. Şöminenin yanındaki köpek, başını kaldırdı.

"Kahretsin! Nerede bu kadın?"

Anna, gözlerini döndürdü. Her zaman bulunduğu yer olan kütüphanedeydi işte. Nerede olacağını sanıyordu ki?

Ağır çizmeli ayaklar, koridor boyunca hırsla ilerledi ve kont Uzun bedeniyle girişi karanlığa boğdu. "Evinizdeki uygunsuz sığınmacı hakkında duyduklarım nedir, Bayan Wren? Doktor, bana bu çılgınlığınızı anlatmak için kıvranıp durdu." Uzun adımlarla; gül ağacından masaya doğru giderek, kollarını bağlayıp, Anna'nın önünde durdu.

Anna, kona tepeden bakmak içirt, çenesini kaldırdı, ama kont, uzun boyuyla, tepesinde dikildiği için bu o kadar kolay olmadı. "Yardıma ihtiyacı olan talihsiz bir insana rastladım ve doğal olarak, ona bakıp tekrar sağlığına kavuşturabilmek için, evime götürdüm, lordum."

Kontu suratını astı. "Talihsiz, bir fahişe, demek istiyorsunuz herhalde! Siz delirdiniz mi?"

Kont, Anna'nın tahmin ettiğinden çok daha kızgındı. "Onun adı Pearl."

"Pek, güzel," dedi, kendisini masadan şiddetle geri iterek "Mahlûkla yakın ilişkiler içindesiniz."

"Onun bir mahluk değil, bir kadın olduğunu belirtmek isterdim."

"Boş sözler." Kont, Anna'nın söylediklerini hafife alan bir el hareketiyle, karşılık verdi. "Kendi ihbarınızı hiç umursadığınız yok mu sizin?"

"Burada önemli olan benim itibarım değil." "Sizin itibarınız değil mi? Sizin itibarınız değil mi?" Hızla dönüp Anna'nın masasının önündeki halıyı adımlamaya başladı.

Kopekse, kulaklarını geriye atmış, kafasını indirmiş, gözleriyle efendisinin hareketlerini takip ediyordu.

"Benim sözlerimi papağan gibi tekrarlamasanız," diye mırıldandı Anıta. Yanaklarının kızardığını hissediyordu. Keşke yüzümün kızarmasını kontrol edebilsem, diye düşündü. Onun karşısında zayıf görünmek istemiyordu.

Halının diğer ucunda duran kont, cevabını duymamış gibi görünerek, "Aslında bu durumda, Önemli olan tek şey sizin itibarınız. Sizin saygıdeğer bir kadın olmanız gerekir. Böyle bir hata, sizi karalayabilir. Kargadan bile daha kara olursunuz."

Gerçekten mi? Anna, masasında doğrularak, "Siz benim saygınlığımı mı sorguluyorsunuz. Lord Swartingham?"

Birdenbire döndü ve fena halde bozulmuş yüzünü Anna'ya çevirdi. "Alık olmayın. Tabii ki sizin saygınlığınızı sorgulamıyorum," dedi.

"Sorgulamıyor musunuz?"

"Ha! Ben..." Fakat Atına onu bastırdı.

"Eğer ben saygıdeğer bir kadınsam, benim sağduyuma kesinlikle güvenebilirsiniz." Anna, kendi öfkesinin kabardığını hissedebiliyordu. Sanki kafasının içinde büyük bir basınç vardı ve dışarı sızmak üzereydi. "Saygıdeğer bir hanımefendi olarak, kendimden daha talihsiz durumda olanlara yardım etmenin görevim olduğunu düşünüyorum."

"bırakın safsatayı." Odanın diğer ucundan Anna'ya parmağını doğrultarak, "Eğer bu yolda devam ederseniz, kasabadaki itibarınız altüst olacak," dedi.

"Birkaç eleştiriyle karşılaşabilirim." Kollarını kavuşturdu. "Ama Hristiyanlara özgü bu hayırsever hareketimden dolayı harap olacağımı sanmıyorum."

Kont kaba saba bir ses çıkardı. "Köyde ilk Önce Hristiyanlar, seni ceza boyunduruğunu vuracaklardır,"

"Ben..."

"Siz, son derece kırılgan ve savunmasızsınız. Genç, çekici bir dul..."

"Hemde bekâr bir adamın yanında çalışıyor," dedi Anna, tatlı bir sesle. "Namusum elden gitti gidiyor."

"Ben böyle bir şey söylemedim."

"Doğru, siz söylemediniz, ama diğerleri söylediler."

"İşte benim demek istediğim de bu," diye bağırdı kont. Görünüşe göre, bağırırca, karşısındakinin onun ne demek istediğini daha iyi anlayacaktı, diye düşünüyordu. "O kadınla arkadaşlık edemezsiniz!"

Bu kadarı da fazlaydı. Anna'nın gözleri kısıldı. "Onunla arkadaşlık edemem mi?"

Kont, kollarını göğsünde bağladı, "Evet, aynen öyle."

Anna, bu seter daha yüksek sesle, "Onunla arkadaşlık edemem mi?" diyerek onun sözlerini tekrarladı.

Kont, kadının ses tonundan tedirgin olmuştu. Zaten olmalıydı da

"Peki, onunla arkadaşlık ederek, onu bu hale getiren, bütün o adamlara ne demeli?" diye sordu. "Hiç kimse, bu fahişelerin devamlı müşterisi olan adamların saygınlığı hakkında endişe etmiyor."

"Böyle şeylerin sözünü bile ettiğinize inanamıyorum." Kont öfkelerini kontrol edemiyor, hızlı ve anlaşılmaz bir biçimde konuşuyordu

Öte yandan, Anna'nın kafasındaki baskı, yerini baş döndürücü bir özgürlük duygusuna bırakmıştı. "Evet, böyle şeylerin sözünü ediyorum ve biliyorum ki erkekler, onlarla konuşmaktan çok daha fazlasını yapıyor. Nasıl oluyor da bir adam, düzenli olarak, hatta haftanın her günü, bir fahişeyi ziyaret edip de, hâlâ saygınlığını mükemmel bir şekilde koruyabiliyor? Oysa adamlar tıpatıp aynı faaliyette bulunmuş olan zavallı kız, kirlenmiş, lekeli bir mal muamelesi görüyor."

Kont, konuşma kabiliyetini kaybetmiş görünüyordu. Sadece defalarca homurdanıp, durdu.

Anna ise, ağzından adeta nehir gibi çağlayarak dökülen kelimeleri durduramıyordu. "Ve ben bu tip kadınların müşterilerinin sadece aşağı tabakadan erkekler olduğunu sanmıyorum, üstün nitelikli beyefendilerin de ahlaken çökmüş bu evlerin müdavimi olduğuna inanıyorum." Anna'nın dudakları, kontrol edilemez bir biçimde titriyordu. "Bir fahişenin bedenini kullanmak, ama kadının ihtiyacı olduğunda ona yardım eli uzatmamak ta adamın ikiyüzlü ve riyakâr olduğunu gösteriyor." Anna, susarak, aceleyle gözlerini kırpıştırdı. Ağlamayacaktı.

Kontun homurdanmaları sonunda büyük bir gürlemeye dönüştü. "Sus artık kadın

Anna, odadan dışarıya koşmadan önce, "Sanırım şimdi evime gideceğim," demeyi başarabilmişti.

Aman Tanrım, ne yapmıştı böyle.' Bir erkeğe karşı kontrolünü kaybetmişti, patronuyla tartışmıştı. Bu sürecin sonucu olarak ta, şüphesiz kontun sekreteri olarak çalışmaya devam etme şansını ortadan kaldırmış bulunuyordu.

6. Bölüm

Kale halkı, neşeli çığlıklar atarak, dans ediyordu. Düşmanları yenilmiş, artık korkacakları hiçbir şey kalmamıştı. Ama kutlamalarının ortasında, kuzgun uçarak geri geldi ve dükün önüne kondu. "Sözümü yerine getirdim ve prensi ortadan kaldırdım. Şimdi bana ödülümü ver," dedi. Hal böyleyken, dükün hangi kızı onun karısı olacaktı? En büyük kızı ağlayarak, güzelliğini, pis bir kuş için heba edemeyeceğini söyledi. Ortanca kızı, "Prensin ordusu yenildiğine göre, bu anlaşmayı yerine getirmeye ne gerek var? " dedi. Sadece dükün en küçük kızı, Aurea, babasının onurunu korumayı kabul etti. Hemen o gece, o ana dek hiç kimsenin şahit olmadığı türden tuhaf bir törenle, Aurea kuzgunla evlendirildi, Genç kız, onun karısı olarak ilan edilir edilmez, kuzgun ona sırtına binmesini söyledi ve arkasında ona sıkıca tutunmuş geliniyle uzaklara uçup gitti.

—Kuzgun Prens

Edward, Anna'nın arkasından şaşkınlıkla karışık bir öfkeyle bakıyordu. Ne olmuştu? Konuşma, ne zaman kontrolünden çıkmıştı?

Dönüp, şöminenin üstündeki iki porselen heykelcikle enfiye kutusunu kapıp, sırayla duvara fırlattı. Her biri darbenin etkisiyle patlamışlardı, ama kontun siniri yatışmamıştı. Bu kadının içine şeytan falan mı girmişti? Kesinkes emin olmak için kadına söylediklerini düşündü. Ona sadece böyle bir insanı kendi evinde barındırmasının ne kadar uygunsuz olduğunu anlatmış, Anna da her nedense bütün öfkesini onun yüzüne küsmüştü, Ne olmuştu böyle?

Kararlı adımlarla koridora yöneldi. Bir uşak, şaşkın gözlerle, muhtemelen. Anna'nın fırlayıp çıktığı ön kapıya bakıyordu.

"Orda kazık gibi dikilip durma." Uşak yerinden sıçrayarak, gürleyen sesin geldiği tarafa döndü. "'Koş, git arabacı John'a, Bayan Wren'i arabayla yakalamasını söyle. Bu aptal kadın, sırf beni kızdırmak için kasabaya kadar bütün yolu yürümeye kalkacaktır."

Uşak hemen, "Lordum," diye eğilerek, kaçarcasına koştu.

Edward, her iki elini de saçlarına geçirerek, koparırcasına çekti. Kadınlar! Hemen yanındaki köpeği inledi.

Hopple, fırtına dindi mi diye bakmak için deliğinden dışarıya başını uzatan bir fare gibi, köşede durmuş bakmıyordu. Sonra boğazını temizleyerek, "Kadınlar bazen fazlasıyla mantıksız olabiliyorlar, değil mi, lordum?" dedi.

"Of, kapa çeneni, Hopple." Edward sert adımlarla holü terk etti.

ERTESİ SABAH KULÜBENİN kapısı vurulmaya başladığında, kuşlar çok sesli bir halde cıvılamaya henüz başlamışlardı. Anna, ilkönce bu gürültüyü, gördüğü puslu rüyanın bir parçası sandı, ama sonra gözleri ağlamaktan kızarmış şekilde uyanınca, rüya sona erdi.

Ama maalesef, kapı hızla vurulmaya devam ediyordu.

Anna, sürünerek minderinden kalkıp, havai mavi renkteki sabahlığını buldu. Sonra sabahlığına sarınarak, soğuk merdivenlerden aşağı sendeleyerek indi. O kadar çok esniyordu ki, neredeyse çenesi ayrılacaktı. Kapıdaki ziyaretçi de tüm bu süre boyunca çılgınca kapıyı yumruklamaya devam etmişti. Her kimse, çok sabırsız biri olduğu kesindi. Aslında bu tabiata sahip tanıdığı tek insan... "Lord Swartingham!"

Kaslı kollarından birini Anna'nın karasının üstündeki lentoya dayamış, diğerini de kapıya bir kere daha vurmak üzere havaya kaldırmıştı. Havada yumruk yaptığı elini, alelacele indirdi. Köpeği kuyruğunu sallayarak yanında durdu.

"Bayan Wren." Anna'ya öfkeyle baktı, " Hâlâ giyinmediniz mi?"

Anna, üstündeki buruşuk sabahlığa ve çıplak ayaklarına bakarak, "Gördüğünüz gibi, lordum, giyinmedim."

Köpek, kontun bacaklarının arkasından sıyrılıp, burnunu Anna'nın eline sürdü.

"Peki, neden giyinmediniz?" diye sordu kont.

"Çünkü saat çok erken." Köpek, Anna okşarken, ona yaslanmıştı.

Lord Swartingham, her şeyden habersiz olan köpeğe kaşlarını çatarak baktı ve "Seni avanak," dedi.

"Efendim, anlayamadım!"

Kont, bu sefer de çatık kaşlarını Anna'ya çevirmişti. "Size değil, köpeğe söyledim."

"Gelen kimmiş, Anna?" Anne Wren, merdivenlerin başında durmuş, endişeyle aşağıya bakmıyordu. Fanny ise holde dolaşıp oyalanıyordu.

Anna, "Swartingham kontu, anne," dedi,sanki asilzadelerin kahvaltı öncesi bu şekilde gelip ziyaret etmeleri olağan bir şeymiş gibi. Sonra tekrar lorda dönüp, daha resmi bir şekilde konuştu. "Size kayınvalidem Bayan Wren'i takdim edeyim. Anne, lord cenapları, Swartingham Kontu Edward de Raaf"

Tozpembe sabahlığının içindeki Wren Anne, merdivenlerde durup, ürkek bir reverans yaparak, "Memnun oldum," dedi.

"Ben de çok memnun oldum, hanımefendi," dedi kapıdaki adam mırıldanarak.

Kayınvalidesi, Anna'ya dönerek, "Kahvaltı etmiş mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Anna yara izli yanakları kızarmaya başlamış olan. Lord Swartingham'a döndü. "Kahvaltı ettiniz mi?"

"Ben..." Hiç alışık olmadığı bir şekilde, ne diyeceğini şaşırarak, daha da bozuldu.

"Onu içeri davet et Anna, haydi!" dedi Anne Wren. "Kahvaltıda bize katılmazmısınız?" diye sordu Anna, tatlı bir sesle,

Kont, evet anlamında başını salladı. Kapıya karasını vurmamak için eğilerek, çatık kaşlarla kulübeden içeri girdi.

Yaşlı Bayan Wren, fuşya renginde kurdeleleri uçuşarak, merdivenlerden indi. "Sizinle tanıştığımıza gerçekten çok memnun oldum lordum. Fanny hemen çaydanlığı ocağa koy." emrini verdi.

Fanny, tiz bir ses çıkarıp mutfağa koştu. Anne Wren de konuğuna, küçük oturma odasının yolunu gösterdi. Kont içeri girince, oda Anna'ya küçülmüş gibi geldi. Hanımlar

kanepeye yerleşirken, kont ta yavaşça odadaki tek koltuğa oturdu. Köpek, odanın içinde dolanıp, burnunu her bulduğu köşeye sürdü. Ta ki kont ona gürleyen sesiyle oturmasını söyleyene kadar.

Anne Wren, yüzünde pırıl pırıl bir gülümsemeyeyle, "Arına, sizin onu kovduğunuzu söylerken, yanılmış olmalı," dedi.

Kont, bir anda koltuğun kollarım kavrayarak, "Ne?" diye tepki verdi.

"Artık bir sekretere ihtiyacınız olmadığı izlenimine kapılmıştı."

"Anne," diye fısıldadı Anna, "Ama öyle demiştin, canım."

Kontun gözleri şimdi sadece Anna'ya odaklanmıştı. "Yanılmış O, hâlâ benim sekreterimdir."

"Ah, ne kadar güzel!" Anne Wren, sevinç içinde güldü. "Dün akşam artık işsiz olduğunu zannedip, çok üzüldü. "Anneeel!" bu sefer, yaşlı kadın, sanki Anna odada yokmuş gibi, öne doğru eğilerek, gizlice fısıldayarak, "Dün kulübeye geldiğinde, gözleri kızarmıştı, ya! Bence bayağı bir ağlamış," dedi.

"Anne" bayan Wren, gelinine masum masum bakarak, "Ama gözlerin gerçekten de kıpkırmızıydı, canım," dedi.

Kont, "Gerçeklen öyle miydiler?" diye mırıldandı kont. simsiyah gözleri parlıyordu.

Neyse ki, Fanny kahvaltı tepsisiyle içeri girerek, Anna'yı cevap vermekten kurtardı. Anna, kızın her zamanki kahvaltıları olan yulaf peltasının yanı sıra, haşlanmış yumurta yapmayı ve ekmek kızartmayı akıl ettiğini fark ederek, rahatladı. Hatta kız, bir miktar jambon bile bulmuştu. Arına, küçük hizmetçiye, hazırladığı kahvaltıyı beğendiğini belirtmek üzere, başını salladı. O da karşılığında bütün dişlerini göstererek, arsız arsız güldü.

Fanny'nin daha dün pazara gidip, tüm bunları almış olması büyük şanstı doğrusu. Kont gerçekten de şaşırılacak kadar çok sayıdaki haşlanmış yumurtayı onlarla birlikte yiyerek, kalktı ve Anne Wren'e teşekkür etti. Anne Wren da ona işveli bir şekilde gülümsedi ve Anna o anda bakalım bütün kasabanın, sabahlıklarımız üzerimizde, kontu

ağırladığımızı duyması ne kadar zaman alacak, diye merak etti.

Kont, Anna'ya, "At binmeye uygun şekilde giyinir misiniz, bayan Wren?" diye sordu. "Ben atımla geldim ve Daisy de dışarıda bekliyor."

Anna, "Tabii, lordum," diyerek izin isteyip, üstünü değiştirmek üzere odasına gitti.

Birkaç dakika sonra koşarak aşağıya indiğinde, kontu ön bahçede kendisini bekler buldu. Girişin hemen yanında, mavi sümbüllerle ve san nergislerin neşeyle çiçek açtığı, ıslak toprağı seyre dalmıştı. Anna'nın dışarı çıkmasıyla başını kaldırdı ve bir an, Anna'nın soluğunu kesen bir ifadeyle ona baktı. Öyle ki Anna, eldivenlerini çekiştirerek bakışlarını kaçırmış, yüzü de heyecandan âdeta alev almıştı.

"Yola çıkmamızın zamanı geldi," dedi kont. "Hatta planladığımdan biraz daha geç kalmış durumdayız."

Anna, onun kabalığını umursamayarak, kısırağın yarımında durup, onun binmesine yardım etmesini bekledi. Kont, ona doğru ilerleyerek, kocaman elleriyle Anna'yı belinden kavrayıp, eyerin üstüne oturttu. Kont, rüzgâr siyah saçlarını savururken, biran Anna'nın altında durarak, kadının yüzünü inceledi. Anna da ona baktı ve o anda kafasında, konttan başka ne varsa hepsi silini verdi. Sonra kont dönüp, kendi atına bindi. pırıl pırıl bir gündü. Anna gece boyunca yağmur sesi duyduğunu hatırlamıyordu, ama yağmurun izleri her yeri kaplamıştı, Yollarda küçük göletler oluşmuştu ve önünden geçtikleri çitlerden hâlâ yağmur damlıyordu. Kont, atları köyden çıkarıp, kırlara doğru sürdü.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Arına.

"Bay Durbin'in koyunları, kuzulamaya başlamış. Ben de koyunlar ne durumda diye, gidip görmek istiyorum." Sonra boğazını temizledi, " Sanırım bugünün programını size daha önce açıklamam gerekirdi."

Gözlerini ileride bir noktaya diken Anna., kaçamak bir ses çıkararak, fikrini açıklamadan geçiştirdi.

Kont, öksürerek, "Dün öğleden sonra o kadar aceleyle çıkıp gitmeseydin, açıklayabilirdim."

Anna, tek kaşını kaldırmış,, ama cevap vermemişti. Aralarında uzayıp giden sessizlik, sadece köpeğin yol boyunca bir tavşanı çitlerden kovarken çıkardığı sabırsız havlama, sesleriyle kesiliyordu,

Sonra kont tekrar denedi. "Bazı insanların benim karakterimi oldukça şey buluyor..." Sustu. Tabiatını anlatan doğru kelimeyi aradığı belliydi.

Anna, yardım etti. "Yabani?" Kontun Anna'ya bakan gözleri kısılmıştı. "Yoksa vahşi mi?"

Kaşları çatılmış, konuşmak üzere tam ağzını açmıştı ki Anna daha hızlı davranarak, "Zalim mi?" diye sordu.

Anna listeye bir sıfat daha eklemeyi Önce onun sözünü kesti, "Evet, aslında isterseniz şöyle diyelim: Ben İnsanların gözünü korkutuyorum." Duraksadı, "Ama sizi korkutup kaçırmak istemem, Bayan Wren." "Korkutmuyorsunuz."

Kont, hızla Anna'ya baktı. Başka bir şey söylemedi, ama bakışları aydınlanmıştı. Bir dakika sonra, çamurlu yol boyunca, etrafa toprak parçaları sıçratarak, dörtmala gidiyordu. Köpeği de, dili ağzının bir tarafından aşağı sarkmış bir halde, onu takip ediyordu.

Anna, hiç sebepsiz gülümseyerek, yüzünü yumuşak sabah meltemine doğru kaldırdı.

Dere kenarındaki bir otlak arazisine gelene kadar, yola devam ettiler. Kont, eğilip kapıyı açtı, sonra araziye girdiler. Karşı köşeye yaklaştıkça Anna, beş tane adamın, etrafı eşleyip duran çoban köpekleriyle birlikte, dere kenarında toplandığını gördü. Diğerlerinden daha yaşlı görünen, kır saçlı bir adam, onlar yaklaşıırken, başını kaldırıp, "Lordum! İşler şimdi büsbütün arap saçına döndü," dedi.

Kont çiftçiye "Durbin," diyerek başıyla selamlayıp, atından uşağı indi ve Anna'nın da inmesine yardım etmek için, genç kadına doğru yürüdü. Sonra, omzunun üstünden bakarak, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Koyunlar, dereye düştü," diyerek kenara tükürdü. "Aptal hayvanlar! Herhalde bir tanesi dereye girince, öbürleri de onu takip etti. Şimdi de yukarı çıkamıyorlar. Hem de aralarında üç tanesi yüklü."

Kont, "Ah," dedi üzgün bir şekilde dereye yaklaşırken. Anna da onu takip etti. şimdi beş tane koyunun kabarmış deredeki akıntıya kapıldıklarını görebiliyordu. Zavallı hayvanlar, girdaba kapılmış, akıntıyla oradan oraya savruluyorlardı. Dere, hayvanların bulunduğu noktada, neredeyse bir buçuk metre derinliğindeydi ve su çamurdan kayganlaşmıştı.

Lord Swartingham, kararlı bir şekilde başını sallayarak "Kaba kuvvet kullanmaktan başka çare yok," dedi.

"Ben de kendi kendime tam bunu düşünüyordum," dedi çiftçi başını onaylar biçimde sallayarak. Böylece kendi düşüncesi doğrulanmış oluyordu.

Kontla birlikte iki adam, dere kenarına, dümdüz yatarak, koyunları yünlerinden çekmek için aşağı doğru uzandılar. Bu yöntem, arkalarında rahat durmayan çoban köpeklerinin de cesaretlendirmesiyle, koyunlardan dördünü çamur gibi dereden çıkmak için uğraşmaya ikna etti. Bu kargaşa içinde kendilerine böylesine kötü muamele edildiğı için meleyerek, sendeliyorlardı. Ancak beşinci koyun, deredeki adamların ulaşamayacağı bir uzaklıktaydı. Ya kendisini fazlaca kapana kısılmış hissettiğinden ya da çok aptal olduğundan, tek başına alanlıdan kurtulup, dereden çıkamıyordu. Yan yatmış bir vaziyette, umutsuzca meliyordu.

Çiftçi Durbin, "Buraya kadarmış. O iyice sıkışıp kalmış," diye içini çekerek, ter içindeki alnını gömleğinin koluyla sildi.

Çiftçinin büyük oğlu, "Neden yaşlı Bess'i onunla ilgilenmesi için aşağıya göndermiyoruz, baba?" diyerek, siyah beyaz renkte bir köpeğin kulaklarını okşadı.

"Olmaz oğlum. Bess'i suda kaybetmek istemem. Orası onun boyunu aşar. Birimizin bu aptal hayvanın arkasından suya girmesi gerekecek," dedi babası.

"Ben o işi yaparım. Durbin," diyen kont öne çıkarak, paltosunu çıkarıp Anna'ya fırlattı. Genç kadın, paltoyu yere düşmeden hemen önce, kıtı kıtına yakalayabilmişti. Ardından yeleğini çıkardı ve sonra ince keten kumaştan gömleğini başından sıyrarak, uzun konçlu çizmelerini çıkarmak için kenarda bir yere oturdu.

Anna, bakmamaya çalışıyordu. Hayatında çok fazla yarı çıplak adam görmemişti. Aslında, toplum içinde, üstünde gömleği olmayan bir adam gördüğünü bile hatırlamıyordu. Gövdesinde çiçek hastalığından kalma, girintili çıkıntılı yara izleri vardı, ama vücudunun başka kısımları, Anna'nın daha fazla ilgisini çekmişti. Demek, kontun vücudunu hayal ederken yanılmamıştı. Göğsünde gerçekten de tüyler vardı. Hem de hayli sık. Siyah kıvrıcık tüyler göğsüne yayılıyor, oradan da huni şeklinde daralarak, aşağıya sert karnına doğru iniyordu. Tüyler ince bir şerit halinde daralıp, dümdüz göbeğini aşarak, pantolonunun içine doğru kayboluyorlardı.

Kont, çoraplı ayaklarıyla dikilerek, eğimli dere yatağına biraz tırmanıp, biraz kayarak inip suya girdi. Sığ suyun içinde, korkmuş koyunun olduğu tarafa doğru yürürken, çamurlu akıntı onun kalçaları etrafında dönüp duruyordu. Onu sıkıştıran dalları ayırarak, hayvanın üzerine doğru eğildi. Geniş omuzları, terle ve çamurdan izlerle parlıyordu.

Sahneyi izleyen adamlardan birdenbire bağırış çağırış sesleri yükseldi. Koyun kurtulmuş, ama akıntıdan kaçmak için panikleyip, kontu itmiş, kont da bir çamur kaynağının içine düşmüştü. Anna, nefesi kesilmiş bir halde, öne çıktı. Kontun köpeği de, heyecandan deli gibi havlayarak, dere boyunca bir aşağı bir yukarı koşup duruyordu. Kont akarsuyun ortasından, hırpani bir Deniz Tanrısı gibi çıktı. Su gövdesinin her yerinden, ardında ince bir çamur tabakası bırakarak akıyordu. Saçını tutan bant, akıntıda kaybolmuş olduğundan, saçları kafasına yapışmış olmasına rağmen, dişlerini göstererek gülüyordu.

Köpek ise bu süreci baştan sona hiç onaylamadığını anlatmak ister gibi, hâlâ havlıyordu. Bu sırada, çiftçiyle akrabaları, iyice dağıtmış bir halde, kahkaha atmaktan solukları kesilmiş, dizlerini dövüyorlardı. Hepsi neşe içinde yerlerde yuvarlanıyordu. Görünüşe göre, çamura batmış bir asilzade, adamların hayatlarında gördükleri en eğlenceli sahneydi Erkekler, bazen çok şaşırtıcı olabiliyordu.

"Aman lordum, kadınlarınızı zapt etmekte hep böyle zorlanır mısınız?" diye bağırdı adamlardan biri.

"Hayır oğlum, sadece kalçalarına dokunmamdan hoşlanmadı." Çiftçi, kont ve koyun arasındaki ilişkiyi el kol

hareketleriyle canlandırarak, diğerlerini tekrar kahkahalara boğdu.

Koni da güldü, ama başıyla Anna'yı işaret etti. Böylece Anna'nın varlığını hatırlamış olan adamlar, el kol hareketlerini kestiler, ama kıs kıs gülmeye devam ettiler. Kont, iki eliyle yüzündeki çamuru silmeye çalıştı.

Bu görüntü Anna'nın nefesini kesmişti. Elleri kafasının arkasında, saçlarındaki suyu sıkmaya çalışırken, kasları sert ve keskin bir şekilde kabarıyordu. Güneş, uzanmış kollarında ve göğsünde parıltıyor, koltuk altındaki siyah tüyler ıslak ıslak kıvrılıyorlardı. Koyunun kanıyla karışmış, çamurlu su derecikleri, göğsünden ve kollarından aşağıya akıyordu. Düşük belli pantolonu, kalçalarına ve baldırlarına yapışmış, adeta erkekliğinin şeklini resmediyordu. Fazlasıyla tapıları bir hali vardı. Anna içinin titrediğini hissetti.

Kont, sığ suda kıyıya doğru yürüyerek, çiftçinin oğullarından birinin yardımıyla kıyıya tırmandı. Anna da nihayet büyülenmiş halinden sıyrılarak, giysileri elinde, ona doğru koştu.

İnce keten gömleğini havlu olarak kullanıp, paltosunu da çıplak vücuduna giydi. "Eee, Durbin, herhalde başın bir daha bir dişiyle derde girerse, yine beni çağıracaksın."

Çiftçi, "Öyle ya, lordum," diyerek Lord Swartingham'ın sırlına vurdu. "Bizi bu dertten kurtardığın için çok teşekkür ederiz. bundan daha berbat bir çamur banyosu gördüğümü hatırlamıyorum."

Çiftçinin son cümlesiyle adamlar tekrar gülme krizine girdiler ve Anna'yla kont yola çıkmazdan önce bir süre kendilerine gelediler İkisi de atlarına bindiklerinde, kontun vücudu soğuktan titriyordu, ama yine de hiç acele eder gibi bir hali yoktu. "Ölümcül bir soğuk algınlığına yakalanabilirsiniz, lordum," dedi Anna. "Lütfen benim arkadan gelmeme izin verin ve siz Abbey'e önden gidin. Daisy'yle ben sizin hızınızı kesmeden, çok daha çabuk evinize varabilirsiniz."

Kont birbirine vurmasını Önlemek için sıkıdığı dişlerinin arasından, "Ben gayet iyiyim. Bayan Wren" dedi. "Ayrıca, bir dakika bile sizin latif arkadaşlığınızdaki mahrum kalmak istemeni."

Anna, kontun İğneleyici konuştuğunun farkında olduğundan, ona ters ters baktı. "Sıtmaya yakalanarak, ne kadar erkek olduğunuzu kanıtlamanıza gerek yok."

"Kanıtlamama gerek yoksa beni erkeksi buluyorsunuz demektir, Bayan Wren?" Küçük bir çocuk gibi kıs kıs güldü. "Ben de neredeyse pis kokulu bir koyunla boşuna cebelleştim, diye düşünmeye başlamıştım."

Anna, uğraşmasına rağmen ağzının seğirmesine engel olamadı. "Toprak sahiplerinin kiracılarına böyle yardım ettiklerini bilmiyordum," dedi Anna. "Kesinlikle alışılmışın dışında, değil mi?"

"A. evet, kesinlikle olağan dışı," diye cevapladı kont. Sanırım soylu emsallerimin çoğu, Londra'da oturup, uşakları mülklerini idare ederken, enselerini kalınlaştırıyorlardır."

"Öyleyse siz neden koyunların arkasından çamurlu sulara dalmayı tercih ediyorsunuz?"

Koni, omuzlarını umursamaz bir tavırla silkti, "Babam bana hep iyi bir toprak sahibinin kiracılarının kimler olduğunu ve onların ne iş yaptıklarını bilmesi gerektiğini söylediler. Ben aslında bu konuda babamdan da bir adım öndeyim, çünkü tarım üzerine eğitim âldım." Tekrar omuz silkerek, Anna'ya alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Ve koyun ve benzeri yaratıklarla cebelleşmeyi seviyorum."

Anna, onun gülümsemesine karşılık vererek, "Babanız da koyunlarla güreşir miydi böyle?" diye sordu.

O an bir sessizlik oldu ve Anna, acaba çok mu özel bir soru sordum, diye endişe elti.

"Hayır, onun üstünü başını bu kadar kirlettiğini hatırlamıyorum," dedi. Bir yandan da önündeki yolu gözlüyordu. "Ama ilkbaharda sel basmış bir tarlaya girmekten ya da sonbaharda hasat yapılırken bilfiil işin başında durmaktan hiç geri kalmazdı. Ve beni insanlarla ve araziyle meşgul olmam için hep yanında götürürdü."

"Sanırım harika bir babanız varmış," diye mırıldandı Anna. bu kadar harikulade bir oğul yetiştirdiğine göre, diye de içinden geçirdi.

"Evet, kendi çocuklarıma onun yarısı kadar iyi bir baba olabilirsem, ne mutlu bana." Anna'ya merakla baktı, "Evliliğinizden hiç çocuğunuz olmadı, değil mi?"

Anna, gözlerini ellerine indirdi. Onları dizginlerin üzerinde sım sıkı yumruk yapmıştı. "Hayır. Dört yıl kadar evli kaldık, ama Tanrı bizi çocuklarla onurlandırmak istemedi"

"Çok üzgünüm." Kontun içtenlikle üzüldüğü gözlerinden okunabiliyordu.

"Ben de, lordum." Hem de her gün.

Daha sonra, Ravenhill Abbey uzaktan görünmeye başlayana kadar, sessizce yol aldılar.

O AKŞAM ANNA eve vardığında Pearl, yatakta oturmuş, Fanny'nin yardımıyla çorba içiyordu. Hâlâ çok zayıftı, ama şakaklarından alınan saçları, başının arkasında bir parça kurdeleyle toplanmış ve küçük hizmetçinin eski elbiselerinden birini giymişti. Anna, görevi devralarak, Fanny'i aşağıya akşam yemeğini hazırlamaya gönderdi,

"Size teşekkür ermeyi unuttum, efendim," dedi Pearl, utangaç bir şekilde.

"Hiç gerek yok," diyerek gülümsedi Anna. "Ben sadece senin bir an evvel iyileşmeni ümit ediyorum."

Kadın içini çekti, "Benim en çok, sadece yatıp dinlenmeye ihtiyacım var." dedi.

"Buralardan mısın, yoksa hastalandığında seyahat mi ediyordun?" Arına bu arada kadının ağzına bir parça dana eti götürmüştü.

Anna, eti yavaşça çiğneyerek yuttu ve "Hayır efendim, buralardan değilim. Sadece yaşadığım yer olan Londra'ya dönmeye çalışıyordum. Bir beyefendi beni buralara bana daha uygun bir yere yerleştireceğini söyleyerek getirdi." Anna şaşkınlıkla kaşlarını havaya dikti. "Beni küçük bir kulübeye yerleştireceğini düşünmüştüm." Pearl, parmaklarının altındaki çarşafı düzelterek, "Bilirsin işte, yaşıyorum. Bu işte daha uzun yıllar çalışmam mümkün değil."

Anna sessiz kaldı.

"Neyse işte, sonunda kandırıldığımı anladım," dedi Pearl. "Beni sadece arkadaşlarıyla birlikte yapacağı eğlence için istiyormuş."

Anna, bir şeyler söyleme gereği duyarak, "Onunla ilişkinin sürmemesine üzuldüm," dedi.

"Ya, evet sürmedi, ama onun yüzünden başıma gelen en kötü şey bir. değildi. Kendisini, iki arkadaşıyla birlikte kabul etmemi istedi." Pearl'ün ağzı açık kaldı.

İki arkadaş mı? "Yani demek istediğin, yani şey, üç erkekle aynı anda mi demek istiyorsun?" diye sorarken, neredeyse baygınlık geçirecekti.

Pearl, dudaklarını büzerek, başıyla onayladı. "Evet, hepsi birlikte ya da peş peşe." Pearl, Anna'nın şoka girdiğini görerek, sözlerine devam etti. "bu hoş beyefendilerin bazıları o işi birlikte yapmayı seviyor. Onlar için bu bir çeşit birbirlerine gösteriş yapma fırsatı oluyor. Ama kızlar çoğu zaman yaralanıyorlar."

Anna, "Aman Tanrım?" diye düşünerek, dehşet içinde Pearl'e bakıyordu.

""Ama sorun olmadı," diye devanı etti Pearl. "İşi bırakıp çıktım."

Anna kendinde sadece başını sallayacak kadar güç bulabilmişti.

"Sonra yolcu arabasının arkasında fenalaşmaya başladım. Orada biraz uyuyakaldım sanırım. Kafam yerine geldiğinde ilk fark ettiğim şey. cüzdanımın çalınmış olduğuydu. Kendimi mecburen yürümeye zorladım, çünkü arabacı beni parasız hiçbir yere götürmezdi." Pearl, gözünün önüne gelenleri silmek ister gibi başını iki yana salladı. "Tam o sırada sen beni bulmasaydım, kesin olmuş olurdum."

Anna, başını öne eğmiş, avuç içlerine bakıyordu. "Sana bu soru sorabilir miyim, Pearl?"

Diğer kadın, "Tabii ki. Rahat ol," diyerek, kollarını belinde kavuşturmuş ve başıyla onaylayan bir hareket yapmıştı. "Bana istediğin her şeyi sor."

"Afrodit'in Mağarası diye bir işletme duydun mu?"

Pearl başını yastıktan tekrar kaldırarak, merakla Atina'ya baktı. "Sizin gibi bir hanımefendinin, böyle yerleri bildiğini hiç düşünmemiştim, efendim."

Anna, Pearl'le göz göze gelmekten kaçınarak, "Birkaç beyefendi konuşurlarken duydum." dedi. "Benim kulak misafiri olduğumu fark ettiklerini sanmıyorum."

Pearl, "Sen de sanmam," diye aynı fikirde olduğunu belirtti. "Afrodit'in Mağarası, çok yüksek ücrette çalışan bir genelevdir. Orada çalışan kızların işi çok daha rahat, bu kesin. Bir de tabii yüksek sınıftan hanımefendilerin yüzlerini maskeyle gizleyerek oraya gidip, fahişe numarası yaptıklarını duymuştum."

Anna'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Yani demek istediğin

"Aşağıdaki odada hangi adam hoşlarına giderse onu alıyorlar ve geceyi onunla geçiriyorlar." Pearl, gayet olağan bir şeyden bahsedermiş gibi başını sallayarak, devam etti. "Ya da adarın istedikleri sürece beraber oluyorlar. Hatta bazıları yukarıda bir oda tutup, mamaya tarif ettikleri özelliklerde bir adamı yukarı göndermesini söylüyorlarmış. Belki kısa boylu sarışın bir adamı ya da uzun boylu, kızıl saçlı biri vs."

"Bu bana biraz, bineceğin atı seçmeye benzer bir şey gibi Keldi," diyerek burnunu kırıştırdı Anna.

Anna, Pearl'ün ilk kez gülümsediğini şahit oldu. "Bu çok Akıllıca bir benzetme, efendim. Damızlık aygır seçer gibi." Şimdi de kahkahalarla gülüyordu. "Seçim kararının hep beylerin tekelinde olması yerine, bir kere olsun seçen kişi ben olsam, hiç de fena olmazdı."

Anna, Pearl'ün yaptığı işin gerçeklerini hatırlatan bu sözlerden biraz rahatsız olarak hafifçe gülümsedi. "Peki, bir beyefendi neden böyle bir düzenlemeye boyun eğiyor?"

"Beyler bundan hoşlanıyorlar, çünkü geceyi gerçek bir hanımefendiyle geçireceklerini biliyorlar," Omuz silkti. "Tabii artık ona hanımefendi diyebilirsek.,."

Anna, gözlerini kırptırdı, sonra birden silkindi. "Seni dinlenmenden alıkoyuyorum. Gidip kendi akşam yemeğim hazır mı, diye baksam iyi olacak."

"Tamam o zaman," diye esnedi Pearl. "Tekrar tefekkürler." O akşam yemek boyunca, Anna'nın kafası başka yerlerdeydi. Pearl'ün bir kereliğine seçimi kendisinin yapmasının hoş olacağına ilişkin yorumunu aklından hiç çıkaramıyordu. Dalgın bir halde tabağındaki etli böreğiyle oynuyordu. Doğruydu, onun toplum seviyesinde bile, seçim yapmak çoğunlukla erkeklere özgüydü. Bir beyefendi, hangi kadınlara kur yapacağına karar verirken, genç kadın davet edilmeyi beklerdi. Evlenince de, yine evli kadın ilk gece için hazırlanan yatakta, itaatkâr bir biçimde kocasını beklerdi. Cinsel ilişkide talebin hep erkekten gelmesi beklenirdi. Aksi takdirde, sorun çıkabilirdi. En azından Anna'nın evliliğinde bu yüzden sorun çıkmıştı. Peter'ın, bir kadın olarak kendi ihtiyaçları da olabileceğini bilmesine izin vermemişti. Ayrıca yatakta olanların, onun tatmin olduğu anlamına gelmeyebileceğini de, Peter'dan gizlemişti.

Anna, o gece ilerleyen saatlerde uyumaya hazırlanırken, Lord Swartingham'ı Pearl'nin anlattığı Afrodit'in Mağarası'nda hayal etmekten kendini alamadı Kontun, soylu sınıftan cesur bir kadın tarafından görülüp, seçildiğini, sonra da geceyi maskeli bir kadının kollarında geçirdiğini hayal etti. Bu düşünceler, uykuya dalarken bile göğsünü sıkıştırıyordu.

Sonra birden kendisini Afrodit'in Mağarası'nda buldu.

Yüzünde bir maske vardı ve her yerde kontu arıyordu. Her türden adam, genç, yaşlı, kumral, çirkin, ama yüzlerce adam, bir salonu tika basa doldurmuştu. Kendinden geçmiş bir halde, bu insan yığınına itip, aralarından sıyrılarak, sadece parlayan bir çift siyah gözün peşine düştü. Arayışı uzadıkça, umudu da tükenmeye başlamıştı. Sonunda, onu odanın karşısında görerek, koşmaya başladı. Fakat tıpkı böyle kâbuslarda olduğu gibi, ne kadar hızlı koşarsa koşsun, o yavaşça kendisinden uzaklaşıyordu. Her bir adımı sonsuzluk kadar uzun sürüyordu. Hâtâ ona ulaşmaya çabalarken, el işaretiyle kontu çağıran başka bir kadın gördü. Daha önce hiç görmediği bir kadın olmasına rağmen, kont ona dönerek, peşi sıra odadan çıktı.

Anna, teni buz gibi olmuş bir halde, kalbi hızla çarparak, karanlığın ortasında uyandı. Bir süre rüyayı hatırlayıp, kendi hırıltılı nefesini dinleyerek, hiç kımıldamadan ölü gibi yattı.

Nihayet, ağladığının farkına vardığında, epey bir zaman geçmişti.

7. Bölüm

Devasa kuzgun, sırtında yeni evlendiği karısıyla, iki gün iki gece boyunca uçlu. Üçüncü gün olgunlaşmış tahıllarla üzeri altın gibi parlayan tarlalara geldiler. "Bu tarlaların sahibi kim?" diye sordu Aurea, tünediği yerden aşağıya bakarak. "Kocan" diye cevapladı kuzgun. Derileri güneşin altında; pırıl pırıl parlayan, gülbüz sığırlarla dolu bir otlağa geldiler, "Bu sığırların sahibi kim?" diye sordu Aurea.

"Kocan," diye cevapladı kuzgun.

Sonra tepelerin üzerinden göz alabildiğine uzanan, uçsuz bucaksız, zümrüt yeşili bir orman aşağıda uzanmaya başladı.

'Bu ormanın sahibi kim?" diye sordu Aurea.

"Kocan," diyerek gıkladı kuzgun.

—Kuzgun Prens'ten.

Huzursuz geçen bir geceden sonra ertesi sabah, Anna yorgun ve karamsar bir halde Ravenhill'e yürüdü. Yol boyunca sıralanmış ağaçların altında taze çiçekler açmış çan çiçeklerini seyretmek, için bir an durdu. Gök mavisi benekler, güneşin altında, yeni basılmış madeni paralar gibi parlıyordu. Genellikle her çiçeğin görüntüsü, Anna'nın kalbine bir ferahlık verirdi, ama bugün hiç de öyle olmuyordu. İcini çekerek, bir dönemeçten dolanıp, aniden durana kadar, seyahatine devam etti. Her zamanki çamurlu çizmeleriyle uzun ve hızlı adımlarla yürümekte olan Lord Swartingham, ahırlardan geliyordu ve henüz Anna'yı fark etmemişti. Dehşet içinde haykırdı: "KÖPEK?"

Anna, sabah gözünü açtığandan beri ilk kez gülümsedi, Demek kont her daim yanında olan köpeğini bulamamış, onu genel adıyla gürleyip, bağırarak aramak zorunda kalmıştı.

Anna, konta doğru yürüyerek, "Bu çağrıya cevap vermesi için bir sebep göremiyorum" dedi.

Lord Swaningham, yüzünü kadının sesinin geldiği yöne dönerek, "Bu kırmaya İsim verme görevini size verdiğimi sanıyorum, Bayan Wren," dedi.

Anna, gözlerini iri iri açarak, "Ben de kesinlikle size üç fark!, seçenek sunmuştum, lordum," dedi.

"Sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi, hiçbir söz konusu bile olamazdı." Sonra kont, şeytanca bir gülümsemeyle, "Sanırım bana uygun bir isimle dönmeniz için, size yeterince zaman verdim. Hemen şimdi birisim üretin." dedi.

Kontun, onun zor durumda bırakmaya çalışması, Anna'yı eğlendiriyordu "Çubuk?"

"Çok çocuksu."

"Tiberius?" "Çok görkemli." "Othello?"

"Çok kanlı." Lord Swartingham, ellerini göğsünde kavuşturarak, "Haydi ama Bayan Wren. Sizin zekânıza sahip bir kadın, daha iyi bir isim bulabilir."

"Jock'a ne dersiniz, öyleyse?" "Olmaz."

"Neden olmasın?" diye sertçe karşılık verdi Anna. "Ben Jock ismini severim."

"Jock." Kontun ismi dilinde evirip çevirip dener gibi bir hali vardı

"Bahse girerim, köpek onu bu isimle çağırırsam gelir." Erkeklerin aptal kadınlarla uğraşırken takındıkları üstünlük taslar bir tavırla gözlerini burnuna dikti ve "Denemesi bedava," dedi.

"Çok güzel, tamam deneyeceğim," diyerek çenesini kaldırdı Anna, "Ama eğer gelirse, bana Abbey'in bahçelerini gezdirmek lorunda kalırsınız."

Kont, kaşlarını kaldırarak, "Peki ya gelmezse?"

"Bilmiyorum," dedi O kadar ilerisini düşünmemişti. "Ödülünüzü siz belirleyin."

Kont dudaklarını bükerek, ayaklarındaki çamur izlerini seyre daldı. "Kadın erkek arasında girişilen bahislerde,

erkeğin kadından bir hediye istemesinin âdetten olduğunu sanıyorum."

Anna, derin bir nefes aldı ama nefesini vermekte zorlanıyordu.

Kontun siyah gözleri, kaşlarının altından Anna'ya doğru pırıltılar saçıyordu. "Bir öpücük belki?"

Puflayarak, nefesini bırakıp, omuzlarını doğrultarak,
"Pekâlâ."

Kont, yavaşça elini sallayarak, "Buyurun," dedi. Anna boğazını temizleyip ve haykırdı. "Jock!" Ne gelen vardı, ne giden.

"Jock!"

Lord Swartingham, sırtıtmaya başlamıştı. Anna, derin bir nefes alarak, bir kadınınkine hiç de benzemeyen bir sesle cığlığı bası verdi. "JOCK!"

İkisi de köpekten gelecek herhangi bir harekete kulak kabarttılar. Hiçbir ses gelmedi.

Kont onunla yüz yüze gelebilmek İçin yavaşça döndü. Çizmelerinin çakıllı yolda çıkardığı gıcırtilar bite, bu sessizlikte yüksek bir ses gibi algılanıyordu Aralarında sadece birkaç metre vardı. Kont güzel gözlerini Anna'nın onun yüzüne kilitlenmiş olarak, Anna'ya doğru bir adım attı.

Anna, kalbinin göğsünde çarpışını hissedebiliyordu. Dudaklarını yaladı.

Kontun bakışları, kadının dudaklarına kaydı ve burun delikleri genişledi. Bir adım daha attı. Şimdi birbirlerinden sadece bir adım uzaktaydılar. Anna, rüyada gibi, kontun ellerinin yükselip, kollarını kavradığını gördü ve mantosuyla elbisesinin üzerinden güçlü parmaklarının baskısını hissetti.

Anna artık titremeye başlamıştı.

Kont, esmer başını onunkine doğru eğdi. Ilık nefesi Anna'nın dudaklarını okşuyordu. Anna gözlerini kapadı.

Ve köpeğin büyük bir tangırtıyla taşlık alana geldiğini duydu.

Anna, gözlerini açtı. Kont ise donmuş bir haldeydi. Hâlâ kadınıninkinden sadece birkaç santim uzakta olan başını, köpeğe bakmak için yavaşça çevirdi. Köpek, dili ağzından dışarı sarkmış ve soluğu kesilmiş bir halde, sırtır gibi bakıyordu. "Kahrolası!" dedi kont hırsıyla. Anna da kesinlikle diye geçirdi aklından. Kont, aniden onu bırakıverdi, birkaç adım gerileyip arkasını döndü. İki elini de saçlarının arasından geçirip, omuzlarını salladı. Anna, onun derin bir nefes aldığını duydu, ama konuştuğunda sesi hâlâ boğuk çıkıyordu. "Anlaşılan bahsi kazandınız'

"Evet, lordum," derken, sesinin yeterince heyecansız ve kayıtsız çıkmasını ümit etti. Sanki yol üstünde bir erkek tarafından neredeyse öpülecek olmasına alışkın bir kadınmış gibi! Sanki nefesini tutmakta hiç zorlanmıyormuş gibi! Ya da sanki umutsuzluk içinde, köpeğin çok, çok uzaklarda kalmış olmasını dilemiyormuş gibi

"Size bahçeleri gezdirmekten çok memnun olacağım," diye mırıldandı kont. "Artık ne haldelerse, öğle yemeğinden sonra gelebiliriz. Siz o zamana kadar kütüphanede çalışabilirsiniz?"

Anna, "Siz de kütüphaneye gelmeyecek misiniz?" diye sorarken duyduğu hayal kırıklığını saklamaya çalışmıştı.

Kont, hâlâ yüzünü ona çevirmemişti. "Malikâne civarında ilgilenmem gereken meseleler olduğunu fark ettim." "Tabii," diye mırıldandı Anna.

Kont nihayet ona bakmıştı. Anna onun göz kapaklarının hâlâ yarı kapalı fark ederek, kontun göğüslerine bakıyor olduğunu düşledi. "Öğle yemeğinde görüşürüz," dedi.

Anna başıyla selam verdi, kont da köpeğine doğru parmak şıklattı. Tam yanından geçerken, hayvana doğru bir şeyler söylediğini duydu Kont jock'tan ziyade, sersem demişti sanki.

TANRIM, NE YAPTIM ben? Edward, uzun ve öfkeli adımlarla yürüyordu.

Bayan Wren'i özellikle uygunsuz bir duruma sokmuştu. Kadının onun kaba saldırısını geri çevirme şansı yoktu. Sanki onun ince duyarlılığındaki bir kadın, kendisi gibi yüzü yara izleriyle dolu bir adamın öpüşünü hoş karşılamış gibi davranmıştı. Ama onu kollarına aldığı anda, yara izleri aklına bile gelmemişti. hatta hiçbir şey düşünmemiş, tamamen saf

bir içgüdüyle, daha doğrusu o güzel, erotik ağza dokunma arzusuyla hareket etmişti. Şimdi sadece düşünürken bile, erkekliği birkaç saniye içinde dolmuş, ağırlı bir şekilde uyanmıştı. Köpek ortaya çıktığında, Hayan Wren'i neredeyse kollarından bırakamayacaktı. Onu görmemesini engellemeye, arkasını dönmeye kendisini zorlamıştı.

Ve maalesef hâlâ rahatlayamamıştı.

Edward, her şeyden habersiz köpeğine "Eee sen nerelerdeydin bakalım?" diye homurdandı. "Hâlâ Abbey mutfağıma nimetlerini midene indirmeye devam etmek istiyorsan, zamanlaman konusunda çalışman lazım, dostum."

jock, konta köpeklere özgü sevgi dolu bir gülümsemeyle bakıyordu. Edward, köpeğin bir kulağının ters dönmüş olduğunu fark ederek, düzeltti. "Bir dakika öncesi ya da sonrası, bu arada bir dakika sonrasını tercih ederdim, hoplayıp zıplayarak gelmen için çok daha uygun bir zaman olurdu.

Edward, içini çekerek, bu sınır tanımaz tutkunun sürmesine izin veremeyeceğini düşündü. İyi de. bu kadından çok hoşlanıyordu. Zeki ve esprili bir kadındı. Ayrıca onun huysuz tavırlarından da hiç korkuluyordu. Ziraatle ilgili çalışmaları hakkında sorular soruyor, çamur ve gübre dolu tarlalarda hiç şikâyet etmeden, onunla birlikte at sürüyordu Hatta bazen bu gezintilerden keyif alıyor gibi görünüyordu. Ve Anna, bazen başı hafifçe yana eğik ve tüm dikkatini sadece ona vermiş bir halde kendisine baktığında, sanki bir şeyler içine işliyordu.

Kaşlarını çatarak patikadaki çakıl taşlarına tekme attı. Bayan Wren'i hayvani dürtülerine maruz bırakmak, haksız ve onursuzca bir davranıştı. Göğüs uçları açık pembe mi yoksa daha koyu tonda bir gül renginde mi diye merak edip, onun yumuşacık göğüsleriyle ilgili hayallerle mücadele etmemesi gerekiyordu. Sonra göğüs uçları başparmağını sürdüğünde hemen uyarılıp dikleşir mi, yoksa nazlanarak dilinin dokunuşunu mu bekler diye de düşünmemeliydi

Kahkahayla inleme karışımı bir ses çıktı. Onun sadece düşündüğünde bite, erkekliğinin uyanıp, kanla dolmasına sebep olmuştu. Sesinin yeni yeni kalınlaşmaya başladığı

delikanlılık döneminden beri, vücudunun bu derece kontrolden çıktığına şahit olmamıştı.

Çakıl taşlarını bir kere daha tekmeleyip, elleri kalçasında, yolda durup, başını göğe doğru kaldırdı.

Bu hareketin hiçbir yararı olmadı. Edward başını arkaya yatırarak gerginliğini yatıştırmaya çalıştı. Yakın bir zamanda, Afrodite'nin Mağarası'nda bir ya da iki gece geçirmek üzere Londra'ya gitmesi gerekiyordu. Belki o zaman, bu arzu dolu düşünceler aklını ele geçirmeden, huzurla sekreterinin yanında kalabilirdi.

Çamurun içine soktuğu çakı. taşını ayağıyla ezerek, arkasını dönüp, tekrar ahırlara doğru yürümeye başladı, iş gezisi süsü vererek, Londra'ya gitme fikrine iyice ısınıyordu. Aslında artık geceyi toplumca lekelenmiş bir kadının yatağında geçirmek için can atmıyordu. Hatta kendini çok bezgin hissediyordu. Sahip olamadığı bir kadına karşı duyduğu bir Özlem ve bıkkınlıktı bu.

o ÖĞLEDEN SONRA, kapı hızla vurulmaya başladığında, Anna Kuzgun Prens'i okuyordu. Şeytani ruhlu bir prensle, devasa bir kuzgun arasında geçen sihirli bir savaşın anlatıldığı, üçüncü sayfaya kadar gelebilmişti, Küçük, tuhaf bir peri masalıydı, ama sürükleyiciydi. Bu yüzden de Abbey'in ön kapısının çalındığını fark etmesi, bir dakikasını almıştı. Daha Önce bu kapının çalındığını hiç duymamıştı. Abbey'e uğrayanların çoğu, hizmetçi girişini tercih ederlerdi.

Büyük olasılıkla, kapıya bakmak için koşturan uşağa ait hızlı ayak seslerini dinlerken, kitabı yavaşça masasına bırakarak, tüy kalemmini eline aldı. Bir tanesi bir kadına ait boğuk mırıltılar duydu, sonra kadının topuk seslerinin kütüphaneye doğru tıkırdayarak geldiğini fark etti. Uşağın kapıyı açmasıyla, Felicity Clearwater salınarak içeri girdi.

Anna, ayağa kalkarak, "Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

"Lütfen kalkma. Seni işinden alıkoymak istemem." Felicity, köşede duran eğreti demir merdiveni yoklarken, Anna'ya doğru hızla elini sallayıverdi. "Lord Swartingham'a, ilkbahar parti için davetiye getirmek için uğramıştım, "Eldivenli elinin bir parmağını, demir bir çubuk üzerinde gezdirdi ve eline bulaşan pas rengi tozu görünce burnunu kırıstırdı.

"Şu anda burada değil," dedi Anna.

Felicity, "Ah, öyle mi? Öyleyse bu görevi size vermeliyim," diyerek masaya ağır ağır yürüdü ve bir cebinden oldukça süslü bir zarf çıkardı. "Bunu konta ..." diye söze başlayıp, zarfı uzarı yordu ki, Anna'ya balonca cümlesi yarım kaldı.

Anna, sorgularcasına, "Evet?" deyip, ellerini farkında olmadan saçlarına götürdü. Yüzünde leke falan mı vardı? Ya da dişlerinin arasında bir şey mi almıştı? Felicity, mermer gibi donmuş, kıpırdamadan ona bakıyordu. Yok, bu şokun sebebi yüzündeki kir falan olamazdı.

Felicity'nin elindeki süslü kılıf titreyerek, masaya düştü. Sonra Felicity'nin başını başka tarafa çevirmesiyle, gerginlik sona erdi.

Anna gözlerini kırptırdı. Belki de kadının o halini kendi hayal etmişti.

"Lütfen davetiyemin Lord Swartingham'ın eline geçmesini sağlayın, olur mu?" diyordu Felicity. "Eminim bu civardaki en önemli sosyal etkinliği kaçırmak istemeyecektir." Anna'ya nazikçe gülümseyerek, kapıdan çıkıp gitti

Anna, dalgın bir şekilde elini boynuna götürüp, avucunun altındaki soğuk metali hissetti. Bir şeyler yavaş yavaş hafızasında netleşirken, alnını kırıstırdı. Bu sabah giyinirken, boynuna doladığı üçgen boyun atkısının çok sade olduğunu düşünüp, birkaç parça ziynet eşyasından ibaret mücevherin içinde olduğu küçük kutuyu karıştırmıştı. Fakat bulabildiği tek yaka iğnesi de çok büyüktü. Sonra parmakları, Peter'in yazı kasasında bulunduğu madalyona dokunmuş, bu sefer madalyonu gördüğünde, içinde sadece hafif bir sızı hissetmişti. Belki de bu nesne artık onu incitme gücünü yit iriyordu, neden olmasın, diye düşünerek, madalyonu meydan okurcasına boynuna iğnelemişti.

Anna, parmaklarını boğazındaki değersiz mücevhere götürdü. Elinin altında onun soğuk ve sert dokusunu hissederek, keşke takmasaydı bunu, diye düşündü.

ALLAH KAHRETSİN! FELICITY, Ravenhil Abbey'den uzaklaşırken, yolcu arabasının penceresinden dışarıyı görmeyen gözlerle izliyordu. On bir yıl boyunca babası olacak

yaşta bir adam tarafından itilip kakılmaya, bugün her şeyini kaybetsin diye katlanmamıştı.

Dışarıdan bakıldığında, Reginald Clearwater'ın çocuk sahibi olma girişiminin, ilk iki karısının doğurduğu altı yetişkin oğlanla, altı kızdan bahse gerek yok, gayet tatminkâr boyutta olduğu söylenebilirdi. Zaten, Felicity'den önceki karısı, en küçük oğlunu doğururken Ölmüştü. Ama yok, Reginald kendi cinsel gücü Ve karılarım hamile bırakmak konusunda takıntılı bir haldeydi. Adamın haftada iki kez yaptığı cinsel ilişki amaçlı ziyaretlerde, Felicity'nin gerçekten bu sıkıntıya değmediğini düşündüğü oluyordu. Adam üç kadını elinden geçirmişti, ama yatak odasında hiç de hünerli değildi.

Felicity, kendi kendine homurdandı.

Bütün bu olumsuz yönlerine karşın, bir toprak sahibinin karısı olmaya bayılıyordu. Clearwater Konağı, bölgedeki en büyük evdi. Ravenhül Abbey'i saymazsak tabii. Kendisine cömertçe ayrılmış bir giysi ödeneği vardı ve kendi yolcu arabasına sahipti, her doğum gününde, hoş ve de tabii ki çok pahalı mücevherlerin gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Yani bir bütün olarak bakıldığında, korunmaya değer bir hayat standardına sahipti.

İşte bu standardın korunması gerekliliği ona, tekrar Arına Wren sorununu hatırlattı. Felicity, elini saçının üzerinde gezdirerek yerinden çıkmış tutam olup olmadığını kontrol etti. Acaba Anna ne zamandır biliyordu? Madalyonun kazara eline geçinil olması imkânsızdı. Bu kadar büyük bir tesadüf olamazdı. Demeli ki bu kadar zaman sonra bu seni kadın olayı yüzüne vurup, ona sataşmaya kalkıyordu. Felicity'ni n Peter'a yazdığı mektup bir ihtirasla kaleme alınmıştı ve insanın başını belaya sokacak cinstendi. Mektubu Peter'ın ona hediye ettiği madalyonun içine koyup, onun eline vermişti. Tabii ki bunu yaparken, o aptal şeyi saklayacağını hiç düşünmemişti. Sonra Peter ölmüş ve kendide diken üstünde oturarak, Anna'nın elinde deliliyle gelmesini beklemişti İlk birkaç yıl boyunca madalyon ortaya çıkmayınca! da, Peter'ın onu birisine sattığını ya da, içindeki mektupla birlikte bir yere gömdüğünü düşünmüştü.

Erkekler! Ne kadar işe yaramaz yaratıklardı. Malum şey dışında.

Felicity, parmaklarını pencere eşiğine ritmik bir şekilde vurarak, düşündü Anna'nın madalyonu ona şimdi göstermesinin tek nedeni ya intikam alma isteği ya da şantaj yapacak olmasıydı. Yüzünü ekşiterek dilini ön dişlerinin, kenarlarında gezdirdi. İnce, pürüzsüz, keskin. Hatta çok keskin. Eğer küçük Anna Wren, Felicity Clearwater'i korkutabileceğini sanıyorsa, ne kadar yanıldığını anlamasına çok az kalmıştı.

KONT, AKŞAMA Doğru sessizce kütüphaneye girerken, "Sanırım sizi geziye götürmediğim için bir bedel ödemem gerekecek, Bayan Wren," dedi Pencereleden süzülen güneş, Lord Swartingham'ın saçlarındaki gümüş rengi telleri iyice belirginleştiriyordu Çizmeleri yine çamurlanmıştı.

Anna, tüy kalemmini bırakarak, elini sahibiyile birlikte odaya giren Jock'a uzattı. "Neredeyse bu sabahki borcunuzu unuttuğunuzu düşünmeye başlayacaktım, lordum' dedi.

Kont, tek kasını kibirli bir şekilde kaldırdı, "Dürüstlüğümden kuşku mu duyuyorsunuz?"

'öyle olsa, beni düelloya mı davet ederdiniz?"

Kunt kaba saba bir ses çıkardı. "Hayır. Düello yapsak, büyük olasılıkla siz kapanırsınız. Pek mükemmel bir nişancı sayılmam. ayrıca kılıçla savaş konusunda da pratiğe ihtiyacım var."

Anna gururlu bir şekilde başını kaldırarak, "Öyleyse belki de. bana söylediğiniz şeylere dikkat etmeniz gerekiyor," dedi.

lord Swartingham ağzının bir köşesini yukarı doğru kıvrarak "Bahçeye geliyor musunuz, yoksa burada benimle laf dalaşı yapmaya devanı mı etmek istersiniz?" diye sordu.

Anna, "Her ikisini de yapmamamız için ortada bir sebep göremiyorum' diye mırıldandı, atkısını alarak.

Anna, kontun koluna girdi ve birlikte kütüphaneden çıktılar Jock ta, gezintiye çıkmış gibi, kulakları havada onları izledi, kont, Anna'yı ön kapıya doğru yönlendirdi, sonra Abbey'ın köşesinden dönüp, ahırların önünden geçtiler. Burada parke taşlar pirlarını biçilmiş çimlere bıraktı. Hizmetçi girişinin yan tarafındaki sebze bahçesini çevreleyen, alçak bir çiti aşılar. Birisi bu bahçeye şimdiden pırasa

ekmişti. Küçük yeşil demetler, bitki büyüdükçe dolacak olan çukurların içinde sıralanmışlardı. Sebze bahçesinin arkasında, eğimli bir çimenlik alan vardı. Bu alanın bitiminde ise, daha büyük ve duvarlarla çevrili bir bahçe görünüyordu. Gri, barut rengi bir yoldan yokuş aşağı indiler. Anna, yaklaştıkça, duvarın eski kırmızı tuğlalarının neredeyse tamamen sarmaşıklerle kaplandığını fark etti. Üzerine kahverengi asma dalları eğilmiş ahşap bir kapı, üzerine kahverengi bağ kütükleri sarkıtılarak, duvarın içine gizlenmişti.

Lord Swartingham, kapının paslı demirden kolunu tutarak çekti. Kapı gıcırdayarak, bir santim kadar açılıp durdu. Kont, bir şeyler mırıldanarak, Anna'ya baktı.

Kadın, onu cesaretlendirircesine gülümsüyordu.

İki eliyle kapıyı kolunu sıkıca tutup, ayaklarından destek alarak, aniden tüm gücüyle çekti. Bir saniye kadar hiçbir şey olmadı, ama sonra kapı âdeta inleyerek, büyük bir gıcırdamayla açıldı. İlk Önce jock kurşun gibi içeri daldı. Kont, kenarda durup Anna'ya yol verdi.

Anna, içeri girebilmek için başını eğdi.

İçeride gördüğü bahçe, balta girmemiş bir ormandan fark sızdı. Bahçe, büyük bir dikdörtgen olmalıydı. Ya da en azından bir zamanlar öyleydi. Mucurların altında zar zor görülebilen briket bir yol, duvarların iç kısımlarını dolanıyordu. Daha sonra yol, bahçeyi dört küçük dikdörtgene bölen, haç şeklinde başka bir yolla bağlanıyordu. Karşı duvarda bir kapı daha vardı, ama 1 kapının üstü de sürünge bir asma iskeleti tarafından neredeyse tamamen örtülmüştü. Belki arkasında bir ya da bir dizi bahçe vardı.

"Bu çiçekliklerin planlarını büyükannem tasarlamış," dedi kont arkasından. Anna hareket ettiğini hatırlamasa da, her nasılsa bir şekilde girişe doğru gitmişlerdi. "Ve annem de onları genişletip, geliştirdi."

"Eminim bir zamanlar çok güzeldiler." Anna, bazıları briketleri topraktaki yerlerinden çıkmış yürüme yolunda bir çatlağın üzerinden aştı. Köşedeki, şeftali ağacı mıydı?

"Geriye pek bir şey kalmamış, değil mi?" diye cevap verdi kont. Anna, onun arkasında bir şeylere tekme attığını

duyabiliyordu. "Sanırım en iyisi bütün bu duvarları yıktırıp burayı tamamen düzletmek olacak."

Anna, hızla ona doğru dönerek, "Ah, hayır lordum. Bunu yapmamalısınız," dedi.

Kont onun itirazı üzerine kaşlarını çatı. "Neden yapmamalıymış mı?"

"Çünkü burada kurtarılabilecek çok fazla şey var."

Kont, son derece bakımsız haldeki bahçeye ve harap olmuş yola bakarak, belirgin bir şüpheyile, değer biçerek, "Ben kurtarılmaya değer bir tek şey bile göremiyorum," dedi.

Anna, kızgın bir ifadele kontu baktı "Duvarlardaki kafesli meyve ağaçlarına baksanıza."

Kont, onun gösterdiği yere doğru döndü.

Anna, duvara doğru yürümeye başladı Otların arasma gizlenmiş bir tasa takıldı, tökezledi ton doğrularken yeniden takıldı.Güçlü kollar onu arkasından yakalayarak kolayca kaldırdı Lord Swartingham, iki uzun adımda, hemen duvarın yanındaydı.

onu yere bırakarak, "Görmek istediğiniz bu muydu?" diye evet dedi Anna, nefesi kesilmiş bir halde, kontu kaçamak bakarak..

Kont, kafesli meyve ağacına, merhametsizce baktı.

Teşekkür ederim," Anna duvara yaslanmış ağaca döndü ve hemen dikkati oraya yöneldi. "Bence bu bir elma ağacı ya da belki armut. Bahçe duvarlarının kenarında, dikildikleri yerleri görebilirsiniz. Bu da çiçeklenmek üzere

Kont, görev yapar gibi, gösterilen dal, inceleyerek, homurdandı tek yapılması gereken, bunları güzelce budamak' diye konuşmaya devam etti Anna. "Kendi elma şarabınızı bile yapabilirsiniz."

"Elma şarabını pek sevmem."

Anna yüzünü kontu çevirdi. "Ya da aşçıya elma jölesi yaptırabilirsiniz."

Tam elma jölesinin faydalarından bahsetmeye başlayacaktı ki otların arasına gizlenmiş bir çiçek dikkatini, çekti Sizce bu mor menekşe mi, Cezayir meneksesi, mı?

Bu çiçek, bir çiçekliğin kenarından sadece bir, iki metre uzak taydı Anna, çiçeğe daha yakından bakmak için bel ini, bükerek eğildi, bir elini dengesini korumak için yere koyarak.

"Ya da belki de unutmabeni çiçeğidir. Gerçi onlar hep büyük gruplar halinde açarlar" Sonra çiçeği dikkatlice kökünden çekerek, "Hayır". ne aptalım. Şu yapraklara baksanıza."

Lord Swartingham, arkasında hiç kıpırdamadan duruyordu.

"Bence bu bir tur sümbül olabilir." Doğrulup, fikrini almak için arkasına döndü.

Tek kelimelik kalın ve boğuk bir cevap geldi: "Ya?" Anna, bu sesi duyunca gözlerini kırıştırdı. "Evet ve tabii ki bir tanesinin olduğu yerde, daha birçokları da vardır." "Neyin?"

Anna, gözlerini şüpheyile kısmıştı. "Beni dinlemiyordunuz, değil mi?"

Kont, başını sallayarak, "Hayır" dedi.

Kont ona o kadar dikkatli bakıyordu ki, Anna'nın soluğu hışlandı. Yüzüne sıcaklık basmaya başlamıştı. O sessizliğin içinde,, hafif bir esinti oyun oynar gibi, ince bir tutam saçını ağzına doğru üfledi. Kont, çok yavaş bir şekilde uzanarak, parmak uçlarıyla saçını geriye doğru taradı. Elinin üzerindeki nasırlar, dudaklarının hassas cildini törpüledi ve Anna gözlerini büyük bir Özlemle kapadı. Kontun eli şakaklarında bir süre oyalanarak, saç tutamını olması gerektiği yere özenle yerleştirdi.

Anna, kontun nefesinin dudaklarını okşadığını hissediyordu. Oh lütfen.

Sonra kontun eli aşağı düştü.

Anna, gözlerini açarak, kömür karası gözlerle karşılaştı. İtiraz etmek için elini uzattı ya da belki yüzüne dokunmak için, fark etmezdi. Kont çoktan dönmüş, Anna'dan birkaç

adım uzaklaşmıştı. Onu durdurmaya çalışırken yaptığı hareketi bile gördüğünü sanmıyordu.

Kont, kadın yüzünü sadece profilden görebilsin diye başını çevirerek, "Özür dilerim," dedi

"Neden?" diyerek gülümsemeye çalıştı Anna. "Ben..." Kont eliyle bir kesme hareketi yaparak, Anna'yı susturdu. Yarın Londra'ya doğru yola çıkacağım. Korkarım ki orada daha fazla bekletemeyeceğim işlerim var." Anna, ellerini sıkarak yumruk yaptı.

"Siz isterseniz bahçeyle ilgilenmeye devam edebilirsiniz. Benim yazı işlerime dönmem gerekiyor." Çizmeleriyle kırık briketleri ezerek, hızla yürüyüp gitti.

Anna, sıktağı yumruğunu açınca, avucunun içinde ezilmiş olan çiçeğin parmaklarının arasından kaydığını hissetti.

Harap haldeki bahçede gözlerini gezdirerek, düşünmeye başladı. Bahçeyi güzelleştirmek için yapılabilecek birçok şey vardı. Şuradaki duvarın yanında biten otların yolunması, bu çiçirkliğin biraz çiçeklendirilmesi... Ona nasıl bakıp geliştireceğini bilen bir bahçıvanın ellerinde, hiçbir bahçe gerçek anlamda ölü .sayılmazdı. Sadece biraz ilgiye ve sevgiye ihtiyacı vardı...

Gözyaşları bir örtü gibi gözlerini kaplamıştı. Sinirli bir şekilde, titreyen elleriyle onları sildi Mendilim içeride unutmuştu. Yaşlar gözlerinden taşarcasına akıp, çenesine' doğru yuvarlanıyordu. Şimdi daha da öfkelenmişti. Yüzünü silmek için gömleğinin kolunu kullanmak zorunda kaldı. ne biçim bir hanımefendiydi ki mendilsiz dolaşıyordu? Bayağı ya da bir beyefendinin öpmek istemeyeceği türden biri. Gözyaşlarını kolunun iç kısmıyla sildi, ama yaşlar gözlerinden sel gibi akmaya devam ediyordu, Londra'deki iş palavrasına da inanmamıştı sanki! Olgun bir kadındı. Kontun işinin nerede olduğunu gayet iyi biliyordu. Su pis genelevdeydi işi.

Artık hıçkırarak ağlamaktan soluğu kesilmişti. Londra'ya başka"bir kadınla yatmak için gidiyordu.

Sekizinci Bölüm

kuzgun, Aurea'yla birlikte bir gün, bir gece daha uçmaya devam etti ve bu süre boyunca kızın gördüğü her şey kuzguna aitti. Aurea, böylesi bir varlığa ve güce nasıl sahip olunabileceğini anlamaya çalıştı, ama bu onun anlayışının ötesinde bir şeydi. Kendi babası, bu kuşa ait görünen arazi ve halkların sadece küçük bir bölümüne hâkimdi. Nihayet, dördüncü günün akşamında, bütünüyle beyaz mermer ve altından yapılmış, büyük bir şato gördü. Batmakta olan güneş, bu şatodan öylesine parlıdayarak yansıyor ki, Aurea'nın gözleri acıdı. Hu şatonun sahibi kim?" diye fısıldadı Aurea. Yüreği anlatılmaz bir sıkıntıyla doluydu. Kuzgun, kocaman kafasını çevirip, parlayan siyah gözüyle Ona dikkatlice bakarak, "Kocan!" diye gırtladı... —Kuzgun Prens

Anna, o akşam eve yalnız başına, uzun ve yorucu bir yürüyüş yaparak gitti. O harap bahçede kafasını toplayıp, biraz kendine geldikten sonra, çalışmak niyetiyle kütüphaneye geri dönmüştü. Aslında kont gelir diye endişelenmesine gerek yoktu, çünkü Lord Swartingham öğleden sonra ilerleyen saatlerde de hiç görünmedi, Anna, günün sonunda eşyalarını toparlarken, genç bir uşak ona katlanmış küçük bir kart getirmişti. Kartta yazılanlar son derece kısa ve özdü. Lord cenapları, ertesi sabah çok erken bir saatte yola çıkacağından, daha öncesinde kendisim göremeyeceğini belirtiyor ve bu sebeple üzüntülerini bildiriyordu.

Kont, eve yürümesine karşı çıkmak üzere oralarda olmadığından, Anna yolcu arabasına binmek yerine yürümeyi tercih etti. Bunu biraz asilikten, biraz da eve dönmeden önce düşünmek için yalnız kalmaya ve kendisini toplamaya ihtiyacı olduğundan yapıyordu. Gece yarısına kadar Anne Wren tarafından sorgulanmak istemiyorsa, yüzü çökmüş ve »özleri kıpkırmızı bir halde eve dönmek olmazdı.

Anna, kasabanın varoşlarına ulaştığında bacakları ağrıyordu. Anlaşılan, yolcu arabasının rahatına alışmıştı. Ağır adımlarla zar zor yürüyerek, evine giden dar yola saptı ve o noktada donup kaldı. Yıldızlarla süslenmiş, kırmızı siyah renkte bir yolcu arabası evinin önünde duruyordu. Arabanın karşısında dolaşan arabacıyla iki uşak, kenarları

kırmızı biyeler ve metrelerce yaldızlı bantla işlenmiş özel üniformalar giymişlerdi. Bu halleriyle arabanın renkleriyle tam bir uyum içindeydiler. Arabanın hemen yanında ise, çete halinde bir grup erkek çocuğu, hoplayıp zıplayarak oynuyor, bir yandan da devamlı bir şeyler sorarak uşakları bunaltıyorlardı. Anna, çocukları bu şımarık hallerinden dolayı suçlayamazdı. Dışarıdan bakıldığında sanki küçük bir krallık onu ziyarete gelmiş gibi görünüyordu. Arabanın etrafından dolaşıp, kulübesine girdi.

İçeride Pearl ve Anne Wren, yanlarında Anna'nın daha önce hiç görmediği bir kadınla birlikte oturma odasında çay içiyorlardı. Kadın, oldukça gençti. Ancak yirmili yaşlarda gösteriyordu. Buz beyazı renkte pudralanmış saçları, tuhaf şekilli, açık yeşil gözlerini ortaya çıkarmak amacıyla, alnından geriye doğru taranmıştı. Siyah bir elbise giyyordu. Siyah, genellikle onu giyen kişinin yasta olduğunu ifade ederdi, ama Anna daha önce hiç bu tarzda bir yas elbisesi görmemişti. Kadın otururken, etrafında pırıl pırıl parlayan kuzguni siyah kumaştan bir şelale çağlıyor gibiydi ve üstteki etek, iç eteğin kırmızı işlemelerim ortaya çıkarmak için yukarı doğru çekilmişti. Son derece canlı renklerdeki dikişler, kare şeklindeki düşük yakada da aynen tekrarlanmıştı. Ayrıca üç kat dantel. elbisenin kısa kollarından aşağı dökülüyordu. Kadın tüm ihtişamıyla, Anna'nın küçük oturma odasında, tavuk kümesindeki tavus kuşu kadar yersiz görünüyordu.

Anne Wren, Anna içeri girerken, başını kaldırıp neşeyle, "Hayatım, bu Coral Smythe, Pearl'ün küçük kız kardeşi. Biz de ilaha yeni çaylarımızı yudumluyorduk," dedi. Eliyle fincanı gösterirken, neredeyse içindeki çayı Anna'nın kucağına döküyordu. Hu da benim gelinim, Anna Wren," diye takdim etti.

"Nasılsınız. Bayan Wren?" Coral egzotik, genç bir kadından değil de, erkekten çıkması beklenebilecek kalın ve boğuk bir sesle konuşuyordu.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi Anna, kendisine uzatılan bir fincan çayı kabul ederken.

"Şafaktan Önce Londra'ya varmak isliyorsak, hemen kalkmamız lazım," dedi Pearl.

Coral, "Yolculuğu kaldırabilecek kadar iyileştin mi, kardeşim?" derken yüzünde neredeyse hiçbir duygu ifadesi yoklu, ama Pearl'ü dikkatli bir şekilde inceliyordu.

"Şüphesiz geceyi bizimle geçirirsiniz değil mi, Bayan Smythe?" diye sordu Anne Wren. "Böylece Pearl de ertesi sabah dinlenmiş olarak yola çıkar."

Coral'ın dudakları zayıf bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Size rahatsızlık vermek istemem. Bayan Wren?"

"Olur mu hiç? Hava neredeyse karardı. iki genç hanımın şu saatte yola çıkmasının güvenli olacağını sanmıyorum." Anne Wren, neredeyse gerçekten kararmış olan pencereye bakarak, söylediklerini pekiştirir gibi başını salladı. Coral, hafifçe başını eğerek, "Teşekkür ederim," dedi.

Çay'larını bitirdikten sonra, kadının akşam yemeğinden önce yıkana bilmesi için, Anna onu Pearl'ün Kullandığı yukarıdaki odaya çıkardı. Birkaç bezle su getirdi. Tam dışarı çıkmaya hazırlanırken, kadın onu durdurarak, "Bayan wren, size teşekkür etmek istiyorum" dedi. Coral Anna'ya ifadesiz, soluk yeşil gözlerle bakıyordu. Yüz ifadesi, ağzından çıkan kelimeleri yansıtmıyordu.

"Kıç önemi yok, Bayan Smythe," diye cevapladı Anna. "S: hana gönderemezdik."

"Tabii ki gönderebilirdiniz." Coral'ın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama sözünü ettiğim şey bu değil. Size Pearl'e yardım ettiğiniz için teşekkür etmek istiyorum. Ne kadar hastalanmış olduğunu anlattı bana. Siz onu evinize getirip bakmasaydınız, hayatta kalamazdı,"

Anna, tedirgin bir halde omuz silkti. "Ben görmeseydim, bir dakika sonra başkası görürdü..."

"Ve onu orada öylece bıraktı," diye Anna'nın cümlesini tamamladı Coral. "Bana başkasının sizin gibi davranacağını söylemeyin. Hiç kimse yapmazdı bunu."

Anna, ne diyeceğini şaşırmıştı. Coral'ın insanlık hakkındaki alaya görüşlerine itiraz etmek istesede, kadının bir yandan da haklı olduğunu biliyordu.

"Kıs kardeşim, biz daha küçükken benim karnımı doyurabilmek için, sokağa düştü" diye devam etti Coral. "O

daha on beş yaşında bile yokken, öksüz kalmıştık. Bunun ardından lüks evlerden birinde hizmetçi olarak çalışırken, İşinden çıkartıldı. İstese, beni yoksullar evine gönderebilirdi. Ren ayak bağı olmasam, namuslu bir iş bulabilir, belki de evlenip, çoluk çocuğa karışabilirdi." Coral'ın dudakları gerilmişti. "Onun yerme gidip erkekleri eğlendirdi."

Anna, bu derece acı bir hayatı tahayyül etmeye çalışırken dehşete kapıldı. Bu kadar büyük çaresizlik az yaşanırdı.

"Pearl'ü hiç olmazsa şimdi ona parasal destek vermem için ikna etmeye çalıştım," diyerek başını çevirdi. "Fakat geçmişte aramızda geçenleri duymak istemezsiniz. Şu kadarını söyleyeyim, bu dünyada sevdiğim tek varlık o." Anna hiç ses çıkarmadı.

"Eğer sizin için yapabileceğim herhangi bir şey varsa, Bayan wren, sadece söylemeniz yeterli" eterken Coral'ın tuhaf gözleri sanki onu oyup içine bakar gibiydi.

"Teşekkürünüz yeterli," dedi sonunda Anna. "Kız kardeşinize yardım edebildiğime sevindim"

"Gördüğüm kadarıyla, teklifimi ciddiye almıyorsunuz. Ama lütfen aklınızın bir köşesinde bulunsun Sizin için gücümün yettiği her şeyi yaparım. Dileğiniz her ne olursa olsun."

Anna, pekâlâ anlamında başını sallayarak, odadan dışarı sıkınaya hazırlanırken, kafasında kadının son sözleri yankılandı Dileğiniz her ne olursa olsun... Kapının eşiğinde durarak, tekrar düşünmesine fırsat kalmadan, içinden gelen yoğun isteğe uyarak, aniden döndü. "Afrodit in Mağarası adında bir işletme duydunuz mu?"

Coral'ın yüz ifadesi donuklaşmıştı. "Evet, hatta evin sahibi Afrodit'i şahsen tararım. Eğer dileğiniz buysa, size orada bir ya da birkaç gece ayarlayabilirim." Anna'ya doğru yürüdü.

"Size orada hünerli bir erkek fahişe ya da bakir bir oğlanla bir gece ayarlayabilirim." Coral'ın gözleri büyüyerek, ışık saçmaya başlamıştı. "Ünlü çapkınlar ya da sokaktan gelen paçavracılar. Çok özel bir adam ya da hiç tanımadığın on adam birden. esmer, kızıl, sarışın erkekler; gecenin karanlığında, sıcak, rahat yatağınızda yalnızken hayalini kurduğunuz tüm erkekler... hangisini istiyorsanız. Hangisini

arzuluyorsanız. Hangisi için çıldırıyorsunuz. Benden dilemeniz yeterli."

Anna, Coral'a, gerçekten güzel bir yılanın karşısında büyülenmiş bir fare gibi baktı.

İnkâr maksadıyla kekelemeye başladı, ama Coral, elini dinlemek istemediğini anlatmak üzere üşengeç bir tavırla sallayarak, "Şimdi hiçbir şev düşünmeden uyuyun, Bayan Wren. Sadece uyuyun. Yarın sabah bana cevabınızı verirsiniz. Şimdi sizini için bir sakıncası yoksa yalnız kalmak istiyorum."

Anna kendisini, odasının dışındaki holde buldu. Kafasını sallayarak kendine gelmeye çalıştı. Acaba şeytan, kadın kılığına girmiş olabilir miydi?

Çünkü biraz önce kesinlikle günah işlemeye teşvik edilmişti.

Coral'ın baştan çıkarıcı teklifi kafasına yer etmiş bir halde,; yavaşça merdivenlerden aşağı indi. Bu fikri kafasından atmaya çalıştı, ama bunu yapamadığını fark edince çok şaşırdı. Afrodit'in Mağarası'nı düşündükçe, kadının teklifi daha da cazip geliyordu.

Anna, gece boyunca Coral'ın sıra dışı teklifi hakkındaki kararım defalarca değiştirip durdu. Puslu ve uğursuz kâbuslardan uyanıyor, uyanık düşünüyor sonra yine Lord Swartingham'ın sürekli ağır adımlarla uzaklaştığı, kendisinin ise boş yere peşinden koştuğu bir dünyaya sürükleniyordu. Sabaha karşı uyuyormuş gibi yapmayı bırakıp, hâlâ karanlık olan tavana, görmeyen gözlerle bakarak, sırt üstü yattı. Küçük bir kız gibi., ellerini çenesinin altında kenetleyerek. bu korkunç teklife karşı koyması için ona güç versin diye Tanrı'ya dua etti. Namuslu bir kadın bu teklife karşı koymakta hiç sıkıntı çekmezdi, bundan kesinlikle emindi. Düzgün bir kadın, kendisiyle ilgilenmediğini açıkça belli etmiş bir adamı baştan çıkarmak için Londra'nın mağaralarına sinsice sızmayı asla düşünmezdi.

Anna gözlerini tekrar açtığında, gün doğmuştu. Gergin bir şekilde kalkıp, leğendeki buz gibi suyla yüzünü ve boynunu yıkadı, sonra da kayınvalidesini uyandırmamak için yavaşça kapıdan dışarı süzüldü.

Doğru çiçek bahçesine gitti, Kontun bahçesinin aksine, kendisinininki küçük ve düzenliydi. Çiğdemlerin çoğunun zamanı geçmişti, ama biraz daha geç açmış nergislerin bazıları hâlâ taze görünüyordu. Eğilip solmuş bir nergisi kopardı. Tomurcuklanmış lalelerin görüntüsü bir an için ruhuna tekrar huzur vermişti, sonra kontun bugün Londra'ya gideceğini hatırladı. Bu düşünceyi kafasından silebilmek için, gözlerini sıktı.

O anda, arkasından gelen bir ayak sesi duydu. "Kararınızı verdiniz mi, Bayan Wren?"

Döndü ve soluk yeşil gözleriyle karşısında duran şirin Mephisto'yu gördü. Coral ona gülümsüyordu.

Anna, hayır anlamında başını İki yana sallamaya başladı, ama sonra "Teklifinizi kabul edeceğim," diyen kendi sesini duydu.

Coral'ın gülümsemesi, genişleyerek, sevinçsiz, tam bir kivi halini aldı. "Güzel. Londra'ya dönüş yolculuğumuzda bize eşlik edebilirsiniz." Sonra alçak sesle kahkaha atarak, "Bu çok

İlginç olacak," dedi.

Anna, buna karşılık verecek bir cevap bulamadan, kadın kulübeye girdi.

EDWARD "RAHAT DUR," diye atına söyleniyordu. Hayvanın kafasını tuttu ve ağırlığını dengeleyene kadar sabırla bekleyip, atını gemledi. Doru at sabahları genellikle huysuz olurdu ve Edward bu sabah onu her zamankinden daha erken bir saatte eyerlemişti. Gökyüzü doğu yönünden, daha yeni yeni aydınlanmaya başlıyordu.

"Rahat dur, serseri seni," diye fısıldadı. O anda ilk kez, konuştuğu atın bir adının olmadığını fark etti. Bu ata ne zamandır sahipti? En az altı yıldır bu ata biniyordu ve ona bir isim vermek hiç aklına gelmemişti. Anna Wren bunu bilse, kesin onu paylardı. .

Nihayet atma bindiğinde, İrkildi. Bu geziyi zaten bunun için yapıyordu, yani bu dulla ilgili düşünceleri kafasından atabilmek için. Londra'ya özellikle at üstünde giderek, hem ruhunun hemde bedeninin huzursuzluklarından kurtulmak

istemişti. Eşyaları ve uşağı, onu arabasıyla onu takip edecekti. Fakat adı yeni konmuş olan köpeği, Jock, planını bozmak ister gibi, atı ahırlardan büyük bir takırtıyla çıkar çıkmaz, zıplayarak gelmiş ve hemen önünden kapıdan dışarı koşturmuştu. Varım saattir ortalıkta yoktu. Hayvanın arka tarafı şimdi pis bir çamurla kaplıydı.

Edward, atının dizginlerini çekip döndürerek, iç çekti. Bu gezi sırasında nişanlısını ve ailesini ziyaret edip, nişan görüşmelerini sonuçlandırmak istiyordu. Kocaman, pis kokulu bir kırmanın Gerard ailesiyle ilgili meselesinde hiçbir faydası olamazdı.

"Burada kal, Jock."

Köpek oturarak, ona büyük, kahverengi, hafif kızarık gözleriyle dikkatle baktı. Kuyruğu arkasındaki parke taşını süpürüyordu.

Edward, "Üzgünüm, dostum," dedi, eğilip hayvanın kulaklarını okşayarak. Huysuz at, birkaç adım geri giderek teması kopardı. "Bu sefer burada kalman gerekecek."

Köpek kafasını yana eğdi.

Kont birden, içinin hiç hesapta olmayan bir özlemle dolduğunu hissetti. Köpeğin onun hayatında yeri yoktu. Kadının da.

"Burası sana emanet, Jock. Ona da benim için iyi bak, oğlum." Kendi acayip sözlerine yarı gülümsedi, yan suratını ekşitti. Jock, eğitilmiş bir bekçi köpeği değildi.

ANNA, BİRAZ DÜŞÜNDÜKTEN Anne Wren'e sonra, Pearl ve Coralla birlikte Londra'ya yeni elbiseler için kumaş almaya gittiğini söyledi. 'Sonunda kumaş alacak paramız olmasına sevindim, ama emin misin?' diye karşılık verdi Anne Wren. Yanakları gül pembe bir renkte, sesini alçaltarak devam etti, "Tamam, çok hoşlar, ama nede olsa sonuçta fahişe olduklarım unutmamak lazım." Anna, onun gözlerine bakmakta zorlanıyordu. "Coral Peral'e baktığımız için bize minnet duyuyor. Biliyorsun, onlar gerçekten çok yakın İki kardeş." "Evet, ama..."

"Ve Coral bana arabasıyla Londra'ya gidip gelmem için teklifli bulundu."

Anne Wren'in kaşları şüpheli bir ifadeyle kalkmıştı, bu gerçekten çok cömert bir teklif." dedi Anna yumuşak sesle. Bizi hem araba masrafından kurtaracak, hem de rahat İMİ yolculuk sağlayacak. Yola harcayacağım parayla, fazladan İUİMUIŞ alabileceğim."

Anne Wren hâlâ tereddütlü görünüyordu, Anna, kayınvalidesini "Yeni bir elbise istemiyor musun?" diye tatlılıkla kandırmaya çalıştı.

"Aslında ben sadece senin huzurunu ve rahatını düşünüyorum canım. Eğer bu ayarlamadan memnunsan, benim için sorun yok." teşekkür ederim." Ama, onu yanağından öperek, hazırlanmak için merdivenlerden yukarı koştu.

Anna tekrar aşağı indiğinde, atlar dışarıda çoktan yüklerini almışlardı. Evdekilerle aceleyle vedalaştıktan sonra, Smythe kardeşlerin içinde bekledikleri arabaya atladı. Yola çıkarlarken, pencereden el sallaması Coral'in çok hoşuna gitmişti. Tam başını geri çekecekti ki, yolun aşağısında durmakta olan Felicity Gearwater'i fark etti. Anna, kadınla göz göze gelince tedirgin oldu. Sonra araba kadının önünden hızla geçip gitti ve arkasına yaslandı. Endişeyle alt dudağını ısırdı. Felicity' Londra'ya gidiş sebebini bilmesine imkân yoktu, ama yine onu görmek "bile Anna'nın sinirlerini bozmuştu.

Karşısında oturan Coral, endişesini sorgular gibi tek kaşını kaldırmıştı..

Araba bir köşeyi dönerken içindeki kadınları sarsınca, Ama çabucak başının üstünde duran kayışa tutundu ve çenesini kal dırdı.

Coral her şey yolunda dercesine hafifçe gülümseyerek, başını salladı.

Anna'nın Bay Hopple'a birkaç gün kadar işe gelmeyeceğın söyleyebilmesi için, Ravenhill Abbey'de durdular. Anna Abbey'» yürüyerek gidip gelirken, araba, gözlerden uzakta, yolun sonunda bekledi. Neredeyse arabaya geri dönene kadar, Jock'un kendisini gölge gibi takip ettiğini fark etmemişti.

Dönüp köpeğin yüzüne baktı ve "Geri dön, Jock," dedi. Jock, yolun ortasında oturmuş, sessizce ona bakıyordu. "Hemen! Geri dön, jock!" diyerek Abbey'i gösterdi. Jock, kadının parmağıyla gösterdiği yöne bakmak için kalasım çevirdi, ama hiç yerinden kımıldamadı.

"Tamam, o halde," diye öfkelenildi, bir köpekle tartıştığı için kendisini çok aptal hissederek. "Beri de seni görmezden gelirim."

Anna, yolun geri kalanım, onu takip eden kocaman köpeğe hiç aldırmadan kararlı adımlarla yürüdü. Ancak Abbey'in kapısından dönüp, arabayı görünce, basına bela aldığını anladı. Uşak onu görerek, binmesi için, arabanın kapısını açmıştı. Jock hızla önüne geçip, arabaya atlarken, çakıl taşlarından eşeleme ve tırmalamaya benzer pençe sesleri duyuldu.

içeride ise arabayı o yandan öbür yana sallayan, ciddi bir kargaşa yaşanıyordu. Sonra ortalık sakinleşti. Uşak kapıdan içeri baktı. Anna da uşağın yanına geldi ve o da çekingen bir şekilde içeriye bir göz attı.

Jock, pelüş koltuklardan birinde oturuyordu. Onun tam yanında oturan Pearl, dehşet içinde köpeği izliyordu. Coral, tahmin edilebileceği gibi, hiç İstifini bozmadan, baygın baygın gülümsüyordu.

Anna, Jock'un ilk görüşte ne kadar ürkütücü olabildiğini unutmuştu.

"Gerçekten çok üzgünüm. Tamamen zararsızdır,"

Gözlerini Anna'yı görebilmek için yana doğru yuvarlayan nefiri, hiç İkna olmuşa benzemiyordu.

"Onu dışarı çıkarayım," dedi Anna.

Ancak bu iş hiç kolay olacağı benzemiyordu. Jock'tan gelen tehditkâr hırlamadan sonra uşak, tehlikeli hayvanları tutmanın onun işi olmadığına anlamış oldu. Anna, aceleyle arabaya girip köpeği dışarı çıkması için kandırmaya çalıştı. Bu da işe yaramayınca, boynundaki tüylerden sıkıca tutup, hayvanı dışarı itmeye çalıştı. Anna çabalarken, Jock kolaylıkla ayak direyerek, kadının pes etmesini bekledi.

Coral kahkahalarla gülmeye başladı. "Görünüşe bakılırsa, köpeğiniz bizimle gelmek istiyor, Bayan Wren. Onu rahat bırakalım Aramıza bir yolcunun daha katılmasından rahatsız olmam," Anna, "Ah, hayır, olmaz," dedi nefes nefese.

"Olur, olur. Haydi, daha fazla tartışmayalım. İçeri gelip, Pearl ve beni bu canavardan koruyun."

jock, Anna'nın oturmasından gayet hoşnut görünüyordu. Arabadan atılmayacağı kesinlik kazanınca, uzanıp, uykuya daldı Pearl hayvanı bir süre gergin bir halde izledi. Jock'un kıpırdamadığını görünce, onun da kafası uykudan ne düşmeye başladı. Anna pelşten araba minderlerine yaslanarak, onların Swartingham arabasındakilerden bile daha hoş olduklarını düşündü. Kısa süre içinde o da, önceki geceden kalma yorgunlukla uyuya kaldı.

Öğleden sonra, anayol üzerindeki bir banda, geç kalmış bir öğle yemeği için durdular. Yaygaracı han seyisleri, kadını başlan dimdik bir şekilde arabadan inerken, yerlerinde duramayan atların başlarını tutmak için dışarı koştular. Han., şaşıla kadar temizdi ve güzelce haşlanmış sığır etiyle, elma şarabı çok beğendiler. Ama, jock için bir parça et ayırıp, arabaya götürdü. Tekrar yola çıkmadan önce de, hayvanın avluya salıp seyis yamaklarını korkutmasına izin verdi.

Araba güzel bir Londra evinin önünde durduğunda, güneş çoktan batmıştı. Anna evin gösterişi karşısında şaşırmıştı, ami1 sonra Coral'ın arabasını göz önüne alınca, şaşırmamak gerekliliğini düşündü.

Coral, onun evin ihtişamına şaşkınlıkla baktığını görmedi olacak ki, gizemli bir şekilde gülümsüyordu. "Hepsi markinin cömertliği sayesinde," dedi. El sallayıp alaycı 'oh şekilde gülümsedi. "Kendisi yakın dostumdur."

Anna, onun peşinden merdivenlerden yukarı çıkıp karanlık girişe geldi. Ayak sesleri pırıl pırıl parlayan beyaz mermer zeminde yankılanıyordu. Duvarlar da, ışıl ışıl kristal bir avizeni! sarktığı Sıvalı tavana kadar, beyaz mermerle kaplanmıştı. Çok güzel ama çok boş bir girişti. Evin şimdiki sakinlerinin mi yoksa şu anda burada olmayan sahibinin zevkini mi yansıttığını merak etti.

O anda Coral, yaptığı yolculuktan bitap düşmüş halde ol Pearl'e dönerek, "Benimle burada kalmanı istiyorum kardeşim," dedi.

Pearl, "Senin marki, benim burada uzun süre kalmamdan hoşlanmayacaktı. Biliyorsun," diyerek endişeli gözlerle baktı.

Coral'ın dudakları gülümsemekten ziyade, bir nebze kıvrıldı. Sonra "Bırak ta marki konusunu ben düşüneyim. O benim isteklerimi anlayacaktır. Ayrıca, önümüzdeki İki hafta boyunca yurt dışında olacak," dedi neredeyse sıcak bir gülümsemeyle. Şimdi size odalarınızı göstereyim."

Anna'nın odası, gece mavisi ve beyaz renklerde döşenmiş, küçük ve sevimli bir yerdi. Coral ve Pearl iyi geceler dileyerek çıktıklarında, Anna da yatmaya hazırlandı. Jock ağır ağır içini çekerek, ocaktaki ateşin önüne uzandı. Anna saçlarını fırçalarını fırçalarken köpekle konuşuyordu. Kendisine ertesi günü düşünme izni vermemeye kesin kararlıydı. Ama uyumak üzere yattığında, uzak durmaya çalıştığı tüm düşünceler, zihnine hücum etmişti. yoksa affedilmez bir günah işlemek üzere miydi? Yarından sonra kendisine saygısı kalacak mıydı? Kontu memnun edebilecek miydi?

En çok ta, en son düşündüğü konu hakkında endişeleniyordu, FELİCİTY, İNCE BİR mum yardımıyla kollu şamdanını yakarak, dikkatli bir şekilde masanın köşesine koydu. Reginald bu gece yatakta fazlasıyla istekli davranmıştı. Onun yaşındaki bir adamın yatak sporunu biraz ağırdan alıp, yavaşlaması gerekirdi. Felicity, kendi kendine homurdandı. Yavaşlayan tek şey idamın doruğa ulaşana kadar harcadığı zamandı. O üzerinde ter içinde kalıp, erkekliğini gösterene kadar, beş perdelik bir oyun yazabilirdi. Ama bunun yerine, taşralı bir dul olan Anna Wren'in Londra'ya gidiş sebebinin ne olabileceğini uzun uzun düşünmüştü. Yaşlı Bayan Wren, biraz sıkıştırınca, gezinin sebebinin, yeni elbiseler için kumaş satın almak olduğunu iddia İtmişti. Doğru, bu gayet akla yatkın bir sebepti, ama bağımsız bir kadının o şehirde bulabileceği daha başka birçok eğlence de vardı. Aslında bu alternatifler o kadar çoktu ki, Felicity Anna'nın Londra'da tam olarak ne işler çevirdiğini keşfetmeye değer olduğunu düşündü.

Kocasının masasından beyaz bir kağıt çıkararak, mürekkep hokkasını açtı. Tüy kalemını mürekkepleyerek,

biran düşünmek üzere durdu. Londra'daki tanıdıklarından hangisi bu iş için en uygun kişi olurdu acaba? Veronica, çok meraklıydı. Yatakla bir yarış atından farksız olan Timothy'nin, yatak dışında da zekâ kapasitesi yönünden, attan pek bir farkı yoktu. Öyleyse... Ah evet tabii ki!

Felicity, mektubunun ilk harflerini kâğıda dökerken, halinden memnun bir şekilde gülümsedi. Mektup yazdığı kişi pek namuslu ve beyefendi sayılmazdı.

Hatta hiç hoş olmayan yönleri de vardı.

Dokuzuncu bölüm

Kuzgun, pırl pırl parlayan şatonun üzerinde dönüyordu. O bu şekilde dönerek uçtukça, duvarlardan çok sesli kuş notaları yükselmeye başladı. Ardiç ve çulha kuşları, serçeler ve sığırcıklar, nar bülbülleri ve çalıkuşları. Aurea'nın tanıyabildiği ya da tanıyamadığı, her türden ötücü kuş, onları karşılamaya geldiler. Kuzgun, yere inerek, onları kraliyet muhafızları vs hizmetkârları olarak tanıttı. Fakat kuzgunun insan gibi konuşabilme yeteneği varken, daha küçük olan diğer kuşlar böyle bir özelliğe sahip değildi. O akşam hizmetkâr kuşlar, Aure'ya Muhteşem bir yemek odası hazırladılar. Orada şimdiye kadar sadece hayalinde gördüğü lezzetli yiyeceklerle, görkemli bir şekilde hazırlanmış uzun bir masa vardı. Kuzgununda ona katılmasını bekledi, ama o ortada görünmeyince, yalnız başına yedi.

Daha sonra, ona güzel bir oda gösterildi. O odada, kendisi için büyük yatağın üzerine çok önceden serilmiş, tiril tiril ipekten bir gecelik buldu. Geceliği giyerek, yatağına girdi ve hemen derin ve rüyasız bir uykuya daldı.

—Kuzgun Prens

Şu peruk da deli gibi kaşındırıyordu. Edward, bezeyle dolu bir tabağı kucağına koyup, en azından bir parmağını sokup pudralı peruğunun altına kaşıyabilmek ya da şu lanet şeyi tamamen çıkarıp atmak istiyordu. Ama peruk takmak, kibar

çevrede zorunluydu ve müstakbel gelirliyle ailesini ziyaret ederken kesinlikle takması gerekiyordu. Dün Londra'ya varabilmek için bütün gün at sürmüştü. Bu sabah, âdet edildiği üzere, çok erken bir saate uyanmıştı. Ziyareti için uygun bir saate kadar da, topuklarını soğuk suya söküp, serinletmesi gerekmişti. Lane! olası sosyete ve onun aptalca kuralları.

Karşısında oturan, müstakbel kayınvalidesi, ortaya konuşuyordu. Daha doğrusu ders veriyordu. Bayan Gerard, geniş aim ve yuvarlak, açık mavi gözleriyle güzel bir kadındı. Kendi kendine günün şapka modası hakkında ustalıkla görüş bildiri yordu. Bu şahsen Edward'ın konuşmayı tercih edeceği bir konu değildi,, kadının söylediklerine sürekli kafa sallamasına bakılırsa, Sör Richard'ın da en sevdiği konularından biri olamazdı. Anlaşılan, Bayan Gerard bir kez konuşmaya başlayınca, onu ancak yıldırım çarpması gibi, doğal bir alet durdurabiliyordu. Edward gözlerini kısarak., belki o bile durduramaz, diye düşündü.

Nişanlısı Sylvia zarif bir biçimde karşısında oturuyordu Gözleri, annesi Bayan Cerard'ınkiler kadar yuvarlak ve maviydi. Gerçek İngiliz kadını renklerine sahipti: Sağlıklı, kaymak ve şeftali renginde bir cilt ve kalın telli, altın sarısı saçlar. Ona en ufak bir şekilde kendi annesini anımsatmıyordu.

Çayından bir yudum alarak, keşke şu içtiğim şey, çay yerine viski olsaydı diye düşündü. Sylvia'nın yanındaki küçük masanın üzerinde gelinciklerle dolu bir vazo duruyordu. Çiçekler, parlak kırmızı renkleriyle, odanın içindeki sarı ve turuncu tonları daha çok ortaya çıkarıyorlardı. Hatta hemen yanlarına olurmuş olan çivit mavi elbiseli kızla birlikte, ustalara yaraşır bir tablo oluşturuyorlardı. Yoksa onu oraya öyle poz verir gibi oturtan annesi miydi? Bayan Gerard'ın keskin mavi gözleri, ince dokunmuş kumaşlardan bahsederken, parlıyordu.

Evet, bu düzeneği kesinlikle o hazırlamıştı.

Yalnız, Mart ayında gelincik yetişmezdi. Bu çiçekler epeyce paraya mal olmuş olmalıydı, çünkü çiçeklere çok yakından bakılmadıkça, onların ipek ve mumdan yapıldığını söylemek imkansızdı

Kont, tabağını kenara iterek, "Bana bahçelerinizi gösterir misiniz Bayan Gerard?" diye sordu nişanlısına.

Leydi Gerard, bir an duraksadı, sonra hoşnut bir ifadeyle gülümseyerek, izin verdi.

Sylvia kalktı ve camlı kapıdan geçerek, onu ufak şehir evi bahçesine çıkardı. Yürürken arkasındaki etekler hışırdıyordu, kızının parmakları hafifçe onun koluna dayanmış olarak, patikada sessizce yürüdüler. Kont, konuşmak için hafif ve güncel bir konu düşünmeye çalıştı, ama aklı tuhaf bir şekilde bomboş gibiydi. İnsan, bir kadınla ürünlerin ekim sırasını veya su baskınına uğramış tarlanın nasıl tahliye edileceğini ya da yeni gübreleme tekniklerini tartışamazdı. Aslında genç bir kadınla kendisini rahat hissederek konuşabileceği ve ilgisini çekebilecek hiçbir konu yoktu.

Bakışlarını ayaklarına doğru kaydırınca, küçük, sarı bir çiçek dikkatini çekti. Bu nergis ya da çuha çiçeği değildi. Bayan Wren'in bahçesinde de bunlardan olup olmadığını merak ederek, çiçeğe parmağıyla dokunmak için eğildi.

"Bunun ne çiçeği olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Bayan Gerard'a.

Sylvia, çiçeği incelemek için eğilerek, "Hayır, lordum," dedi. Düzgün kaşları çatılmıştı. "Sizin için bahçivana sorayım mı?"

"Gerek yok," diye doğrularak, ellerini silkeledi. "Sadece merak etmişim."

Yürüyerek patikanın sonuna gelmişlerdi. Bahçe duvarının yanında küçük, taştan bir bank duruyordu.

Edward, paltosundan büyük, beyaz bir mendil çıkararak, bankın üzerine serdi. Bir eliyle bankı işaret ederek, "Lütfen buyurun," dedi.

Kız nazikçe oturarak, ellerini kucağında kavuşturdu.

Edward, ellerini arkasında bağlayarak, dalgın bir ifadeyle küçük, sarı çiçeğe baktı. "Bu birleşme size uygun geldi mi, Bayan Gerard?"

"Muhtemelen, lordum." Sylvia, duygusuz ve pervasızca sorulmuş bu sorudan hiç de rahatsız olmuş görünmüyordu.

"O halde bana karını olma şerefini bahşedeceksiniz?"

"Evet, lordum."

"Güzel." Edward, görev yapar gibi ona doğru uzatılmış yanağı öpmek için eğildi.

Peruğu her zamankinden çok kaşındırıyordu.

"İŞTE BURADASIN." CORAL'IN sesi, küçük kütüphanedeki sessizliği bozmuştu. "İlgini çekecek bir şeyler bulmana sevin dim.

Anna, neredeyse elindeki resimli kitabı düşürüyordu. Arka sına döndüğünde, Coral'ı yüzünde eğlenir bir ifadeyle onu izler ken buldu.

"Üzgünüm. Sanırım hâlâ köy yaşantısının etkisindeyim. Kahvaltı odasına indiğimde, henüz kahvaltı hazırlanmamıştı Hizmetçi buraya girip, oyalanabileceğimi söyledi." Arına, kanıl olarak elinde açık halde duran kitabı kaldırdı. Sonra içindeki açık saçık resimler aklına gelince, kitabı hemen indirdi.

Coral elindeki kitaba baktı. "O kitap çok güzeldir, ama bu gece yapmayı planladığın şey için bu, daha yardıma olacaktır" Başka bir rafa uzanıp, ince, yeşil bir kitap çıkararak, Anna'nın ellerine hafif bastırarak bıraktı.

"Eee... Teşekkür ederim." Anna, renkten renge girdiğin» emindi. Çok mahcup olmuştu.

Coral, sarı çiçekli sabahlığıyla on altı yaşından büyük göstermiyordu. Dışarıdan bakıldığında, kız arkadaşlarını ziyaret etmeye giden bir iyi aile kızı olarak düşünülebilirdi. Onu ele veren sadece gözleriydi.

Coral "Gel. Haydi beraber kahvaltı yapalım," diyerek Pearl'ün çoktan yerini aldığı kahvaltı odasına doğru yolu gösterdi.

Bir Servis masası dolusu yemek hazırlanmıştı, ama Anna çok fazla iştahı olmadığını hissederek, sadece bir tost tabağı alıp, Coral 'ın karşısına oturdu.

Kahvaltıdan sonra, Pearl izin isteyerek çekildi. Coral, sandalyesinin arkasına yaslanmıştı. Anna, omuzlarının gerildiğini hissediyordu.

Şimdi' diye söze başladı ev sahibi, "Belki de bu akşam için plan yapsak iyi olur." "Ne öneriyorsun?" diye sordu Anna.

"Bakmak isteyebileceğin birçok elbisem var. Onlardan birisi üzerine uyacak şekilde değiştirilebilir. Ayrıca süngerleri konuşmamız lazım."

'Pardon, anlayamadım' Anna, gözlerini kırptırdı. Banyo süngerleri onun ne işine yarayacaktı ki?

"Haberin olmayabilir." Coral, sakın bir şekilde çayını yudumladı. "Hamileliği önlemek için kadının içine yerleştirilen süngerlerden bahsediyorum."

Bu fikir, Anna'yı dumura uğratmıştı. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. "Ben... Bu muhtemelen benim için gerekli değil. Dört yıl boyunca evliydim ve hamile kalamadım."Demek ki süngerlerle hiç uğraşmayacağız."

Anna, çay fincanını parmaklarının arasına aldı.

Coral konuşmasını sürdürdü, "Afrodit'in Mağarası'nda, İtine uygun bir adamı seçmek için, aşağıdaki misafir kabulüne mi katılacaksın?" Bir an kurnazca Anna'ya baktı," Yoksa orada beraber olmak istediğin özel bir centilmen var mı?"

Anna, duraksayarak, çayından bir yudum aldı. Coral'a ne derece güvenebilirdi? Şu ana kadar, saf bir şekilde onun gösterdiği yoldan gitmiş, onun Önerdiği her şeyi harfiyen yerine getirmişti. Aslında, onu neredeyse hiç tanımıyordu. Ona güvenip gerçekten ne istediğini söyleyebilir miydi? Lord Swartinghamın ismini ona vererek, rahat hissedebilir miydi?

Coral, sessizliğinin nedenini anlamış görünüyordu, "E fahişeyim," dedi. "Ayrıca duygulu ve nazik bir kadın da değilim. Ama bütün bunlara rağmen, sözüm sözdür." Ona inanması önemliymiş gibi, Anna'nın gözlerinin içine bakıyordu. " ederim ki seni ya da sevdiğin bir insanı bilerek asla incitmem ya da el vermem."

"Teşekkür ederim."

Coral'ın ağızı büküldü, "Asıl benim sana teşekkür etmem lazım. Hiç kimse bir fahişenin sözünü ciddiye almaz."

Anna, Coral'ın son sözlerine kulak asmadı. "Evet, tahmin ettiğin gibi özel bir beyefendiyle beraber olmak istiyorum." bir nefes aldı. "Swartingham Kontu."

Coral'ın gözleri hafifçe açıldı. "Afrodit'in Mağarası'nda Swartingham'la buluşmak için bir randevu ayarladın mı?"

"Hayır. O bundan tamamen habersiz," dedi Anna kes ifadeyle. "Ben de haberi olsun istemiyorum zaten."

Coral, küçük bir kahkaha attı, "Özür dilerim, ama kafam karıştı. Geceyi kontla samimi bir şekilde geçirmek istiyorsun, onun bundan haberi olsun istemiyorsun. Nasıl olacak bu? ilaç vermeyi mi planlıyorsun?"

"Hayır canım. Beni yanlış anladın." Yüzü o anda kesinlikle kıpkırmızı olmalıydı, ama yine de derdini anlatmak için lamaya devam etti. "Geceyi kontla samimi bir şekilde geçirmeyi kesinlikle istiyorum. Sadece seviştiği kadının ben olduğum meşini istemiyorum."

Coral gülümsedi ve şüpheli bir şekilde başını eğerek, sordu: Nasıl?

Ben düzgün anlatamıyorum." Anna, içini çekerek, düşüncelerini kafasında bir sıraya koyup, anlatmaya çalıştı. "Şimdi! Kont iş için Londra'ya geldi. Bu gece Afrodit'in Mağarası'nı ziyaret edeceğine emin olmamı sağlayan bulgularım var." Bir an durarak dudağını ısırdı. "Ama tam olarak saat kaçta geleceğini bilmiyorum."

« Onu araştırırız," dedi Coral. "İyi de, seni tanımamasını nasıl sağlayacaksın?"

Pearl birçok hanımefendinin, hatta fahişelerin Afrodit'in Mağarasını ziyaret ettiklerinde, maske taktıklarını söylemişti. Ben de bir tane takarım, diye düşündüm."

Hımm."

"Sence bu plan işe yaramaz mı?" Anna, tedirgin bir şekilde parmaklarıyla fincanının yanına vuruyordu.

"Kontun yanında çalışıyorsun, Öyle değil mi?"

"Onun sekreteriyim."

"bu durumda, seni tanıma ihtimalinin çok daha fazla olduğunu bilmelisin," diye uyardı Coral.

"Ama maske takarsam..."

"Yine de sesin, saçın, endamın seni ele verebilir." Coral, her bir noktayı, parmak uçlarına tık tık vurarak sayıyordu. "Eğer sana yeterince yakın durduysa, kokun bile basına iş açabilir."

"Tabii ki haklısın," dedi Anna. Ağlamak üzereydi.

"Böyle bir şey yapılamaz, demiyorum." Coral, onun güvenini telemeye çalışıyordu. "Yani... Risklerin farkındasın, değil mi?"

Anna düşünmeye çalıştı, istediği şeye bu kadar yakından bakmak çok zordu. "Evet. Evet, sanırım anlıyorum."

Coral, ona bir dakika daha baktı ve sonra ellerini bir kez çırpı, "Güzel. Bence öncelikle kostüm konusunu halletmeliyiz.

Yüzünün büyük bir bölümünü saklayacak bir maskeye ihtiyacımız olacak. Haydi, hizmetçim Giselle'e danışalım. Onun dikişle arası çok iyidir'

"Ama Lord Swartingham'ın bu gece gelip gelmeyeceğini nereden biteceğiz?" diye itiraz etti Anna.

"Neredeyse unutuyordum." Coral, hizmetçisine yazı gereçleri getirterek kahvaltı masasına oturup, bir mektup hazırlamaya başladı. Yazarken, bir yandan da konuşuyordu, "Afrodit'in Mağarası'nın mal sahibini ve hissedarını tanıyorum. Eskiden Bayan Lavender adını kullanırdı, ama artık Afrodit. Pinti ve yaşlı bir cadıdır, ama bana bir iyilik borçlu. Aslına bakarsan, oldukça büyük bir iyilik borçlu. Benim o meseleyi unuttuğumu sanıyor bu yüzden bu mektubu alınca haliyle çok bozulacak." Coral dudaklarını vahşi bir gülümsemeyle yukarı kıvrıdı. "Karşılıksız iyilik yapmak, hiç âdetim değildir. Bu durumda, bir anlamda bana iyilik etmiş oluyorsun."

Yazdıklarının mürekkebi kurusun diye üfleyip, kâğıdı katlayarak, mühürledi ve uşağını çağırdı. "Afrodit in

müşterisi olan beyefendiler gece için kendilerine bir oda ve kadın ayarlanması amacıyla, önceden randevu alırlar," diye açıkladı Coral. "'Senin kont ta randevu aldıysa,. Bayan Lavender bize haber verecek." "Ya almışsa?" diye sordu Arına endişeyle. "O zaman biz de planımızı yapacağız." Coral her ilcisine de çay koydu. "Sen bir oda tutarsın, Bayan Lawender'ın Lord Swartingham'i o odaya göndertiriz." Düşünceli bir şekilde gözlerini kısmıştı. "Evet, sanırım en iyi fikir bu. Odayı da sadece birkaç kandille aydınlatırsak, seni iyi göremeyecektir." "Harika," diye güldü Anna.

Coral, kısa bir an şaşırarak baktıktan sonra, Anna'nın şimdiye kadar onun yüzünde gördüğü en içten ifadeyle gülümseyerek karşılık verdi.

Bu plan işe yarayabilirdi.

Anna o GECE yolcu arabasının camından bakarken, Afrodit'in Mağarası'nın şatafatlı bir yalan olduğunu düşündü. Tamamıyla mermer sütunlar ve altın varaklarla süslenmiş dört katlı binada, her şey harikulade görünüyordu, insan ancak ikinci kere dikkatle baktığında, mermer sütunların üzerinde boya olduğunu ve altının da aslında kararmış pirinç olduğunu fark edebilirdi. Araba, binanın arkasındaki dar bir sokağa girerek, durdu.

Anna'nın karşısında, karanlığın içinde oturan Coral, öne doğru eğilerek, "Hazır mısınız, Bayan Wren?" diye sordu.

Anna, derin bir nefes alıp, maskesinin sıkıca bağlandığından onun olduktan sonra "Evet," dedi.

Türeyen bacaklarla ayağa kalkıp, arabadan inen Coral'ı takip etti. Dışarıda, arka kapının yanındaki fener, arka sokağa çok zayıf bir ışık yayıyordu. Kınalı saçlı, uzun boylu bir kadın kapıyı açtı

Coral sözcükleri yayarak, "Ah, Bayan Lawender," dedi.

Kadın, gözlerinden kıvılcımlar saçarak, "Bir mahzuru yoksa afrodit lütfen," dedi.

Coral, alay edencesine başım eğdi.

Aydınlatılmış antreye girdiklerinde, Anna, Afrodit'in klasik harmaniye benzeyen bir biçimde, menekşe rengi bir elbise

giydiğini fark etti. Bir elinden aşağıya allından bir maske vardı, kadın, keskin bakışlarını Anna'ya çevirdi. Siz...?"

Anna'nın bir kelime bile etmesine fırsat vermeden, "Bir arkadaş," diye cevapladı Coral.

Anna, ona minnet dolu gözlerle baktı. Coral'ın evden ayrılmadan önce, maskesini takması konusunda ısrar etmiş olmasına şimdi çok seviniyordu. Bu kadına karşı kendisini açık etmesi hiç de akıllıca olmayacaktı.

Afrodite, Anna'ya hınzırca baktıktan sonra, onları yukarı çıkarıp koridorun sonundaki bir kapının önünde durdu. Kapıyı açtı ve eliyle içeri girmesini işaret etti. "Şafağa kadar oda senindir. Kont gelince, ona senin burada beklediğini söyleyeceğim," der demez, çekip gitti.

Coral'ın dudakları, gizemli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İyi şanslar, Bayan Wren," dedikten sonra o da gitmişti.

Anna, kapıyı dikkatlice kapadı. Kefesinin düzene sokmaya çalışırken odaya göz gezdirdi. Burasının bir genelev olduğu düşünülürse, oda şaşılacak kadar zevkli döşenmişti. Üşüyen kotlarını ısıtmak için ovuşturdu. Pencerele kadife perdelerle örtülmüştü, çok hoş mermerden bir şöminede alevler yükseliyordu ve iki adet koltuk döşemenin yanında duruyordu. Yatağın üzerindeki örtüleri kaldırdı. Çarşafı temizdi ya da en azından öyle görünüyordular.

Pelerinini çıkararak, sandalyenin üzerine bıraktı. İçine Coral'dan ödünç aldığı, yarı saydam bir elbise giymişti. Anna, bunun gecelik niyetine giyildiğini zannetmişti, ama hiç de kullanışlı değildi. Üst kısmının büyük bir bölümü danteldendi. Ama Coral, bunun bir erkeği baştan çıkarmak için giyilebilecek en uygun giysi olduğuna onu ikna etmişti. Yüzündeki saten maske, kelebek seklindeydi. Alnını ve saç çizgisini kaplayarak, yanaklarının büyük bir kısmını örtüyordu. Kenarları eğik göz çukurları ovaldı ve gözlerine muğlak bir yabancı şekil veriyordu. Saçları omuzlarına dökülmüş ve uçları Özenle bukle yapılmıştı. Lord Swartingham, onu hiç saç açıkken görmemişti.

Her şey hazır. Ne yapacağını bilemez bir halde, şöminenin yanına gidip, üstündeki kandille sinirli bir şekilde oynamaya başladı. Burada ne işi vardı? Bu asla işe

yaramayacak aptalca bir plandı. Caymak için hâlâ vakti vardı. Odadan çıkıp, arabayı bulur ve....

Aniden kapı açıldı.

Anna döndü ve o anda donup kaldı. Koridordan gelen cılız ışığın gölgesinde beliren erkeksi siluet, tüm azametiyle kapıda duruyordu. Bir an korkarak, endişeyle geriledi. Karşısında duran kişinin Lord Swaningham olup olmadığını bile anlayamadı. Sonra adam içeri girdi ve Anna, başının şeklinden, uzun adımlarından ve paltosunu çıkartırken yaptığı kol hareketinden, onun kont olduğunu anladı.

Kont, paltosunu İskemleye bırakıp, gömleği, pantolonu ve yelege üstünde olduğu halde ona doğru ilerledi. Anna, ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemiyordu. Sinirli bir hareketle saçım yüzünden çekip, serçe parmağıyla kulağının arkasına sıkıştırdı. Loş mum ışığında, kont onun yüz ifadesini ne kadar görebiliyorsa, o da onunkini o kadar görebiliyordu.

Kont, yanına gelip, onu kollarının arasına aldı. Anna, onun bu hareketiyle rahatlayarak, başını kaldırdı ve Öpmesini bekledi. Ama kont onu dudaklarından öpmeydi. Onun yârine, yüzünü tamamen atlayıp, açık haldeki ağzını boynunun kıvrımına gömdü.

Anna zevkten ürperdi. Bu kadar uzun bir bekleyişten sonra, onun dilinin ıslaklığını, önce boynunun kıvrımlarında, sonra da omuzlarında hissederek, hem sarsılmış hem de büyük bir haz alınıştı. Erkeğin omuzlarına tutundu. Kontun dudakları köprücük kemiği üzerinde gezinirken, sıcak nefesi tüylerini ürpertiyordu. Göğüs uçları geceliğinin pürüzlü dantel kumaşını delmek ister gibi kabarmıştı.

Kont, aniden geceliğinin zaten düşmek üzere olan bir askılım tamamen aşağı indirdi. Göğsü açılırken, dantel kumaş, göğsünün ucuna takılıp sürtününce neredeyse acıya benzer bir zevk aldı. Erkek, elini omzundan çekti ve nasırlı avucunu göğsünün üzerine doğru kaydırarak, Anna, nefesini tuttu ve sonra düzensiz olarak vermeye başladı. Altı yılı aşkın zamandır bir erkek tarafından dokunulmamıştı. Zaten daha öncesinde de bir tek kocasıyla olmuştu. Kontun avucunun sıcaklığı, serin göğsünü neredeyse yakıyordu. Parmaklarının dokunuşundan ne kadar zevk aldığını ölçmek

için bir süre oyalanıyor, kocaman elini kadının; ggsnn üzerinde ileri geri gezdiriyordu. Sonra ggs ucunu işaret parmağıyla başparmağı arasına alıp, sıkmaya bağladı; aynı anda kadının omzunu nazikçe ısıırıyordu.

Annâ'nın içine olağanüstü bir zevk dalgası kabarak, Venüs tepesine kadar yayıldı. Karnı heyecanla kasıldı. Parmaklarını erkeğin kollarında kâh sıkarak, kâh sürterek gezdirdi, giysilerin altındaki tenini hissetmeyi çılgınca arzularak.

Kontun saçı dışarıdaki sisten dolayı biraz nemliydi ve Anna, onun saçlarından ter, konyak ve ona özgü eşsiz erkek kokusunu alabiliyordu. Yüzünü ona doğru çevirdi, ama kont başını çekti. Anna yine de onun yüzünü takip ederek, onu öpmek istedi. Buna karşılık, kont, Anna'nın dikkatini dağıtmak için, aniden geceliğinin diğer omzunu da aşağıya indirdi. Gecelik, onu tutan ggslerden kurulunca, ayaklarına kadar inmişti. şimdi onun önünde ırılıplaktı. Bir an savunmasız hissederek, gözlerini kırıpıştırdı, ama o sırada kont yaklaşarak ağzını ggs uçlarından birine kapayarak, emmeye başladı.

Anna, rperdi. Boğazından kısık ve boğuk bir ses yükseldi. Kont diğer ggs ucunu âdeta bir kedi gibi yalamaya başlamıştı. Sinir uçlarını törpüleyen, yavaş ve ağır dil darbeleriyle yalıyordu. Neredeyse mırıldamaya benzer bir ses çıkardı. Bu haliyle, kadının tenindeki lezzetin tadına varan yırtıcı bir hayvanı hatırlatıyordu.

Anna'nın bacakları titriyor, zayıf hissediyordu. Artık ayakta duramadığını fark ederek, şaşırdı. Vücudunu ele geçiren bu his neydi? Böyle bir şeyi daha önce hiç hissetmemişti. O kadar uzun zaman mı olmuştu da, sevişmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştu? Vücudu, hissettikleri her şey ona çok yabancı geliyordu.

Bacakları artık onu taşıyamaz hale geldiğinden, kont artık bir yandan da onu düşmesin diye tutuyordu. Ağzını ggsnden hiç ayırmadan, onu kaldırıp, yatağa yatırdı ve Anna artık hiçbir şey düşünemiyordu. Erkeğin elleri Anna'nın iki yanını da okşayarak aşağı indi ve bacaklarının i kısımlarından tutup, genişçe ikiye ayırdı. Sanki bunu her gece yapıyormuş gibi, kalçalarını ayırdığı kısma yerleştirdi. Erkekliği, onun kadınlığının üzerine uzanmış bir halde, i

dudaklarını ayırmak için küçük dairesel hareketler yapıyordu. Onu hissedebiliyordu. Büyüktü, kalındı ve oradaydı.

Titremeler bütün vücuduna yayıldı.

Erkek hırıltı ve mırıldanma arası bir ses çıkardı. Kendi pozisyonunun ve kadının teslimiyetinin tadına varır gibiydi. Üzerinde gidip gelmeye devanı ederek, göğüs uçlarından birini sıcak ağzına alıp emmeye başladı. Sertçe çekti, bunun üzerine kadın kendinden geçmiş bir halde yay gibi kıvrılarak, onu neredeyse dışarı çıkardı. Adam, diğer göğsünü emmek üzere başını çevirirken kesinlikle hırladı. Aynı anda kalçalarını hafifçe yukarı kaldırıp üzerine yükledi. Anna, dudaklarından bir inleme koyuvererek, tekrar yay gibi gerildi. Ama erkek bu sefer hazırlıklıydı ve kadının, onu uzaklaştırmasına izin vermedi. Bu arada kadınlığı üzerinde daireler çizmeye devam ediyordu. Kadını yatağa bastırarak, tüm ağırlığı ve gücüyle ona hâkim oldu.

Ama, erkeği ona acımasızca zevk verirken, yerinden, kıpır ' dayamıyordu. Kont onun göğüs uçlarını hiç ara vermeden ve sömürürcesine emerken, sert erkekliğini onun kadınlığına acımasızca bastırarak, onu yatağa çiviledi.

Anna, kontrolsüz bir biçimde titremeye başladı. Zevk dalgaları vücudunun merkezinden çıkarak, ayakuçlarına kadar yayıldı. Bunu daha küçük dalgalar takip ederken, küçük parçalara ayrılıp uçuyormuşçasına soluk alıp veriyordu. Kendinden geçtiği bir an boyunca, aldığı haz, tüm endişeleri bastırdı. Kont hâlâ durmadan üzerinde gidip geliyordu, ama şimdi sürtünmeleri daha yumuşak ve yavaştı. Sanki kadınlığının şu anda daha sert bir teması kaldıramayacak kadar hassas olduğunu biliyordu.

Ellerini uzun uzun kadının iki yanında gezdirdi. Sonra ağrıyan göğüslerine tüy gibi hafif öpücükler kondurdu.

Anna uzun süre kendinden geçmiş halde yattı, derken erkeğin parmakları tekrar sertleştiğini hissetli ve kont elini aralarına sokup, pantolonunun düğmelerini açtı. Aralarındaki mesafe o kadar dardı ki, erkeğin elinin her hareketi, parmak eklemlerinin, ıslak kadınlığını dürtüp, uyandırmasına sebep oluyordu. Islaklığını onun eline doğru kaldırarak, şehvetle kıvrandı. Onu tekrar istiyordu. Hem de

hemen simdi. Adam, esrarlı bir şekilde güldükten sonra, sertleşmiş organını pantolonundan dışarı çıkararak, kadınlığının ağzına dayadı. Erkekliğiyle onun yumuşaklığına doğru abandıkça, Anna sertliğinin baş kısmındaki sıcaklığı hissedebiliyordu.

Büyüktü, hatla çok büyüktü. Tabii ki öyle olacaktı. Zaten adamın her yeri büyüktü. Ama Anna, organının ne kadar büyük olduğunu fark etmemişti. Anna, kadınsı bir endişeyle ürperdi, fakat erkek ona direnme fırsatı vermedi. İri erkekliğiyle içine girmek için, abandıkça abanıyor ve kadın da ona teslim oluyordu.

Erkekliğinin yuvarlak ve pürüzsüz başı Anna'nın kalesini koruyan kaslara dayanmıştı. Erkeğin göğsü bir inlemeyle dalgalandı. Kendisini sert ve gergin kollarıyla desteklemiş, kalçasını öne eğmiş ve organını olanca uzunluğuyla yuvasına yerleştirmişti. Arına, onun erkekliğinin o anda tamamen içinde oluşunun ve tüm sıcaklığını ve sertliğini içinde hissedişinin verdiği olağanüstü hazla inledi. Cennete gitmiş gibiydi. Bacaklarını kaldırıp, onun kalçalarına doladı. Çıplak bacaklarında pantolonun kumaşını duyumsayınca biraz şaşırdı.

O sırada, Edward penisinin neredeyse tamamını çıkarıp, tekrar içine sokunca Anna onun üstündeki giysileri tamamen unuttu.

Tekrar tekrar içine girip çıkmaya devam ediyordu. Aralıksız ve sert hareketlerle. Erkeğin kalçaları hiç ara vermeden ve hiçbir şeyi umursamadan bu zevkli teması sürdürürken, göğsü ve başı yay gibi gerilmiş bir halde kadından uzaklaşmıştı. Anna, onun yüzüne dokunmak için uzandı, ama o kibarca ellerini itip başını eğerek, kulağına doğru sokuldu. Üzerindeki ritmi yavaşlarken, onun şimdi daha hızlı nefes aldığını duyabiliyordu. Anna, parmaklarını onun başının arkasındaki saçlara geçirerek, bu anın hiç, bitmemesi için bacaklarının iç kısımlarıyla onu sıkıca sardı. Erkek, kulağına doğru inledi ve şiddetle sarsılarak Anna'nın içine boşalırken, kalçaları Anna'nın topuklarının altında birden sertçe kasıldı.

Anna, ondan verebileceği ne varsa, hepsini almak için, kalçalarını ona doğru kaldırdı. Keşke bu an hiç bitmeseydi.

Ama maalesef bitti. Kontta bitti. Kadının üzerine çöktü. Vücudu da, nefesi de tükenmişti Anna onu tutup, sıkıca sarıldı ve sonra gözlerini kapayarak, bu anı hafızasına kazıdı. Pantolonunun bacaklarında sürtünüşünü, her bir kasının o nefes aldıkça hafif hafif dalgalanışını hissetti. Düzensiz nefesini dinledi. Bu derece gözlerini doldurdu.

Her nedense, tuhaf bir şekilde ağlamaklı olmuştu. Bu duygu onu şaşırttı. Hayatının en görkemli deneyimini yaşamıştı, ama bu onun için tamamen beklenmedik bir şeydi. Bunun basit, fiziksel bir gevşeme olacağını düşünmüş, ama çok daha esaslı bir şeyle karşılaşmıştı. Buna bir anlam veremiyordu, fakat şu anda zihni bu bilmeceyi çözecek kadar açık değildi.

Bu konuyu düşünmeyi daha sonraya bıraktı. Şu anda, bacakları şehvetle açılmış bir halde, kont hareket etmeyi bıraktığı Kaman serildikleri yerde duruyordu. O hâlâ içindeydi ve arada bir boşalma sonrası da devam eden küçük sarsıntılarla, nabız gibi atıyordu, Anna gözlerini kapayarak, onun üzerindeki sıcacık ağırlığının tadını çıkardı. onun tohumlarının ıslak sıcaklığını hissediyor, seksin keskin kokusuyla birlikte onun terinin kokusunu da alabiliyordu. Bu kokunun hoşuna gitmesi ne tuhaftı. Tamamen rahatlamış olarak, gülümseyerek başını çevirip dudaklarını onun saçlarına sürttü.

Kont, ağırlığını diğer tarafına vererek, onun üzerinden çekildi. Yavaş yavaş gitmeye hazırlanıyordu ve Anna, onun gitmek üzere yaptığı her bir hareketi içine yayılan bir boşluk duygusuyla izledi. Bu boşluk, o yataktan kalkıp, pantolonunun düğmelerini ilikleyince, daha da büyüdü Kont, hemen sonra, paltosuna uzanıp, kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı açtı, ama çıkmadan önce duraksadı. Başı holdeki ışığın arkadan vurmasıyla aydınlanmıştı. "Benimle yarın gece tekrar burada buluş," diyerek sessizce kapıyı ardından kapattı.

Anna onun gece boyunca onunla ilk kez konuştuğunu fark etti.

Onuncu Bölüm

Her yerin zifiri karanlığa bürüdüğü, gecenin orta yerinde, Aureo. tutkulu öpüşlerle uyandı. Uykulu bir halde olduğundan göremiyordu, uma dokunuşun çok nazik olduğunu hisset!.. Döndü ve kollarıyla erkek formunda bir bedeni kucakladı. Erkek onu a kadar ince ve duyanı hareketlerle okşayıp, seviyordu ki, geceliğinin üzerinden çıkarıldığını hile fark etmedi. Sonra onunla sadece kendi mutluluk ve zevk çılgınlıklarının bozduğu bir sessizlikte sevişti. Aurea'yı her şeyiyle taparcasına severek, bütün gece onun yanında kaldı Şafak sökmek üzereyken, Aurea ihtirasla dolup taşınıp bir halde, tekrar uykuya daldı. Faka; sabah uyandığında, geçen gece yanında olan aşığı gitmişti. Tek başına kocaman yatağında oturup, ondan geriye kalan bir ii aradı. Tüm görebildiği, kuzguna ait bir kuştüyüydü ve o anda sevgilisinin sadece bir rüya olup olmadığını merak etli... —Kuzgun Prens'ten.

edward, tüy kalemini elinden bırakıp, gözlüğünü çıkararak gözlerini ovuşturdu. Sözcükler bir türlü gelmiyordu işte!

çok şık olmayan bir çevrede bulunan Londra'daki evinde, caddeyi bir aşağı bir yukarı turlayan posta arabalarının dışarıdan gelen sesini duyabiliyordu. Ön kapının çarptığını işitti ve merdivenleri süpüren hizmetçinin şarkı söyleyen penceresine oluştu. Yataktan kalktığından beri odası aydınlanmıştı. Masasının üzerinde titrek bir alevle yanan mumu söndürmek için öne doğru eğildi.

Gece gözüne hiç uyku girmemişti. Sabahın eriten Saatlerinde de uyumaya çalışmaktan vazgeçip kalkmıştı. Hayatındaki en olağanüstü seks deneyimini yaşamıştı ve bu yüzden de çok bitkin olması gerekirdi. Fakat aksine bitmek tükenmek bilmeyen uzun geceyi, Anna wren'i ve Afrodite'nin Mağarası'nda yatağa attığı şu fahişeyi düşünerek geçirmişti.

Kadın gerçekten fahişe miydi acaba? İşte, sorun da buydu zaten. Bütün gece bu soru kafasında dönüp durmuştu.

Geçen akşam oraya gittiğinde genelev patroniçesi, bir kadın seçmesine gerek olmadığını, zaten yukarıda onu bekleyen bir kadın olduğunu söylemişti. Kadının orada çalışan bir fahişe mi, yoksa bir gecelik yasak zevk peşinde bir

hanımefendi mi olduğuna dair hiçbir şey söylememiş, o da sormamıştı. Afrodit'İN Mağarasında sora sorulmazdı. Bu yerin bu kadar çok müdavimi olmasının sebebi de zaten, müşteriye adının kesinlikle gizli tutulacağını ve gece için temiz bir kadın sunulacağını garanti edilmesiydi. Oradan ayrılana kadar, kadının kim olduğunu merak etmemişti.

Öte yandan, kadın kimliğini gizlemek isteyen bir kadın gibi maske takmıştı. Gerçi Afrodit'İN Mağarası'ndaki fahişeler bazen kendilerine gizemli bir hava vermek için maske takıyorlardı. Kafasını kurcalayan başka bir nokta da, kadının içine girdiği zaman, sanki çok uzun süredir erkeksizmiş gibi, daracık olmasıydı. Belki de bu sadece onun hüsnükuruntusuydu ve hissetmek istediği şeyi hatırlayıp, hayal kuruyordu.

Alçak sesle boğuk bir şekilde inledi. Ne zaman onu düşünse, kaya gibi sertleşiyor, bu da kendisini suçlu hissetmesine yol açıyordu. İşte gecenin çoğunu ayakta geçirmesine sebep olan şeylerden biri de buydu: Suçluluk duygusu. Aslında böyle hissetmesi çok saçmaydı. Her şey yolunda, hatta harika gitmişti, taki Afrodit'İN Mağarasından ayrılmasının üzerinden çeyrek saat bile geçmeden yine Bayan Wren'i, Atina'yı düşünmeye başlayana kadar. Sanki onu aldatmış gibi hissediyordu. Anna'nın onun üzerinde hiçbir hakkı olmaması ya da onu Anna'ya duyduğu arzusun karşılıksız kalmış olması, durumu değiştirmiyordu. Ona karşı sadakatsizlik ettiği düşüncesinden kurtulamıyor, bu fikir Adeta içini kemiriyordu.

Fahişenin endamı Anna'nınkine benziyordu. Ona sarılırken, biraz da Anna'ya sarılmanın ya da okşamanın nasıl bir his olacağını hayal etmişti ve onun boynunu öptüğünde, hemen tahrik olmuştu. Edward, yüzünü ellerinin arasına alarak inledi. Bu yaptığı saçmalıktı. Devamlı sekreterini düşünmekten vazgeçmeliydi; bu tarz düşünceler, bir İngiliz centilmenine yakışmazdı. Masum birini baştan çıkarmaya yönelik bu iştahının artık bastırılması gerekiyordu ve gerekirse bunu salt irade gücüyle yapacaktı.

Hemen masasından kalkıp, kararlı adımlarla yürüyerek, köşede sallanan zil kordonunu hızla çekti. Sonra kâğıtlarını toplamaya başladı ve gözlüğünü çıkarıp, masasının bir gözüne koydu.

Beş dakika sonra, çağrısına hâlâ cevap verilmemişti.

Edward, oflayıp puflayarak, gözlerini kapıya dikti. Bir dakika daha geçmesine rağmen, hizmetçiden en ufak bir iz yoktu. Parmaklarıyla masasını dövmeye başlamıştı. Sabrı taşıverdi.

Kapının yanına gidip, koridora doğru bağırdı, "Davis!"

Koridorda duyulan ayak sürüme sesi,sanki cehennemden gelen bir yaratığa ait gibiydi. Şimdi daha yakından geliyordu ama çok yavaş ilerliyordu.

"Eğer acele etmezsen, sen buraya gelene kadar güneş batmış olacak, Davis!" diyen kont, nefesini tutmuş, ayak sesini dinliyordu.

Adamın ayak sürümesi hızlanmadı.

Bir of daha çekerek, kapı çerçevesine yaslanıp, "Bu günlerde seni kovacağım ve senin yerine eğitimli bir ayıyı işe alacağım. Herhalde hizmet konusunda senden daha beter olamaz. Duydun mu beni davis?"

Uşak Davis, sonunda elinde sıcak su dolu bir tepsiyle köşede dönerken görüldü. Tepsi titriyordu. Uşak kontu görünce, saten bir salyangoz kadar yavaş olan yürüyüşünü, daha da yavaşlattı.

Edward, alayla güldü. "Aman, yorma kendini, Böyle gece kıyafetlinle, koridorda durup beklemek için dünya kadar vaktim var. "

Diğer adam bu söylediklerini duymazdan geldi. Artık neredeyse bir sürüngen gibi, çok daha yavaş yürüyordu. Davis, kirli kar rengi seyrek saçıyla, yaşlı bir namussuzdu. Sırtı, daimi bir kamburla eğilmişti. Ağzının kenarında, içinden tüyler fişkırta bir et beni vardı. Küçük et parçası bu haliyle, gözlerinin üzerinde artık hiç kalmamış olan kaşlarını telafi eder gibiydi.

Edward, uşak yanından geçerken kulağına, "Ben: duyabildiğini biliyorum," diye bağırdı.

Uşak onun varlığını daha yeni fark ediyormuş gibi irkildi. "Erken mi kalktık, lordum? Uyuyamadığımız için de huysuzlaştık, öyle mi?

"Deliksiz uyudum."

Uşak,. "Ah, eyle mi?" diyerek, bir şahini bile imrendirecek şekilde gaklayarak güldü. "Eğer kızmazsanız söyleyeyim, sizin yaşıntıdaki bir erkeğin uyuyamaması iyi bir şey değildir."

"Seni gidi yaşı, bunak su tavuğu, ağzının içinde ne geveleyip duruyorsun?"

Davis, tepsiyi bırakarak, ona körü kötü baktı. "Erkeklik gücünü kurutur. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi, lordum?"

"Hayır, Tanrı'ya şükür, neden bahsettiğini anlamıyorum."

bir ibrik dolusu ılık suyu, tuvalet masasının üstünde duran leğeni' dökerek, çenesini ıslatmaya başladı.

Davis ona doğru eğilerek boğuk bir fısıltıyla, "İlişkiye girme meselesi, lordum," dedi. Çirkin bir ifadeyle göz kırptı.

Edward, yüzünü sabunlarken, adama asabi bir bakış attı.

"Genç bir adam için uykusuzluk sorun olmaz," diye devam etti uşak, "ama siz kritik yaşlara geliyorsunuz, lordum. Yaşlıların güçlerini korumaları gerekir."

"Kendinden biliyor olmalısın."

Davis kaşlarını çatarak, tıraş bıçağını eline aldı.

Edward bıçağı onun elinden kaptı, "Elinde keskin bir bıçakla boynuma* yaklaşmana izin verecek kadar aptal değilim," diyerek çenesinin altındaki sabunları kazımaya başladı.

"Tabii bazılarının güçlerini korumaya uğraşmakla pek işi olmaz," dedi uşak. Bıçak şimdi Edward'ın çenesindeki ufak oyğun üstündeydi. "Onların kuşlarının ölmesiyle ilgili sorunları vardır. Anlarsınız ya."

Tam o anda çenesini kesen Edward, bağırmaya başladı. "DIŞARI! Çık dışarı seni yaşı, rezil, ayyaş."

Davis, kapıya doğru kaçarcasına koşarken, hırıltıyla soluyordu. Adamın çıkardığı bu ıslık gibi sesi duyan biri, yaşı adamın sağlığı hakkında endişelenebilirdi, ama Edward

aldanmadı. Sabahın bu saatinde bir uşanın onunla giriştiğı söz düellosunu kazanması pek sık rastlanır bir durum değildi.

Davis gülüyordu.

ANNA ERTESİ SABAH, bu buluşmanın tam da istediğı gibi gitmediğini fark etti. Doğal olarak, sevişmişlerdi. Ve kont onu tanımış gibi görünmüyordu. Bu çok rahatlatıcıydı. Ama aslında, Lord Swartingham'in sevişme şeklini düşündükçe, tedirgin oluyor, huzuru kaçırıyordu. İyi bir âşıktı. Aslında harika bir âşık demeliydi. Daha Önce hiç buna benzer fiziksel bir zevk tatmadığı için, böyle bir şey beklemiyordu. Ama onu dudaklarından öpmeyişi...

Arına, kendisine bir fincan çay doldurdu. Yine kahvaltı için erken bir saat olduğundan, oda ona kalmıştı.

Kont yüzüne dokunmasına da izin vermemişti. Tabii bu gayet doğaldı, değil mi? Onun bir fahişe ya da düşük ahlaklı bir kadın olduğunu düşünmüştü. Bu yüzden, ona da onlardan biriymiş gibi davranmıştı. Beklediğı bu değil miydi?

Anna, bir çirozun kafasını kesip, çatalının dişlerini yan tarafına sapladı. Kontun böyle davranacağını beklemesi gerekirdi, ama maalesef bunu hiç hesaba katmamıştı. Sorun şuydu ki, o sevişirken, kont aslında isimsiz bir fahişeyle seks yapıyordu. Bunu düşünmek, Anna'yı çökertiyordu.

Başı kesilmiş çiroza somurttu. Peki, bu gece ne yapacaktı? Londra'da iki geceden fazla kalmayı planlamamıştı. Bugün ilk arabayla eve dönmesi gerekiyordu. Ama o, Coral'ın kahvaltı odasında oturmuş, masum bir çirozu doğruyordu.

Coral, incecik kuğu tüyleriyle süslü, saydam, soluk pembe bir gecelikle odadan içeri girdiğinde, Anna hâlâ morali bozuk bir şekilde kaşlarını çatmış oturuyordu.

Coral, durup ona bakarak, "Dün gece odaya gelmedi mi?" diye sordu.

"Ne?" Anna'nın soruyu algılaması bir saniye sürmüştü. "Ah. Evet. Evet odaya geldi." Yüzü kızarmıştı. Hemen çayından bir yudum aldı.

Coral kendisine servis masasından birkaç tane haşlanmış yumurta ve ekmek alarak, zarif bir hareketle Anna'nın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Çok sert mi davrandı?"

"Hayır."

"Ama hoşuna gitmedi, öyle mi?" Diğer kadın onu konuşması için zorluyordu. "Seni orgazma ulaştıramadı mı?"

Anna, utancından çayı neredeyse genzine kaçıracaktı. "Hayır! Yani demek istediğim, evet. Fazlasıyla zevkliydi."

Coral, istifini bozmadan kendisine çay koydu, "Öyleyse gözlerinde yıldızlar uçuşması gerekirken, neden seni suratını asmış bir halde buluyorum?"

"Bilmiyorum!" Anna şaşırarak, sesini yükselttiğini fark etti. Nesi vardı böyle? Coral haklıydı. Dileği gerçekleşmiş, kontla birlikte bir gece geçirmişti, ama hâlâ mutlu değildi. Ne aksi bir yaratıktı!

Öteki kadın, sesinin tonuna karşılık, kaşlarını kaldırdı. Anna, onun yüzüne bakamadan, ekmeğinden bir parça kopardı, "Bu gece tekrar gitmemi istiyor."

Diğer kadın kelimeyi uzatarak, "Sahi mi?" dedi. "Bu çok ilginç."

"Gitmemem gerekir."

Coral çayını yudumluyordu.

"Tekrar buluşursak, beni tanıyabilir." Anna, çirozu tabağının kenarına ittirerek, "ikinci bir gece tekrar oraya girmek bir hanımefendiye yakışmaz."

"Evet, sorununu kesinlikle anlıyorum," diye mırıldandı Coral. "Genelevde geçirilen bir gece tamamen saygıdeğerdir. İkinci bir geceyi orada geçirmeye gelince, işte düşkünlüktür"

Anna kadına ters ters baktı.

Coral onun bakışlarını hiç umursamadan, havai bir şekilde gülümsedi. "Neden kayınvalidene getireceğini söylediğin kumaşları almak için alışverişe çıkmıyoruz? Bu sana düşünmek için zaman kazandırır. Bu öğleden sonra da bir karar verebilirsin "

"Ne güzel bir fikir! Teşekkür ederim." Anna nihayet çatalını elinden bırakarak, "Gidip üstümü değiştireyim," dedi.

Masadan kalkarak, kahvaltı odasından hızla çıktı, mora li düzelerek. İsteddiği tek şey bu geceyle ilgili düşüncelerini de kahvaltı odasını terk edişi kadar kolay bir şekilde kafasından atabilmektir. Coral'a söylediklerinin aksine, Anna kararım çokta vermiş olduğundan, yüreği korku içindeydi.

Afrodit'in Mağarası'na ve Lord Swartingham'a tekrar giden çakti.

O GECE KONT, Anna'nın tek kelime etmeksizin beklediği odaya girdi. Tek ses, kapanan kapının gıcirtısıyla şömineden gelen çıtırtılardı. Anna, ona doğru bir adım atarak, gölgelerin içindeki yüzüne baktı. Kont, yavaşça paltosunu çıkarırken, geniş omuzlarındaki kaslar toplanmıştı. Daha sonra, erkeğin ilk 'hareketi yapıp, kontrolü ele almasına izin vermeden, Anna sessizce ona doğru süzöldü. Onu dudaklarından öpmek için ayakuçlarında yükseldi. Fakat erkek, onu kendisine doğru çekerek, bu hareke tini savuşturdu. Ancak bu sefer Anna, seviştiği kadının gerçek olduğunu ona kanıtlamak için, danslarını daha özel bir boyuta taşımaya kararlıydı. En azından onun vücudunun bir kısmına dokunmak niyetindeydi. Bulunduğu pozisyondan yararlanarak hızla yeleğinin düğmelerini açmaya başladı. Hemen ardından, altındaki gömleğe saldırdı.

Erkek onun ellerini tutmak için uzandığında, o çoktan gömleğin bir kısmını açmıştı. Hevesle ödölüne uzandı: Dümdüz er keksi göğüs uçları. Parmakları göğüs uçlarını bulmadan önce, geniş göğsündeki tüyleri okşadı. Sonra öne doğru eğilerek, bir gece önce onun kendisine yaptığı gibi göğüs uçlarını yaladı. Çok kesin olmamakla beraber, sevişmedeki kontrolü kısa sürede ele geçirdiğini hissediyordu. Erkeğin elleri onun bileklerini yakalamak üzere kalktığı yere geri düşmüştü ve şimdi kalçalarını okşuyordu.

Erkeğin boyunun uzunluğu ona engel oluyor, Anna istediği her yere ulaşamıyordu. Bu yüzden onu şöminenin yanındaki koltuklardan birinin üstüne itti. bu gece bu savaşı kazanması onun için önemliydi.

Kont şömine ateşinin yanında, yarı açılmış gömleğiyle öylece uzanıp yattı. Anna onun iki yana açılmış bacaklarının

arasına diz çökerek, ellerini gömleğinin altına, oradan da omuzlarına doğru kaydırarak okşadı; sonra parmaklarını, kumaşı da birlikte sürükleyerek, kollarından aşağı doğru gezdirdi. Gömleğini çıkararak, yere düşürdü. Böylece ellerini erkeğin kaslı omuzlarında ve kollarında özgürce dolaştırabilecekti. Nihayet onun vücudunun sıcaklığını ve gücünü hissederek, zevkle inledi. Arzuyla başı dönüyordu.

Erkek o sırada harekete geçerek, kadının ellerini pantolonunun önüne getirdi. Anna'nın elleri titriyordu, ama yine de erkek düğmeleri açmasında ona yardım etmek İsteyince, onun parmaklarını kenara itti. Gizli düğmeleri iliklerinden çıkarırken parmaklarının altındaki organın gittikçe sertleşip büyüdüğünü hissediyordu. Sonra elini içeri sokup onu dışarı çıkardı.

Muhteşemdi. Gövdesinde belirginleşen damarlarla, kalın ve çok büyüktü. Baş kısmı şişmişti. Gördükleri yüzünden vücudunu bir sıcaklık kaplamıştı. Boğazından mırıldanır gibi bir ses çıkararak, kontun pantolonunu olabildiğince aşağı sıyırdı. Böylece onun göğsüne, dümdüz karnına ve penisine çok daha rahat bakabilecekti. Manzaraya hayran kaldı: Erkekliğinin etrafını saran tüylerin tel tel kıvrılışı, şimdi göbek deliğine kadar uzanmış olan kalın bir sütun halindeki penisi ve aşağıda dopdolu ve ağır erbezleri. Çıplak cildi, şömine alevlerinin ışığında, altınla kaplanmış gibi ışıldıyordu. erkek daha fazla dayanamayıp, parmaklarını başının arkasındaki saçlara geçirerek, kadının ağzını kibarca penisine doğru yaklastırdı. Anna, bir an tereddüt etti. Daha önce hiç... Cesaret edebilir miydi? Sonra aralarındaki savaşı hatırladı. Bu, sadece bir çatışmaydı cima hepsini kazanması önemliydi. Ayrıca, onu ağzına alma düşüncesi bile onu fazlasıyla heyecanlandırmıştı ve en sonunda bu heyecanın etkisinde kararını verdi.

Kontun karnının üzerine uzanmış erkekliğini ürkek bir şekilde tutup, dudaklarını yaklastırdı O sırada Anna başını kaldırdığında, erkeğin aşırı uyarılmadan dolayı yüzünün kızardığını gördü. Sonra göz kapaklarını aşağı indirdi ve penisinin başını ağzının içine hapsetti. Dilinin temasıyla erkeğin kalçalarının segirdiğini hissetti ve içinde yeniden bir zafer sevinci yükseldi. Bir erkeği bu şekilde kontrol edebilmek... En önemlisi onu bu şekilde kontrol edebilmek çok güzeldi. Penisini ağzından çıkarmadan, bakışlarını

yukarı kaldırdı. Kontun simsiyah gözleri şömineden yayılan alevlerin ışığında parlıyor ve erkekliğini yalayıp emerken onu izliyordu. Parmakları kadının saçlarını kavradı.

Anna kontun erkekliğinin tamamını ağzına alabilmek için ağzını daha aşağılara indirirken,, gözlerini kapattı. Sonra dudakları büzmüş bir halde, kalın penisi vantuz gibi emerek, azgını yavaşça yukarı doğru çekti. Onun inlediğini duydu. Kasıkları da şiddetle sarsılarak, öne doğru yay gibi gerilmişti. Dilini penis başının altında gezdirdi. Sanki demire sarılmış güderiyi yalıyor gibi hissediyordu ve tadına gelince, erkeğin kokusu, terinin tuzu ve tabii ki zaferin o belirgin tadı hepsi birbirine karışmıştı. Bu yaşananlardan ve bu geceden soma, her şey bir şekilde farklı olacaktı. O bölgeyi diliyle bir süre daha keşfetti. Sonra onun parmaklarını kendisinininkilerin üstünde hissetti. Parmaklarını penisini bir aşağı bir yukarı sıvazlaması için yönlendiriyordu.

Kont inledi.

Kalçalarını ağzına doğru kaldırarak, penisini tekrar ağzına alması için onu zorlayınca, elinin hareketini hızlandırdı. Bu sefer aşağıdan penis başına kadar emip çektiğinde, ucundan gel tuzlu bir damlanın tadını aldı. Penis başındaki yarığı tekrar yalayarak, devamı geliyor mu diye baktı. Kont tekrar inledi. Anna heyecandan yerinde duramaz haldeydi. Şimdiye kadar cinsel olarak bu kadar tahrik edici bir şeyi hiç yapmamıştı. Vücudu kaygan ve nemliydi. Göğüsleri de erkeğin her inlemesinden sonra tatlı tatlı ağrıyordu. Anna, penisini aralıksız yalayıp emiyor, erkek de kalçalarını ritmik bir şekilde onun ağzına doğru hareket ettiriyordu. Penisine üzerine kapanmış olan ağzından gelen şapırtılar, odanın sessizliğinde en açık saçık ve mahrem şekilde duyuluyordu. Erkek aniden nefesini tutarak, sarsıldı ve penisini onun ağzından çekmeye çalıştı. Ama Anna buna izin vermedi. Onu her şeyi bitip tükenene kadar ağzında hissetmek, bu mahrem olayı birlikte yaşamak ve en savunmasız anında onun yanında olmak istiyordu. Penisini tutarak, çok daha güçlü bir şekilde emmeye başladı. Sonunda ağzını keskin bir sıcaklık doldurdu. Anna, onu tam anlamıyla tatmin ettiğini fark etmişti.

Kont derin bir iç çekişle eğilip, onu kucağına çekti. Bir süre öylece uzanıp yattılar. Şöminedeki ateş çıtırdıyordu.

Anna, başını onun göğsüne yaslayarak, serçe parmağıyla saçlarını gözlerinin önünden geriye itti. Bir süre sonra, kont geceliğini göğüslerinin altına indirdi. Tembel tembel bir şekilde göğüs uçlarıyla oynamaya başladı. Onları dakikalarca okşayıp, nazikçe sıktı. gözleri yarı kapalı Anna, kendisini onun ellerine bırakmıştı

Kont sonra geceliğini tamamen çıkarmak için onu kaldırdı. tekrar döndürerek, çıplak ve yüzü ona dönük bir şekilde kucığına yerleştirdi. Bacakları iki yana açık halde, koltuğun kollarından aşağı sarkıyordu. Onun önünde her şeyiyle açılmış ve savunmasız bir haldeydi.

Anna'nın istediği bu muydu? Emin değildi. Sonra erkeğin' elleri karnından, onun önünde tamamen açtığı kadınlığına indi ve Anna artık hiçbir şey düşünemez oldu. Kont daha aşağıya inmeden önce tüyleriyle oynadı. Anna, daha sonra neresine dokunacağını tahmin etmeye çalışarak, bekliyor ve kesik kesik so luyordu.

Kont onun kadınlığının dudaklarını ayırarak, okşamaya başladı.

Anna dudaklarını ısıırıyordu.

Sonra kadınlık sularıyla ıslanmış parmaklarını yukarı kaldırıp, göğüs uçlarına sürmeye başladı. Kendinden geçmiş bir hal de, normal şartlarda böyle bir hareketin onu şok edeceğini düşündü, ama bu yerde ve bu adamla, alıştığı toplum kurallarını fazlasıyla aşmıştı. Erkek, göğüs uçlarının, kadının vücut sularıyla tamamen kaplandığına emin olana kadar, uğraşıp durdu.

Duyduğu hayvani hisle Anna'nın, nefesi kesildi. Kontun yaptığı şey çok ilkel ve onu korkunç heyecanlandırıyordu.

Kont bacını eğerek, göğüs uçlarından birini ağzına aldı. Uç lan fazlasıyla duyarlı hale gelmişti, kadın bu temasla kontrolsüz bir şekilde inleyerek, vücudunu yay gibi gerdi. Daha sonra tekrar aşağıya inerek uzun ve güçlü orta parmağını onun deliğine kaydırıldı. Başparmağıyla onun sertleşmiş tomurcuguyla oynuyor, aynı anda içine soktuğu parmağını hareket ettirmekten geri kalmıyordu.

Kadının boğazından miyavlamaya benzer sesler çıkıyor, kadınlık sularının bacaklarının iç kısmına kadar aktığım hissediyordu.

Erkek kendi kendine kıkırdayarak, başparmağını daha sert bir şekilde hassas haldeki tomurcuğuna bastırdı ve diğer göğüs ucunu emmeye başladı. Vücudunun iki farklı noktasından gelen keskin duygular birbirine karışıp bir bütün oldular. O anda erkeğin omuzlarına tutunup, elinde olmadan kalçalarını itmeye başladı. Erkek diğer elini kadının arkasına koyup, onu sabit tutarak, başparmağını döndürmeye başladı.

Anna nefesi kesilerek ve titreyerek, patlarcasına boşaldı. Bacaklarını kapatmaya çalıştı, ama sandalye bunu engelliyordu. erkek onu zevkin doruğuna taşırken sadece kalçalarını hızla hareket ettirebiliyordu. Sonunda inlemeye başlayınca, adam onu kaldırıp, erkekliğinin üstüne yerleştirdi.

Yavaşça kadının içine gömülürken, erkeğin nefes alıp veriş hızlanmıştı. Kalın Sıcaklığının tamamını içine alana kadar hiç acımadan kadını aşağı doğru bastırdı. Sonunda Anna'nın kadınlığı neredeyse acıyla açılarak onu içine aldı. Sonra kadının bacaklarını teker teker sandalyenin kollarından alarak, her birini, birer yanına bıraktı. Sonra onu dizlerinin üzerine kaldırarak, sadece erkekliğinin başını içeride bıraktı. Ama penisinin tepesinde dururken, Kont onun önünde sallanan göğüs uçlarını yalayıp, emiyordu

Anna inledi. Bu adam onun aklını başından alıyordu. Kendinden geçmiş bir halde, alev alev yanan erkekliğinin üzerine oturmaya çalıştı, ama adam haince gülerek zevkin sınırında tuttu Anna kalçalarını çevirerek onu içine almaya çalıştı.

Erkek daha fazla dayanamayarak, onu tekrar üzerine çekip, neredeyse vahşi denecek bir şekilde içine girdi.

Ah evet, İşte bu! Anna tatmin içinde vahşice güldü. At üstündeki bir binici gibi onu yönetirken, yüzüne bakıyordu. Erkek göğüslerini okşayarak, başını kolluğun arkasına dayadı. Gözleri kapalıydı ve âdeta bir hırıltı eşliğinde dişlerim ortaya çıkarmıştı; titrek şömine ateşinde, yüzü bir şeytan maskesini andırıyordu.

Kont iki göğüs ucunu da aynı anda çekince, Anna duyduğu hazla başını arkaya attı. Saçları sırtına şelale gibi dökülmüştü. başını salladığında ise saçları ikisinin bacaklarına da okşar gibi sürtünüyordu. Anna, uzun süren ve gittikçe şiddetlenen dalgalarla boşalmaya başladı. Şimdi sanki her şeyi bir sis perdesinin arkasından görüyordu. Kont kalçalarını ona doğru kaldırdı; Anna'nın kalçalarını iki yanından tutarak üzerine bastırdı. Penisinin tamamını içine yerleştirmiş, kalçasının dairesel hareketleriyle Anna'nın vajinasının duvarlarına sürtünüyordu. Nihayet başını arkaya atarak, boşaldı.

Her şey bittikten .sonra, kont onu kollarının arasına alırken Anna, onun .çıplak omzuna uzanmak için vücudunu öne doğru salıverdir

Kontun yüzü yarı yarıya kendisine dönüktü ve Anna erkeğin nefesinin tekrar düzene girişini, tembel tembel yatarak izledi. Her zaman alnını kırıştıran ve ağzını paranteze alınmış gibi gösteren çizgiler şimdi yumuşamıştı. Uzun, simsiyah kirpikleri neredeyse yanaklarının üstüne düşmüş bir halde, insanın içine işleyen gözlerini gizliyordu. Parmak uçlarıyla yüzünü okşamak istedi. Ama onun buna izin vermeyeceğini artık öğrenmişti.

İstediğim elde etmiş miydi? Gözlerinin, köşelerine dolan yaşlarla yanmaya başladığını hissetti. Ortada yanlış bir şeyler vardı. Bu gece sevişmeleri daha da muhteşem olmuştu. Buna rağmen, sanki fiziksel doyumu arttıkça, ruhundaki boşluk büyüyor gibi geliyordu. Bir şeyler eksikti.

Kont, birden iç çekerek, kımıldandı Erkekliği onun içinden kaymıştı. Anna'yı kollarına alıp, kaldırdı ve yatağa taşıyıp, nazikçe bıraktı. Anna titreyerek, yatak örtüsünü omuzlarına doladı. Onu izliyor ve konuşmak istiyordu, ama ne söyleyebilirdi ki?

Kont gömleğini ilikleyip, pantolonunun içine soktu Sonra pantolonunun önünü de ilikleyip, parmaklarını saçlarının arasından geçirerek düzeltti. Sonunda paltosunu ve yeleşini de alıp, daha yeni tatmin olmuş bir erkeğin rahat tavırlarıyla kapıya doğru yürüdü. Kapıya varınca duraksayarak. "Yarın," dedi ve sonra çıkıp gitti.

Anna orada onun uzaklaşan ayak seslerini dinleyip, hüzünlenererek bir dakika daha kaldı. Evin içinde bir yerlerden gelen müstehcen bir kahkaha duyarak kendine geldi. Kalktı ve bir kenara kullanıma hazır bir biçimde bırakılmış olan su ve havlularla temizlendi. Anna, ıslak bezi bir kenara fırlatarak, etrafına baktı.

Cinsel bir yakınlaşmadan sonra yıkanılması için odada leğen ve havlular bulunduruluyordu. Bütün bunlar, kendisini bir fahişe gibi adi hissetmesine yol açtı. Zaten o noktaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmamı;? mıydı? Fiziksel arzularının onu ele geçirmesine

0 kadar kayıtsız kalmıştı ki, aşığıyla bir genelevde buluşmuştu.

İçini çekerek, kapüşonlu bir pelerin ve çizmeleriyle birlikte çantasına koyduğu gösterişsiz, koyu renk elbisesini giydi. Dantel geceliği katlayıp, çantasına tıktırdı. Odada herhangi bir şey bırakmış mıydı? Etrafa göz gezdirdiğinde, kendisine ait hiçbir şey göremedi. Kapıyı yavaşça açıp, koridoru kontrol etti. Kimsecikler yoktu. Yüzü hâlâ kelebek maskesiyle örtülü bir şekilde, kapüşonunu başına geçirip, cesaretini toplayarak dışarı çıktı.

Coral dün ons koridorlarda dikkatli olmasın: ve girip çıkarken sadece arka merdivenleri kullanmasını söylemişti. Gitmeye hazır olduğunda, bir araba onun için dışarıda bekliyor olacaktı.

Anna, Coral'ın daha Önce göstermiş olduğu arka merdivenlere doğru koşturarak, uçarcasına aşağıya indi. Kapıya ulaştığında, arabanın bekliyor olduğunu görüp rahatlayarak içini çekti. Maskesi burnunun ucunu tahriş ettiği için bağlarını çözdü. Tam maskesini çıkarıyordu ki, üç tane züppe kılıklı gencin köşeyi dönüp, kendisine doğru yürüdüğünü fark ederek, arabaya doğru adımlarını hızlandırdı.

İçlerinden biri, ani bir hareketle şaka yapar gibi diğerinin artına vurdu. Fakat adam o kadar sarhoştı ki, dengesini kaybederek, Anna'nın üzerine doğru yalpalayıp, onu da kendisiyle birlikte yere yuvarladı. "Çocuk üzgünüm, tatlım."

Züppe bir yandan Anna'ınn midesine dirseğini dayayarak onun üzerinden kalkmaya çalışıyor, bir yandan da

kıkırdayarak gülüyordu. Gövdesini kollarıyla destekleyerek Anna'ya daha da yaklaştı, ama sanki daha fazla hareket edemeyecek kadar sersemlemiş gibi, o noktada sallanıp duruyordu. Anna, adamı İttirerek, ağırlığını üzerinden atmaya çalıştı. O sırada genelevin arka kapısı açıldı ve oradan yansıyan ışık Anna'nın yüzünü aydınlattı.

Züppe kör kütük sarhoş bir halde sırtıyordu. Konuşunca ağzının içinde altın bir köpek dişi parladı. "Hiç de tona değilmişsin, aşkım." Baştan çıkarmaya çalışır bir tavırla eğilerek, bira kokan nefesini Anna'nın yüzüne üfledi, "benimle takılmaya ne dersin?"

Anna, "Kalkın üstümden, bayım!" diye bağırarak, adamın göğsüne sertçe vurup, dengesini bozmayı başardı. Adam yan tarafa yığılınca, pis pis küfürler etmeye başladı Anna, hızla aksi yöne, onun yetişemeyeceği kadar uzağa kaçmaya çabaladı.

"Gel buraya seni fahişe. Seni..."

Neyse ki o sırada züppenin arkadaşı, araya girerek, adamın daha fazla konuşmasını engelledi ve Anna'yı daha fazla ağza alınmayacak hakaret işitmekten kurtardı. Sonra sarhoşu gömleğinin ensesinden tutup kaldırarak, "Hadi gel, dostum. Yukarıda bir sürü profesyonel bizi beklerken aşağıdaki süprüntülerle uğraşmaya gerek yok," dedi.

Kahkahalarla gülüşerek, hâlâ itiraz etmeye çalışan arkadaşlarını çekerek götürdüler.

Anna, hemen arabaya koşarak, içeri girip, kapıyı arkasından sıkıca kapadı. Yaşadığı çirkin olayın etkisiyle zangır zangır titriyordu. Sonuçta bu olayın sonu daha da kötü bitebilirdi.

Daha önce hiçbir düşkün kadın muamelesi görmemişti. Kendisini aşağılanmış ve lekelenmiş hissediyordu. Derin nefesler alarak, kendisine endişelenecek bir şey yok, diye telkinde bulundu. Düşünce bir yeri incinmemişti ve adamın arkadaşları, onu daha fazla aşağılamasına, hatta ona ellerini sürmesine bile fırsat vermeden, üzerinden çekip götürmüşlerdi. Gerçi adam onun yüzünü görmüştü, ama Little Battleford'da ona rastlamasına imkân ve ihtimal yoktu. Anna, şimdi kendisini daha iyi hissediyordu. Bu olay burada kalacak, daha fazla uyamayacaktı.

geNELEVİN ARKA KAPISININ önünde, iki adet altın sikkesi havada dönerken, içeriden vuran ışıkla parladı. Son derece hızlı eller paraları yakaladılar.

"İşi iyi becerdik."

"Züppelerden biri "Bunu duyduğuma sevindim," diye şırıltı, Sarhoş olduğu her halinden belli oluyordu. "Bütün bunların ne demek olduğunu bize anlatacak mısınız?"

"Hayır, korkarım ki bunu yapamam. Üçüncü adamın ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı ve altın dişi parladı. "Bu bir sır."

On Birinci Bölüm

Aurea, kuzgun kocasının şatosunda yaşarken, aylar ayları kovaladı. gün boyu, şatonun kütüphanesindeki yüzlerce resimli kitaptan birini seçip okuyarak ya da bahçede uzun yürüyüşlere çıkarak kendisini oyaltıyordu. Akşamları ise, daha önceki yaşantısında ancak hayalini kurduğu, birbirinden lezzetli yemeklerle dolu bir ziyafet sofrasına oturuyordu. Bir sürü güzel elbiseye ve kendisini sesleyebileceği paka biçilmez mücevherlere sahipti. Bazen kuzgun cia ziyaretine geliyordu.

Y a birden bulunduğu odada beliriveriyor ya da önceden hiç haber vermeden, akşam yemeklerinde ona katılıyordu. Aurea zamanla tuhaf kocasının çok geniş bir kültüre ve parlak bir zekâyâ sahip olduğunu ve kendisini sürükleyici konuşmalarıyla etkilediğini fark etti. Ancak büyük siyah kuş, akşamları odalarına çekilmeden önce, birden bire ortadan kayboluyordu. Ve her gece, karanlığın içinden bir yabancı, gelin yatağına gelip, onunla olağanüstü güzel bir şekilde sevişiyordu... — Kuzgun Prens'ten.

"Selam sana, şalgamın koruyucusu ve koyunların efendisi!" dedi kalın, alaycı bir ses, ertesi sabah. "Hoş geldin, Çiftçinin Dostu."

Edward, mağaraya benzeyen büyük ve derin kahvehanede, dumanlarından arasından gözlerini kısarak baktı.. Sadece

arka köşede tembel tembel oturan ve kendisiyle konuşan adamı çıkarabildi. Şalgamların koruyucusu, ha? Edward, darmadağın, eskilikten kararmış masaların arasından geçerek, adama ulaşip sırtına sertçe vurdu.

"Iddesleigh! Daha akşam beş bile olmadı. Neden bu saatli kalktın?"

Sırtına yediği güçlü darbe, Iddesleigh Vikontu Simon bir nebze bile yerinden oynatmamıştı. Kendisini sıkı tutuyor olma lıydı. Ama yine de ürkmüştü. İnce yapılı ve şık bir adamdı. Mo daya uygun beyaz pudralı bir peruk takmış, dantel yakalı bir gömlek giymişti. Çoğu insan görünüşüne bakıp, şüphesiz bif züppe olduğuna karar verirdi Ama görünüş bazen aldatıcı olabiliyordu.

"Sözünü elliğin gün ışığını görmüşlüğüm de vardır," dedi Iddesleigh, "çok sık olmasa da." Masadan bir sandalye çekerek, "Haydi dostum, olur da kahve denen şu kutsanmış içkiye sen de ortak ol Tanrılar bu içkiyi bilselerdi, Olympos'da nektara ihtiyaç duymazlardı."

Edward, içki servisi yapan çocuğa eliyle işaret ederek, onun için çekilen sandalyeye oturdu. Masada sessizce oturan üçüncü adama döndü. "Harry. Nasılsın?" diye sordu.

Harry Pye, İngiltere'nin kuzeyinde bir yerlerde çiftlik kâhyalığı yapıyordu. Londra'ya peksık gelmezdi. Buraya iş için gelmiş olmalıydı. Frapan vikontun aksine Harry ahşap doğrama işiyle uğraşıyordu. Sıradan kahverengi şapkası ve yelegeyle, birçok insanın neredeyse hiç fark etmeyeceği bir adamdı. Edward onun çizmesinin içinde bir kama taşıdığına adı gibi emindi.

Harry onu başıyla selamlayarak, "Lordum, sizi görmek ne güzel' dedi. Gülümseliyordu, ama yeşil gözlerinde neşeli bir pırıltı vardı.

"Tanrı aşkına Harry. Sana daha kaç kere söylemem lazım? Bana ya Edward de ya da de Raaf." Servis yapan çocuğu tekrar çağırdı.

"Veya Ed ya da Eddle," diye araya girdi Iddesleigh.

"Eddle olanız," Çocuk, Edward'in kahve kupasını masaya çarparak bıraktı ve Edward'a şükranla bir yudum aldı.

Harry yine, "Tabii lordum," diye mırıldanınca, Edward artık Cevap vermeye uğraşmadı.

Gözlerini odada gezdirdi. Bu kahvehanede yapılan kahve gerçekten çok güzeldi. Ziraatçı kesimin burada buluşmasının asıl sebebi de buydu. Zaten sebep mimarisinin güzelliği falan olamazdı. Çok alçak bir tavanı olan odanın içi insan kaynıyordu. Alçak kapının üst eşiği, uzun boylu üyelerin girerken kalalarını çarpmalarıyla meşhurdu. Bu masalar muhtemelen hiç silinmemişti, kupalarla da yakından ilgilenildiği söylenemezdi. Çalışanlar; müşteri hangi mevkiden olursa olsun, canları servis yapmak istemediği zaman duyacakları kişi konusunda çok seçici davranan, kurnaz tiplerdi. Ama kahve gerçekten taze ve okkalydı. Ayrıca tarıma ilgisi olan herkes burada hoşça karşılanıyordu. Edward, masalarda oturan birkaç soyluyu tanıyordu, ama odada aynı zamanda Londra'ya bir günlüğüne gelmiş küçük toprak sahipleriyle, Harry gibi çiftlikte çalışan kâhyalar da vardı. Ziraatçılar, kulüplerine özgü tuhaf eşitlik anlayışlarıyla tanınırlardı.

"Eee, söyle bakalım bizim kokulu ama güzel, başkentimize seni hangi rüzgâr attı?"

"Evlilik anlaşması görüşmeleri," diye cevapladı Edward.

Harry Pye'in kupanın üstünden bakan gözleri şimdi daha keskinleşti. Yüzük parmağının olması ama olmadığı gereken yerde rahatsız edici bir boşluk vardı.

"Ah, benden daha cesur bir adam," dedi Iddesleigh. "Demek ki dün gece seni Afrodit'in Mağarası'nda gördüğümde, pek yakındaki düğün gününü kutluyordun,"

"Orada mıydın?" diye sorarken tuhaf bir şekilde, aslında bu konuda hiç konuşmak istemediğini fark etti. "Ben seni görmedim."

"Hayır, görmedin," diyerek sırtıttı iddesleigh. "Seni oradan çıkarken gördüğümde, oldukça eee, rahatlamış bir halin vardı Ben de şahsen içeride iki güzel kadına haşır neşir oluyordum Yoksa yeni selamlardım."

"Sadece iki kadın mı?" diye sordu Harry ifadesiz bir yüzle "Sonradan bir üçüncüsü de aramıza katıldı." iddesleigh'in buz gibi gri gözleri neredeyse masum denebilecek bir şekilde

ışıldıyordu. "Ama siz ikiniz, benimle kendinizi karşılaştırır da erkekliğinizden şüphe edersiniz diye, gerçeği itiraftan kaçındım."

Harry, alaycı bir şekilde güldü.

Edward, sırtarak garson çocuğa gözüyle işaret edip, bir kahve daha istedi. "Tanrım! Böyle sporlar için biraz yaşlı değil misin?"

Vikont, dantellerle kaplı elini göğsüne götürdü. "Ölüp toprağa karışmış atalarımın şerefi üzerine sizi temin ederim ki ben oradan çıkarken, üç fahişe de gülümsüyordu."

"Muhtemelen kaplıkları altınlar yüzündendir" dedi Edward.

"Beni derinden incitiyorsun," dedi vikont, esnemesini bastırmaya çalışırken. Ayrıca sen de tanrıçanın yerinde Öyle ya da böyle uçarılık peşindeydin. İtiraf et."

Edward, "Doğru," dedi çatık kaşlarla kupasına bakarak. "Ama artık oralarda takılmayacağım."

Vikont, paltosunun üzerindeki gümüş işlemeyi incelemeyi bırakıp, başını kaldırdı. "Bana asla namuslu bir damat olmak niyetinde olduğunu söyleme!"

"Başka bir seçenek göremiyorum."

Iddesleigh'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalkmıştı. "Bu, damatlık yemininin fazlasıyla lafta kalan bir özelliği değil mi? Bu arada modası geçmiş demeye gerek duymuyorum tabii."

"Olabilir. Ama bunun evliliğin sürmesine katkı sağlayacağına inanıyorum. Bu sefer yapacağım evliliğin sürmesini istiyorum. Bir varise ihtiyacım var."

"Öyleyse sana bol şans diliyorum, dostum," dedi iddesleigh sessizce. "Leydim büyük bir özenle seçmelisin,"

"Seçtim bile," dedi Edward yarısı boşalmış kupasına bakarak. "Mükemmel bir aileden geliyor; kökleri benimkinden bile periye uzanıyor. Yara izlerimi itici bulmuyor, biliyorum çünkü özellikle sordum. Bu benim ilk karımla konuşmayı ihmal ettiğim bir konuydu. Sonra zeki ve sessiz sakin bir kadın. Hoş, ama güzel değil. Ayrıca kalabalık

bir aileden geliyor ve Tann'nın izniyle, bana güçlü oğullar verecektir."

İddesleigh, "Saf kan aygıra saf kan dişi, desene," diye alaycı bir cevap verdi. "Yakında ahırlarınız, fırtına gibi esen, güçlü nesillerle dolup taşacak. Eminim nişanlım şimdiden döllememek için kendini zor tutuyorsundur."

"Kim bu hanım?" diye sordu Harry.

"Sör Richard Gerard'ın büyük kızı, Bayan Sylvia..."

İddesleigh, boğuk bir haykırış kopardı. Harry, ona kötü kötü baktı.

"Gerard. Onu tanıyor musun?" diye yavaşça sözünü tamamladı Edward.

İddesleigh, bileklerindeki dantelleri inceler gibi yaptı. "Erkek kardeşim Ethan'ın karısı, bir Gerard'dı. Düğünden hatırladığım kadarıyla, kayınvalide bayağı bir çetin cevize benziyordu."

"Hâlâ öyle," diyerek omuz silkti Edward; "Ama evlendikten sonra onunla fazla görüşeceğimi sanmıyorum."

Harry, ağır ağır fincanını kaldırdı. "Nişanlanmanıza, lordum."

Viskont da "Evet, tebrikler," diyerek fincanını kaldırdı. "Ve iyi şanslar, dostum."

ANNA YANAĞINDA ISLAK bir burun hissederek uyandı. Gözlerini açtığında, sadece birkaç santim uzağındaki kahverengi köpek gözleriyle karşılaştı. Keskin köpek nefesi yüzünü yalıyordu Anna, söylene söylene başını çevirerek, pencereden dışarı baktı Şafak, gökyüzünü uyku veren şeftali renginden, daha uyarıcı parlak mavi bir tona dönüştürerek, aydınlatıyordu.

Hâlâ onu izlemekte olan köpek gözlerine bakarak, "Günaydın Jock' dedi.

Jock Ön ayaklarını Anna'nın başının yanında duran minderden kaldırarak, oturmak için bir adım geri gitti. Kulakları havada, omuzlar dikilmiş, gözleri onun en ufak

hareketini bile kollar bir halde, hiç kımıldamadan öylece duruyordu. Yani özetle tam tekmil, dışarı çıkmayı bekliyordu.

"Ah, tamam, kalkıyorum." Lavaboya gidip çabucak yıkandıktan sonra giyindi.

Köpekle kadın arka merdivenlerden yavaş yavaş inerek, dışarı çıktılar.

Coral, sadece birkaç yıllık, beyaz taştan evlerin sıra sıra dizildiği Mayfair yakınlarında, sık bir caddede oturuyordu. Bir hizmetçinin ön merdivenleri yıkarken ya da bir kapı tokmağını parlatırken çıkardığı ufak tefek sesleri saymazsak, bu saatte her yer çok sessizdi.

Anna normalde bilmediği bir semtte yanında kimse olmadan gezinmekten rahatsız olurdu, ama Jock ona refakat etmek üzere yanındaydı. Yabancı birisi yaklaştığı anda, onu korumak için yanında bitiyordu. İki arkadaş gibi, sessizce yürüdüler. Anna, kendi sorunlarıyla ilgili düşüncelere dalmışken Jock, şehrin ilgi çekici kokularını koklamakla meşguldü.

Gece boyunca durumunu gözden geçirmişti ve bu sabah uyandığında, artık ne yapması gerektiğini biliyordu. Onunla bu gece buluşamazdı. Ateşle oynuyordu ve bu gerçeği kendisinden daha fazla saklayamazdı. Lord Swartingham'la beraber olma ihtiyacı yüzünden, her türlü tedbiri bir kenara bırakmıştı. Deli gibi Londra'ya koşmuş, sanki Little Battleford'taki özel bir resitale gitmişçesine, avare bir şekilde bir genelevde dolaşmıştı. Ve dün gece sarhoş züppelerle yaşadığı olay da bardağı taşıran son damla olmuştu. Tecavüze uğrayabilir, yaralanabilir, hatta bunların her ikisine birden maruz kalabilirdi. Son iki gece boyunca yaptıklarından sonra, erkekleri azarlamaya kalkması ne büyük bir riyakârlıktı. Lord Swarnnngham'ın, onun kim olduğunu keşfetse söyleyeceği sözleri düşünerek, dehşete kapıldı, çünkü o çok ters tabiatlı ve gururlu bir adamdı.

Anna kafasındaki rahatsız edici düşünceleri dağıtmak ister Gibi kafasını sallayarak, etrafa bakındı. Coral'ın evinin sadece bu kaç ev aşağısındaydılar. Ya bacakları onu geri getirmişti ya da jock'la yuvaya dönme içgüdüğü vardı.

Köpeğin kafasını okşadı. "Aferin oğlum. Eve girip, eşyalarımızı toptasak iyi olacak."

Jock, ev kelimesini duyunca kulaklarını dikmişti.

O sırada, Coral'ın evinin önüne bir araba yanaştı. Anna duraksayarak, tekrar döndüğü köşeye geri giderek, evi oradan gözetlemeye başladı. Bu kadar erken bir saatte kim ziyarete gelmiş olabilirdi? Bir uşak arabadan atlayarak, içeridekine kapıyı açmadan önce, kapının altına tahtadan bir merdiven yerleştirdi. bir erkek bacağı, arabadan dışarı sarkıp, sonra tekrar içeri girdi. Sonra Anna uşağın merdiveni bir ya da iki santim sola kaydırıldığını gördü. Sonra arabadan iri yarı, geniş omuzlu bir adam inip, uşağa bir şeyler söylemek için duraksadı. Uşağın başını eğerek onaylamasından anlaşıldığı kadarıyla, adam onu buradan tekrar ne zaman alacağı konusunda talimat veriyordu.

Bu iri yan adam eve içeri girdi.

Yoksa bu adam Coral'ın markisi miydi? Anna, kafasında olayları yorumlarken, Jock sabırla yanında bekliyordu. Marki hakkında duyduklarından sonra, belki ele onunla hiç karşılaşmamasının, daha temkinli bir davranış olacağım düşündü. Hem coralın'ın başına dert Olmak islemiyor. Kem de üst sınıftan birinin onu Coral'ın evinde görmesinden huzursuz oluyordu. Markiyle ileride bir gün karşılaşma İhtimali ne kadar düşük olsa da, dün gece sarhoş züppelerle yaşadığı olay, onu bu konuda tedbirli davranmaya zorluyordu. Eve hizmetçi girişini kullanarak girmeye karar verdi. Bu şekilde belki kimsecikler onu fark etmezdi.

Mutfağın önünden geçerlerken, "Her neyse, bu iyi oldu. Zaten bugün yola çıkmaya karar vermiştim," diye Jock'a doğru homurdandı.

Mutfakta büyük bir telaş vardı. Hizmetçiler koşuşturuyor, uşaklar mutfığa dağ gibi eşya yığıyorlardı. Anna, bir karışıklıktan o kadar etkilenmişti ki, karanlıkta kalan arka merdivenlere geldiğini zorlukla fark etti. Jock'la birlikte üst kattaki koridorda sessizce ilerlediler. Anna odasının kapısını açılığında, Pearl'ü kendisini endişeyle bekler halde buldu.

"Oh, Tanrı'ya şükür, döndünüz bayan Wren," dedi Pearl onu görür görmez.

"Jock'u yürüyüşe çıkarmıştım," dedi Anna, "ön kapıda gördüğüm Coral'ın markisi miydi?"

"Evet," dedi Peral. "Coral, onun en azından bir iki haftadan önce dönmesini beklemiyordu. Adam, misafirleri olduğunu fark ederse, kızacaktır."

"Zaten ben de eşyalarımı toplayıp, yola çıkacaktım. Böylece ayak altında dolaşmamış olurum."

"Teşekkür ederim, efendim. Bu kesinlikle Coral'ın işini kolaylaştıracaktır."

"Peki, sen ne yapacaksın. Pearl?" diye sordu Anna, yatağın altından çantasını çekmek için eğilirken. "Corai senin burada, onun yanında kalmanı istediğini söylemişti. Marki buna razı olacak mı?"

Pearl, elbisesinin kol ağzından sarkan bir ipliği aldı, "Coral onu burada kalmam konusunda ikna edebileceğini söylüyor, ama bilemiyorum. Bir lord olmasına rağmen, bazen son derece cimri davranabiliyor. Ve bu ev ona ait. Biliyorsun."

Anna çoraplarını özenle katlarken, onu anladığını gösterir biçimde başım salladı.

"Coral'ın hizmetçiler, arabalar ve diğer lüks şeylerle dolu böyle bir yerde yaşamasından dolayı çok memnunum," dedi Pearl yavaşça. "Ama bu marki sinirlerimi bozuyor."

Anna, kollarında bir avuç dolusu giysiyle durarak, "Adamın onu inciteceğini düşünmüyorsun, öyle değil mi?" diye sordu.

Pearl hüznü bir şekilde, kafasını arkaya çevirdi. "Bilmiyorum."

eDwARD GENELEV ODASINDA yemeği verilmemiş porselen bir kaplan gibi, volta atıp duruyordu. Kadın geç kalmıştı. Şöminenin üstünde duran saati tekrar kontrol etti. Allahın cezası, yarım saat geç kalmıştı. Ne cüretle onu böyle bekletebiliyordu? Şöminenin yanına giderek, parıldayan alevleri seyre daldı. Daha önce hiçbir kadını takıntı haline getirip, onunla bir kez daha birlikte olmak istememişti. Bir kere değil, iki kez de değil, bu üçüncü olacaktı.

Onunla seks yapmak her seferinde çok güzel olmuştu. Olağanüstü istekli ve uyumluydu. Şahsen bir erkek olarak ondan ne kadar etkilendiyse, o da kendisinden o derece etkilenmişçesine, hiçbir şeyden sakınmadan, tüm bedeni ve

ruhuyla sevişmişti. Tecrübesiz bir adam değildi. Karşılığında para aldıkları için zevk alıyormuş gibi numara yapan kadınlar tanımıştı. Ama bedeninin doğal tepkileri taklit edilemezdi. Kadın ona duyduğu istekle, ıslanmış, hatta kelimenin tam anlamıyla sıırılsıklam olmuştu.

İnledi. Onun sıırılsıklam kadınlığını düşünmenin bile, erkekliği üzerinde hatırı sayılır bir etkisi oluyordu. Hangi cehennemdeydi bu kadın?

Edward küfürler savurarak, şömineden kendini ittirerek odada tekrar deli gibi dolanmaya başladı. Tutkudan gözü dön müş bir halde, kadının maskeyle gizlediğı yüzünün neye benze digi hakkında hayaller kurmaya bile başlamıştı. Onu daha çok rahatsız eden durum da, bu kadının Anna'ya benzediğini hayal ediyor olmasıydı.

Durdu ve ellerini duvara yaslayarak, başının tepesini duvara dayadı. Göğsünü şişirerek derin derin nefes aldı Londra'yı evlenmeden önce, şu küçük sekreterine duyduğu tutkudan kur tulumak için gelmiş, bunun yerine yeni bir takıntısı olmuştu. Peki, asıl saplantısını, yani Anna'yı zihninden silebilmiş miydi? Ne gezer, Anna'ya duyduğu özlem artmakla kalmamış, o gizemli fahişeye duyduğu şehvetle birbirine karışmıştı. Şimdi bir yerine iki saplantısı, vardı ve düşünmekten yorgun düşmüş beyni iyice karışmıştı.

Kafasını duvara vurmaya başladı. Belki de deliriyordu.

Bu arada, erkekliği yaşadığı bu kaostan hiç etkilenmiyordu, Delirsin, delirmesin, erkekliği hâlâ kadının sıkı ve kaygan kılıfını hissetmek için aldırıyordu. Kafasını duvara vurmayı bırakıp, tekrar saate baktı. Şu dakika itibariyle, oluz üç dakika geç kalmıştı.

Hey Tanrım, bir dakika daha beklemeyecekti.

Edward, şapkasını kapıp, kapıyı çarparak odadan çıktı. İkî adet kır saçlı beyefendi koridorda yürüyorlardı. Onun yüzüne bakarak, fırtına gibi geldiğini görünce, hemen kenara çekildiler. Geniş merdivenlerden ikişer İkişer inerek, kararlı adımlarla, misafir salonuna doğru yürüdü. Erkek müşteriler bu salonda yüzleri maskeyle gizlenmiş hanımefendilerle ve alelade fahişelerle tanışıp, kaynaşıyorlardı. Abartılı bir biçimde döşenmiş odayı gözleriyle taradı. Farlak renklerde giyinmiş bir sürü kadın vardı, her birinin çevresini sabırsız

ve istekli erkekler sarmıştı. Bu kadar kadın arasında sadece bir tanesi altından bir maske takıyordu. Diğer kadınlardan daha uzun boyluydu ve onlardan ayrı bir yerde duruyor, odada olup biteni tetikte izliyordu. Bütün yüzünü saran maskesi pürüzsüz ve sade görünüşlüydü. Badem şeklindeki göz çukurlarının üstünde, simetrik olarak çizilmiş yay biçiminde kaşlar vardı. Afrodit kartal gibi keskin gözlerle mallarını tepeden izliyordu.

Edward uzun adımlarla doğrudan onun yanına gitti. "Nerede o?" diye sordu.

Genelde bunalım halinde bile soğukkanlılığını koruyabilen bu kadın, yanı başında aniden yöneltilen bu soruyla, yerinden sıçradı. "Lord Swartingham'di, değil mi?"

"Evet Bu gece buluşacağım kadın nerede?"

"Odanızda değil mi, lordum?"

"Hayır." Edward dişlerini gıcırdatarak, konuşmasını sürdürdü. "Hayır, odada değil. Odamda olsa, niye aşağı inip onu sorayım?"

"Başka istekli kadınlarımız var, lordum." Kadın, sevimli görünmeye çalışıyor gibiydi. "Onlardan birini odanıza gönderebilirim?"

Edward, öne doğru eğilerek "Başka bir kadın istemiyorum. geçen gece ve ondan önceki gece aldığım kadını istiyorum. Kim o?"

Afrodite'in gözleri altın maskenin arkasında kayar gibi oldu. "Şimdi, lordum, biliyorsunuz ki burada, mağaramızda sevgili güvercinlerimizin kimliğini açıklayamıyoruz. Meslek etiği, bilirsiniz İşte."

Edward alayla güldü. "Bir genelevin meslek etiğini falan zerrece anlamam ben. " Sonra kelimelerin üzerine basarak devam etti. "Söyleyin. O kim?"

Aphrodite, telaşa kapılarak, bir adım geriledi. Kadının telaşına şaşmamak gerekirdi, çünkü Edward şimdi de onun üstüne yürümeye başlamıştı. Kadın, omzunun üstünden birisine bir işaret verdi.

Edward'ın gözleri kısılmıştı. Sadece birkaç dakikası kaldığını biliyordu. "Onun ismini istiyorum. Hem de hemen! Yoksa salonunuzda olay çıkarmaktan büyük zevk alacağını."

"Tehdide gerek yok. Burada geceyi sizinle geçirmekten hoşlanacak bir çok genç kız var." Aphrodite yılmış yılmış sırıtıyordu. "Bir iki tane yara izini umursamayacak birisi? Ya da iki kıza birden ne dersiniz?"

Edward, donup kalmıştı. Yüzünün neye benzediğini gayet iyi biliyordu. Artık ona izdirap vermiyordu. Gururunun can Çekiştiği yaşları geride bırakmıştı, ama yüzünün bu hali bazı kadınları kesinlikle ondan uzaklaştırıyordu. Küçük fahişe, yara izlerinden etkilenmişe benzemiyordu. Gerçi, dün gece şöminenin yanındaki iskemlede sevişmişlerdi. Belki de İlk kez o zaman yüzünü tamamiyle görebilmiş ve gördüklerinden o kadar iğrenin işti ki, bu gece buraya gelme zahmetine katlanmamıştı. Tanrı Onun belasını versin.

Edward, topuklarının üzerinde dönerek, sahte bir Çin vazosunu kaptı ve elini yukarı kaldırarak vazoyu yere çarptı. Vazo büyük bir patlamayla parçalara ayrılmıştı. Bu olay üzerine odadaki ses kesilmiş bütün gözler üzerine çevrilmişti.

Bir adamın çok fazla düşünmesi iyi değildi. Onun ihtiyacı olan şey hareketli. Eğer enerjisini yatakta boşaltmadıysa. ikinci yol da buydu.

Birisi, onu arkasından tutup, çevirdi. Yüzüne jambon büyüklüğünde bir yumruk savruldu Edward geriye doğru kaydı. O sırada ikinci bir yumruk ılık gibi bir ses çıkararak, burnunu teğet geçti. Edward da sağ yumruğunu aşağıdan, adamın karnına indirdi. Adam, yediği yumruğun etkisiyle fuuuf diye bir sesle, ciğerlerindeki havayı boşaltarak yığılıp kaldı.

Yere düşen adamın yerini almak üzere, üç adam birden kavgaya girdi. Bunlar bela çıkaranlara dışarı atmak için genelev tarafından tutulmuş, iri yarı dövüşçülerdi. İçlerinden bir tanesi Edward'ın yüzünün soluna bir yumruk indirdi. Edward yıldızları gördü görmesine, ama bu onun hoş bir aparkatla cevap vermesini engellemedi.

Müşterilerin çoğu alkış tutup, onu cesaretlendirmek için bağırıyorlardı.

Fakat sonra, işler rayından çıktı. İzleyenlerin birçoğu, karşılaşma şartlarının eşit olmadığını savunan atılgan adamlara benziyorlardı. Çakırkeyif bir coşkuyla dövüşe katıldılar. Kızlar kanepelerin üzerinde yuvarlanarak, itiş kakış, çığlık kıyamet mobilyaları devirerek odadan çıkmaya çalışıyorlardı. Aphrodite, odanın ortasında durmuş, emirler yağdırıyordu, ama bunları kimsenin duyacak hali yoktu. Birisi kafasını balıklama punç kâsesine sokunca, nihayet sesi kesildi. Masalar havada uçuşuyordu. Girişimci bir fahişe, bu şamataı izlemek için merdivenlere üşüşmüş olan adamlardan ve kızlardan bahis parası topluyordu. Daha sonra dört kabadayı ve yukarı kattaki odalardan aşağı inen birçok beyefendi de kavgaya katıldı. Yukarı kattaki konukların bir kısmının eğlencelerine daha sonra kaldığı yerden devam etmek üzere ara verdikleri anlaşılıyordu, çünkü üstlerinde ya sadece bir pantolon vardı ya da, seçkin görünüşlü yaşlı bir beyefendinin durumunda olduğu gibi, sadece bir gömlek.

Edward da kendi namına çok eğleniyordu.

Yarılmış dudagından çenesine doğru kan aktığını ve bir gözünün yavaşça şişip, kapanmak üzere olduğunu hissediyordu. Ufak tefek bir çapkın, sırtına asılıp, kafasına ve omuzlarına vurdu. Önünde de daha yapılı olan başka bir tanesi bacaklarına aşağıdan vurmaya çalışıyordu. Edward, kenara çekilip hamleyi savuşturarak, kendi ayağıyla adamın kuWet aldığı bacağını tekmeledi. Böylece adam dengesini kaybetmiş bir dev gibi yeredüştü.

Sırtındaki küçük şeytan, sıkıntı vermeye başlamıştı. Adam saçlarından yakalayarak, hızla duvara çarptı. Adamın kafası, sert yüzeye vurunca, tank diye bir ses çıktı. Sonra adam, Edward'! omuz hizasından aşağıya kayıp, duvardaki sıvanın büyük bir kısmını da beraberinde İndirerek, tekrar yere kondu.

edward, sırtarak hâlâ sağlam olan tek gözüyle, kendine başka bir av aradı. Fedailerden bir tanesi kapıdan sıvışmaya yelleniyordu. Edward'ın gözleri üzerine kenetlendiğinde, om zunun üzerinden vahşi bir halde çevresine bakındı, ama etrafta yardımına koşacak hiçbir arkadaşı kalmamıştı.

"Acıyın bana, lordum. Diğer arkadaşları dövdüğünüz gibi dayak yememe degecek kadar çok para almıyorum." Eşkiya,

el lerini kaldırıp, edWard'a yüzü dönük bir halde, geri geri yürü meye başladı. "Koca Biliyi bile dayaktan geberttin ki ben haya tımda onun kadar hisli bir adanı görmemiştim."

'peki' dedi Edward. "Çerçi sağ gözüm de görmüyor, o yüzden şartlar eşitlenmişti..." Korkudan sinmiş halde, hafifçe gülümseyen eşkiyaya, umutla bakarak, başım salladı. "Tamam, Öyleyse, adam gibi sarhoş olunacak bir yer bilmiyorsundur sanırım. nedersin?"

Böylelikle, kısa bir süre sonra, Edward kendisini Londra'nın doğu ucunda, olabilecek en salaş meyhanesinde bu'du. Şişmiş burnu ve morarmış gözleriyle Koca Billy de içlerinde olmak üzere, diğer kabadayılar da onlarla birlikteydi. Koca Billy, kolunu Edward'ın omzuna atmış, ona Titty adında bir kızın güzelliğini öven kısa ve basit bir şarkı öğretmeye çalışıyordu. Şarkının iki tarafa da çekilebilen, oldukça zekice yazılmış sözleri vardı, ama Edward son iki saattir odadaki herkese içki ısmarlamakla meşgul olduğundan, bu sözler aklından uçup gitmişti.

"Bütün bu kavganın başlamasına sebep olan, şu bahsettiğin fahişe kim, lordum?" diye sordu içki turlarının hiçbirini kaçırmayan Jackle. O kadar sarhoştı ki, soruyu da Edward'ın sağ tarafında bir yerlere bakarak, sormuştu.

"Sadakatsiz kadın," diye mırıldandı Edward, bira bardağının içine bakarak.

"Bütün kadınlar, sadakatsiz fahişelerdir." Bu erkeğe özgü akıl kırıntısı Koca Billden gelmişti.

Oradaki bütün adamlar, içlerinden bir İki tanesinin dengesini kaybedip hızla oturmasına sebep olsa da, bu Safi başlarını sallayarak onayladılar.

"Hayır. Bu doğru değil," dedi Edward.

"Ne doğru değil?"

"Bütün kadınların sadakatsiz olduğu," dedi Edward özenle. "Yağan kar kadar ssaf bir kadın tanıyorum."

"Kim o?" "Anlatsana bize, lorduml" Adamlar bu örnek kadının adını duymak için yaygara koparıyorlardı.

Edward, "Bayan Anna Wren," diyerek nazik bir şekilde bardağını kaldırdı. "Kadeh kaldıralım? İngiltere'deki en safve kulursuz kadının şerefine kadeh kaldıralım Bayan Anna Wren!"

Taverna taşkm bağırışlar ve alkışlar arasında, kadının şerefine kadeh kaldırdı. Ve Edward, bütün ışıkların aniden neden Söndüğünü merak etti.

BAŞI ÇATLIYORDU. EDWARD, gözlerini açtı, ama daha sonra kapalı lutmamn daha iyi bir fikir olduğunu anlayarak tekrar kapadı. Dikkatle şakaklarına dokundu ve başının üst kısmının neden patlayacak gibi olduğunu düşünmeye çalıştı.

Afrodit'in Mağarası'nı hatırlıyordu.

Kadının bir türlü gelmeyişini hatırlıyordu.

Ve bir kavga hatırlıyordu. Edward, yüzünü ekşiterek, dilini özenle ağzının içinde gezdirdi. Neyse ki, dişleri yerindeydi.

Hafızasını zorladı.

Neşeli bir adamla tanıştığını hatırlıyordu. Koca Bob muydu Koca Bert miydi? Hayır, Koca Bob'tu. Evet, bulabileceğı en talih siz ve izbe yerde, su kâtılmış biraları içip. Anna'nın şerefine ka deh kaldırdıklarını hatırlıyordu. Midesi fena halde bulamyordu Gerçekten de öyle? rezil bir yerde Anna'nın adım söyleyip, ileri geri konuşmuş muydu? Evet, galiba konuşmuştu. Ve eğer sar hoş olduğı halde, kadının adım doğru telaffuz edebildiyse, rezil serserilerle dolu meyhanede açık saçık konuşarak, onun adını kadeh kaldırmışlardı.

Pişmanlıkla inledi.

Davis'in açtığı kapı arkasındaki duvara çarptı. Davis, elindi dolu bir tepsiyle, yavaşça ayağını sürüyerek, içeri girdi.

Edward, yeniden inledi. Duvara çarpan kapının sesi yüzünden kafasına tokmak yemiş gibi oktu. "Gözün çıksın, Davis. şimdi bir şey istemiyorum."

Davis, yine de salyangoz gibi, yatağı doğru yolculugunu sürdürdü.

"Beni duyabildiğini biliyorum," dedi. Edward, başının ağrısını tetikler endişesiyle, fazla bağırmadan ama biraz daha yüksek bir sesle.

"Fıçıya mı düştük, lordum?" diye bağırdı Davis.

Edward, yüzünü örttüğü ellerinin arasından cevap verdi. "Ah, sen de mi oradaydın? Haberim yoktu."

Davis, koncun söylediklerine kulak asmadan, "Şu sizi dün akşam buraya getiren hoş beyefendiler, yeni arkadaşlarınız mı?"

Edward, parmaklarını aralayarak, uşağına ters ters baktı.

Davis'e vız geldi. "Bu kadar çok içmek için biraz yaşlı değil misiniz, lordum? Sizin yaşınızda, gut hastalığına yol açabilir."

"Sağlığıma gösterdiğin ilgiden çok etkilendim, Davis," diyerek, uşağın yatağın yanındaki sehpayı bırakmayı nihayet bagirdiği tepsiye baktı. Üstünde yüzen çay tanelerinden çoktan soğuduğu anlaşılan bir fincan çay ve sütlü ekmek, tepside onu bekliyordu. "Bu da nedir? Çocuk maması mı? Kafamın yerine gelmesi için bana biraz brendi getir."

Davis, Londra'daki en hoş sahnelere yaraşır bir Özgüvenle, sağır taklidi yapıyordu. Ne de olsa, onlarca yıllık deneyime sahipti.

Davis, Edward'inkulagia avazı çıktığı kadarbağırarak,"İşte size kuWetinizi yerine getirecek güzel bir kahvaltı," diye bağırdı..

Edward, "Çık dışarı! Çık dışarı! ÇIK DİŞARİ?" diye kükredi, sonra da yine başını tutmak zorunda kaldı.

Davis, kapıya doğru geriledi, ama bir kapanış cümlesi söylemekten de kendini alamadı. "Sinirlerinize hâkim olmalısınız?., lordum. Sonra felç falan gelirse, yükünüz kıpkırmızı olur, gözleriniz de pörtler. Öbür tarafa Öyle gitmek hiç de hoş olmaz doğrusu."

Sonra onun yaşındaki bir adam için şaşılacak bir kıvraklıkla, sütlü ekmek kâsesi kafasına geçmeden önce, tabanları yağladı.

Edward, başım tekrar yastığa gömüp, homurdanarak gözlerini kapadı. Kalkıp, eve gitmek üzere hazırlanması gerekiyordu. Burada kendisine bir nişanlı edinmiş ve genelevi ziyaret etmişti. Hem de bir değil, iki kez. Aslında, Londra'ya gitmeye karar verdiği sırada, yapmaya niyetli olduğu her şeyi yerine getirmiş bulunuyordu. Şimdi ilk geldiği güne kıyasla kendisini çok daha kötü hissediyor olsa da, artık şehirde kalmanın bir anlamı kalmamıştı. Küçük fahişe dönmeyecek, Edward onunla bir daha hiç karşılaşmayacaktı, ayrıca şahsen ilgilenmesi gereken sorumlulukları vardı. Böylesi daha iyiydi.

Hayatında maskeli gizemli bir kadına ve onun verdiği geçici zevklere yer yoktu.

On ikinci Bölüm

Günler ve geceler, rüya gibi gelip geçiyordu ve Aurea halinden hiç şikayetçi değildi. Hatta mutlu olduğu bile söylenebilirdi. Ama birkaç ay sonra, içinde babasını tekrar görme isteği uyandı. Bu istek, arttıkça arttı. ta ki Aurea uyanık olduğu her dakika babasına duyduğu özlemle dolana, keyifsiz ve kederli bir hale gelene kadar... Bir gece, akşam yemeğinde beraberlerken, kuzgun simsiyah parlayan boncuk gözlerini onun üzerine çevirerek, "Sende hissettiğim bit huzursuzluğun sebebi nedir karıcığım?" diye sordu. Babamın yüzünü görmek istiyorum, lordum," diye içini çekti Aurea.

"Onu çok özledim." Kuzgun, "İmkânsız," diye acı acı bağırarak, bir tek kelime daha etmeden masayı terk etti Ama Aurea Hiç şikâyet etmese de, babasını o kadar çok özlemişti ki, yemeden içmeden kesilip, önüne getirilen lezzetli yiyeceklerden zorla yedi. Günden güne zayıflayarak tükenmeye başlamıştı Derken bir gün kuzgun artık daha fazla dayanamayıp, odasına büyük bir hışımla girdi ve "Git Öyleyse. Babanı ziyaret et," diye gakladı. "Ama on beş günden fazla kalayım deme, yoksa ben burada derdimden tükenir, biterim." —Kuzgun Prens'ten.

"Ah, aman Tanrım' diye haykırdı Anna, ertesi gün.
"Yüzünüze ne yaptınız böyle?"

Bere ve çürükleri yerlerini fark etmişti. Edward durdu ve ona ters ters baktı. Onu beş gündür görmemişti ve bu kadar olay dan sonra ağzından çıkan ilk cümle de onu suçlar mahiyette bu laftı. Bir an, daha önceki erkek sekreterlerinin kendisi hakkında böyle küstahça yorumlar yapmaya cüret ettiğini düşünmeye ça lıştı. Yo, bu imkânsızdı. Aslında, şimdiki hanım sekreter haricinde de, onu böylesine münasebetsizce tenkit edebilecek birini hayal bile edemiyordu. Bu kadının edepsizliği, ona tuhaf bir şekilde sevimli geliyordu.

Ama tabii ki hislerini ona belli etmiyordu. Edward tek ka şını kaldırarak sekreterine haddini bildirmeye çalıştı yüzüne hiçbir şey yapmadım. Teşekkür ederim, Bayan Wren."

Ama bu çabası hiçbir işe yaramamıştı.

"Şu mor gözünüzle, çenenizin üstündeki çürüklere hiçbir şey diyemezsiniz." Anna kınayan gözlerle bakıyordu hala merhem sürmediniz mi yoksa?"

Her zamanki yerinde, kütüphanedeki gül ağacından küçük masasında oturuyordu. Pencereden vuran sabah güneşinin ışınlarının içinde, âdeta ışıklar saçarak, sakın bir şekilde oturuyor

Sanki Edward Londra'da bulunduğu sürece, o hiç yerinden kalkmamıştı. Bu his, onu tuhaf bir şekilde rahatlatmış bir histi. Edward kadının çenesinde ufak bir mürekkep lekesi olduğunu fark etti

Bir de sanki görünüşünde bir şeyler değişmiş gibiydi

"Hiç merhem kullanmadım, Bayan Wren, çünkü bunu yapmam İçin hiçbir sebep yoktu," diyerek, masasıyla arasındaki kaç metreyi topallamadan yürümeye çalıştı.

Doğal olarak, Anna bunu da fark etmişti. "Ya bacağınız Niye topallıyorsunuz, lordum?" "Topallamıyorum."

Anna, bu sefer kaşlarını o kadar havaya kaldırdı ki, neredeyse saç çizgisi hizasında kayboldular.

Edward'ın yalanını Örtbas etmek İçin, dik dik bakması gerekiyordu şu yara berelerini açıklayacak onu topyekûn salak

pozisyonunu düşünmeyecek, mantıklı bir sebep bulması gerekiyordu. Tabiki sevgili sekreterine genelevde kavga ettiğini söyleyemezdi. bu kadının görünüşündeki değişiklik neydi? o uygun bir bahane bulamadan, Anna "Kazamı geçirdiniz?" diye sordu

kont biraz düşündükten sonra, "Evet, kaza dedi. Herhalde saçında bir faklılık vardı. Belki de yeni bir model deniyordu. verdiği cevap, Anna'nın soru yağmurunu, çok kısa bir süre ertelemiş görünüyordu. atınızdan mı düştünüz?"

hayır!" derken sesini alçaltmaya çalışmıştı. Derken kafasında birden bir ışık yandı. Saçını görebiliyordu. "Hayır, atımdan düşmedim. Başlığınız nerede? kadının dikkatini dağıtmak İçin böyle bir şey söylemesi de işe yaramadı onu artık takmamaya karar verdim," dedi Anna ciddi bir tavırla"Peki, atınızdan düşmediyseniz, ne oldu size?"

bukadın sorgulama konusunda olağanüstü becerikliydi.

'ben..." Kesinlikle uygun bir hikâye uyduramıyordu. anna endişeli bir şekilde bakarak, "Arabanız devrilmedi, değilmi?" hayır."

yoksa Londra'da size bir el arabası falan mı çarptı? Caddelerin felaket kalabalık olduğunu duymuştum." hayır, bir el arabası tarafından da ezilmedim." Edward, cazibeli bir şekilde gülümsemeye çalıştı. "Başlıksız haliniz çok hoşuma gitti. Bukleleriniz papatya tarlaları gibi parlıyor." anna, gözlerini kıstı. Belki de kont hiç etkilenmemişti, "fapatyaların kahverengi olduğunu bilmiyordum. Atınızdan düşmediginize emin misiniz?"

Edward, dişlerini gıcırdatarak, Tanrı'dan sabır diledi, "ben atımdan düşmedim. Hem de hiç."

Kadın yine tek kaşını kaldırmıştı.

"Neredeyse hiç atımdan düşürülmedim."

Atina'nın yüzü bir an aydınlanıverdi. "Ah, tamam. O öyle şeyler," dedi, dayanılmaz derecede anlayışlı bir sesle. " iyi biniciler bile bazen atlarından düzerler. Bunda utanılacak şey yok."

Edward, masasından kalktı ve topallayarak onun yanına gi dip, iki elinin ovucunu masasına dayadı. Kendi gözleriyle

onun ela gözleri arasında sadece birkaç santim kalana kadar eğilerek yavaşça, "Utanmıyorum," dedi. "Atımdan düşmedim. Atımda beni sırtından atmadı. Ve bu tartışmayı burada bitirmek istiyo rum. Sizin için de uygun mu, Bayan Wren?"

Anna, gözle görülür biçimde yutkununca, Edward'ın bakış lavı kadının boğazına kaymıştı. "Evet. Evet bu benim için de ga yet uygun, Lord Swartingham."

"Güzel." Edward'ın bakışları, biraz daha yukarılara kayarak, dudaklarını buldu. Sinirlenince yaladığı yerler, ıslanmıştı. "Uzaktayken sizi düşündüm. Siz de beni düşünüp, özlediniz mi?"

"Ben..." derken Anna'nın sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

O sırada Hopple, rüzgâr gibi, aniden içeri daldı. "Hoş geldiniz lordum. Güzel başkentimize yaptığınız kısa ziyaret keyifli geçmiştir, umarım," dedikten sonra, kontun Anna'nın üzerine eğilmiş halini görerek, duraksadı.

Edward, gözlerini Anna'dan bir saniye bile ayırmadan, vavaşça doğruldu. "Ziyaretim oldukça güzel geçti, Hopple. Yine de bazı şeyleri..." Duraksadı. Bir an düşündükten sonra devam etti. "...kırsalın güzelliğini Özledim'

Anna, heyecanlı görünüyordu. edward gülümsedi.

Bay Hopple yerinde hopladı. "Lord Susartingham! Size ne oldu "İşleriniznasıl..."

Anna onun sözünü keserek, "Bay Hopple, konta yeni hendeği göstermek için vaktiniz var mı?" diye sordu.

"Hendek mi? Fakat..." Hopple, gözlerini Edward'tan, Anna'ya çevirdi.

Anna, sanki alnına bir sinek konmuşta onu kovmaya çalışıyormuş gibi, sürekli olarak kaşlarını yukarı kaldırıp, indiriyordu "Bay Grundle'ın tarlasının suyunu boşaltmak için yapılan yırın hendek. Hani geçen gün bana bahsetmiştiniz ya."

"Ah, evveeeet, doğru. Bay Grundle'ın hendeği," dedi Hopple "Eğer benimle gelerseniz lordum, sanırım onu görmek ilginizi çekecektir."

Edward'ın. gözleri tekrar Anna'nın üzerine odaklanmıştı, seninle yarım saat sonra buluşurum Hopple. Öncelikle sekreterimle tartışmak istediğim bir konu var."

Hopple, "Ah, evet. Evet, çok güzel, lordum," diyerek sersemlemiş bir halde odadan ayrıldı.

"Benimle tartışmak istediğiniz konu nedir, lordum?" diye sordu Anna.

Edward boğazını temizleyerek, "Aslında, benimle gelerseniz, size göstermek istediğim bir şey var," dedi.

Anna, kafası karışmış ve şaşkın bir halde, kalkıp, kontun koluna girdi. Koridordan geçerek, Ön kapı yerine arka kapıya doğru yöneldiler. Mutfığa girmeleriyle, aşçı neredeyse elindeki çay fincanını yere düşürüyordu. Aşçının oturduğu masanın yanında, üç tane hizmetçi, rahibin etrafını saran yardımcılara benzer şekilde toplanmışlardı. Dört kadın da yerlere kadar eğildi.

Edward da eliyle oturmalarını işaret etti. Sabah dedikodularını böldüğüne hiç şüphe yoktu. Hiçbir açıklama yapmaksızın, mutfaktan geçerek, arka kapıdan dışarı çıktılar. Ahırın geniş av lusundan geçerlerken, çizmelerinin topukları parke taşlarında cınlıyordu Sabah güneşi pırıl pırıl parlıyor ve ahırlar onların arkasından uzun gölgelerini yansıtıyorlardı. Edward, bir binanın köşesinden dönerek, gölgede durdu. Anna, şaşkın bir halde etrafına bakınıyordu.

Edward, aniden korkunç bir şüpheyeye kapıldı. Bu sıra dışı bir hediyeydi. Bunu beğenmeyebilir, hatta daha kötüsü kendisini hakarete uğramış hissedebilirdi.

"Bu senin için," Edward aniden eliyle çuval bezinden ça murlu bir çıkkanı işaret etti.

Anna'nın bakışları konttan çuvala doğru kaydı. "Nasıl yani?"

Edward eğilerek, bohçanın bir kenarını kaldırdı. Çuval bezi nin altında, bir demet kurumuş dikenli çubuklar duruyordu.

Anna çığlık attı.

Bu sesi iyiye mi yorulmalıydı acaba? Edward şüphe içinde kaşlarını çalmış bekliyordu. Nihayet Anna başını kaldırıp, ona gülümseyince, göğsüne bir sıcaklığın yayıldığını hissetti.

Arına, "Güller!" diye haykırdı.

Cansız duran gül çubuklarından birini incelemek için dizlerinin üstüne çöktü. Edward, Londra'dan ayrılmadan önce, onları köklerinin kurummasını önlemek için ıslak bir boğayla sarmıştı. Her bir fidanın üzerinde sadece birkaç dikenli dalı vardı, ama kökleri uzun ve sağlıklıydı.

"Dikkat edin sivridirler," diye mırıldandı Edward, Anna'nın aşağı eğilmiş başına bakarak.

Anna, onları saymakla meşguldü. "Burada iki düzine gül var. Bunların hepsini bahçenize mi dikmeyi planlıyorsunuz?"

Edward, kaşlarını çatarak, "Bunlar size. Sizin kulübeniz için," dedi.

Anna ağzını açtı, ama bir an için şaşkın bir halde ne diyeceğini bilemedi. "Ama... Bunların hepsini kabul etsem bile, bunlar müthiş pahalıdır." "

hediyelerini geri mi çeviriyordum "Neden kabul edemeyecekmişsiniz?"

"Öncelikle bunların hepsini, benim küçük bahçeme sığdıramam"

"Kaç tane sığdırabilirsiniz?"

"Hımm, sanırım, üç ya da dört tanesini," dedi Anna.

"Dört taneyi seçin, ben de kalanım geri gönderirim." Edward rahatlamıştı. En azından Anna gülleri reddetmiyordu. "Ya da gerisini yakarız," diye sonradan aklına gelen bir fikri dile getirdi

"Yakarak mı?" Anna dehşet içindeydi. "Olur mu, canım, 1 endi bahçenize de dikmek istemez misiniz?"

Edward, sabırsızca başını sallayarak, "Onların nasıl dikileceğini bilmiyorum," dedi.

"Ben hallederim. Böylece bana verdikleriniz için de teşekkür etmiş olurum." Anna, biraz utangaç bir edayla

başım kaldırıp, konta gülümsedi, "Güller için teşekkür ederim, Lord Swartingham." dedi.

Edward boğazını temizledi, "Bir şey değii, Bayan Wren." dedi. Küçük, yaramaz bir çocuk gibi ayaklarını yere sürme isteği duydu. "Sanırım, gidip Hopples bulmam lazım," dedi.

Buna karşılık Anna, sadece kafasını kaldırıp, ona baktı.

Sonra kont "Evet... Çok, güzel." Hay Allah, embesil gibi kekeleyip duruyordu. "Tamam, öyleyse gidip onu bulayım." Bir veda sözü mırıldanarak, Anna'nın yanından ayrılıp, uşağı aramaya gitti.

Sekreterlere hediye vermeninbu kadar zor bir şey olduğunu nereden bilebilirdi?

ANNA, bir eli hâlâ çamurlu çuvalın içinde olduğu halde, lord Swartingham uzaklaşırken arkasından dalgın dalgın baktı, ka ranlıkta sevişirlerken teni onun tenine değmişti. Sevişirken vü cüdnun nasıl hareket ettiğini biliyordu. Doruğa ulaştığında gırtlğından çıkan boğuk ve kısık sesleri biliyordu. Bir erkek hakkında bilinebilecek, en mahrem yönlerini biliyordu, ama bü tün bu bildiklerini gündüz vakti karşısında olan kontun özellik leriyle nasıl bağdaştıracağını kestiremiyordu. Onunla olağanüs tü güzel bir şekilde sevişen adamla, kendisi için Londra'dan güzel çalıları getiren adamı kafasında nasıl bir araya getirebilirdi?

anna başını sallayarak, daha fazla düşünmemeye çalıştı Muhtemelen bu cevaplması çok zor bir soruydu. Belki de bir er keğın geceleyin yüzünü gösteren ihtiraslı haliyle, gündüz ortaya çıkan kibar hali arasındaki fark hiçbir zaman anlaşılamıyordu.

Onun kolları arasında geçirdiğı iki inanılmaz geceden sonra onu tekrar görmenin nasıl bir şey olduğunu, biraz önce yine onunla beraberken anlayamamıştı. Ama artık şimdi bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu. Gerçek anlamda hiçbir zaman onun olmamış bir şeyi kaybetmiş gibi üzgün hissediyordu. Londra'ya onunla sevişmek amacıyla gitmişti. Bunu tıpkı erkeklerin yap tığı gibi salt fiziksel bir hareket gibi, işin içine duygularını karıştırmadan yapabileceğini düşünmüştü. Ama anlaşılan, kendisi bir erkek kadar duygusuz olamıyordu. O bir kadındı ve vücudu ne yöne giderse, duyguları da ister istemez onu takip ediyordu

Kont burtu bilse de bilmese de, aralarında geçenler bir şekilde onu bu adama bağlamıştı.

Ve artık kont bunu asla öğrenemeyecekti, Afrodite'nin Mağarası'ndaki o odada, aralarında olup biten her şey sadece onun bildiği bir sır olarak kalmalıydı.

Anna gül dallarına görmeyen gözlerle bakıyordu. Belki de güller, hâlâ her şeyin düzeltilebilir olduğunun bir işaretiydi. Dikenli bir gül dalına dokundu. Bunların bir anlamı olmalıydı, Öyle değilmi bir beyefendi durup dururken sekreterine söyle hoş, hatta mükemmel bir hediye vermezdi? bu sırada başparmağına diken battı. Düşünmeden yarayı sildi Belki her şeye rağmen hâlâ umut vardı. Hiçbir şekilde onu aldattığını öğrenmediği sürece tabii...

sabahın İLERLEYEN SAATLERİNDE, Edward dizlerine kadar çamurlu suya batmış bir halde, yeni drenaj hendecini incelemekle meşguldü. Bay Grundlein tarlasının kenarında bir tarla kuşu şarkı söyler gibi ötüyordu. Muhtemelen kuru kalabildiği için mutluydu. Hemen yakınlarda, Bay Grundle'in çiftliğinde çalışan önlük giymiş İki işçi hendecin enkazını temizlemek için küreklerle gübre atıyorlardı.

hopple da çamurlu suyun içinde dikiliyordu. Gerçekten de üzgün olmuş bir görüntüsü vardı. Bunun nedeni daha şimdiden ayağı kayıp çamurlu suya düşmesi olabilirdi. Önceden yumurta sarısı renginde olan yeşil biyeli yelegi, kirlenmişti. Uşak, projenin mühendislikle ilgili kısmını açıklarken, hendekten gelen su yakınlardan gelen bir akıntıya doğru taşıp, fışkırdı.

Edward, işçileri seyrediyor Hopple'ın öğütlerine başını sallıyor ve Anna'nın, hediyesine verdiği tepkiyi düşünüyordu. Anna konuştuğunda, gözlerini onun o egzotik ağzından güçlkle alabilmişti. Bu sade ve ufak tefek kadın nasıl oluyor da, insanı saatlerce etkisi altına alabilecek böylesine güzel bir ağza sahip olabiliyordu. Bu büyük bir muammaydı. Bu ağız Canterbury Başpiskoposunu bile günaha sokardı.

"Siz de öyle düşünmüyor, musunuz, lordum?" diye sordu hopple.

"Ah, kesinlikle. Kesinlikle." Uşak, Edward's tuhaf tuhaf baktı. Edward, içini çekti, "Devam edin."

O sırada, dişlerinin arasına şanssız bir kemirgeni sıkıştırmış bir halde. jock ortaya çıkıverdi. Hendeğe doğru havalandı çamurlu su sıçratarak iniş yaptı. Böylece Hopple'ın yeleşini ta mamen batmış oldu. Jock bulup ağzında getirdiği şeyi Edwarda gösterdi.'Hazinesinin epey bir zaman önce bu hayattan ayrıldığı açıkça belli oluyordu.

Hopple yüzüne doğru bir mendil tutarak, hemen geri çekildi ve sinirli bir şekilde söylendi. "Aman Tanrım' Bu köpek birkaç gündür ortalarda görünmeyince, ondan aralık kurtulduk sanmış tim."

Edward köpeğini dalgın dalgın okşarken, etrafa pis koku Jar yayan kemirgen hâlâ hayvanın akındaydı. Suya lop diye bir kurtçuk düştü. Hopple yutkunarak, mendiliyle ağzını ve burununu kapatarak, mükemmel drenaj sistemini anlatmaya devam etti.

Edward içini çekip, suyun altındaki çakıl taşlarına bir tekme savurarak, etrafa çamur sıçrattı. O gerçek bir kadındı. İlk başta kadının çekiciliğinden etkilenip, yanlış bir fikre kapılmış olsa da onun hakkındaki düşüncelerinde daha sonraları hiç yanaşma mıştı. Bir beyefendi olarak, Anna hakkında bu şekilde düşünme si bile doğru değildi. Hanımefendiler hakkında böyle hayallere kapılacaksa, fahişeler ne için vardı? Hanımefendiler, bir erkeğin önünde diz çöküp, güzel ve erotik ağızlarını yavaşça aşağılara kaydırmayı falan düşünmezlerdi.

Edward, huzursuzca kımıldanarak, kaşlarını çattı. Mademki artık resmen Bayan Gerard'la nişanlanmıştı, Anna'ının ağzım ya da başka bir yerini düşünmeye bir son vermeliydi. İkinci evliliğinin başarılı olabilmesi için, Anna'yı, yani Bayan Wren'i kafasın dan atması gerekiyordu.

Gelecekte bir aile sahibi olması buna bağlıydı.

O AKŞAM derin düşüncelere dalmıştı. Şu güllerin nasıl yapıları vardı. Yüzeyleri dikenli ve sert, içleri ise narin ve kırılgandı. Güller, diğer bitkilere kıyasla daha fazla dikkat ve bakım istediklerinden, yetiştirilmesi en zor çiçeklerden biriydiler. ama bir kere yerlerini sevdiler mi, bir daha hiç ilgilenilmese bile, büyüüp giderlerdi. kulubesinin arkasındaki bahçe altıya dokuz metre ölçülerin ama yine de arkada küçük bir barakaya yer kalmıştı. Akşam karanlığında

bir mum yardımıyla barakanın içini karıştırıp, birşeyler ararken, eski bir leğen ve birkaç teneke kova bulmuş, sonrada gülleri bu kaplara yerleştirerek, bahçedeki kuyudan aldığı buz gibi suyla ağızlarına kadar doldurmuştu. iş bittikten sonra, birkaç adım geriye çekilerek, yaptığı işi eleştiren gözlerle inceledi. Lord Swartingham, gülleri verdikten sonra sanki kendisinden kaçır gibi bir havaya girmişti. Öğle yemeginde hiç ortalarda gözükmemiş, sadece bir kere kütüphaneye uğramıştı. Ama tabii beş gündür burada olmadığı için bir sürü is biriktiğinden, onlarla uğraşmıştı. Gerçekten çok meşgul bir adamdı. Anna çamurlu çuval bezini, leğenle ve teneke kovaların üstüne örttü. Güllerini koyduğu bu kaplan, yarın güneşin altında yanmasınlar diye, kulübenin gölge bir köşesine yerleştirmişti. Onları dikmeye başlamadan önce bir, iki gün geçmesi gerekiyordu, ama su onları bu süre boyunca canlı tutmaya yeterdi Sonunda yaptığı işi başıyla onaylayarak, akşam yemeğinden onde yıkanmaya gitti.

Wren ailesi, akşam yemeğinde domuz budu ve patates kavurması yedi. Yemek tam bitmek üzereyken, Anne Wren bir çığlık atıp çatalını yere düşürerek, "Ah, sana söylemeyi unuttum canım. Sen yokken, Bayan Clearwater bizi öbür gün yapacağı bahar balosuna davet etti," dedi.

Anna çay fincanını dudaklarına götürürken duraksadı. 'Gerçekten mi? Daha önce hiç davet edilmemiştik.'

"Lord Swartingham'la arkadaş olduğunuzu biliyor;dedi mutlu bir ifadeyle. "Kont partisine katılırsa, büyük sükse yapmış olur."

"Kontun partiye gidip gitmemesinde benim hiçbir etkim olamaz.bunu biliyorsun, anne."

Anne Wren, başını eğerek, "Gerçekten böyle mi düşünüyo sun?" dedi. "Lord Swartingham hiçbir sosyal eğlenceye katılma zahmetine girmiyor Hiçbir çay ya da yemek davetini kabul etmiyor. Hatta Pazar günleri kiliseye zahmet edip gitmiyor bile," Anna "Sanırım, biraz İçine kapalı" diye itiraf etti. "Bazıları onun buradaki taşra eğlencelerinde gözükmek is temeyecek kadar kibirli olduğunu söylüyor." 'Hayır, bu doğru değil.'

Anne Wren "Çok kibar biri canım," diyerek kendisine bir fincan çay daha koydu. "Yoksa bu fakir kulübede bizimle beraber kahvaltı yapar mıydı? Çok da nazikti doğrusu. Ama hiçbir zaman genel tavrını bozarak, kendisini kasabadaki diğer insanlara da sevdirmek için çaba sarf etmiyor. Bu da onun itibarını zedeliyor."

Anna kaşlarını çatarak, yarısı yenmiş patatesine baktı. "O kadar çok insanın ona bu gözle baktığım hiç fark etmemiştim. Onun arazisinde kiracı olan çiftçiler ona resmen tapıyor."

Anne Wren, başıyla onayladı, "Kiracılar için durum farklı olabilir, ama toplumda daha yüksek sınıfta olan kişilere karşı da nazik olması gerekir."

"Onu baloya gelmesi için ikna etmeye çalışacağım," dedi Anna omuzlarını dikleştirerek. "Ama bu gerçekten de zor bir iş olabilir. Dediğin gibi, sosyal olaylarla pek ilgilenmiyor."

Anne Wren gülümsedi. "bu arada, partide ne giyeceğimizi konuşmamız lazım."

"Bunu düşünmedim bile," diye kaşlarını çattı Anna. "Sahip olduğum tek tuvalet, yeşil İpekten elbisem. O da bayağı eski. Londra'dan aldığım kumaşları diktirmek için de yeterli vaktimiz

Anne Wren, "Ne yapsak?" dedi. "Ama yeşil elbisen sana çok yakışıyor, hayatım. Elbisenin rengi yanaklarını pembeleştirip, yüzüne renk katıyor. Hem yeşil renk saçlarının rengini de çok güzel belirginleştiriyor. Yalnız, sanırım elbisenin yaka biçimi demode oldu."

"Belki Bayan Wren'in Londra'dan getirdiği süslerin bir kısmını kullanabiliriz," diye Önerdi Fanny utangaç bir şekilde. İki kadın konuşurlarken, onların etrafında dolanıp durmuştu.

"Ne güzel bir fikir!" Anne Wren sevinçle Fanny'e bakarak kızını utantırdı. "Elbiseyi hemen bu gece süslemeye başlasak iyi olur."

"Evet, kesinlikle," dedi Anna. "Ama elbise üzerinde çalışmaya başlamadan önce, evde arayıp bulmam gereken bir şey var."

Sandalyesini geriye doğru itip kalkarak, eski mutfak dolabına yöneldi. Diz çökerek, dipteki çekmeceyi açıp baktı.

"Ne arıyorsun, Anna?" diye sordu Anne Wren arkasından.

Anna, geri dönüp, hapşırdıktan sonra muzaffer kazanmış bir edayla, küçük tozlu bir şişeyi havaya kaldırdı.."Annemin vara bere ve tahrişler için hazırladığı merhem."

Anne Wren, şüpheyle kavanoza baktı. "Annen amatör bir bitki uzmanı olarak harikaydı hayatım ve ben ele onun hazırladığı bu kreme geçmişte çok kereler minnettar olmuşumdur, ama maalesef çok kötü bir kokusu vardır. Gerçekten ona ihtiyacın olduğuna emin misin?"

Anna diz çöktüğü yerden doğrularak, aceleyle eteğindeki tozları silkeledi. "Yok camın, kendim için değil. Kont için. Atıyla kaza yapmış."

"Atıyla kaza mı yapmış? Düşmüş mü?"

"Hayır. Lord Swartingham, abadan düşmeyecek kadar iyi bir binicidir' dedi Anna. "Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum Ayrıca onun bu konuyu konuşmak İsteddiğini de sanmıyorum Ama yüzünde çok feci çürükler var."

Anne Wren, "Yüzün de mi?" diye sordu düşünceye boğularak

"Evet, gözünün biri tamamen şişmiş görünüyor, çenesinde morluklar var."

Kayınvalidesi, "Yani sen bu merhemi onun yüzüne sürmeyi düşünüyorsun, öyle mi?" dedi, adamın duyacağı rahatsızlığı düşünüp burnunu etiyle kapatarak.

Anna, yaşlı kadının abartılı yorumunu umursamadan, bu merhem onun daha hızlı iyileşmesini sağlayacaktır," dedi.

Sonunda, "Sen daha iyi bilirsin," dedi Anne Wren, ama ken disisi bile bu söylediğine pek de inanmış görünmüyordu.

ERTESİ SABAH ANNA, ahır avlusunda bulunan avına doğru koştu. Lord Swartingham, küçük bir deftere elinden geldiğince not almaya çalışan HoppJe'a emirler yağdırıyordu. Jock ta hemen yanında yerde yatıyordu,, ama Anna'yı görünce, onu karşılamak için kalktı. Kont ta onu fark

ederek,, konuşmasını yanda kesti ve siyah gözlerini Anna'ya çevirdi. Gülümsüyordu.

Konttan gelen emirler kesilince, Hopple da defterden başını kaldırarak, Anna'ya doğru baktı. "Günaydın, Bayan Wren," diyerek tekrar konta döndü. "Bu talimatlarınızı yerine getirmeye hemen başlayayım mı, lordum?"

"Evet, evet," diye cevap verdi lord sabırsızlıkla.

Uşak rahatlamış görünerek, hızla işine koşturdu.

Kont, Anna'ya doğru ağır ağır yürüyerek, "Bir şeye mi ihtiyacınız var?" diye sordu. Soluğunu hissedecek kadar yakınına gelmişti.

ANNA onun saçlarının arasına gizlenmiş, gümüş rengindeki telleri görebiliyordu. "Evet," dedi canlılıkla. "Kıpırdamadan durmanıza ihtiyacım var." kontun güzel kara gözleri kocaman açılmıştı. "Ne?" yüzünüz için yanımda biraz merhem getirdim." Küçük kavanozu sepetinden Çıkararak, havaya kaldırdı." kont, elindeki kavanoza şüpheyle bakıyordu.

"Rahmetli annemim özel merhemi. Toprağı bol olsun, bu merheminin iyileştirici özellikleri üzerine yemin ederdi."

Anna kavanozun kapağını açınca, kont yayılan keskin kokuyu alarak, başını istemsizce diğer tarata çevirdi. Jock, burnunu kavanozun içine sokmaya çalışınca, kont onu ensesinden tutup, geri çekti. "Aman Tanrım! At gibi kokuyor," dedi. Sonra kapanmış haldeki gözünü kaçırarak, "Kapatın şunun ağzım," diyerek, bir adım uzaklaştı.

Anna, "BU durumda, ahır avlusu için gayet uygun bir koku, öyle değil mi," dedi aksi bir şekilde.

Kont endişeli görünüyordu. "İçinde gerçekten atla ilgili bir şey yok, değil, mi?"

"Yok canım," diye cevap verdi Anna, bu soruya şaşırılmış bir halde, "içinde koyun yağı, bitki özleri ve birkaç şey daha var. Açıkçası tam olarak bilmiyorum. İçeriğini size harfiyen söyleyebilmem için, annemin tarifine bakmam lazım. Ama içinde kesinlikle at... yani sakıncalı bir şey yok. Şimdi hiç kımıldamadan durun."

Kont onun buyurgan ses tonuna, karşılık, bir kaşını havaya kaldırdı, ama yine de itaatkâr bir şekilde hiç kıpırdamadan durdu. Anna, parmağıyla kavanozdan bir parça yağlı merhem alıp, parmak uçlarında yükselerek, kontun elmacık kemiğinin üzerine sürmeye başladı. Kont çok uzun boylu olduğundan, yüzüne uzanabilmesi için iyice yaklaşması gerekiyordu. Merhemi morarmış gözünün üzerine doğru dikkatlice yayarken, sessizliğini koruyan Lord Swartingham derin derin nefes alıp veriyordu, anna erkeğin onu izlediğini hissedebiliyordu. Bir parça daha merhem alarak, mor sarı arası bir renk almış olan çenesine nazikçe süz meye başladı. Merhem, aslında soğuktu, ama lordun yüzünün sıcaklığıyla, ısınıp, kayganlaşıyordu. Parmak uçlarında sakilinin tatlı sürtünüşünü hissederek, ellerini orada daha fazla tutup, ok gamamak için kendisini zor tutuyordu. Parmaklarını son bir kez berelenmiş yüzünde geddirerek, elini İndirdi. Kont başını eğerek ona baktı.

Anna merhemi sürmek için ona yaklaştırmaya çalıştığı sırada kontun iki yana açık duran bacaklarının arasına kadar girmişti Kontun vücut ısısı onun kendi bedenini sarmıştı. Anna bir adım geri çekilmeye niyetlendi, ama kontun elleri onu kollarından kavrayarak, gitmesine tein vermedi. Onu tutan parmakları bü küldü ve imalı bir şekilde ona bakıyordu. Anna nefesini tuttu Yoksa kont...?

Onu birden bırakıverdi.

"Teşekkürler, bayan wren," dedi. Sonra bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi ağsını açtı, ama vazgeçti. Asık bir suratla, "İlgi lenmem gereken işlerim var. Öğleden sonra görüşürüz," diyerek arkasını dönüp gitti.

Jock, sızlanarak Anna'ya baktıktan sonra, efendisini takip etti.

Anna içini çekerek onların hızla uzaklaşmalarını izledi ve derin düşüncelere dalmış bir halde kavanozun kapağını yerine yerleştirdi.

on Üçüncü Bölüm

böylece aurea babasını ziyaret etmek İçin evine doğru yola koyuldu. uçan kuğular tarafından çekilen altın bir arabayla seyahat etli ve beraberinde arkadaşlarına ve ailesine vermek üzere bir sürü güzel hediye götürdü. Ancak ablaları, küçük kız kardeşlerinin eve getirdiği muhteşem hediyeleri görünce, sevinip teşekkür edecekleri yerde, kıskançlık ve kınla dolmuşlardı. Kafa kafaya vererek, küçük kardeşlerini yeni evi ve tuhaf kocası hakkında sorguya çekip, yavaş yavaş her şeyi öğrendiler. Sarayın zenginliğini, hepsi kuş olan hizmetkârları, egzotik yemekleri en önemlisi geceleri sessizce gelen aşığını artık biliyorlardı. Bununla birlikte, aşığını öğrendikten sonra, onun yüzüne gülüp, bir yandan da aklına şüphe tohumları ekmekten geri kalmadılar... —Kuzgun Prens'ten.

"Biraz daha yukarı." Felicity Clearwater, alnını karıştıracak bir halde, büyük oturma odasının tavanına bakıyordu. Sıkı sıkıya örtülmüş olan perdeler öğleden sonra güneşinin içeri girmesine izin vermiyordu. "Hayır. Hayır, daha sola."

Bir erkek sesi sinirli bir şekilde homurdandı, "tşte bu," dedi Felicity. "Orası. Sanırım tam yerini buldun." Tavanın köşesinde bir çatlak yılan gibi kıvrılarak uzamıştı. Daha önce orada bir çatlak olduğunu fark etmemişti. Yeni olmuş olmalıydı."buldun mu o kadını?"

Samimi arkadaşları arasında "Chilly" olarak bilinen chil ton lillipin, içlerinde Felicity'nin de bulunduğu ağzına giren tüyü tükürdü. "Sevgili küçük kaz yavrum benim, rahat biraz Sanatımı yapmamı engelliyorsun," Tekrar eğildi.

Sanat mı? Felicity gülmesini zor tuttu. Gözlerini kısa bir an için kapatarak, aşığına ve şu an yapmakta olduğu şeye yoğunlaş maya çalıştı, ama işe yaramadı. Tekrar göklerini açtı. Şu çatlağı kapatmak için sıvacıları çağırmam lazımdı. Gerçi adamlar daha önce geldiklerinde, Reginald sanki sırf onun rahatını kaçırmak için gelmişler gibi etrafta dolanıp, homurdanan bir ayya dönüş müştü. Felicity sıkıntıyla içini çekti.

"İşte böyle, tatlım," dedi aşağıdan Chilly. "Sen sadece uzan Bırak maharetli sevgilin seni cennete götürsün."

Felicity, gözlerini döndürdü. Maharetli sevgiliyi neredeyse unutmuştu. Tekrar İçini çekti Çaresi yoktu, felicity inlemeye başladı

On beş dakika sonra, Chilly oturma odasındaki aynanın önünde durmuş, peruğunu düzeltiyordu. Aynadaki yansımalarını kontrol edip, peruğunu tıraşlanmış kafasının üzerinde, olabil diğince sağa kaydırdı. Yakışıklı bir adamdı,, ama Felicity onun biraz biçimsiz buluyordu. Gözleri masmavi olmakla beraber, bir birlerine biraz yakın duruyorlardı. Yüz hatları düzgündü, ancak çenesi biraz erkence kendisini bırakıp, boynuna doğru sarkmıştı. Kollarıyla, bacakları kaslıydı, ama bacaklar; vücudunun geri ka lan kısmına kıyasla biraz kısa kalıyordu. Chilly'nin biçimsizliği karakterine de yansımıştı. Kılıç oyunlarında hünerli olmasına rağmen, kendisinden daha başarısız adamları düelloya davet edip, onları öldürerek yeteneğini kanıtladığına dair söylentiler Felicity'nin kulağına kadar gelmişti,

Genç kadın, gözlerini kıstı. Chilly güvenilir bir adam olmamakla birlikte bazı faydalı yanları vardı. Ama faydalı olduğu yerler de vardı. "Onun Londra'da nereye gittiğini bulabildin mi?" tabii ki." Chilly, aynada kendisine bakarak, sıırıttı. Altın dişi göz kırpar gibiydi. "Küçük yaramaz, Afroditin Mağarası aslında birgeneleve gitti. Hem bir kere de değil, tam iki kez. İnanabiliyor musun?" " Afrodit'in Mağarası mı?"

"Pahalı zevklere hitap eden bir yer." Chilly, son bir kez .daha peruğunu kontrol ettikten sonra, gözlerim aynadan alarak, felicity'e çevirdi. "Yüksek sınıftan kadınlar, bazen oynaşlarıyla buluşmak için kılık değiştirerek oraya giderler."

"Gerçekten mi?" Felicity, bu yerin ilgisini çektiğini belli etmemeye çalışıyordu.

Chilly, kendisine Reginald'ın en kaliteli kaçak brendisinden bir bardak dolusu alarak, "Basit bir taşra dulunu biraz aşan bir şey," dedi.

Evet, Chilly gerçekten de böyle düşünmekte haklıydı. Atına Wren, böyle bir yerin parasını nasıl ödeyebilmişti? Chilly'nin bahsettiği İşletme pahalı bir yere benziyordu. Aşığının zengin biri olması lazım, diye düşündü. Ayrıca bu adamın Londra'yı

ve sosyetenin uğrak yeri olan bu daha az itibarlı yerleri de bilen biri olması lazımdı. Sonuçta Little Battleford'da bu tanıma uyan ve Anna Wren'le Londra'ya aynı zamanda gitmiş olan bir tek beyefendi vardı. O da Lord Swartingham'dan başkası değildi. Muzaffer bir ürperti Felicity'nin sırtından aşağı süzüldü

Chilly bardağının üstünden Felicity'e bakarak, "Peki bütün bunların anlamı ne?" diye sordu. "Sefil bir farenin gizli bir yaşantısının olması, kimi ilgilendirir?" Felicity, adamın sesini biraz fazlaca meraklı bulmuştu.

Felicity, "Takma kafana," diyerek kanapeye uzanıp, göğüslerini öne çıkararak, rahatça gerindi. Chilly'nin dikkati, karşısındaki bu görüntüyle anında dağılmıştı "Günün birinde söylerim sana."

Chilly, "En azından bir ödülü hak etmiyor muyum?" diye suratını asar" gibi yaptı. bu haliyle hiç de çekici görünmüyordu Sonra kadına yaklaşarak, üstüne doğru eğildi.

Adam, iyi iş çıkarmıştı. Şu anda keyfi gayet yerindeydi. Ne den adamı da biraz neşelendirmesindi? Kedi gibi uzanan eli adamın pantolon düğmelerini buldu...

EDWARD GECE OLUNCA, kendisini mengeneyle girmiş gibi Sikan kravatını gevşetti. Artık cinsel dürtülerini kontrol altına a ması gerekiyordu. Kaşları çatık bir halde, kravatını buruşturup sandalyenin tepesine attı. Abbey'deki odası çok kasvetli bir yer di. Mobilyaları büyük ve hantaldı. Odanın renkleri de donuk ve iç karartıcıydı Böyle kasveti; bir or tanıda, de Raaflar'ın soylarını devam ettirebilmelerine şaşmak gerekirdi.

Davis, her zamanki gibi, tanı yaran dokunacakken, ortalarda yoktu. Edward, çizmesinin topuğunu çekeceğe sıkıştırarak, hareket ettirmeye başladı. Ahır avlusunda neredeyse Anna'yı kollarından bırakamayacaktı. Hatta az kalsın dayanamayıp öpecekti. Bu tam anlamıyla son birkaç haftadır Önlemeye çalıştığı türden bir şeydi.

Bu arada çizmenin bir tanesi yere düşmüştü. Hemen ikincisini de çıkartmak için uğraşmaya başladı. Londra'ya

yaptığı gezinin bu sorunu çözmüş olması gerekiyordu, üstelik şimdi erliliğe iyice yaklaşmıştı. Bu durumda yakında evlenecek bir adam gibi davranması gerekiyordu. Anna'nın saçlarını düşünüp, başlığını neden çıkardığına kafa yormamalıydı. Merhemi sürerken, ona ne kadar yaklaştığını düşünüp durmamalıydı. Özellikle de. onun o güzel ağzını ve onu kendi ağzıyla örtmenin nasıl bir his olacağını düşünmeyi artık bırakmalıydı. Kahretsın

Neyse ki ikinci çizme de yere düştü ve Davis muhteşem bir zamanlamayla odadan içeri daldı. "Aman Tanrım.' Bu ne koku söyle'? Pöt!"

Uşak, patronunun odasına yaptığı bu nadir, gönüllü ziyaretin sebebi olan bir yığın, yeni yıkanmış kravatı elinde tutuyordu.

Edward, içini çekerek, "EK sana da iyi akşamlar Davis," diye söylendi. ;

"Yüce Tanrım! Domuz ahırına düştünüz, değil mi?"

Edward, çoraplarını çıkarmaya başlamıştı. "Davis, biliyor musun bazı uşaklar patronları hakkında böyle kaba yorumlar yapmak yerine, onların giyinip soyunmasına yardım ederler."

Davis kıkırdarak, "Ah, pantolonunuzun düğmelerim iliklemekte güçlük çektiğinizi bana söylemeniz gerekirdi, lordum, size yardım ederdim," dedi.

Edward kaşlarını çatarak, "Hadi şu kravatları bırak, çık dışarı," dedi.

Davis şitonyere doğru sallana sallana yürüyerek, üstteki çekmecelerden birini açıp, kravatları içine doldurdu. "Kupanızdaki şu çamurumsu madde nedir?" diye sordu.

"Bayan Wren, sağ olsun, bu öğleden sonra yaralarım için merhem verdi," dedi Edward oturaklı bir şekilde.

Uşak ona doğru eğilerek, genizden gelen yüksek bir sesle kokuyu burnuna çekti. "İşte pis kokunun geldiği yer burası. At pisliği gibi kokuyor."

"Davis!"

"Ama gerçekten Öyle kokuyor. Siz genç bir delikanlıyken, Yaşlı Peward'ın çiftliğinde kış üstü domuz ahırına düştüğünüzden beri, buna benzer bir koku duymamıştım", O olayı hatırlıyor musunuz?"

"Sen buralardayken nasıl unutabilirim?" diye mırıldandı Edward.

"Tanrım! O kokuyu üstünüzden hiç çıkartamayacağız diye korkmuştuk. Hatta ben, o pantolonu atmak zorunda kalmıştım."

"Ne kadar hoş bir hatıra!"

"Tabii o sırada Yaşlı Peward'ın kızını kesmiyor olsaydın düşmezsiniz," diye devam etti Davis.

"Ben kimseyi kesmiyordum. Sadece kaydım." Davis "Daha dün olmuş gibi hatırlıyorum," diyerek kafasını kaşıdı. "Güzleriniz onun o koca memelerine bakacağım diye ne redeyse, yuvalarından fırlıyordu."

Edward, dişlerini gıcırdatarak. "Kaydım ve düştüm," dedi "Neredeyse Tann'nın sopası gibiydi," dedi Davis kendisine filozof gibi bir hava vererek. "Kızın koca memelerine öyle aptal aptal bakarsan, domuz pisliğini boylarsın işte."

"Of, Tanrı aşkına. Domuz ağlının çitinde oturuyordum ve kayıp düştüm. Hepsi bu."

"Ama Prissy Peward'in da memeleri gerçekten kocamandı. Davis'in sesi hafif istekli bir tonda çıkmıştı. "Sen orada bile değildin."

"Ama o domuz ahırının kokusu bile yüzünüzdeki at pisliği ninkinin yanında hiç kalır."

"Davis." diye tekrarladı Edward, sertçe.

Uşak kapıya doğru giderken işaret parmağıyla yüzüne merhem sürermiş gibi yaptı. "Bir kadının yüzüne at pisliği bulaştırmasının iyileştirici bir etkisi olmalı, yoksa..." "Davis?"

"Hem de bulun yüzüne."

Uşak sonunda kapıya ulaşp, dışarı çıktığında, hâlâ kendi kendine mırıldanıyordu. Yürüyüşü her zamanki gibi çok yavaş olduğundan, en azından beş dakika daha onun

mırıldanmalarını dinlemek zorunda kaldı. İşin tuhafı, Davis'in kapıdan uzaklaştıkça daha yüksek sesle mırıldanıyor olmasıydı.

Edward, tıraş aynasının karşısına geçip, kaşlarını çatarak kendisine baktı. Merhem, gerçekten de çok kötü kokuyordu. Leğine uzanarak, etajerin üstündeki sürahidan İçine biraz su boşaltıp eline bir bez aldı, ama birden duraksadı. Hâlâ yüzünde olan merheme bakarak, onu yüzüne sürmenin Anna'yı ne kadar pullu ettiğini anımsadı. Onun yumuşak ellerini hatırlayarak, başparmağını çenesinin kenarında gezdirdi.

Bezi bir kenara fırlattı.

Merhemi yarın sabah tıraş olurken yıkayabilirdi. Bu gece onu silmeden yatması cildine bir zarar vermezdi. Etajerden uzaklaşıp, üzerinde kalan diğer giysileri de çıkararak, her zaman yaptığı gibi katlayıp, sandalyenin üzerine koydu. Sıra dışı bir uşağa sahip olmanın en azından bir avantajı vardı: Davis arkasını toplama lütfunda bulunmadığı için düzenli olmayı öğrenmişti eski tip dört direkli karyolasına uzanmadan önce, çıplak bir halde durup esneyerek gerindi. Eğilip, yatağının yanında duran mumu söndürdü, sonra da yatağının saran perdelerin loş hatlarına bakarak, karanlığın içinde öylece yattı. Uykuyla uyanıklık arası bir yerlerde, bu perdelerin kaç senelik olduklarını düşündü. Şüphesiz evin kendisinden bile eskiydiler. Acaba hep bu feci kahverengimsi 'san renk tonunda mıydılar?

Gözleri uyukulu bir şekilde odada gezinirken, kapının yanında bir kadın figürü gördü.

Gözünü bir kez kapatıp tekrar açtığında ise kadın, yatağının hemen yanı başında beliriverdi.

Kadın gülümsedi. Havva da Adem'e yasak elmayı uzatırken aynen böyle gülümsemişti. Kadın, yüzündeki kelebek maskesi dışında tamamen çıplaktı ve muhteşem görünüyordu.

Edward, Bu Afrodite'nin Mağarası'ndakif ahişe, dedi kendi kendine. Sonra da, Rüya görüyorum, diye düşündü.

Ama hemen sonra bu düşünce zihninden sürüklenerek kayboldu. Kadın, ellerini göğüsleriyle karnı arasındaki

kısımda yavaşça gezdirerek, onun dikkatini de O bölgede toplamasını sağladı. Göğüslerini avuçlayarak, öne doğru eğilmesiyle, göğüs uçları Edward'ın gözleriyle aynı hizaya geldi. Sonra göğüs uçlarını kendi kendine çimdikleyerek, kabartmaya başladı,

Kadının göğüs uçlarının dikleşerek, kiraz kırmızısı hal aldığını seyrederken, Edward'ın ağzı kurumuştu. Kadının göğüslerini öpmek için başını kaldırdı, ama o alaycı bir gülümsemeyle çekildi. Kadının koyu bal rengi saçlarını boynundan çekmesiyle, bukleleri şelale gibi kollarına döküldü. Zarif vücudu yay gibi gererek, göğüslerini sulu birer meyve gibi onun önüne sundu. Kadının tahrikle., erkekliği zonklamaya başlayan Edward

Kadın, büyüleyici bir şekilde gülümsüyordu. Erkeği ne hale getirdiğini çok iyi biliyordu. Ellerini tekrar gövdesinden aşağıya kaydırarak, kabarmış göğüslerinin ve tüy gibi yumuşacık karnının üzerinde gezdirip durdu. Parmakları kadınlığının üzerinde parıltıyan tüylere henüz dokunmuştu. Edward, kadının parmaklarının daha ilerilere gitmesi için büyük bir arzu duyuyordu ama o parmaklarıyla tüylerini tarayarak. erkeği daha da azdır maya çalışır gibiydi. Ancak onun daha fazla dayanamayacağını anlayınca, hafifçe kıkırdarak, bacaklarını ayırdı.

Edward, hâlâ soluk alıp almadığının bile farkında değildi.! Gözleri onun ellerine ve muhteşem kadınlığına kilitlenmişti Kadın en alttaki dudaklarını onun için ayırdı. Edward onun kadınlığından gelen sularla yakut gibi parlayan cildini görebiliyordu etinden yükselen misk kokusunu alabiliyordu. Kadın ince parmağını içine daldırdı. Yavaşça yukarı çıkarak, klitorisini buldu.

Parmağıyla tomurcuğunun üzerinde kaygan daireler çizerek kendini okşadı. Kalçalarını döndürmeye başlayarak, başını arkaya atıp, inledi. Kadının inleme sesi, Edward'ın katıksız bir şehvetle dolup taşan Memesiyle birbirine karıştı. Erkekliği, kadına duyduğu arzudan nabız gibi atarak, kaya kadar sertleşmişti.

Kadının pelvisini ona doğru eğdi. Yavaşça ve kendinden geçmiş bir halde, orta parmağını içine defalarca sokup çıkarır parmağı üzerine yapışan nemle pırıl pırıl parlıyordu. Diğer parmağında klitorisi üzerinde daha hızlı hareket

ettirerek, eziyet ediyordu. Aniden bütün vücudu gerildi. Baş arkada. alçak ve keskin bir sesle inliyordu. Parmağı cılgınca vücuduna girip çıkıyordu. edward tekrar inledi. Kadının bacaklarının iç kısmından gelen sıvılar, onun zirveye ulaştığının bir kanıtı olarak gözlerinin önündeydi. Bu görüntü Edward'ı da orgazmın eşiğine getirmişti kadın, kalçalarını son bir kez şehvani duyarlı bir şekilde sürdürerek, içini çekip, gevşedi. Islanmış bir halde parıldayan parmaklarını kendi üzerinden çekerek, Edward'ın dudaklarına yaklaştırdı. Kadın, parmaklarını onun ağzına sürdüğünde, edward onun arzularının tadını aldı. Sersemlemiş bir halde başını kaldırıp baktığında, maskenin yüzünden düşmüş olduğunu fark etti Anna gülümseyerek ona bakıyordu. sonra erkekliğinin ıstırap veren sarsıntılarıyla, orgazma ulaşarak boşalırken uyandı.

IANNA ERTESİ SABAH Kavenhill Abbey'in ahırlarına giden roprak YOLda yürürken, gözleri havadaki serin loşiuğa uyum sağlamaya çalışıyordu. Bu emektar bir binaydı. Birçok kereler tadilat görüp, genişletilerek, Abbey malikânesine yıllarca hizmetetmişti. binanın temeli ve alçak duvarları, insan başı büyüklüğündeki taşlarla döşenmişti. Yerden iki metre yükseklikten dayanıklı ve sağlam meşe ağacından duvarlar başlıyor ve altı metre yükseklikte bir kemer oluşturan kirişler kadar uzanıyordu. Ahırlar, ortada yer alan yolun iki tarafına dizilmişlerdi.

Ravenhill ahırları, şu anda içeride on taneden daha az at ol masına rağmen, aslında elli atı barındırabilecek büyüklükteydi. Alların azlığı Anna'yı üzmüştü. Bir zamanlar burasının canlı ve hareketli bir yer olduğunu tahmin ediyordu. Oysa şimdi, saçlarına aklar düşmüş, pinekleyip duran bir dev misali, sakindi. Her yer saman, deri ve onlarca hatta belki yüzlerce ât gübresi kokuyordu. Koku sıcak ve davetkârdı.

Lord Swartingham bu sabah onunla burada buluşacaktı böylece daha fazla tarla teftişine çıkacaklardı. Anna yürüdükçe eğreti binici giysisi arkasından yerlere sürünüyordu. Arada atlardan biri, kafasını bölmesinden çıkararak, onu meraklı ba kışlarla selamlıyordu. Kısa bir süre sonra, Anna lordun olduğu uzak bir mesafede, baş seyisle hararetli bir şekilde konuştuğunu gördü. Uzun boyuyla yaşlı adamın tepesinden bakıyordu ikiside de

ahırların öbür ucunda, tozlu güneş ışınlarının içindeduru yordu. Yaklaştıkça, sürekli olarak aksayan bir attan bahsettikleri ni duydu. Lord Swartingham, kafasını kaldırıncı, onun geldiğini gördü. Anna, Daisy'nin ahırının yanında durdu. Kont genç' kadına na, gülümseyip, tekrar seyis başına doğru döndü.

Daisy, çoktan eyerlenmiş, gemlenmiş ve gevşekçe yol üzerin deki bir direğe bağlanmıştı. Anna, kısırakla yumuşak bir ses to nuyla konuşarak bekledi. Lord Swartingham'in, eğilmiş bir hal de yaşlı adamın söylediklerini, tüm dikkatini vererek dinleyişini izledi. Baş seyis, sıırım gibi vücuduyla yaşlı ve örnek bir adamdı Elleri çok zaman önce kinimi? kemiklerin yanlış kaynamasından ve artritten dolayı artık düğümlemişti. Çoğu taşra insanı gibi bu yaşlı adam da, yavaş yavaş konuşuyor ve ortada bir sorun varsa bunu uzun uzadıya tartışmak istiyordu. Yaşlı adam kontu üzerinde yeterince kafa yorulduğuna emin olana kadar, kontun hiç acele etmeden ve konuşmasını kesmeden, sabırla dinlediğini fark etti Anna. Daha sonra adamın sırtını nazikçe sıvazlayarak, ahırdan çıkışını izledi.

Kont tam dönmüş, Anna'yla konuşmaya başlayacaktı ki Daisy, tatlı ve uysal Daisy, birden şaha kalktı. Demir nallı toynakları Anna'nın yüzüne sadece birkaç santim teğet geçerek, havayı tekmeledi. Anna, korkuyla sinerek, ahır kapısının önüne düştü.

baş parmağı omzunun yanında duran tahtaya hızla çarptı. anna kontun panikle bağırın sesi, hemen yanında şaşkın halde kişneyen atların sesini de ve Daisy'nin korkulu kişneyişini bastırmıştı. tam o sırada bir sıçan; ahır kapısının altından, çıplak kuyruğunu titreterek sıvışıp kaçtı. Lord Swartingham, atın yularını alarak, atı zorla çekip uzaklaştırdı. Anna, bir homurdanmanın hemen ardından, ahır kapılarından birinin çarpılarak kapatıldığını duydu. güçlü kolların onu sardığını hissetti. "Ulu Tanrım! Anna, yaralandın mı?" cevap veremiyordu. Sanki korkudan boğazına bir yumru takılmış gibiydi. Kont, yaralanan b1r yeri var mı, diye kontrol etmek amacıyla, ellerini hızla kollarında ve bacaklarında dolaştırdı

Anna." Yüzü onunkine doğru eğilmişti. Anna, elinde olmadan gözlerini kapadı. vikont onu öptü,

Kontun dudakları sıcak ve kuruydu. Ama aynı zamanda yumuşak ve sıkı. Anna'nın dudaklarının üzerinde hafif bir şekilde gezindikten sonra, başını yana eğip, güçlü bir şekilde bastırarak öpye başladı. Anna'nın burun kanatları seğirdi ve at kokusunun yanında onun erkeksi kokusunu aldı. Tuhaf ve anlamsız bir şekilde, bundan sonra ne zaman at kokusu duysa, Lord swartingham'ı anımsayacağını düşündü. Yani Edward'ı.

Kont, dilini dudaklarında o kadar yumuşak bir şekilde gezdiriyordu ki, ilk başta hayal gördüğünü sandı. Ama sonra süetin dokunuşuna benzer o okşayışını tekrarlayınca, Anna ağzını açarak onun öpüşüne karşılık verdi. Kahvaltıda içtiğini tahmin ettiği kahvenin tadını aldı,

Anna, ellerini kontun boynunda kenetleyince, o da kadının kendisine daha fazla yaklaştırp, ağzını daha da açarak Öpmeyi devam etti. Bir elini de yanağında gezdiriyordu Anna parmaklarını erkeğin ensesindeki saçlara geçirince, kontun at kuyruğu açıldı ve Anna parmaklarının arasında onun saçlarının ipeksi dokunuşunu hissetmekten büyük zevk aldı. Edward, diliyle kadının alt dudağının tadına baktı, sonra da dişlerinin arasına sıkıştırıp, nazikçe çekip, emdi. Anna, kendi inleyen sesini durmuştu. Titremeye başladı. Bacakları artık onu zorlukla taşır hale gelmişti.

Dışarıdaki ahır avlusundan gelen bir gürültü, Anna'yı ani den gerçek dünyaya döndürdü. Edward da dışarıdan gelen sese kulak vermek için başını kaldırmıştı. Ahır işçilerindenbiri elin deki malzemeleri düşürdüğü için bir çocuğu patakliyordu.

Kont başını tekrar Atina'ya çevirerek, başparmağını yanağı; na sürdü. "Anna, ben..."

Edward'ın aklından bin bir tane düşünce geçiyordu, ama bu düşünceleri dağıtmak istercesine başını salladı. Sonra sanki mecburmuş gibi Anna'nın ağzına küçük bir Öpücük kondurdu. Kadının önfes dudaklarının üzerinde bir an daha oyalandıktan sonra, öpüşünü derinleştirdi.

Ancak ortada yanlış giden bir şeyler vardı ve Anna bunu his sedebiliyordu. Kont yavaşça uzaklaşıyordu ve Anna onu kaybe diyordu. Tutunmaya çalışarak, onun vücuduna abandı. Edward dudaklarını çok hafif ve yumuşak bir

şekilde, gözkapaklarına ve oradan da elmacık kemiklerine kaydırıldı. Genç kadın, erkeğinin nefesinin kirpiklerinin arasından geçtiğini hissetti.

Derken Edward'ın kollan iki yanına düştü ve Anna onun bir adını geri çekildiğini fark etti.

Gözlerini açtığı anda, Edward'ın ellerini saçlarının arasına soktuğunu gördü. "Üzgünüm. Tanrım, bu... Gerçekten çok üz günüm."

"Hayır, lütfen özür dilemeyin," diyerek gülümsedi Anna, cesaretini toplamaya çalışırken, göğüslerine bir sıcaklığın yayıldığını hissediyordu. Belki de hislerini açıklamasının zamanı gelmişti. "Ben de bu öpücüğü en az sizin kadar İstedim. Aslında,..."

Kont birden sözünü kesti. "Nişanlıyım ben."

"Ne?" Anna, sanki adam ona vurmuş gibi geri çekilmişti.

"Nişanlıyım ve yakında evleniyorum." Edward, kendisinden İgrenir ya da acı çeker gibi yüzünü buruşturdu.

Anna, bu basit kelimeleri kavramaya çalışırken, donup kalmıştı. Vücudunun tamamı his sizlesin iş, biraz önce hissettiği butun o sıcaklığı, sanki hiç yaşanmamışçasına, ondan söküp almıştı.

"Bu yüzden Londra'ya gittim. Yani evlilik için gereken düzenlemeleri yapmak üzere." Edward gezinmeye başlamıştı. Ellerini telaşla darmadağın olmuş saçlarının arasından geçirip duruyordu. "O bir baronun kızı. Çok kötü bir aile. Sanırım kökleri Kral william'a kadar dayanıyor. ki bu de Raaflar için bile olağanüstü bir şey. Arazileri..." Anna sözünü kesmiş gibi aniden susmuştu.

Hayır, Anna onun sözünü falan kesmiş değildi.

Acı veren bir an boyunca kadının gözlerinin içine baktı. Sonra tekrar bakışlarını kaçırdı. Sanki birileri aralarına acımasızca tel çekmiş gibiydi.

"Üzgünüm, Bayan Wren," diyerek boğazını temizledi. "Size asla bu kadar kötü davranmamam gerekirdi Size namusum üzerine söz veriyorum ki böyle bir şey, bir daha asla tekrarlanmayacak."

"Ben ben..." Anna düğümlenmiş boğazından birkaç kelime çıkartmaya çalışıyordu. "Çalışmaya dönmem gerekiyor, lordum Tutarlı olarak düşünebildiği lek şey, soğukkanlılığım yitirmemesi gerektiği. Anna oradan çıkmak, daha doğrusu kaçmak için harekete geçtiğinde, kontun sesi onu durdurdu.

"Sam..."

"Ne?" Anna'nın o anda tek istediği kıvrılıp içine girebileceği bir delik bularak, o delikte bir daha asla düşünmemek ve hissetmemek üzere sonsuza dek kalmaktı. Ama kontun yüzündeki bir şey onu gitmekten alıkoyuyordu.

Gözlerini sanki birisini ya da bir şey arar gibi tavan arasına dikmişti. Anna onun bakışlarını takip etti. Orada hiçbir şey yoktu. Eski tavan arası neredeyse tamamen boştu. Belki bir zaman lar oraya saman yığınları serilmişti, ama şimdi havada uçuşan toz zerreciklerinden başka bir şey yoktu. Atlara ayrılan saman lar, aşağıdaki boş ahırlara depolanmıştı,

Ama kont gözlerini hâlâ oradan ayıramıyordu. "Burası benim erkek kardeşimin en sevdiği yeri," dedi sonunda. "Küçük erkek kardeşim Samuel. Henüz dokuz yaşındaydı. Benden altı yıl sonra doğmuştu. Aramızdaki bu yaş farkı, onunla pek ilgilenmemem için yeterliydi. Sesiz bir çocuktı. Her seferinde annemin yüreğini hoplatmasına rağmen, tavan arasına saklanmayı alışkanlık haline getirmişti. Kadıncağız, bir gün düşüp kendini öldü recek diye korkardı. Ama bu Samuel'i hiçbir zaman durdurmadı. Günün yarısını orada, yukarıda teneke askerleriyle, topaçlarıyla ya da buna benzer şeylerle oynayarak geçirirdi. Onun orada yu karıda olduğunu unutmak benim için çok kolaydı. Bazen bana sataşmak için kafama saman atardı." Kaşları çatılmıştı. "Sanırım birçok şeyi ağabeyinin ilgisini çekmek için yapıyordu. Aslında ona ilgi göstermeyişi, onu umursamayışından değildi. Sadece o sıralar ateş etmeyi, içmeyi ve erkek olmayı öğrenmeye çalıştığımdan, bir çocukla ilgilenemeyecek kadar yoğundum."

Gözleri hâlâ tavan arasına dikili halde, birkaç adım daha yürüdü. Anna, boğazına takılan yumruyu yutmaya çalışıyordu Neden şimdi, durduk yere, olanca acısını onunla paylaşma gereği duymuştu?

Edward anlatmaya, devam etti. "Gariptir, buraya uzun bir aradan sonra ilk kez döndüğümde, onu yine burada, ahırdaki tavan arasında görmeyi ummuştum. İçeri girip, başımı havaya kaldırarak bakınır dururdum. Sanırım onun yüzünü tekrar görmeyi umuyordum." Edward, ağlamamak için gözlerini kırıştırmak, sanki orada kendi kendine konuşuyormuş gibi mırıldandı "Bazen hâlâ bunu ümit ediyorum."

Anna, parmak eklemlerini ağzına alarak, ısırıldı. Bütün bunlun duymak ona hiç de iyi gelmemişti. Çünkü şu anda bu adama karşı hiçbir yakınlık duymak istemiyordu.

"Bir zamanlar bu ahır ağzına kadar doluydu diye devam etti Edward. "Babam atları çok sever, çok sayıda yeni nesiller yetiştirirdi. Buralarda babamın yakın dostlarının yanısıra seyisler Ulaşıp dururdu. Sürekli atlardan ve avlanmaktan bahsederlerdi. Annem de Abbey'de partiler düzenleyerek, kız kardeşimin sosyeteye nasıl takdim edileceğini tasarlardı. Burası, bütün bu gördüğün mekânlar cıvılcıvılcı hareketli ve çok neşeliydi. Ravenhill Abbey dünyanın en güzel yeriydi."

Edward parmaklarıyla boş bir ahırın yıpranmış kapısına dokunarak, "Burayı terk edeceğimi hiç düşünmemiştim. Aslında hiçbir zaman bunu yapmayı istemedim."

Anna, içindeki ağlama isteğini bastırarak, kendisini kollarıydı sardı.

"Sonra çiçek hastalığı kapımıza dayandı." Edward'ın gözleri boşluğa bakıyordu ve yüzündeki çizgiler belirginleşmişti. "Ve onlar birer birer öldüler. Önce Sammy, sonra babam ve annem. kız kardeşim, Elizabeth, en son giden oldu. Ateş yüzünden saçını estiklerinde, çok ağladı. Onu hiçbir şekilde avutamadık, çün kü yapabileceği tek, belki de en iyi şeyin ağlamak olduğunu düşünüyordu. İki gün sonra, onu ailemize ait yer altı. mezarlığına

koydular. Sanırım şanslıydık, tabii buna şans diyebilirsek, çünkü diğer aileler ölülerini gömmek için ilkbaharı beklemek zorunda kaldılar. Kış ayıydı ve toprak bus tutmuştu."

Derin bir nefes alarak devam etti. "Ama ben son dönemi ha tırlayamıyorum, bunları Sadece daha sonra bana anlatılanlardan öğrendim, çünkü o sırada ben de hastalığa yakalanmıştım."

Bir parmağını, çiçek hastalığından kalma izlerin yoğunlaştığı elmacık kemiğinde gezdirdi. Anna aradan geçen yıllar boyunca ca kim bilir kaç kere bu hareketi yapmıştır, diye düşündü.

"Ve tabii ki, gördüğün gibi ben kurtuldum." Sanki ağzın safra tadı varmış gibi, hayatında gördüğü en acı gülümsemeyle ona bakıyordu. "Bir tek ben hayatta kaldım. Bütün o ölenlerin arasında, bir tek ben kurtuldum."

Edward, duyduğu acıdan gözlerini kapattı.

Gözlerini tekrar açtığında, yüzü ifadesiz ve sert bir maskeye bürünmüştü. "Soyumdan tek geriye kalan benim, yani ben Kaaflar'ın son temsilcisiyim," dedi. "Unvanımı ya da Abbey malikânesini bırakabileceğim ne uzaktan akraba bir kuzenim ne de meçhul bir varisim var. Eğer bir oğlum olmadan ölürsem, her şey krala intikal edecek."

Anna, artık duyduklarına! etkisiyle titremeye başlamış o da, kendini ona bakmayı sürdürmek için zorluyordu.

"Bir varisim olmak zorunda, anlıyor musun?" Sonra da sanki kelimeleri kalbinin derinliklerinden kanlı canlı söküpçı karıyormuş gibi, dişlerini gıcırdatarak, "Çocuk doğurabilen bir kadınla evlenmem eliyim," dedi.

on Dördüncü Bölüm

Attea'nın ablaları sahte bir ilgiyle alınlarını kırıştırarak, sevgilisini sorup duruyorlardı. Aurca neden onu gün ışığında hiç görmemişti?

Ayrıcı! hiç görmeden ottun tamamıyla insan olduğuna nasıl emin olabiliyordu? Belki yalağım gün ışığına çıkamayacak kadar korkunç ve çirkin bir canavarla paylaşıyordu. Bu canavar onu hamile bırakabilirdi ve sonuçta bu çocuğu doğururken, hayal bile edilemeyecek kadar korkunç acılara katlanması gerekebilirdi, Aurea kız kardeşlerini dinledikçe, tedirginliği artıyordu. En sonunda ne düşüneceğini ya da ne yapacağını bilemez bir hale geldi. İşte o anda ablaları bir plan ileri sürdüler...

— Kuzgun Prens'ten.

Günün geri kalan kısmında Anna'nın yaptığı şey, sadece dayanmaya çalışmak oldu. Kendisini zorlayarak bütün gün Abbey kütüphanesindeki gül ağacından masada oturarak, tüylü kalemını, etrafa bir damla bile dökmeden, mürekkebe batırıp çıkardı. Ve yine kendisini zorlayarak, Edward'ın müsveddelerinden bir yaprağı temize çekti, ilk yaprağı bitirince de., kendisini bunu bir daha yapmaya zorladı. Sonra bir daha, bir daha ve bir kez daha..

Ne de olsa, o bir sekreterdi ve işi buydu.

Çocuk konusunu ilk kez, Peter uzun zaman Önce ona evlenme teklif ettiğinde düşünmüştü. Çocukları kızıl saçlı mı yoksa kahverengi saçlı mı olur acaba diye merak ermiş ve onlara koyabilecekleri isimleri düşünmüştü. Evlenip küçük kulübeye taşın dıklarında ise, bu küçücük evde bir aileye yetecek kadar oda var mı diye kaygılanmıştı.

Ama hiçbir zaman çocuk sahibi olamamak konusunda endişe etmemiş ti.

Evliliklerinin ikinci yılında, Anna aylık kanamalarını takibe alıp, İzlemeye başlamıştı. Üçüncü yılda, pas rengi lekeyi her görüşünde ağlıyordu. Peter'la olan evliliğinin dördüncü yılında ise, erkeğinin artık başkasını sevdiğini biliyordu. Peter bunu neden yapmıştı? Kendisinin sevgili olarak yetersiz oluşundan mı, ona çocuk doğuramayışından mı yoksa her iki sebepten mi bunu ona yapmıştı? Bunu hiçbir zaman öğrenemedi. Ve Peter öldüğünde...

Peter öldüğünde, çocuk sahibi olmakla ilgili tüm umutlarını alıp, bir sandığa özenle yerleştirerek, kalbinin derinliklerine gömmüştü. Hatta o kadar derinde bir yerlere gömmüştü ki, bu hayalin bir daha asla karşısına çıkacağını düşünmemişti. Ama Edward, tek bir cümleyle, sandığı mezarından çıkarmış, kapağını da parçalayarak açmıştı. Ve şu anda çocuk doğurmaya ilişkin umutları, hayalleri ve ihtiyacı, yeni evli bir gelinken olduğu kadar tazeydi.

Ah Tanrım, Edward'a çocuklar doyurabilmeyi ne kadar isterdi. Bir bebeği kollarının arasına almak, belki de asla yapamayacağı bir şeydi, ama bunu hayal etmekten asla vazgeçmeyecekti. Edward'la ikisinin bedenlerinden ve ruhlarından oluşan bir bebek! Anna, göğsünde fiziksel bir

sancı hissetti. Bu öyle bir acıydı ki, onu içinde tutmak için zorlukla önedoğru kapanmasa, neredeyse iyice açığa çıkıp, onu gözyaşlarına boğacaktı.

Ama soğukkanlılığını korumak zorundaydı. Edward'ın kü tüph a nes İndeydi ve doğrusu onun oturduğu yerle arasında beş metre bile yoktu. Ona acı çektiğini gösteremezdi. Hiddetlenerek. tuy kalemmini sayfanın üzerinde hareket ettirmeye odaklandı.

tuy kalemle yaptığı karalamaların okunaksız olduğuna ya da sayıfanın tekrar kopya edilmesi gerekeceğine aldırmadan, yazıp durdu. Bu Öğleden sonrayı bir şekilde atlatması gerekiyordu.

Dehşet içinde geçen birkaç saat sonrasında, Anna yaşlı bir kadın gibi hareket ederek,'çok yavaş ve bıkkın bir şekilde eşyalarını topluyordu. O sırada Felicity Clearwaler'in dans davetiyesi yere düştü. Bir an için gözlerini davetiyeye dikip, baktı, ona bir ömür kadar uzun gelen bir zaman önce, Edward'a bu baloyu hatırlatmaya karar vermişti. Şimdi bu davetiye gözüne çok anlamsız ve önemsiz görünüyordu. Ama Anne Wren kontun çevredeki sosyal aktivitelere katılmasının önemli olduğunu söylemişti Anna omuzlarını dikleştirdi. Bunu yaptıktan sonra evine gidebilecekti.

"Varın gece Bayan Clearwater'ın balosu var," dedi zayıf bir sesle

"Bayan Cleanvater'ın davetini kabul etmeye hiç niyetim yok."

Anna ona bakmak istemiyordu, ama onun sesinin de kendisinininkinden iyi çıktığı söylenemezdi.

"Bölgedeki en önemli asilzade sizsiniz, lordum," dedi. "Bu davete katılmanız büyük bir lütuf olacaktır."

"Şüphesiz," diye cevap verdi Edward.

"Hem en son kasaba dedikodusunu duymanın en iyi yolu da o baloya gitmek."

Edward, bu sözüne karşılık homurdandı.

"Bayan Clearwater her zaman çok özel punçundan ikram ediyor. Herkes onunkinin bu civarın en iyi punçu olduğunu düşünüyor" diye yalan söyledi.

"Hiçbir yere..."

"Lütfen, lütfen gidin o baloya." Anna hâlâ onun yüzüne bakmıyordu, ama bakışlarını, bir elin dokunuşu gibi yüzünde hisse diyordu.

"Dilediğiniz gibi olsun."

"Güzel." Anna şapkasını hızla başına geçirdikten sonra, ak İma bir şey geldi. Masasının orta çekmecesini açarak. Kuzgun Prens kitabını çıkardı. Kitabı eline alıp, Edward'a doğru yürüyerek, kitabı yavaşça masasının üstüne bıraktı ve "bu sizin," dedikten sonra, onun bir şey söylemesine fırsat vermeden odadan çıkıp gitti.

SALON' BOĞUCU DERECEDE sıcaktı, süslemeler iki yıl önce Sinden kalmaydı. müzik te akortsuzdu. Felicity Clearwater'ın yıllık ilkbahar balosundaydılar. Her yıl Little Battleford'un davetiye alacak kadar şanslı olan sakinleri, en güzel giysilerini giyerek baloya gelir Clearwater'ın evinde bolca su katılmış punçtan içerlerdi. Felicity Clearwater konuklarını karşılamak üzere kapının yanında duruyordu. Bu yıl kollarından aşağıya şelale gibi dökülen volanlarla süslenmiş, çivit mavisi bir gece elbisesi giymişti. Eteğinin altına gösteriş yapmak için, desen: açık mavi zemin üzerinde uçuşan kırmızı kuşlardan oluşan bir jüpon giy misti. Toprak sahibi Clearwater, turuncu desenli çorapları da gençliğinden kalma kocaman peruğuyla, onun yanındaki yerin almıştı, fakat huzursuz bir şekilde yerinde duramaz bir haldeydi Bu daveti verme fikrinin tamamen Felicity'nin başının altın dan çıktığı, fazlasıyla belli oluyordu.

Anna, Felicity'nin buz gibi selamını alıp, dalgın bakışlı kocasını da hızla selamlayarak içeri geçti. Bu büyük sıkıntıyı da böylece atlattıktan sonra, odanın bir kenarına çekildi Farkımla olmadan papazın uzattığı bir bardak punçu kabul ettiğinden, şimdi onu içmekten başka çaresi kalmamıştı.

Anne Wren, Anna'nın yanında durmuş, endişeli gözlerle onu izliyordu. Anna ona ahırda kontla arasında geçenleri anlatmamıştı. Zaten anlatmaya da hiç niyeti yoktu. Ama kayınvalidesi yine de bir şeylerin yolunda gitmediğini

hissediyordu. Anlaşılan neşeli numarası yapmakta pek başarılı değildi.

Yüzünü ekşiterek, punçtan bir yudum daha aldı. En güzel elbisesini giymişti. Fanny'le birlikte elbise güzelleştirmek için epey bir vakit harcamışlardı. Elbisenin rengi açık elma yeşiliydi. Yaka kısmına beyaz danteller ekleyerek elbiseyi yenilemişlerdi. Elbisenin kavisli yakası, daha moda olan kare biçimine çevrilince kumaşın üzerindeki tadilat izleri de, eklenen danteller sayesinde gizlenmiş oluyordu. Fanny bir parça dantel ve yeşil kurdele kullanarak, Anna'nın saçları için gül şeklinde çok şık bir rozet tasarlamıştı. Anna böyle süsler için hiç de havasında değildi, ama bu rozeti takmamak Fanny'nin duygularını incitebilirdi. "Punç fena değilmiş," diye fısıldadı Anne Wren. Anna, buna hiç dikkat etmemişti. Bir yudum daha alarak, tatlı bir şaşkınlık yaşadı. "Evet. Söylendiğinden daha güzel."

Anne Wren başka bir konuşma girişiminde bulunmadan önce bir an huzursuzca kıpırdandı. "Rebecca'ın katılamaması kütü oldu."

"Neden katılamadığını anlayamıyorum." "Biliyorsun artık sosyal toplantılara katılamaz, canım. Doğum yapmasına çok az kaldı. Bizim zamanımızda, karnın bir kere belli oldu mu, evden dışarı adımımızı bile atmaya cesaret edemezdin."

Anna burnunu kırıstırarak, "Bu çok aptalca. Herkes karnının büyüdüğünü biliyor. Sanki sırmış gibi davranmak niye?" diye sordu.

"önemli olan edebe aykırı bir davranış olması, herkesin bilmesi değil. Ayrıca Rebecca, uzun zamandır yatak istirahatinde, burada uzun saatler boyunca ayakta durmak isteyeceğini sanmam. Böyle danslı toplantılarda hiçbir zaman yeterli sayıda oturacak yer olmuyor." Anne Wren, cümlesini bitirdikten sonra, salona bakındı. "Sence senin kont gelecek mi?"

"Anne, çok iyi biliyorsun ki, o benim kontum değil," dedi Anna biraz acı bir ses tonuyla.

Anne Wren de ona keskin bir bakış attı. Anna, sesinin tonunu ayarlamaya çalışarak, "Ona baloya katılmasının iyi bir fikir olacağını söyledim," dedi.

"Umarım dans başlamadan Önce gelir. Dans pistinde hoş ve erkeksi bir figür görmek gerçekten de hoşuma giderdi," dedi ka yınvalidesi.

"Belki de hiç gelmez. Sen de o zaman dans pistinde bay Merriweather'in endamını görerek tatmin olmak zorunda kalırsın." Anna konuşurken, fincanıyla Odanın karşısında duran bir beyefendiyi işaret etti.

Her iki kadın da aynı anda çarpık bacaklı, iskelet kadar za yıf Bay Merriweather'a baktı. Adam, şeftali renginde bir elbise giymiş, orta yaşlarda zengin bir kadınla konuşuyordu. Onlar izlemeye devam ederlerken. Bay Merriweather ısrarla bir şey ler anlatmak için kadına yaklaşıncı, dalgınlıkla punç fincanını eğmiş bulundu. Sıvı, incecik bir akıntıyla kadının elbisesinin dekoltesine döküldü.

Anne Wren üzüntüyle başını salladı.

"Biliyor musun, anne," dedi Anna düşünceli bir şekilde. "Ben Bay Merriweather'in yere düşmeden, kendi etrafında dönebileceğini, bile düşünemiyorum."

Anne Wren içini çekerek, Anna'nın omzunun üzerinden kapıya doğru baktı ve o anda belirgin bir şekilde yüzü aydınlandı. "Artık Bay Merriweather'la idare etmek zorunda kalacağımı sanmıyorum. Senin kont kapıda, canım." dedi.

Anna, dans salonuna giriş kapısına bakmak için dönerek, fincanını dudaklarına götürdü. Edward'i görünce, bir an için fincan ağzında donup kaldı. Safir renginde bir ceket yelek takımla, diz hizasında bağlanan, siyah, kısa bir pantolon giymişti. Siyah saçları her zamankinin aksine son derece düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve mum ışığında bir kuş kanadı gibi parlıyordu. Uzun boyuyla salondaki diğer bütün adamların tepesinden bakıyordu. Felicity'nin ulaşılması son derece zor olan kontu sosyal bir toplantıya gelmeye ikna eden ilk kişi olarak büyük bir zevk aldığı her halinden belli oluyordu. Kendinden emin bir şekilde kontun dirseğinden tutmuş, Edward'» konuşma mesafesinde olan herkesle birer birer tanıştıyordu.

Anna alaycı bir şekilde gülümsedi. Edward omuzlarını kaşmıştı, yüzünde de aksi bir ifade vardı. Genç kadın, odanın öbür ucundan bakarken bile adamın tepesinin atmak üzere olduğunu söyleyebilirdi. Yüzünden, ev sahibesini

bırakıp giderek kabalık etmemek için kendine zor hakim olduğu belliydi. O anda etrafa bakınmak üzere başını çevirdiğinde, Anna'yla gözgöze geldi.

Bu göz teması Anna'nın nefesini kesti, Kontun yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

Felicity'e dönerek bir şeyler söyledikten sonra, kalabalığın arasından geçerek Anna'ya doğru yöneldi. Anna, damarlarından akan kanın donduğunu hissederek;bakışlarını yere çevirdi. Eli o kadar şiddetli bir şekilde titriyordu ki, neredeyse punçuna koluna dökecekti. Fincanın sallanmasını Önlemek için öteki eliyle destekledi. Bir an oradan hızla fırlayıp kaçmayı düşündü, ama Anne Wren hemen yanındaydı ve kontla daha sonra tekrar yüz yüze bakmak zorundaydı.

Felicity, müzisyenlere başlamalarını işaret etmiş olmalıydı. Kemanlar acı acı çalmaya başlamışlardı.

"Ah, Bayan Wren, sizinle tekrar görüşmek ne hoş." Edward, Anna'nın kayınvalidesinin elinin üstüne doğru eğilerek reverans yaptı, ama gülümsemiyordu.

Gerçi yaşlı kadının da buna aldırış ettiği yoktu." Ah, lordum. Aramıza katılmanıza çok sevindim. Anna da dans etmek için can atıyordu." Anne Wren manidar bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Anna, az Önce. kaçmamış olduğuna pişmandı.

Kayınvalidesinin abından çıkan İmalı söz uzunca bir süre havada aşılı kalıp, ortamı iyice gerdikten sonra, Edward'in sesi duyuldu. "Bu dansı bana lütfederin isiniz?"

Edward, yüzüne bile bakmıyordu. Ah Tanrım, kendisini! Öpen oydu!

Anna dudaklarını büzerek, "Dans edebildiğinizi bilmiyorum, lordum," dedi.

Edward soğuk bakışlarını üzerine çevirdi. "Tabii ki dans edebilirim. Ne de olsa, ben bir kontum."

"Sanki bunu unu ta bilirmişim gibi," diye mırıldandı Anna.

Edward simsiyah gözlerini kısmıştı.

Ah işte şimdi dikkatini çekmeyi başardım, diye düşündü Anna.

Kont, eldivenli etlerinden birini kaldırıncı, Anna da kendi elini uysal bir şekilde ona teslim etti. Avuçları arasında iki kat kumaş olmasına rağmen, genç kadın onun vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Biran İçin, parmaklarını onun çıplak sırtında gezdirmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladı. Sımsıcak, terli. Can alıcı bir güzellik. Kont, Anne Wren'e doğru tek bir kez basını salladıktan sonra, Anna'yı dans pistine sürükledi ve orada her ne kadar ağır bir şekilde olsa da, gerçekten dans edebildiğini kanıtladı.

"Gerçekten de adımları biliyorsunuz," dedi Anna diğer çiftlerin arasından eğilerek geçmek için buluştuklarında.

Gözünün ucuyla bakarken, kontun kaşlarını çatıldığını fark etti. "Kaya kovuğundan çıkmadım herhalde. Kibar topluluklarda nasıl davranacağım; bilirim."

Anna, uygun bir cevap bulamadan, müzik sona ermişti. Dizini kırarak partnerini selamladıktan sonra, parmaklarını onun elinin kısıkcından çekip kurtarmaya çalıştı.

Edward ise onun elini sertçe çektikten sonra dirseğinin kıvrımına sıkıştırarak, "Beni burada yalnız bırakmayı aklınızdan bile geçirmeyin Bayan Wren. Su sevimsiz partide bulunmam öncelikle sizin suçunuz."

onaa böyle dokunmayı sürdürmek zorunda mıydı? Etrafta dikkatini dağıtacak bir şeyler aradı. "Belki biraz punç içmek istersiniz"

Şüpheli gözlerle ona baktı. "İster miyim?" "Şey, belki de istemezsiniz," dedi Anna. "Ama şu anda içebileceğiniz tek şey bu ve büfe Bayan Clearwater in tam karşısında

"Şu punçu deneyelim o zaman."

edWard; punç masasına doğru yürüdü. Anna insanların onu grünce kendiliğinden kenara çekildiklerini fark etti. Göz açıp kapayana dek, Anna İkinci punç bardağını yudumlamaya başlamıştı.

Edward, papazdan gelen bir soruya cevap vermek için hafifçe yana döndüğünde, Anna yan taraftan, sinsi bir ses

duydu. "sizii burada görmek çok şaşırtıcı, Bayan Wren. Yeni bir meslek edindiğinizi duymuştum."

edwARD, KONUŞAN KİŞİNİN kim olduğunu görmek için döndü. Peruğu basına tam oturmamış, süslü püslü giyinmiş bir adamdı. Hiç tanıdık gelmedi. Hemen yanında duran Anna'nın vücudu kaskatı kesilmiş, yüz ifadesi donmuştu.

"Son zamanlardaki misafirlerinizden yeni hüneler öğrendiniz mi?" Adamın tüm dikkati Anna'nın üzerindeydi.

Anna, cevap vermek için ağzını açtı, ama Edward bu sefer ondan önce davranmıştı. "Sözlerinizi anladığım sanmıyorum."

Rezil adamın Edward'in varlığını yeni fark ettiği her halinden belli oluyordu. Göz bebekleri büyümüşü. Bu iyiye işaretti Diğer konuklar orada ilginç bir şeylerin yaşandığını fark edince, üçü arasındaki sessiz gerginlik bütün odaya yayılmaya başladı.

Adam, görüldüğünden daha cesur çıkmıştı. "Dedim diye konuşmaya başlayınca, Edward hemen onu sözünü bilerek, "bir daha sefere söylediklerine çok, çok dikkat et," dedi konuşurken, omuzlarındaki kasların gerildiğini hissediyordu

Diğer adam sonunda içinde bulunduğu tehlikenin farkına varmıştı. Gözleri irileşti ve korkuyla yutkundu.

Edward başını bir kez salladı. "Güzel. Belki de hoş olmayan şeyler duyduğum için Bayan Wren'den Özür dilemek istersin Adam ,;Ben..." diye söze başladı, fakat düğümlenen boğazını temizlemek için durmak zorunda kaldı. "Söylediğim herhangi bir şeyden dolayı sizi incittiysem, gerçekten çok özür dilerim

Bayan Wren," dedi.

Anna gergin bir halde başını salladı, ama adam dilediği öz rün Edward'i tatmin edip etmediğini anlamak için, dosdoğru ona bakıyordu.

Hayır, Edward bu özrü yeterli bulmamıştı. Adam tekrar yutkundu. Peruğunun kenarından boncuk boncuk terler yağ gibi akıyordu. "Bana ne oldu anlamadım ne sebepte olursa olsun size verdiğim üzüntüden dolayı affınıza sığınıyorum." Sonra Edward'a doğru eğilip, ceketinin yakasından

çekerek,ekledi, "Ben de ne eşeğim, canım." "Evet, öylesin," dedi Edward kibarca. Adamın cildi hastalıklı bir renk almıştı.

"O halde' dedi Anna. "'Sanırım bir sonraki dansın zamanı geldi. Müzik başlamıyor mu?"

Yüksek sesle müzisyenlerden tarata bakarak konuşmuştu onlar da onun önerisini hemen kabul ettiler. Anna Edwardın elini kaptığı gibi, dans pistine doğru yürümeye başladı. Böylece bir amaç için kontun elini biraz fazlaca sıkı tutmuştu.

edward domuz herife gözlerini kısarak son bir bakış attıktan sonra Anna'nın onu alıp götürmesine uysallıkla boyun eğdi. kim o? dans için gereken duruşu alırlarken, Anna başını kaldırıp ona baktı "Bilmenizi isterim ki beni gerçekten de incitmedi."

dans başlayınca, Edward onunla tekrar konuşmak için, bir figürün onları bir araya getirmesini beklemek zorunda kaldı kim o, Anna?"

anna sıkkın görünüyordu. "John Wiltonson. Kocamın arkadaşlarımdan biriydi."

edward, kadının açıklamaya devam etmesi için bekledi. "Edward'ın ölümünden sonra bana bir teklifte bulurdu." Seninle evlenmek mi istedi?" Kaşları çatılmıştı "Ahlaksız bir teklifte bulundu demek daha doğrudur." Anna gözlerini kaçırarak devam etti. "O zamanlar evliydi. Gerçi hala evli."

Edward birdenbire durarak, yan taraftaki çiftin onlara çarpmasına sebep oldu. "Sana saldırdı mı?"

Anna "Hayır," diyerek onun kolunu çekti, ama Edward öf keden kaskatı kesilmişti. Bu yüzden Anna onun kulağına, eğilerek "Benden onun metresi olmamı istedi. Ben de reddettim diye fısıldadı. Artık arkalarında dans eden çiftler de onlara çarpmaya başlamıştı. Anna, "Lordum!" diye yüksek sesle uyarmak zorunda kaldı.

Edward tekrar dansa katılmaya karşı koymadı, ama artık müziğin ritmine uymaktan çok uzaktılar. "Bir daha hiç kimsenin senden böyle bahsettiğini duymak istemiyorum."

"Bu kesinlikle hoş bir duyarlılık," diye cevapladı Anna acı bir ifadeyle. "Ama hayatınızın geri kalan kısmını beni takip

ederek, bu küstah insanları tehdit edip, gözünü korkutarak geç mezsınız."

Edward, verecek bir cevap bulamayarak, ters ters baktı Haklıydı. Bunu düşünmek bile içini acıtıyordu, ama Anna sade ce onun sekreteriydi, Bu gayet basit ve açıktı. Her an onun ya nında olamazdı. Ona edilebilecek her hakareti engelleyemezdi Onu, aşağılayarak askıntı olanlardan bile koruyamazdı. Böylesi bir sahiplenme ancak bir kocanın ayrıcalığı olabilirdi.

O Sırada Anna konuşmaya başlayarak, düşüncelerini böylesi "Sizinle bu kadar kısa bir süre içinde ikinci kez dansa kalkma malıydım. Bu hiç doğru bir hareket değil."

"Neyin doğru neyin yanlış olduğu hiç umurumda değil," dedi Edward. "Ayrıca sen de biliyordun ki beni o maymunda uzaklaştırmanın tek yolu buydu."

Anna, ona gülümseyerek bakınca Edward'ın İçinin burkulduğunu hissetti. Onu nasıl koruyacaktı?

Edward, iki saat geçmesine rağmen hâlâ bu konu üzerinde kafa yormaya devam ediyordu. Bir duvara yaslanmış, Anna'nın nefes nefese kalmış bir adamla dans edişini izliyordu. Bir kocaya ihtiyacı olduğu açıkça ortadaydı ama Edward onu başka bir adamla düşünce iniyordu. Suratını astı.

Bilisinin arkasından fark edilmek ister gibi öksürdüğünü duydu. Yanında kısa kesilmiş peruğuyla genç ve uzun boylu bir adam duruyordu. Cenevre tipi yakasına bakılırsa, bu adam Pa paz Jones'tu.

Papaz tekrar öksürerek, kelebek gözlüğünün arasındaki, uzağı göremeyen gözlerle gülümsedi. "Lord Swartingham. Mütevazı eğlencemize katılmakla ne İyi ettiniz."

Edward bu genç adamın nasıl olup ta kendisinin iki katı yaşında bir adam gibi konuşmayı becerdiğini merak etti. Bu papaz otuzun üstünde olamazdı. "Bayan Cleanvater'ın partisini çok beğendim, peder." Söylediklerinin gerçek duygularını yansıttığını fark ederek şaşırdı. "iyi çok sevindim. Bayan Cleanvater'ın sosyal toplantılarımla hep böyle güzel hazırlıklar yapılır. Yiyecek ve içecekler de çok lezzetli olur."

Papaz, punçunu istekli bir şekilde yudumlayarak beğenisini sergiledi.

Edward kendi punçuna bakarak, papazın bu Övgülerine karşılık Clearwarerlar'dan maaş alıp almadığını bir şekilde öğrenmeyi aklına koydu. Anlaşılan, papaz kaliteli yiyeceklere alışkın biri değildi.

"Bayan Wren'in dans pistinde çok hoş ve canlı görüldüğünü söylemek isterim." Papaz Anna'yı izlerken, gözlerini kısmıştı, "Bu gece her zamankinden farklı bir hali var."

Edward da onun baktığı yöne doğru baktı. "Başlığını takmıyor da ondan."

"Ah, öyle mi? Gözleriniz benimkilerden çok daha keskin, lordum. Ben gezisi esnasında yeni bir elbise mi aldı acaba diye düşünmüştüm."

Kont punç fincanını dudaklarına götürmek üzere kaldırırken, papazın sözleriyle bir yerine iğne batırılmış gibi oldu. Suratı allak bullak olmuş bir halde, fincanım tekrar aşağı indirerek, "Ne gezisi' diye sordu.

"Hımm?" Papaz Jones hâlâ dans edenleri izliyordu. Belli ki dikkati konuştukları konuda değildi. Edward, tam biraz daha vurgulu bir biçimde sorusunu tekrarlamaya hazırlanıyordu ki, Bayan Clearwater araya girip konuşmalarını, böldü. "Ah, Lord Swartingham. Görüyorum ki Papaz Jones.' u tanıyormuşsunuz." Kadının yanlarına gelmesiyle, iki adam da aynı anda tüyleri diken diken olmuş bir halde irkilmişlerdi. Edward göz: ucuyla papaza baktığında, adamın kaçacak delik arar gibi etrafa bakındı" ğını fark etti. "Evet, Papaz Jones'la tanıştım, Bayan Clearwater," dedi.

Papaz Jones, "Lord Swartirigham yeni kilisenin çatısı yapılırken son derece cömert yardımlarda bulunmuştu," diyerek hemen başka bir konukla göz kontağı kurdu. "Şu beyefendi. Bay Merriwcather mı? Onunla bir konuda konuşmam gerekiyor. İzin verirsiniz?" selam verip hızla uzaklaştı.

Edward, Papaz Jones'uti kaçış şekline imrenerek baktı. Bu adam Clearwater toplantılarına daha önceleri de katılmış olmalıydı.

"Sizinle bir dakika olsun yalnız kalabilmek ne kadar hoş, lordum. Pen de sizinle Londra geziniz hakkında konuşmak istiyordum"

"Ya öyle mi?" Belki kendisi de yaşlı Bayan Wren'le göz kuru tağı kurabilirdi. Yoksa bir hanımefendinin yanından öylece ayrılmak olmazdı.

"Evet gerçekten." Sayan Clearwater biraz daha yaklaştı. "Son derece müstesna yerlerde görüldüğünüz kulağıma geldi." "Gerçekten mi?"

"Hem de ortak taradığımız olan bir bayanla birlikte." Edward'ın tüm dikkati birden kadının üzerinde yoğunlaşmıştı. Bu şeytan kadın nelerden bahsediyordu böyle?

"Feleecity!" İçtikleri punçtan bile daha berbat bir erkek sesi, yakınlarda bir yerde kadının adını şarkı söyler gibi çağırıyordu.

Bayan Clearwater birden panikleyip, geri çekildi.

Toprak ağası Bay Clearwater, sarsak bir şekilde onlara doğru geliyordu. "Felicity, canım, kontu tekeline almamalısın O modadan ve süs püsten bahsetmekten hoşlanmaz." Bay Clearwater, Edward'ın kaburgasına şakayla karışık bir dirsek attı. "Eee lordum? Avlanmaktan bahsetmek lazım. Erkek sporu: Değil mi ama?"

Bayan Clearwater öyle bir ses çıkardığı, bu ses bir erkekten gelse, adamın homurdandığı rahatlıkla söylenebilirdi.

"Aslında ben pek fazla avlanmam," dedi Edward.

"Uluyarak havlayan tazılar, dörtnala giden atlar, kan kokunu..." Clearwater kendi dünyasında gibiydi.

Odanın karşı tarafında, Anna'nın paltosunu giydiğini gördü. Kahretsin' Ona veda etmeden mi gidiyordu yani?

"Affedersiniz." Clearwater ve karısını eğilerek selamladı ve insan yığınını iterek ilerlemeye başladı. Ancak bu saatte balo fazlasıyla kalabalıklaşmıştı. Edward kapıya ulaştığında, Anna ve Bayan Wren çoktan dışarı çıkmışlardı.

"Anna!" diye bağırdı. Sonra holdeki uşağı bir kenara savurarak, kapıyı itip açtı. "Anna!"

Sadece birkaç adım uzağındaydı. Onun bağırmasıyla, her iki kadın da dönüp baktılar.

"Evine yalnız başına yürümemelisin, Anna," dedi. Sonra hemen dilinin sürçtüğünü fark ederek, "Siz de Bayan Wren," diye ekledi.

Anna, şaşkın şaşkın bakıyordu, ama Anne Wren'in gözleri parlıyordu. "Bize eve kadar eşlik etmek için mi geldiniz, Lord Swartingham?"

"Evet."

Edward'ın arabası yakınlarda bir yerde bekliyordu. Tabii ki arabayla da gidebilirlerdi, ama o zaman akşam birkaç dakika içinde bitmiş olurdu. Hâlbuki çok güzel bir geceydi. Edward, arabacısına yürürlerken onları arkalarından takip etmesini işaret etti. Bir kolunu Anna'ya, diğerini de Bayan Wren'e uzattı. Bayanlar partiden erken ayrılmışlardı belki, arnasaat geç olmuştu ve hava karanlıktı. Simsiyah gökyüzünde, önlerine uzun gölgeler düşüren bir dolunay parlıyordu.

Dürt yol ağzına yaklaşırlarken, sessizliğin içinde, karşı taraftan hızla koşarak yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Edward, bayanları hemen arkasına aldı. İncecik bir siluet uçarcasına köşeyi dönerek yanlarına geldi.

"Meg? No oldu?" diye bağırdı Anna.

"Ah, efendim." Kız, böğrünü tutup iki büklüm olarak soluklanmaya çalıştı. "Bayan Fairchild, efendim. Merdivenlerden düştü ve ben onu tek başıma kaldıramıyorum. Sanırım bebek geliyor!"

On Beşinci Bölüm

Böylece Aurea büyüleyici altın arabasının içinde uçarak geri döndü. Kız kardeşlerinin planı yolculuk boyunca akhını karıştırıp durmuştu. Kuzgun, her şeyden habersiz bir halde, geri dönen karışım karşıladı Aurea onunla birlikte muhteşem bir akşam yemeği yiyerek, iyi geceler dileyip, aşığını beklemek üzere edasına çekildi. Sevgilisi, her zamankinden daha sabırsız ve talepkâr bir halde, bir anda yanında beliriverdi. Aşığının ilgiyle üzerine titreyen hali, Aurea'ın uykusunu getirmiş ve onu tam anlamıyla tatmin etmişti, ama yine de inatla plana senlik kalarak, sevgilisinin uykuya geçerkenki düzenli nefesi alıp verişlerini dirilerken bile uyanık kalmak için direnmişti!. Sonra sessizce yataktan kalkıp, önceden yatağın yanındaki masanın üzerine bıraktığı mumu el yordamıyla buldu... — Kuzgun Prens'ten.

"Aman Tanrım!" Anna, Rebecca'nın bebeğin tam olarak ne zaman doğacağını söylediğini hatırlamaya çalıştı. Doğuma bir ay daha yok muydu?

"Doktor Billings baloda," dedi Edward soğukkanlı bir otoriteyle. "Kızım, benim arabamı alın ve doktorla birlikte hanımının yanına gidin." Arabaya öne doğru gelmesi için el sallarken, bir yandan da Arabacı John'a gereken talimatları verdi.

"Ben Meg'le giderim," dedi Anne Wren. Edward başıyla onaylayarak, onun Meg'le beraber arabaya binmesine yardım etti "Bu saatte bulabileceğimiz bir ebe de var mı?" Soruyu Anna'ya yöneltmişti. "Rebecca Bayan Stucker'ı..."

Kayınvalidesi, sözünü keserek, "Ebe, Bayan Lyle'in yanında," dedi. "Kasabanın altı, yedi kilometre dışında oturuyormuş Partide birçok kadın onun oturduğu yerden bahsediyordu."

"Öncelikle Doktor Billings'i alıp, Bayan Fairchüd'a götürün,' Sonra arabamı Bayan Stucker'ı alması için evine göndereceğim," diye emretti Edward.

Anne Wren ile Meg arabanın içinde onun emrini başlarıyla onayladılar.

Sonra Edward, arabanın kapısını çarparak kapatıp, bir adım geri çekildi ve "Yürü John," diye bağırdı.

Arabacının da atlan harekete geçirmek üzere bağırmasıyla, hızla yola koyuldular.

Edward, Anna'nın elini tutarak, "Bayan Fairchild'ın evine hangi yoldan gidiliyor?" diye sordu.

Anna, "Dümdüz gideceğiz," dedikten sonra eteklerini toplayarak, Edward'la birlikte eve doğru koştu.

Rebecca'nın evinin dış kapısı aralık duruyordu. Tek bir perdenin aralığından kaldırımın üzerindeki giriş bölümüne vuran ışık haricinde her yer karanlıktı. Edward, kapıyı iterek açtı, Anna da onu takip etti. giriş holünde, üst kata çıkan merdivenlerin hemen önünde durdular. Merdivenlerin alt kısmı holden yansıyan ışık sayesinde görülebiliyordu, ama yukarıdaki basamaklar karanlıkta kalıyordu. Ve Rebecca'dan hiçbir iz yoktu.

"Kendi kendine kalkmış olabilir mi?" diye sordu Anna, so luk soluğa.

O sırada yukarıdan zayıf bir inleme duydular. Anna, Edward'dan çok daha hızlı davranıp Önden yukarı koşturdu,

Arkasından onun lanet okuyan sesini duydu.

Rebecca, üst katın sahanlığının orta yerinde yatıyordu, Anna, kadıncağzın düşerken orada kalıp, daha uzun olan ikinci merdiven basamaklarından aşağı yuvarlanmadığına şükretti. Arkadaşı yan yatmış karnındaki kocaman tepecik, bu şekilde daha da İleriye fırlamıştı. Yüzü bembeyazdı ve terden parlıyordu.

Anna, dudağını ısırđı. "Rebecca beni duyabiliyor musun?"

"Anna." Rebecca elini uzatınca, Anna hemen onun eline sarıldı. "Tanrı'ya şükürler olsun ki buradasın." Birden nefesi sıklaştı ve acının etkisiyle Anna'nın elini sıktı.

"Neler oluyor?" diye sordu Anna.

"Bebek," diye soludu Rebecca. "Bebek geliyor."

"Kalkabilir misin?"

"Çok hantalım ve ayak bileğimi incittim." Rebecca'nın gözlerinde yaşlar vardı ve daha önce akmış olanların izleri de hâlâ yüzünde duruyordu. "Bebeğin doğumu çok yakın."

Anna, aniden gözlerine hücum eden yaşları kontrol etmek için yanağının iç kısmını ısırmak zorunda kaldı. Gözyaşlarının arkadaşına hiçbir yardımını olamazdı.

"İzin verin de sizi odanıza taşıyayım. Bayan Fairchild." Edward'ın derinden gelen sesi, Anna'nın düşüncelerim bölmüştü.

Başım kaldırdı. Arkasında dikilen Edward'ın yüzündeki ifade ciddi olduğunu gösteriyordu. Rebecca'nın elini bırakarak kenara çekildi. Edward çömelerek, avuçlarını doğum sancısı çeken kadının altına yerleştirip kadının bedenini kollarıyla kavradı. Sonra da esnek bir hareketle kucığına alıp, kaldırdı. Rebecca'nın ayak bileğine özellikle dikkat ermesine rağmen, kadın acı içinde inleyerek, parmaklarıyla ceketinin önüne yapıştı. Edward'ın " dudakları gerilmişti. Başıyla hazırım anlamında işaret verince, Anna öne geçip, merdivenlerden yukarı çıkarak, üstteki koridorun yolunu gösterdi. Rebecca'nın odasında, yatağın yanındaki komodinin üzerinde sadece bir mum yanıyordu. O da her an sönecekmiş gibi titriyordu. Anna mumu aceleyle eline alıp, onun yardımıyla birkaç mum daha yaktı. Edward hafifçe yan dönerek içeri girip, arkadaşını, nazikçe yatağın üzerine bıraktı. Anna o an ilk kez, kontun da çok solgun göründüğünü fark etti.

Rebecca'nu alnına düşen, nemli bir bukleyi yüzünden çekerek. "James nerede?" diye sordu.

O sırada arkadaşına bir sancı daha vurduğundan, sorusuna cevap almak için beklemesi gerekti. Rebecca yattığı yerde sırtını yay gibi gererek, alçak sesle inledi. Sancı geçtiğinde, nefes nefese kalmıştı. "Bir günlüğüne iş için Drewsbury'e gitti. Yarın öğlende döneceğini söyledi." Sonra dudağını ısırarak devam etti. "Bana çok kızacak."

Edward arkada hiddetle bir şeyler mırıldanarak, karanlık pencerelere doğru yürüdü

Anna, "Saçmalama," diyerek arkadaşını yumuşak bir şekilde azarladı. "Bunların hiçbiri senin suçun değil."

"Merdivenlerden düşmeseydim," diye hıçkırdı.

Anna arkadaşını yatıştırmaya çalışırken dış kapı çarparak kapandı. Besbelli doktor nihayet gelmişti. Edward adama odanın yolunu göstermek üzere izin isteyerek, çıktı.

Doktor Billings özellikle duygusuz bir ifade takınmaya çalışıyordu, ama oldukça endişeli olduğu yüzünden açıkça okunuyordu. Rebecea'ın çoktan morarıp, şişmiş haldeki ayağını sardı. Anna, çoğunlukla Rebecea'ın başında oturuyor, arkadaşını sakinleştirmek için elini tutarak onunla konuşuyordu, ama bu hiç kolay değildi. Rebecea'ın ebeyle birlikte yaptıkları hesaba göre, bebek bir ay erken geliyordu. Gece ilerledikçe, sancıları daha da kötüye gidiyor ve Rebecca gittikçe umudunu yitiriyordu. Bebeği kaybedeceğine içten içe inanmıştı. Anna'nın söylediklerinin hiçbir yararı olmuyordu, ama o yine de arkadaşının yanında kalarak, elini tutup, saçlarını okşamaya devam etti.

Doktorun gelmesinin üzerinden üç saatten biraz daha fazla bir süre geçmişti ki, ebe, Bayan Stucker, fırtına gibi içeri girdi. Kırmızı yanakları, şimdi iyice kırçillaşmış siyah saçlarıyla, kısa boylu ve tıknaz bir kadındı. Sıcak bir görünüşü vardı.

"Mey, bu gece gerçekten de bebeklerin gecesi," dedi. "Eminim Bayan Lyle'in bir erkek bebek daha doğurduğunu öğrenmek hepinizi sevindirecektir. bu beşincisi. İnanabiliyor musunuz? Niye beni çağırma zahmetinde bulunuyor, anlamıyorum. Tek yaptığım şey, ağlamaya başlayan bebeği tutma vakti gelene kadar, köşede oturup örgü Örmek." Bayan S tucker tüm bunları soluksuz bir şekilde sıraladıktan sonra, paltosunu ve üzerine sardığı çok sayıdaki eşarbi çıkarıp, bir sandalyenin üzerine bıraktı. "Biraz suyunuz ve sabununuz var mı, Meg? Bir bayana yardım etmeden önce, ellerimi yıkamak isterim."

Doktor Billings, ebeye onaylamayan gözlerle bakıyordu, ama kadının hastasına bakmasına itiraz etmedi.

"Peki, siz nasılsınız Bayan Fairchild? Şu bileğe rağmen, her şey yolunda gidiyor mu? Ayyy, çok acıyor olmalı," dedikten sonra, elini Rebecea'ın karnına koyarak, anlayışlı bir ifadeyle yüzüne baktı. "Bebek dışarı çıkmaya pek istekli, değil mi? Annesini çıldırtmak için erken geliyor. Ama bu

konuda endişelenmenize gerek yok. Bebekler erken çıkmak istediklerinde, bazen bir bildikleri vardır."

Rebecca kuruyan dudaklarını yalayarak, "İyi olacak mı?" diye sordu.

"Şimdi, biliyorsun ki hiçbir şey için söz veremem, hayatım. Ama sen benim ne söylediğime kulak asma. Sen güçlü ve sağlıklı bir kadınsın, ben de sana ve bebeğe yardım etmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

O dakikadan sonra, sanki her şey daha aydınlık bir hal almıştı. Bayan Stucker, "Bebekler tepe aşağı dururlarsa, daha kolay kayarlar diyerek' Rebecca'yi oturttu. Rebecca, umudunu yeni den kazanmış görünüyordu. Artık sancı aralarında konuşmaya bile başlamıştı.

Anna yorgunluktan oracıkta sandalyeden düşecek gibi olmuştu ki, Rebecca daha şiddetli bir şekilde inlemeye başladı. İlk başlarda Anna, bir şeylerin yolunda gitmeyeceği endişesiyle telaşa kapıldı. Ama Bayan Stucker, hiç istifini bozmadan, bezgin yakında geleceğini söyledi. Ve gerçekten de, Anna'ının uy kuşunun iyice açıldığı yarım saat içinde de Rebecca'nın bebeği doğdu. Ufacık, buruş buruş, küçük bir kızdı, ama avazı çıktığı kadar bağırarak ağlıyordu. Annenin bitkin yüzü bebeğinin se siyle aydınlanmıştı. Bebeğin civciv tüyü gibi dimdik duran koyu renk saçları vardı. Mavi gözleri yavaşça açılıp kapanıyordu ve annesinin memesine yaklaştırılınca, hemen sokuluveriyordu.

"Şimdi söyleyin bakalım, bu şimdiye kadar gördüğünüz en güzel bebek değil mi?" diye sordu Bayan Siucker. "Biliyorum yorgunluktan bitmiş durumdasınız, Bayan Fairchild, ama belki biraz çay ya da el suyuna çorba alırsınız."

"Gidip mutfakta neler bulabiliriz bir bakayım," dedi anna esneyerek.

Sendeleyerek merdivenleri yavaşça indi. Sahanlığa geldiğinde, aşağıdaki oturma odasından sızan ışığı fark etmişti. Şaşkın bir halde kapıyı açarak, bir an durup etrafa bakındı.'

Edward, uzun bacaklarını yaymış, Rebecca'nın şam işi kanepesinde oturuyordu. Boyun bağını çıkarmış, yeleğinin düğmelerini de açmıştı. Bir koluyla gözlerini örtmüş, diğer

kolunu yere uzatmıştı ve elinde James'in brendisine benzeyen bir içkiyle yarısına kadar dolu bir bardak tutuyordu Anna içeriye girince kolunu hemen gözlerinin üstünden kaldırarak, uyuyakaldığını belli etmemeye çalıştı. durumu nasıl?" diye sorarken sesi törpü gibi çıkmıştı veyüzü de hasta gibi görünüyordu, iyileşmeye yüz tutmuş yaralar, bembeyaz yüzünde İyice belirginleşmişti. Çenesinin üzerinde hafifçe uzamış sakallar onu sefahat hayatı süren bir adam gibi gösteriyordu.

Anna utanmıştı Onun uzun zaman Önce evine gittiğini varsayarak, Edward'i tamamen aklından çıkarmıştı. Hâlbuki o, onca zaman, Rebecca'nın durumunu öğrenmek için aşağıda beklemişti.

"Rebecca'nın durumu gayet iyi," dedi Anna neşeli bir çeküde "Kızı oldu."

Ama Edward'ın yüzündeki gergin İfade değişmemişti. "Yaşıyor mu?"

"Evet." Atına duraksadı. "Evet, tabii. Rebecca da, bebek de hayatta ve sağlık durumları gayet İyi."

"Çok şükür," dedi Edward, ama hâlâ rahatlamış görünmüyordu.

Anna içinde bir huzursuzluk hissetti. Biraz fazlaca ilgili davranmamış mıydı? Oysa Rebecca'yı daha yeni bu gece tanımıştı. Yoksa yanılıyor muydu? Dayanamayarak, "Sorun nedir?" diye sordu.

Edward içini çekerek, gözlerini tekrar koluyla örttü. Bir an sessiz kaldı. Ama bu sessizlik Anna'ya o kadar uzun gelmişti ki hiç cevap vermeyeceğini sandı. Nihayet konuştuğunda, "Karımla bebeği de doğum sırasında ölmüştü," dedi.

Anna yavaşça kanepenin yanında duran tabureye İlişti. Daha önce Edward'ın karısı hakkında hiç düşünmemişti. Onun daha önce evlenmiş olduğunu, ama karısının genç yaşta öldüğünü biliyordu gerçi, öte yandan kadıncağızın nasıl öldüğünden habe ri yoktu. Onu sevmiş miydi? Ya da hâlâ onu mu seviyordu? "Çok üzüldüm" dedi kısaca.

Edward, elini brendi bardağından çekerek, sabırsızca bir hareket yaptı, sonra elini koyacak başka bir yer

bulamıyormuş gibi parmaklarıyla tekrar bardağa sarıldı. "Bunu bana acıman için anlatmadım. Ölümünün üzerinden çok zaman geçti. On yıl oluy or"

"Kaç yaşındaydı?"

"Ölümünden iki hafta önce yirmisine girmişti." Dudakları acıyla kıvrıldı. "Ben de o zamanlar yirmi dört yaşındaydım."

Anna susarak, sabırla devam etmesini bekledi.

Edward tekrar konuştuğunda, kelimeler ağzından o kadar kısık bir sesle çıkıyordu ki, Anna'nın onu duyabilmek için öne doğru eğilmesi gerekti. "Genç ve sağlıklıydı. Çocuk doğurmanın onu old ürebileceğini hiç düşünmemiş tim. Yedinci ayında çocuğu düşürdü. Bebek yaşayamayacak kadar küçüktü. Bana yaşasaydı bir oğlum olacağı söylendi. Sonra onun kanaması başladı."

Kolunu yüzünden çektiğinde Anna, onu geçmişte yaşadığı bir sahneyi hafızasında canlandırarak, boş gözlerle baktığını fark etti.

"Kanamayı durduramadılar. Doktorların ve ebelerin hemşirelerin kanamayı durdurmak için ellerinden hiçbir şey gelmiyordu Hizmetçiler ellerinde sürekli yeni çarşaf lar taşıyarak içeri koşturuyorlardı." Hafızasında kalan bu dehşet verici sahneyi fısıltı halinde anlatmaya devam etti. "O ise ta ki canı da kam gibi onu bırakıp gidene kadar kan kaybetti. Yatakta o kadar çok kan vardı ki, altındaki şilte sıırılsıklam olmuştu. Hatta hatırlıyorum onu daha sonra yakmak zorunda kalmıştık."

Anna'nın arkadaşı doğum yaparken tuttuğu gözyaşları şimdi yanaklarından aşağı sel gibi boşalıyordu. İnsanın sevdiği birisini bu kadar feci ve trajik bir şekilde kaybetmesi, korkunç bir şey olmalıydı. O bebeği kim bilir ne kadar büyük bir özlemle beklemişti. Onun için bir aileye sahip olmanın ne kadar Önemli olduğunu çok İyi biliyordu.

Anna'nın elini ağzına bastırmasıyla, Edward daldığı hayallerden sıyrıldı ve yüzündeki gözyaşlarını fark ederek, usulca küfretti. Yerinden doğrularak, ona doğru uzandı. Hiçbir gerginlik belirtisi göstermeksizin, onu tabureden kaldırıp, arkasından sırtını koluyla destekleyerek kucağına aldı. Anna da başını onun geniş göğsüne yasladı.

Şimdi kocaman bir el saçlarını okşuyordu. "Üzgünüm, sana bunları anlatmamalıydım. Bunlar kesinlikle bir kadının duyması gereken türden şeyler değil. Özellikle de bütün gece ayakta katıp; arkadaşının sağlığı konusunda endişelendikten sonra."

Anna kendisini ona yaslamış bir halde uzanmıştı. Onun erkeksi sıcaklığı ve saçlarını okşayan eli olağanüstü rahatlatıcıydı, "Onu çok sevmiş olmalısın."

Eli bir an hareketsiz kaldı, fakat sonra tekrar saçlarını okşamaya devam etti. "Sanırım sevmiştim. Ama, onu çok da iyi tanı mıyordum."

Anna onun yüzünü görmek için başını çevirdi. "Ne kadar zamandır evliydiniz?"

"Bir yılı biraz geçmişti."

"Ama..."

Edward, onun başını eliyle tekrar göğsüne yaslayarak, "Nişanlandığımızda tanışalı çok olmamıştı. Ayrıca onunla gerçek anlamda oturup konuştuğumu sanmıyorum. Babası bu evlilik için çok hevesliydi. Bana kızının da onayladığını söyleyince, ben de hiç sorup soruşturmadan, kızının da onun kadar istekli olduğunu düşündüm." Sesi pürüzlü çıkmaya başlamıştı. "Ama evlendikten sonra Öğrendim ki yüzüm onu iğrendiriyordu."

Anna konuşmaya yeltendi, ama Edward onu tekrar susturdu.

"Sanırım benden aynı zamanda korkuyordu' dedi alaycı bir şekilde. "Sen fark etmemiş olabilirsin, ama benim ters bir tabiatım var." Anna onun eliyle başının üstüne dokunduğunu hissetti. "Çocuğuma hamile kaldığında, yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu hissetmiştim. Sonunda yaşamının son saatlerinde ona lanet okumaya başladı."

"Kime lanet okuyordu?"

"Babasına. Kendisini bu kadar çirkin bir adamla evlenmeye zorladığı için babasına lanet ediyordu."

Anna ürpermişti. Karısı ne kadar aptal bir kadınmış böyle, diye düşündü.

"Anlaşılan babası bana yalan söylemişti." Edward'ın sesi buz gibi soğuk bir hal almıştı. "Ne pahasına olursa olsun, bu evliliğin olmasını istiyordu ve beni gücendirmemek için, nişanlığının bana yaralarımın iğrendiğini söylemesini yasaklamıştı."

"Çok üzıldüm, ben..."

"Şşşt" diye fısıldadı. "Bu çok uzun zaman önce olmuş bir olay ve ben o zamandan beri yüzümdeki yaralarla yaşamayı ve yüzümden iğrendiklerini gizlemeye çalışan insanların gerçek duygularını sezinlemeyi öğrendim. Bana yalan da söyleseler, çoğunlukla anlıyorum"

Ama Anna'nın söylediği yalanları bilmiyordu. Anna bu düşünceyle ürperdi. Onu aldatmıştı ve eğer Edward bunu bir gün öğrenirse, onu asla affetmeyecekti.

Anna'nın titreyişini hâlâ anlattığı hikâyenin etkisinde oluşuna yormuştu. Kulağına bir şeyler fısıldayarak, vücudunun sıcaklığı kadının bedenindeki üşümeyi ortadan kaldırırsa, onu kendine iyice yaklaştırdı. Sonra birbirlerine sokulup rahatlayarak bir süre hiç konuşmadan öylece oturdular. Dışarıda hava ağarmaya başlıyordu. Kapalı duran oturma odası perdelerinde bir hale belirmişti. Anna, ona bu kadar yakın duruşunu fırsat bilip, burnunu iyice kırırmış gömleğine sürttü. İçtiği brendi gibi çok erkeksi bir kokusu vardı.

Edward, ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni kokluyorum."

"Muhtemelen şu anda kokmuşumdur."

"Hayır" diyerek başını salladı Anna. "Kokun ... çok hoş,"

Edward, bir dakika kadar onun yukarıya çevirdiği yüzüne baktı ve sonra "Lütfen affet beni. Umutlanmanı istemiyorum. başka bir yolu olsaydı..."

"Biliyorum," Anna ayağa kalktı. "Hatta anlıyorum," diye ekledi ve hızla kapıya doğru yürüdü. "Aşağıya Rebecca için bir şeyler almaya inmiştim. Nerede kaldığımı merak etmiştir."

"Anna..."

Ama o duymazlıktan gelerek, oturma odasını terk etti. Edward tarafından reddedilmeyi olağan karşılayabilirdi, ama ona anmasına katlanmak zorunda değildi.

O sırada kapının büyük bir gümbürtüyle çarparak açılmasıyla, James Fairchild yaka paça bir tarafta içeri daldı. Tımarhaneden kaçmış gibi bir hali vardı. Sarı saçları kirpi gibi dikilmişti ve boyun bağının olması gereken yerde yeller esiyordu.

Anna'ya delirmiş gibi bakarak, "Rebecca?" diye sordu.

Tam o anda, sanki yukarıdan gelen Tanrısal bir cevap gibi, yeni doğmuş bebeğin etrafı ayağa kaldıran ağlaması duyuldu, James Fairchild'ın yüzündeki çılgın ifade yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Sonra Anna'nın cevabını beklemeden, merdivenleri üçer üçer tırmanarak, yukarı koştu. Anna adam gözden kaybolurken, ayaklarından birinde çorap olmadığını fark etti

Mutfağa doğru giderken, kendi kendine gülümsedi.

"EKİM YAPMA ZAMANININ geldiğini düşünüyorum, lordum," dedi Hopple içtenlikle.

"Şüphesiz," diye cevap verdi Edward. pırıl pırıl parlayanöğle sonrası güneşine gözlerini kısarak baktı.

Çok az uyuyarak geçirilen bir geceden sonra, havadan sudan konuşmaya hiç hali yoktu. Kâhyasıyla birlikte, tarlalarından birinde yürüyerek. Bay Grundle'ınkki gibi bir drenaj hendegine ihtiyaç var mı, diye kontrol ediyorlardı. Görünüşe bakılırsa, çevredeki hendek kazıcılar yakın gelecekte geçimlerini garantilemiş lerdı. Jock, yoldaki tavşan deliklerinin her birini ağzıyla dürterek vakit kaybettiğinden, tarlayı çevreleyen çitler boyunca onları bi raz geriden takip ediyordu. Edward bu sabah Anna'ya bugün işe gelmesine gerek olmadığını anlatan bir not göndermişti. Bugünü dinlenerek geçirmesinde hiçbir sakınca yoktu. Ayrıca kendisinin de ondan bir süre ayrı kalmaya ihtiyacı vardı. Dün gece, verdiği onur sözüne rağmen, vine onu öpmeye çok yaklaşmıştı. Evlen dikten sonra onu işten çıkarması gerekecekti. Ne de olsa artık yanında bir kadın sekreter tutamazdı. Ancak o zaman Anna'nın hiçbir gelir kaynağı

kalmayacaktı ve içinden bir ses Wren ailesi nin paraya ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Hopple, "Şuraya bir drenaj hendeği açarsak nasıl olur?" diye Jock'un sürekli kasarak, çamur sıçrattığı bir noktayı gösterdi. Edward homurdanarak karşılık verdi. "Ya da belki." Hopple, diye başka bir öneride bulunmak için döndü ve bir moloz yığınının üstüne bastı. Çamur içinde kalmış çizmesine bakarak, "Bayan Wren'i bu geziye dâhil etmemekle çok akıllıca davranmışsınız, lordum," dedi.

"O evinde," dedi Edward. "Ona gününü uyuyarak geçirmelini söyledim. Bayan Fairchild'ın dün gece doğum yaptığını duymuşsundur."

"Anladığım kadarıyla, hanımefendi çok zor anlar yaşamış. Hem bebeğin hem annenin kurtulmuş olması ne büyük mucize

Edward yine güldü. "Mucize gerçekten de. Bir adamın, doğumu bu kadar yakinken karısını yanında küçük bir hizmetçiyle yalnız bırakıp bir yerlere gitmesi ne büyük aptallık."

"Ama bebeğin babasının da bu sabah çok büyük şok yaşadığını duydum," dedi Hopple.

"Onun bu sabah yaşadığı korkunun dün gece karısına hiçbir yardımı olmadı," dedi Edward kuru bir sesle. "Sonuçta, Bayan wren bütün gece arkadaşının yanında uyumadan bekledi. Ben de bu yüzden bugün izinli olmasını uygun gördüm Ne de olsa, sekreterim olarak çalışmaya başladığından beri, Pazarları hariç hergün çalıştı."

"Evet, doğru," dedi Hopple. "Londra'ya gittiğiniz zamanki dört gün hariç tabii ki."

O sırada Jock, bir tavşanı ürkütüp kaçırınca, peşine düştü.

Edward olduğu yere çakılarak, kâhyaya döndü. "Ne?"

"Bayan Wren, siz Londra'dayken işe gelmedi," diyerek yutkundtu. "Siz gelmeden bir önceki gün hariç, bir tek o gün çalıştı."

"Anlıyorum," dedi Edward, ama aslında bu işten hiçbir şey anlamamıştı.

"Sadece dört gün çalışmadı, lordum." Panik halinde, boşboğazlığım telafi etmeye çalışıyordu. "Zaten o sırada yazamadığı kâğıtları da sonradan yazıp yetiştirdiğini söyledi. Yani işini boşlamadı

Edward, düşüncelere dalmış bir halde, ayaklarının altındaki toprağa bakıyordu. Geçen gece papazın Anna'nın gittiği bir geziden bahsettiğini hatırladı. "Peki, nereye gitti?"

"Gitmek mi, lordum?" Hopple'ın vakit kazanmaya çalışır gibi bir hali vardı. "Eee, bir yere gidip gitmediğini bilmiyorum. Bana bu konuda hiçbir şey söylemedi,"

"Papaz onun bir yolculuğa çıktığını söyledi. Oraya alışveriş yapmak için gittiğini ima etti."

"belki de yanılıyordur," dedi Hopple, "bir kadın ancak istediği şeyi Little Battleford'daki dükkânlarda bulamazsa, daha iyisini aramak için Londra'ya gitmek zorunda kalır. Bayan Wren kesinlikle o kadar uzağa gitmemiştir."

Edward homurdanarak, gözlerini tekrar yere dikti. O anda kaşlarını çatarak düşünmeye başladı. Anna nereye ve neden git misti?

ANNA AYAKLARINDAN DESTEK alarak, tüm gücüyle bahçe kapısına asıldı. Edward o gün için ona tein vermişti, ama o kadar uzun süre uyuyamazdı. Bütün gün uyumak yerine, sabah saatle rini dinlenerek geçirdikten sonra, kalan boş zamanını bu öğleden sonra gülleri ekerek geçirebileceğini düşündü. Kapı bir an için inatla açılmayıp, sonra aniden tüy gibi açılınca, geriye savruldu. Ellerinin tozunu silkeledikten sonra, bakımsız haldeki bahçeye girmeden önce bahçe aletleriyle dolu sepetim aldı. Edward onu buraya getireli sadece bir hafta oluyordu. Bu kadar kısa zaman da, eski duvarların içerisinde çok büyük değişiklikler olmuştu. Çiçekliklerde ve yürüme yolundaki çatlakların arasında yeşil filizler baş göstermeye başlamıştı. Bunlardan bir kısmının yaba ni ot olduğu belliydi, ama geri kalanların daha zarif bir havası vardı. Hatta Anna bu çiçeklerden birkaçını tanımıştı. Gördükleri, lalelerin kırmızımsı uçları, haseki küpesi yapraklarının açılmış göbekleri ve aslan pençelerinin pullarla süslü iç kısımlarıydı.

Her biri onun için keşfetmekten zevk aldığı birer hazine gibiydi. Bu bahçe ölmemişti. Sadece uykudaydı.

Sepetini yere bırakarak. EdWard'ın ona verdiklerinden geri kalan gül çalılarını; içeri getirmek için bahçeden çıktı. bunlardan üç tanesini kendi küçük bahçesine çoktan dikmişti. Gül çalıları dışarıda duruyorlardı. Kovalarca suyla suladığı için hâlâ nem liydiler. Her biri küçük yeşil tomurcuklar vermeye başlamıştı Eğilerek, onlara yakından baktı. Edward tarafından kendisine verildiklerinde, içinde çok büyük bir umut uyandırmışlardı. o umudu artık yitirmiş olmasına rağmen, bu güllerin çürüyüp gitmesine razı olmak istemiyordu Onları.bugün ekecekti ve edward bir daha bu bahçeye hiç gelmese bile, en azından kendisi onların burada olduğunu bilecekti.

Anna ilk desteyi çekerek bahçenin içine sürükledi ve çamurlu patikanın üzerine bıraktı. Sonra doğrularak, onları ekmeye uygun bir yer aradı. Bahçenin bir zamanlar bir planı olduğu kesindi, ama şimdi o planın nasıl olduğunu kestirmek imkânsızdı. Omuz silkerek, gülleri dört çiçekliğe eşit şekilde paylaştırarak, dikmeye karar verdi. Küreğini eline alıp, ilk çiçeklikteki birbirine girmiş otların arasından toprağı yarmaya başladı.

edWARD O ÖĞLEDEN sonra onu bahçede buldu. Çok sinirlenmişti. Hopple onun Abbey'de olduğunu haber verdiğinden beri, yaklaşık on beş dakikadır onu arıyordu. Aslında ne olursa olsun bundan böyle onun peşine düşmeyecekti. Bu kararı daha bu sabah almıştı. Ancak sanki içindeki bir şey sekreterinin yakınlarda bir yerlerde olduğunu bildiği sürece, fiziksel olarak ondan uzak durmasını imkânsız kılıyordu. Bu yüzden de Anna'yı gördüğü anda, kendi iradesizliğine lanet ediyordu. Bu düşüncelerle boğusurken bile, Anna'nın halini görünce, bahçe kapısının yanında onu hayranlıkla izlemek için duraksadı. Güllerden birini dikmek için çamurlu toprağı dizlerini dayamıştı. Başında şapka falan yoktu ve saçları tepesinde bağladığı yerden ensesine doğru dökülüyorlardı. Kahverengi bukleler, pırıl pırıl parlayan güneş ışığında altın sarısı ve kumral harelerle etrafa ışık saçıyordu. Edward göğsünde bir daralma hissetti. Bunun daha çok kerkudan olduğunu düşünmeyi yeğledi. Ne de olsa kadını bulamayınca paniklemişti. Kaşları çatık bir halde, patikada yürümeye başladı. Korku kendisi gibi güçlü

bir adamın, kendi halinde küçük bir dulla karşılaşacağı zaman hissedeceği bir duygu değildi. en azından bundan emindi.

Anna onun geldiğini fark etti. "Lordum," diyerek alnına düşmüş saçları arkaya doğru itince, elini sürdüğü yerde çamur izi kaldı. "Güllerinizi solmadan ekebileceğimi düşündüm."

"Görüyorum."

Anna ona acayip acayip baktı, ama anlaşılan onun ters tavrına hiçbir şekilde karşılık vermemeye kararlıydı. "Bahçe simetrik hatlarla planlandığı için, gülleri çiçekliklerin her birine eşit şekilde ekeceğim, isterseniz, sonradan onları lavantalarla da çevreleyebiliriz. Bayan Fairchüd'ın arka bahçesinde çok hoş lavantalar var ve onlardan birkaçını sizin bahçeniz için almam onu çok memnun edecektir."

"Hım m."

Anna tek kişilik konuşmasına ara vererek, tekrar alnına düşmüş olan saçları geri itti. Ama bu sefer elini sürdüğü yerlerde daha fazla çamur izi bırakmıştı. "Tüh. Bak şu yaptığım işe. İbriği getirmeyi unutmuşum."

Anna kendi kendine sinirlenerek, bahçe kapısına doğru yürümeye başladı, fakat kont önüne geçerek onu durdurdu ve "Sen orada kalıp, işine bak. Ben sana suyu getiririm," dedi.

Edward, onun itirazlarına kulak asmadan, arkasını dönüp uzun adımlarla patikada yürümeye başladı. Bahçe kapısına ulaştığında, içinden gelen bir hisle duraksadı. Kaç gündür kendisini huzursuz eden şeyin ne olduğunu düşünüp duruyordu. Hâlâ gül çalılarının yanında çomclmış halde duran Anna'ya dönüp baktı. Güllerin etrafına toprak yığıyordu. İzlemeye devam ederken, Anna elini kaldırarak, küçük parmağını çengel gibi yapıp, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Edward oracıkta donup kaldı.

Tüm dünyası büyük bir sarsıntıyla başına yıkılırken, etrafındaki tüm sesler hiç geçmek bilmeyen korkunç bir an boyunca susmuştu. Kulağını tırmalayarak dolduran,

fısıldayan ve mırıldanan üç ses dışında hiçbir şey duymuyordu. Sonra bu sesler birleşerek tek bir tutarlı dilden konuşmaya başladılar:

Hendeğin yanında, Hopple: Bu köpek birkaç gündür ortalarda çimmeyince, ondan artık kurtulduk sanmıştım.

Bayan Ctearwater'ın partisinde, Papaz Jones: Ben de gezisi esnasında yeni bir elbise mi aldı acaba diye düşünmüştüm.

Ve en son da Hopple'in daha bugün söyledikleri kulaklarında çınladı: Bayan Wren, siz Londra'dayken işe gelmedi.

Şimdi etrafını kıpkırmızı bir sis perdesi sarmıştı.

Görüşü tekrar normale döndüğünde, kendisini Anna'nın telsinde durmuş ona bakarken buldu. Kulagındaki seslerin netleşmesini beklemeden, onun üzerine doğru yürümeye başladığını biliyordu. Anna, yaklaşan fırtınadan habersiz, gül çalılarının yanında eğilmiş duruyordu. Neden sonra adam tepesine dikildiğinde, ona bakmak için kafasını kaldırıncaya bir terslik olduğunu anladı,

Edward'in yüzünden aldatıldığının farkına varmış olduğu okunuyor olmalıydı, çünkü adamın yüzündeki ifade tam olarak belirginleşene kadar Anna'nın gülümsemesi çoktan solmuştu.

On Altıncı Bölüm

Aurea dikkatli bir şekilde, mumu yakıp, aşığının bedeni üzerine tutmak için döndü. O anda nefesi kesildi, gözleri büyüdü ve sıçrayıverdi.

Bu küçük bir sıçrayışı; belki ama erimiş mumun şamdanın kenarından akarak, yanında yafan edanın omzuna bir damla halinde düşmesine yetmişti Bu şaşkınlığının sebebi, onun bir hayvan ya da yaratık değil, bir adam olmasıydı. Ama bu öyle bir adamdı ki pürüzsüz, bembeyaz bir cildi, upuzun güçlü bacakları ve siyah, simsiyah saçları vardı gözlerini açtığında, Aurea onların da simsiyah olduğunu fark etti. Bu insanın içine işleyen, delici ve zeki bakışlardaki siyahlığa bir yerlerden aşınaydı. Göğsünün üzerinde bir kolye ucu parlıyordu. Yakutlarla bezeli küçük ve kusursuz bir taç biçimindeydi.

Kuzgun Prens'ten.

Arına, önüne bir gölge düştüğünde, gündenmi çukurun içinde yeterince derine yerleştirip yerleştirmediğini düşünüyordu. Başını kaldırıp baktığında, Edward'ın tepesinde dikildiğini gördü. O anda ilk düşündüğü şey, adamın bu kadar kısa süre içinde ibriği getirmiş olamayacağıydı.

Daha sonra yüzündeki ifadeyi gördü

Dudakları öfkeyle kasılmıştı ve gözleri yüzünde açılmış siyah delikler gibi alev alev yanıyordu. Anna o anda korkunç bir Önseziyle onun her şeyi anlamış olduğunu hissetti. Edward, ko nuşmaya başlamadan birkaç saniye önce, sırrını öğrenmiş olma sınırın hiçbir şekilde mümkün olmadığını kendisine hatırlatarak toparlanmaya çalıştı,

Ama Edward'ın sözleri bir anda tüm umutlarını yok etti. "Sen." Edward'ın sesi tanınmayacak kadar kısık ve korkunç çıkıyordu. "Orada genelevdeydin."

Anna, yalan söylemeyi beceremezdi. "Ne?" Edward, parlak bir ışığa bakıyor m uşçasına gözlerini kırmış ti, "Oradaydın. beni bir dişi örümcek gibi bekledin ve bende güzelce ağna düştüm'

Aman Tanrım! Bu Anna'nın hayal ettiğinden de kötüydü. Onun her şeyi bir çeşit hastalıklı bir intikam duygusuyla yada şaka amacıyla yaptığını düşünüyordu. "Hayır, ben böyle bir şey yapmadım.."

Kontun gözleri aniden açılarak, kıvılcımlar saçmaya başı mıştı, Anna, onun gollerinin İyinde gördüğü cehennemden ko rtınmak için bir elini siper etii. "Ne yapmadın? Londra'ya seya hat etmedin mi? Afrodir'in Magarası'na gitmedin mi?"

Anna, gözleri korkudan büyümüş bir şekilde, doğrulmaya çalıştı, ama Edward çoktan üzerine çökmüştü. Onu kollarından kavrayarak, hiç güç sarf etmeden tüy gibi kolayca kaldırdı. Çok güçlüydü! Bir erkeğin kadına oranla çok daha güçlü olduğunu neden daha önce hiç fark etmemişti? Kocaman siyah bir kuş tarafından ele geçirilmiş küçük bir kelebek gibi hissediyordu. Adam, Anna'nın vücudunu hemen yanında duran tuğla duvara dayamış ve onu oraya çivilemişti. Yüzünü onunkine doğru eğdi. Neredeyse burunları birbirine değecekti. Anna'nın büyümüş ve korkmuş sözlerinde, kendi yansımasını gördüğü kesindi.

"Üzerine bir parça dantelden başka bir şey giymeden, orada öylece bekledin." Edward'ın kelimeleri sıcak ve mahrem neresiyle yüzünü yalıyordu. "Ve ben gelince kendini teşhir edip, sonra ben de seni aklım başımdan gidene kadar becerdim" Anna, Edward'ın soluğunu dudaklarında hissediyordu. onun açık saçık konuşmalarından ürküp, rahatsız olmuştu. Bu sözlerinin Londra'da birlikte keşfettikleri ulvi güzelliği ifade etmediğini söyleyerek itiraz etmek istedi, ama kelimeler boğazına düğümlenmişti.

"Bende evinde korumaya aldığın fahişeyle görüşmenin saygınlığıma zarar vereceğini düşünmüştüm. Beni nasıl da aptal yerine koydun. Seni öptüğüm zaman özür dilediğimde, gülmeden nasıl durabildin?" Edward'ın elleri Anna'nın omuzlarını kavradı. "Bunca zaman senin saygın bir kadın olduğunu düşünerek, kendimi tuttum. Meğer bunca zaman sen sadece bunu istemişsin."

Sonra üzerine abandı ve onun bedeninin kendisininin çok daha küçük oluşuna ya da kadınsı özelliklerine hiç aldırmadan, dudaklarını hoyratça Öperek, hırsla tüm yumuşaklığına sahip oldu. Anna, acıdan mı yoksa zevkten mi

bilinmez, inlemeye başladı. Edward, dilini onun ağzının derinliklerine kadar fütursuzca ilerletmişti.

"İstedığının bu olduğunubana söylemeliydin." Soluklanmak İçin başını kaldırmıştı. "Sana istediğini seve seve verirdim."

Anna konuşmak şöyle dursun, mantıklı düşünemeyecek haldeydi.

"Sadece bir tek kelime söylemen yeterdi. Sana hemen kütüphanedeki masanın üzerinde. Arabacı John yukarıda atlan idare ederken, arabada, hatta burada bahçede sahip olabilirdim."

Anna, tamamen karışmış zihninde kelimeleri toparlayıp, konuşmaya çalıştı. "Hayır ben..."

"Tanrı biliyor günlerdir, hatta haftalardır etrafında sertleşmiş bir halde dolanıp duruyorum," diye homurdandı. "Seni her an altıma alabilirdim. Yoksa yüzü benim gibi olan bir adamla yatmak istediğini itiraf edemiyor musun?"

Anna, kafasını sallayarak, itiraz etmeye çalıştı, ama Edward kolunun üstünden geriye doğru eğdiğinden bunun hiç yararı olmadı. Diğer eliyle de kalçalarını tutmuş, kendisinininkine bastırıyordu. Erkekliğinin ödün vermeyen sertliği, yumuşacık karnına baskı yapıyordu.

"Deli gibi arzuladığın, uğrunda Londra'ya kadar geldiğin şey bu işte," diye onun ağzının içine doğru fısıldadı.

Arına, kalçalarını ona doğru yay gibi germiş, bastırırken bile, onun söylediklerini inkâr ederek inliyordu.

Edward, çelik gibi sert elleriyle onun hareket etmesini engelleyerek, ağzını kadınınkinden adeta kopararak ayırdı. Ama hemen sonra onun ağzının cazibesinden kurtulamıyor muş gibi, tekrar yüzüne yaklaşıp, dudaklarını yüzünde gezdirerek, kulak memesini dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"neden?" Soru Anna'nın. kulağına derin bir iç çekişle beraber gelmişti. "Neden, neden, neden? Neden bana yalan söyledin?"

Anna tekrar başını sallamaya çalıştı.

Ama Edward onu haşın bir ısırıkla cezalandırdı. "Bu bir oyun muydu? Gece benimle yatıp, ertesi gün erdemli dolu oynamak hoşuna mı gitti? Yoksa sapıkça bir ihtiyaçla mı yaptın bunu? Bazı kadınlar yüzünde çiçek izleri olan bir adamla yatmayı tahrik edici bulur."

Anna bu sefer, kulağının onun dişleri arasında yırtılmasına aldırmadan, başını hızla ve şiddetle çekti. Böyle düşünmesine izin veremezdi. Veremezdi "Lütfen, bilmelisin ki..."

Kont, başını çevirdi. Anna onun gözlerinin içine bakmaya çalışıyordu ama Edward o anda Anna'nın canını en çok acıtacak hareketi yaptı.

Onu serbest bıraktı.

"Edward! Edward Tanrı aşkına, lütfen dinle beni!" Ne tuhaftır ki onu ilk kez adıyla çağırıyordu.

Edward bahçe patikasında uzun ve kararlı adımlarla yürüyerek ondan uzaklaşıyordu. Anna, gözlerinden boşalan yaşlarla etrafını göremez bir haide peşinden koştu ve yerinden oynamış bir brikete takılarak düştü.

Edward onun düştüğünü duyarak durdu. Arkası hâlâ ona dönüktü. "Gözyaşları ha, Anna? Onları timsah misali İstedğin an akıtabiliyor musun?" diye sordu ve sonra belki de Anna'ya öyle gelen son derece yumuşak bir sesle, "Başka adamlar da var mıydı?" diyerek yürüyüp gitti.

Arına, arkasından bakarak onun kapıda gözden kayboluşunu izledi. Hissettiği acıyla göğsü sıkışmıştı. Kendini bilemez bir halde, belki düştüğümde bir yerimi incitmişimdir, ondan bu kadar canım acıyordur, diye düşündü. Ama sonra gırtlğından gelen, törpü gibi bir ses duyunca, beyninin acıyla uyuşmuş küçük bir parçası, bunun ağlarken çıkardığı garip ses olduğunu fark etti

Alelaide bir dul olarak çizgiyi aşmasının cezası ne kadar da hızlı ve haşince kesilmişti. Aslında ona büyürken öğretilen, sözlü ya da sözsüz tüm ders ve uyarıların ne kadar doğru olduğu kanıtlanmış oluyordu. Yine de Little Battleford'un ahlakçıları tarafından bu kadar ağır şekilde cezalandırılacağını sanmıyordu. Hayır, onun kaderi dışlanma ya da kınamadan çok daha kötü bir şekilde

cezalandırılmaktı, çünkü cezasının karşılığı Edward'in nefretini kazanmış olmasıydı. Bunun bilincindeydi. Ayrıca Londra'ya sadece seks yapmak amacıyla gitmediğini de biliyordu. Ta başından beri, Edward'la birlikte olmak istemişti. Şiddetle arzuladığı cinsellik değil, adamın kendisiydi. Anlaşılan onu aldattığı kadar kendisini de aldatmıştı. Tüm umutları bu kadar bitip tükenmişken, bu gerçeğin farkına varması ne kadar acınası ve aynı zamanda komik bir durumdu.

Anna orada Öylece ne kadar kaldığını bilmiyordu. Eski kah verengi elbisesi, üzerine yapışan çamurlarla ıslanmıştı. Hıçkırık lan nihayet sona erdiğinde, öğleden sonra vaktiydi ve gökyü zü bulutlarla kaplanmıştı. İki kolundan destek alarak çömelme vaziyetine'geçti, sonra da ayaklarının üstüne basarak doğruldu Hâlâ sendeliyordu, ama bir kolunu bahçe duvarına dayayıp, geç alarak düşmesini engelleyebildi. Gözlerini kapayarak, derin de rin nefes alıp, küreğini yerden kaldırdı.

Biraz sonra eve gidip, kayınvalidesine artık bir işi olmadığını söylemesi gerekecekti. Bu gece ve hayatının sonuna kadar binlerce gece tek başına uyuyacaktı.

Ama şimdilik yapacağı tek şey gülleri dikmekti. Sadece gülleri dikecekti.

FELICITY LAVANTA SUYUYLA ıslatılmış bezi alnına koydu Sabahları oturduğu küçük odaya çekilmişti. Burası, özellikle tek rar dekore edilmesi için ne kadar para harcadığını düşündüğü zamanlarda, onu tatmin eden bir yerdi. Tek başına kanarya rengi damasko kumaşından döşenmiş kanepeye harcanan para bile, Wren ailesini beş yıl boyunca yedirip, giydirmeye yeterdi. Ama şu anda bunları düşünecek halde değildi, çünkü baş ağrısından ölüyordu.

işler hiç de iyi gitmiyordu.

Reginald, çok değerli kısrakı düşük yaptı diye, sızlanarak ortalıklarda dolaşıp duruyordu. Chilly, Anna'yla kont arasın daki ilişkiyi anlatmadığı için küsüp, Londra'ya geri dönmüştü Ve söz konusu kont baloda insanı çıldırtacak kadar kalın kafa lı davranmıştı. Deneyimlerine dayanarak, çoğu erkeğin aklının bir dereceye kadar yavaş işlediğini kabul ediyordu, ama Lord Swartingham'in bu kadar kalın

kafalı olduğunu tahmin etme misti, Adamın ima ettiği şeyden haberi yokmuş gibi bir hali vardı. Şantaj yapıldığını anlayamayacak kadar budalaysa, onu Anna'nın ağzını kapalı tutmaya nasıl ikna edecekti?

Felicity yüzünü ekşitti.

Bunun adına şantaj dememeliydi. Şantaj kelimesi kulağa çok açemice ve çirkin geliyordu. Teşvik demeliydi. Bu daha uygundu. Lord Swartingham'ı Anna'nın köyde Felicity'nin geçmişte kalan küçük sırları hakkında ileri geri konuşmasına engel olmaya teşvik etmişti.

O sırada kapı çarparak açıldı ve iki kızından küçük olanı, Cynthia, içeri girdi. Daha sakın adımlarla yürüyen ablası, Christinede onu takip etti.

"Anne," dedi Christine. "Dadım diyor ki kasabadaki şekerçiye gitmemiz için senin iznini almamız gerekiyormuş. Gidebilir miyiz?"

"Naneli çubuklar!" Cynthia, Felicity'nin uzandığı kanepenin etrafında, zıplayıp duruyordu. "Limonlu şekerlemeler! Türk lokumu!" Ne tuhaftır ki, küçüğü birçok yönden Reginald'a benziyordu.

"Lütfen kes şunu Cynthia!" dedi Felicity dayanamayarak. "Annenin başı ağrıyor."

"Çok özür dilerim anne," dedi Christine, ama sesi hiç de üzgünmüş gibi çıkmıyordu. "Senin iznini alır almaz, odadan çıkacağız," diyerek cilveli bir şekilde gülümsedi.

Cynthia "Anne izin er! Anne izin ver," diye tempo tutuyordu.

"Evet, tamam!" dedi Felicity pes edercesine. "İzin veriyorum."

"Yaşasın! Yaşasın!" Cynthia odadan dışarıya doğru koşarken, kızıl saçları arkasında dalgalanıyordu.

Felicity, bu görüntüye bakarken, elinde olmadan kaşlarını atmıştı. Cynthia'nın kızıl saçları, onun hayatının kâbusuydu.

Daha sonra Christine de, ciddi bir tavırla, "Teşekkür ederim anne," deyip, kapıyı kapattı.

Felicity inleyerek, daha fazla kolonya getirmeleri için zilini çaldı. Keşke aşırı duygusal öldü bir anda, kendisini zan altında bırakacak ö notu yazmamış olsaydı. Bu da yetmiyormuş gibi bir de Peter o madalyonu ne halt etmeye saklamıştı acaba? Erkekler gerçekten de budalaydı.

Alnına koyduğu beze parmak uçlarıyla bastırdı. Belki de Lord Swavtingham'ın bahsettiği şeyden gerçekten de haberi yoktu. Afrudit'in Mağarası'nda görüştüğü kadının her ikisinin de tanıdığı biri olduğunu söylediğinde, akli karışmış gibi görü nüyordu. Gerçekten de o kadının Anna olduğunu bilmiyor ola bilir miydi?

Felicity, üstündeki örtünün yere düşmesine aldırış etmeden aniden kalktı. Eğer bu adamın görüştüğü kadının kimliğini ger çekten bilmiyorsa, Felicity bu, şantajı yanlış kişiye yapıyordu.

ANNA ERTESİ SABAH kulübesinin küçük arka bahçesinde diz çökmüş, düşünüyordu. Kayınvalidesine işini kaybettiğini söyle me cesaretini kendinde bulamamıştı Zaten geçen gece eve var dığında vakit geç olmuştı, bu sabah da bu konuda konuşmak istememişti. Çünkü bu konudan ona bahsettiği anda, cevaplayamayacağı sorularla karşılaşacaktı. Eninde sonunda Edward'tan da özür dilemesi için cesaretini toplaması gerekecekti. Ama bu da, Anna yaralarını sarana kadar bir süre bekleyebilirdi. İşte bu yüzden, ruhuna iyi geldiği için, bugün bahçede çalışmayı tercih etmişti. Sebzelere bakarken yaptığı sıradan bahçe işleri ve kazıl mış toprağın taze kokusu, ruhunu bir şekilde avutuyordu.

Kulübenin ön tarafından gelen bir ılgık duyduğunda, ya banturbu köklerini tekrar ekmek üzere toprağı kazıyordu. Kaşla rım çatarak, elindeki küreğı bıraktı. Rebecca'nın bebeğine bir şey olmuş olamazdı. Kulübenin ön tarafına doğru hızla koşmak için eleklerini topladı. Hemen sonra, bir yolcu arabasının uzaklaşan sesi uyuldu ve Anna tam köşeyi dönerken, bir kadına ait olduğu apaçık belli olan bir ses tekrar havada cınladı.

Pearl, başka bir kadım kendisine yaslamış bir halde, merdivenlerin önünde duruyordu. Anna yanlarına gidince, her ikisi de dönüp, nefes nefese ona baktılar. Pearl'e yaslanmış olan kadının iki gözü de morarmıştı ve burnu

kırılmış gibi görünüyordu. annanın onu tanıyabilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti.

bu Coraldı.

'Aman Tanrım!" dedi Anna dehşet içinde, bu arada kulübenin ön kapısı açılmıştı. Anna hemen koşup, Coral'in diğer koluna girdi ve "Fanny, lütfen bizim için kapıyı açık tut," dedi.

Onlar Coral'ı beceriksizce içeri taşımaya çalışırlarken, Fanoy, büyümüş gözlerle onlara bakarak, Anna'nın dediğini yaptı. pearl'e dedim," diye fısıldadı Coral. "Buraya gelmememizi söyledim." Dudakları o kadar şişmiş bir haldeydi ki, kelimeleri zorlukla anlaşılıyordu. "İyi ki seni dinlememiş," dedi Anna. Sonra üst kata çıkan dar merdivenleri düşünerek. Coral böyle külçe gibi bir haldeyken, o merdivenleri çıkamayacaklarına karar verdi ve "Onu oturma odasına götürelim," dedi.

Pearl hemen başıyla onayladı.

Coral'ı nazıkçe kanepeye yatırdılar. Anna, Fanny'i yukarıdan battaniye almaya gönderdi. O sırada Coral'ın gözleri kapanınca, Anna onun bayıldığından endişe etti. Coral burnu yamulmuş, içerisine hava alamayacak kadar şişmiş olduğu için sesli bir şekilde ağzından nefes alıyordu.

Anna, Pearl'ü bir kenara çekerek, "Ona ne oldu?" diye sordu. Pearl, kardeşini dertli gözlerle süzdü, "Şu marki. Dün gece eve körkütük sarhoş geldi. Yalnız sorun şu ki, bunu ona yapamayacak kadar sarhoş değildi."

"Ama neden?"

"Gördüğüm kadarıyla ortada bir sebep falan yoktu," derken Pearl'ün dudakları titriyordu. Anna'nın şok olmuş bakışlar karşısında, yüzünü ekşiterek, "Coral'ın başka adamlarla görüştüğünü geveleyip duruyordu, ama bu çok acizce bir suçlamaydı Cora! yatakta yaptığı şeyi İş olarak kabul ettiği için zaten başı nda ona bakıp gözetken biri varken, bunu başka erkeklerle yapmaz Yani adam bu işi sadece yumruklarını onun yüzüne sallamaktan zevk aldığı için yaptı,"

Pearl, öfkeyle gözyaşını sildi, "Eğer işemeye gittiği zaman Coral'ı dışarı çıkarma saydım, büyük ihtimalle onu öldürürdü, dedi.

Anna, bir kolunu onun omzuna sardı ve "Onu kurrarabildiğin İçin Tanrı'ya şükretmeliyiz," dedi.

"Onu buradan başka nereye götüreceğimi bilemedim, efendim' dedi Pearl. "Daha önce de gösterdiğiniz insaniyetten sonra size tekrar rahatsızlık verdiğim için üzgünüm. En azından Coral ayağa kalkana kadar, bir iki gece burada kalabilirsek..."

"Coral'ın iyileşmesi ne kadar uzun sürerse sürsün, burada kalabilirsiniz. Ama korkarım ki bu bir iki geceden daha uzun zaman alacaktır" Anna hırpalanmış misafirine endişeyle baktı "Fanny'i hemen Doktor Billings'e göndereyim."

"Ah, hayır!" Pearl'ün sesi panikle yükselmişti. "Bunu yapmay ın."

"Ama doktora görünmesi lazım."

"Fanny ve diğer Bayan Wren dışında kimse bizim burada olduğumuzu bilmeseydi iyi olur," dedi Pearl. "Adam onun peşine düşebilir."

Anna, yavaşça başını salladı. Anlaşılan Coral hâlâ tehlike deydi. "Peki ya yaraları ne olacak?"

"Ben onlara bakabilirim. Zaten kırık kemik falan yok. Çoktan kontrol ettim. Ayrıca burnunu tekrar eski haline getirebilirim."

"Nasıl yani, kırık bir burnu düzeltebilir misin?" Anna Pearl'e tuhaf bir şekilde bakıyordu.

Pearl'ün dudakları gerilmişti. "Daha önce de yapmıştım. Benim yaptığım işi yapıyorsan, böyle şeyler bilmek işine yarıyor."

Anna, gözlerini kapayarak, "Üzgünüm," dedi. "Senden şüphe ettiğimi kastetmedim. Peki, bunun için nelere ihtiyacın var?"

Anna, Pearl'ün talimatları doğrultusunda su, bez ve banda hazırladı. Annesinin merhemini de bunların yanına koymayı

ihmal etmedi. Pearl, onun yardımıyla kız kardeşinin yüzüne gereken işlemleri yapmaya başladı. Küçük kadın, Coral acıyla inleyip. onun ellerini itmeye çalıştığı zaman bile, soğukkanlılığını kaybetmedi. Pearl'ün bandajla ma işini bitirebilmesi için, ama arkadan yaralı kadının kollarını tutuyordu. Pearl eliyle işiniz bittiğini işaret ettiğinde, rahat bir nefes aldı. Coral'ın yattığı yerde mümkün olduğunca rahat olduğuna emin olduktan sonra, şiddetle ihtiyaç duydukları bir fincan çayı içmek üzere mutfağa geçtiler.

Pearl, içini çekerek sıcak çayı dudaklarına doğru götürdü, teşekkür ederim. Gerçekten çok teşekkür ederim, efendim. O kadar iyisini? ki."

Anna, yarı güler, yarı gıklar gibi bir ses çıkararak, "Asıl benim sana teşekkür etmem lazım. Ah bir bilsen, tam da şu sıralar iyi bir şeyler yapmam gerekiyordu zaten."

edWARD TÜY KALEMİNİ elinden bırakarak, kütüphane pencerelerine doğru yürüdü. Bütün gün tek bir anlamlı cümle bile yazamamıştı. Artık bu oda ona aşırı büyük ve sessiz geliyordu. tek düşünebildiği Anna ve onun kendisine yaptıklarıydı. Neden? N'eden onu seçmişti? Unvanı ya da zenginliği yüzünden olabilir miydi? Tanrım! Yoksa sebep yara izleri miydi?

Namuslu bir kadının kılık değiştirerek bir fahişe gibi davranmasının sebebi ne olabilirdi? İsteddiği bir sevgili olsaydı, little Battleford'da bir tane bulamaz mıydı? Yoksa fahişe rolü yapmak hoşuna mı gidiyordu?

Edward alnını soğuk pencere camına sürdü. O iki gece boyunca Anna'ya yaptığı her şeyi hatırlıyordu. Ellerinin dokunduğu her duyarlı noktayı ve dilinin tadına baktığı teninin her bir santimini. Ona bir hanımefendiye yapmayı hayal bile edemeyeceği şeyler yaptığını hatırlıyordu. Ayrıca tüm bunları yap maktan büyük zevk almış, çok eğlenmişti. Anna onun tüm diğer insanlardan sakladığı gizli ve özel tarafını., en Önemlisi acılarını görmüştü. Hatta onun en hayvansı haline şahit olmuştu. Başını sertleşmiş organına doğru bastırıldığında ne hissetmişti? Heyecan mı? Korku mu?

Yoksa tiksinti mi?

Bir türlü aklından çıkaramadığı ve cevap aradığı başka şeyler de vardı. Afrodit'in Mağarası'nda başka adamlarla da

görüşmüş müydü? Adını bile bilmediği adamlarla o güzel, kusursuz bedenini paylaşmış mıydı? O adamların da o büyüleyici dudaklarını öpmesine, göğüslerini avuçlamasına ve sonra da arzuya teslim olmuş bedenine girmesine izin vermiş miydi? Edward, cildi yarılıp, kan fışkırana kadar pencere çerçevesini yumrukladı. Anna'nın, onun Anna'sının, başka bir erkekle birlikte açık sa çık görüntülerinin gözünün Önüne gelmesini engelleyemiyordu Gözleri buğulandı. Tanrım. Toy bir delikanlı gibi ağlıyordu.

Jock ta onu kafasıyla dürtüp sızlanarak, ağlar gibi sesler çı karıyordu.

Onu bu noktaya Anna getirmişti. Perişan bir haldeydi. Ve yine de hiçbir şey değişmiş sayılmazdı. O bir beyefendiydi ve Anna da, bütün yaptıklarına karşın, hâlâ bir hanımefendiydi. bir aileye sahip olmakla ilgili tüm hayallerinden ve umutlarından vazgeçerek, onunla evlenmek zorunda kalacaktı. Anna'nın çocuğu olmuyordu. Bu durumda, o son nefesini verdiğiinde, soyu da tarihe karışmış olacaktı. Hiçbir zaman annesine benzeyen kızları ya da ona Sammy'i hatırlatacak oğulları olamayacaktı. Kalbini açıp derişebileceği ya da büyürken izleyebileceği çocuklar. alması artık hayaldi. Tüm bunları düşündükten sonra, toparlanarak doğruldu. Kaderi böyleyse, elden ne gelirdi, ama Anna'ya uğrunda nelerden vazgeçtiğini anlatacak ve ona ne kadar değer verdiğini bilmesini sağlayacaktı.

Yüzünü silerek, hiddetle zil kordonuna asıldı.

On Yedinci Bölüm

Yatağında yatan adam, Aurea'ya bakarak, yumuşak bir şekilde konuşmaya başladı. Sesi çok hüznünlüydü, "Bu kadar yalnızlığa tahammül edemedin değil mi, karıcığım? Öyleyse, dur da merakını gidereyim. İlen, bütün bu toprakların ve sarayın sahibi, Prens Niğer'ını. Gündüzleri pis bir kargaya dönüşmekle lanetlendim, tüm muhafız ne askerlerim de o gördüğün kuşlara dönüşmekle lanetlendiler. Sana bu eziyeti yapan kişi büyüsünü yaparken tek bir uyanda bulundu: Karga suretindeyken kendi isteğiyle benimle evlenecek bir eş bulabilirsem, gece yarısından şafağın ilk ışıklarına kadar, tekrar insan olarak yaşayabilecektim. İşte sen o eştin. Ama arlık birlikte geçirdiğimiz bu hoş vakitler son bulacak. Hayatımın geri kalanım, o nefret uyandıran tüylü suretimin içinde geçireceğim. Ve benimle birlikte lanetlenen tüm askerlerim de bu kadere mahkûm olacaklar..."

—Kuzgun Prens'ten.

Ertesi sabah Felix Hopple, ağırlığını bir ayağından ötekine aktarıp, içini çekerek, kapıyı tekrar çaldı. Daha yeni pudraladığı peruğunu çekiştirip, boyun bağını eiiyle düzeltti. Daha önce hiç böyle bir iş için bir yere gönderilmemişti. Zaten bunun işinin gereklerinden biri olduğunu da sanmıyordu. Tabii bunu Lord Swartingham'a söylemesi İmkânsızdı. Özellikle de ona için için yanan simsiyah, şeytani gözleriyle baktığında.

Tekrar içini çekti. Patronu geçen hafta her zamankinden daha huysuz bir adam haline gelmişti. Kütüphanede çok atz sayı da biblo tek parça halinde kalabilmiş, köpek bile kont Abbey'in içeri girince, saklanacak delik arar olmuştu.

Kapıyı çok güzel bir kadın açtı.

Felix, gözlerini kırpıştırarak, bir adım geri çekildi. Yanlış eve mi gelmişti?

Kadın "Evet?" diyerek gömleğini düzelterip, çekingen bir şekilde gülümsedi.

"Eem, şeyyy, ben Bayan Wren'i arıyordum ama" diye kekeledi Felix. "Genç Bayan Wren'i. Yanlış adrese mi geldim acaba

"Ah hayır, doğru adrese geldiniz," dedi kadın. "Yani demek istediğim burası Wrenler'in kulübesi. Ben burada misafirim."

"Ah, anlıyorum, Bayan ...?"

"Smythe. Pearl Smythe." Nedense kadının yüzü kızarmıştı "İçeri buyuramaz mısınız?"

Felix "Teşekkür ederim, Bayan Smythe," diyerek küçük gişten içeri adımını atarak, ne yapacağını bilemez bir halde durdu.

Bayan Smythe, Felix'in giysilerinin güzelliğine kapılmış bir halde, gözlerini dikmiş bakıyordu. "Ooo!" dedi düşünmeden, "Bu hayatımda gördüğüm en güzel yelek."

"Ya öyle mi, ah çok teşekkür ederim Bayan Smythe," diyerek parmaklarını yaprak yeşili yeleğinin düğmelerine götürdü.

Bayan Smythe, "Şunlar arı mı?" diye, daha yakından bakmak için mor işlemelerin üzerine eğilince, elbisesinin dekoltesini Feux'in gözleri önünde uygunsuz bir biçimde sergilemiş oldu.

Hiçbir gerçek centilmen, bir bayanın kazara bir yerlerinin açılmasından faydalanmazdı. Felix, ilk önce başının üstünde duran tavana, daha sonra da kadının elbisesinin alt kısımlarına baktı ve hızla gözlerini kırıştırdı.

"Ne kadar zarıf!" Bayan Smythe doğruldu. "Daha önce bir beyefendinin üzerinde bu kadar hoş bir şey gördüğümü hatırlamıyorum."

"Ne?" diye hırıldadı Felix. "Ah evet, gerçekten tekrar çok teşekkür ederim, Bayan Smythe. Moda konusunda bu kadar ince bir duyarlılığa sahip birine az rastlanır doğrusu." bayan Smythe, biraz şaşırmış görünüyordu, ama yine de ona gülümsedi.

Felix, kadının güzelliğine bakmadan edemedi. Ama hepsi buydu, sadece bakmıştı.

"Bayan Wren için geldiğinizi söylemiştiniz. Neden şurada beklemiyorsunuz?" Eliyle küçük oturma odasını işaret ediyordu. "Ben gidip bahçeden Bayan Wren'i getireyim"

Felix küçük odaya girdi, güzel kadının uzaklaşan ayak seslerini ve arka kapının kapandığını duydu. Şömineye doğru yürüyerek, küçük porselen saate baktı. Sonra kaşlarını çatarak, cep saatini çıkardı. Şöminenin üzerindeki saat ileriye idi.

Arka kapının tekrar açılmasıyla, Bayan Wren içeri girdi. "Bay Hopple, size nasıl yardıma olabilirim?"

Bayan Wren ellerindeki toprağı silkelemekle meşguldü ve onun yüzüne bakmıyordu.

"Kontun bir eee, şey mesajını iletmek için buradayım." "Gerçekten mi?" Bayan Wren, hâlâ suratına bakmıyordu. "Evet." Felix söze nasıl devam edeceğini bilemedi. "Oturmaz mısınız?"

Bayan Wren şaşkınlık içinde ona bakarak, oturdu. Nihayet Felix boğazını temizleyerek, konuşmaya başladı. "Her erkeğin hayatında, macera rüzgârlarının esip geçtiği ve sadece rahata ve huzura ihtiyaç duyduğu bir zaman gelir. Bu gençliğin, bizim durumumuzda ise yetişkinliğin gaflet dolu günlerini geride bırakıp İç huzuruna kavuşma ihtiyacıdır," Sonra bir an susarak, söyledikleri anlaşıldı mı, diye kontrol etti.

"Evet, Bay Hopple?" Anna şimdi daha büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu.

Felix, söyleyeceklerini aklında şöyle bir toparladıktan sonra konuşmasına devam etti. "Evet, Bayan Wren. Her erkek, hatta bir kont bile." Bu noktada unvanı özellikle vurgulamak için bir an susarak, "Bir kont bile, dinlenip, sakinleşebileceği bir yer arar. Kadının nazik elinin değdiği bir mabettir bu. Bu nazik ele de er keğe ait, daha güçlü olan bir el yol gösterir ve korur. Böylece hayatın getirdiği zorluklarla ve çalkantıları birlikte göğüsleyerek, atlatırlar."

Bayan Wren, yüzünde serseme dönmüş bir ifadeyle ona bakıyordu.

Felix, umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı. "Her erkek ve her lord, evliliğin getireceği huzuru tatmak ister."

Anna alnını kırıştırarak, "Evlilik mi?" diye tepki verdi.

Felix yaşadığı zor anlar yüzünden terlemiş olan alnını mendiliyle silerek, "Evet," dedi. "Evlilik. Ya da evlilikle ilgili her şeyin..."

Anna, gözlerini kırıştırdı. "Bay Hopple, kont sizi ne sebep le gönderdi?"

Felix tuttuğu nefesini hızla bırakarak, "Of, aman, Bayan Wren! Sizinle evlenmek istiyor."

Anna'nın yüzü bembeyaz olmuştu. "Ne?"

Felix homurdandı. Buişi yüzüne gözüne bulaştıracağını biliyordu. Kont ondan çokfazla şey istiyordu. Tanrı aşkına, kendisi altından yayıyla okunu kuşanmış bir aşk tanrısı değil, basit bir çiftlik kâhyasıydı. Artık işleri iyice karıştırmaktan başka çaresi kalmamıştı.

"Swartingham Kontu, Edward de Raaf, teklifini kabul edip, evlilik için elinizi uzatmanızı diliyor. Kısa bir nişanlılık dönemi minden sonra..."

"Hayır."

"Haziran'ın birinde. Ne, ne dediniz?"

"Hayır, dedim." Bayan Wren çok kısa ve kesin bir dille cevap vermişti. "Ona üzgün olduğumu, halta çok üzgün olduğumu söyleyin. Ama onunla evlenmem mümkün değil."

"Ama, ama, ama..." Felix, kekelemesini durdurabilmek için derin bir nefes alarak, "Ama o bir kont. Gerçi biliyorum huyu biraz ters ve zamanının büyük bir bölümünü çamurların içinde yuvarlanarak geçiriyor, bundan da gerçekten de hoşnut görünüyor ama..." Bu manzarayı düşününce ürpermiş gibi yaparak devam etti, "sahip olduğu unvan ve hatırı sayılır miktardaki zenginliği, bunları telafi eder, diye düşünüyorum. Siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

Felix daha fazla konuşmaya nefesi yetmediğinden, durmak zorunda kalmıştı.

"Hayır, öyle düşünmüyorum." diyerek Bayan Wren kapıya doğru yürüdü. " Lütfen ona sadece hayır dediğimi söyleyin."

"Ama Bayan Wren! Onun yüzüne karşı bunu nasıl söylerim?"

Bayan Wren kapıyı arkasından nazikçe kapayarak dışarı çıktı. Felix'in umutsuz haykırışı boş odada yankılandı. Felix, bir sandalyeye çöküp kalmıştı. Şimdi koca bir şişe Madeira içse ye, riydi, çünkü kont bu durumdan hiç hoşlanmayacaktı.

ANNA EL KÜREĞİNİ yumuşak toprağa daldırıp, karahindiba otunu köküyle birlikte haşince çıkardı. Bu sabah Bay Hopple'ı evlilik teklifi için gönderirken, Edward'ın kafasından neler geçiyordu acaba? Belli ki bunu aşkından yapmamıştı. Homurdanarak, başka bir karahindibaya saldırdı.

O sırada kulübenin arka kapısı gıcırdayarak açılmıştı. Kaşlarını çatarak döndüğünde, Coral'ın bir mutfak taburesini bahçeye doğru sürüklediğini gördü.

"Senin dışarıda ne işin var?" diye sitemle sordu. "Pearl'le bu sabah seni odama taşıyarak çıkarmak zorunda kaldık."

Coral tabureye oturarak, "Kır havasının iyileştirici özelliği olması lazım, öyle değil mi?" dedi.

Yüzündeki şişlik büyük ölçüde inmişti, ama yaralar hala göze çarpıyordu. Pearl, kırığı destekleyip, iyileştirmek için, burun deliklerine tıka basa yara pamuğu doldurmuştu. Şimdi bunlar, burnundaki şişin inmesiyle daha çok göze batar olmuştu Coral'ın sol göz kapağı sarktığı için sağdakine göre daha aşağıda duruyordu. Anna bu göz kapağı zamanla tekrar yukarı kal kar mı, yoksa bu şekil bozukluğu kalıcı mı olur diye merak etti Sarkmış olan gözünün altında, yarım ay şeklinde, küçük bir yara vardı.

Coral, hırpalanmış yüzünü güneşlendirir gibi, başını kulübe duvarına yaslayıp, gözlerini kapamıştı. "Sanırım sana teşekkür etmem gerekiyor."

"Bu gayet olağan bir şey" dedi Anna.

"Benim için değil. Ben diğer insanlara borçlu kalmaktan hoşlanmam."

"O zaman bunu bir borç olarak düşünme," diye homurdandı Anna, bir otu köküyle birlikte sökerken. "Hediye olarak kabul et."

"Hediye mi?" Coral düşüncelere dalmıştı. "Benim dünyamda, hediyeler için de şu ya da bu şekilde bir ödeme yapılması ge rekir. Ama belki de söz konusu kişi sen olunca, durum gerçek değişiyor. Teşekkür ederim."

İçini çekerek, ağırlığını diğer tarafına verdi. Hiç kırığı olmasa da, vücudunun her tarafı yara bere içindeydi. Hâlâ çok acı çekiyor olmalıydı.

"Kadınların bana gösterdikleri saygı ve iyiliğe, erkeklerin kinden çok daha fazla önem veririm," diye devam etti Coral

"Böyle bir davranışa pek nadir rastlanır, özellikle de benim mesleğimde. Bunu bana yapan da bir kadındı."

"Ne?" Anna, dehşete düşmüştü. Korkmuştu. "Ben marki binmişim?"

Coral, onun söylediğini hafife alıyormuş gibi bir ses çıkarmıştı. "Tabii ki dayaağı atan markiydi, ama ya onu fişekleyen kimdi sanıyorsun? Bayan Lavender ona başka erkekleri de eğlendirdiğimi söylemiş."

"Ama neden?"

"Markinin metresi olarak benim yerime geçmek İstiyordu da ondan. Ayrıca geçmişte de aramızda bir şeyler geçmişti." Coral artık umursamadığını anlatmak ister gibi elini sallayarak, "Ama bu hiç sorun değil. İyileşince, onun icabına bakacağım. Bugün neden Abbey'de çalışmıyorsun? Günlerini genellikle orada çalınarak geçiriyorsun, öyle değil mi?"

Anna suratını asmıştı. "Artık oraya gitmemeye karar verdim."

"Erkeğinle aran mı açıldı?" diye sordu Coral.

"Sen onu..?"

Coral Anna'nın sözünü keserek, "Londra'da beraber olduğun adam oydu, değil mi? Swanningham Kontu, Edward de Raaf," dedi.

"Evet görüştüğüm kişi oydu." İcini çekti Anna. "Ama o benim erkeğim falan değil."

"Gözlemlerime dayanarak söylüyorum ki senin gibi prensip sahibi kadınlar, kalplerini kaptırmadıkları sürece, bir adamla yatmazlar." Coral'ın ağzı alaya bir şekilde bükülmüştü. "Ve olaya aşırı derecede duygusallık katarlar."

Anna, bir sonraki kökü küreğiyle çıkarırken fazlaca oyalanmıştı. "Haklı olabilirsin. Belki de ben olaya gerçekten fazlaca duygusal yaklaştım. Ama bunun söz konusu durumla hiç alakası yok." Küreğin sapma asılmasıyla, karahindiba topraktan fırlar gibi çıkmıştı. "BİZ tartıştık."

Coral, ona bir süre gözlerini kısarak baktıktan sonra, omu silkerek, gözlerini tekrar kapadı. "Orada bulunduğu kadının sen olduğunu anladı..."

Anna, şaşkın bakışlarla başını kaldırdı. "bunu nasıl...?" Coral, onun daha fazla konuşmasına izin vermeden devam etti. "Sanırım şimdi sen de onun kınamalarını süklüm püklüm kabulleneceksin." Sonra hiç ara vermeden devam etti. "Ve utan cini, saygıdeğer dul maskesinin altına saklayacaksın. Belki de köyün fakirleri için çorap filan örmeye başlarsın. O birkaç yıl içinde evlenip, yatağına başka bir kadın aldığında, emin ol, yaptığın iyilikler seni çok rahatlatacaktır."

"Benden onunla evlenmemi İstedi."

Coral gözlerini açtı. "Bu çok ilginç." Gittikçe büyüyen solmuş hindiba yığınınına baktı. "Ama sen onu reddettin,"

Şak

Anna, karahindiba yığınınını küreğiyle yarmaya başlamıştı. "Benim ahlaksız bir kadın olduğumu düşünüyor." Şak!

"Ben kısırım, ama onun çocuk sahibi olması lazım." Şak!

"Ve beni aslında istemiyor" Şak! Şak! Şak!

Anna nihayet durdu ve parçalanıp, suyunu bırakmış haldeki ot yığınınına baktı.

"Seni istemiyor, öyle mi?" diye mırıldandı Coral. "Ya sen? Sen onu istiyor musun?"

Anna, yanaklarının kızardığını hissetti. "Yıllarca erkeksiz yaşadım. Yine yalnız kalmaya dayanabilirim."

Coral'ın yüzünden bir gülümseme gelip geçti. "Hiç dikkatimi çekti mi bilmem ama bazı tatlıların tadını bir kere aldın mı, ondan bir ısırık daha alana kadar, onu düşünmemen, istememen ya da şiddetle özlemini duymaman mümkün değildir. Mesela benim umutsuzca istediğim tatlı frambuazh pandispanyadır."

"Lord Swartingham, frambuazh pandispanya değil."

"Hayır tabii ki değil. Ben olsam, onu daha çok bitter çikolata mus olarak düşünürdüm," diye mırıldandı.

"Ve," diye devam etti Anna, sözünün kesildiğini duymazdan gelerek, "ondan bir ısırık daha almak, ah yani onunla bir geceyi daha birlikte geçirmek istemiyorum."

O sırada, gözlerinin önünde, birlikte geçirdikleri ikinci geceye ait bir görüntü belirdi: Edward, göğsü çıplak, pantolonunun düğmeleri açık bir haide, şöminenin önünde duran koltuğa, bir tırrk paşası gibi kurulmuştu. Şömineden yansıyan ateşin ışığında, teni ve erkekliği parıl parıl parlıyordu.

Anna, yutkunma ihtiyacı duydu. Ağzı sulanmıştı. "Lord swartingham olmadan da yaşayabilirim," dedi kendinden emin bir ses tonuyla.

Coral, inanmaz bir ifadeyle, tek kaşını kaldırdı.

"Bunu yapabilirim! Ayrıca, sen orada değildin. Bilmiyorsun." Anna, aniden kendisini, önünde duran solmuş hindiba otları kadar cansız hissetti. "Müthiş kızgındı. Bana korkunç şeyler siyledi."

"Ah," dedi Coral. "Sadece senin duygularından emin değil

"Bunu nasıl iyiye yoruyorsun, anlamıyorum," dedi Anna.

"Her neyse, zaten daha başka şeyler de var. Beni asla affetmeyecek."

Coral, serçenin yaklaşmasını kollayan bir kedi edasıyla gülümsedi. "Affetmeyebilir. Ama belki de affeder. Kim bilir!" "NE DEMEK SENİNLE evlenmeyeceğim?" Edward, küçük

oturma odasının bir ucundaki biblo rafından, öbür ucundaki kanepe ye kadar yürüdü, sonra topukları üzerinde dönerek, tekrar geri geldi. Aslında tüm odayı üç adımda arşınlayabildiğinden, bu ka dar da büyük bir olay sayılmazdı. "Ben bir kontum!"

Anna yüzünü ekşitti. Kulübeye girmesine asla izin verme mesi gerekirdi. Ama tabii ki kapıyı açmazsa, kıracağını söyleye rek tehdit ettiğinden, pek fazla şansı kalmamıştı.

Ayrıca gerçekten de kapıyı kırabilecek kadar güçlü görünüyordu

"Seninle evlenmeyeceğim," diye tekrarladı. "Nedenmiş o? Benle yatmak için can atıyordun." Anna onun açık saçık konuşmasından rahatsız olmuştu "şu kelimeyi gerçekten de artık kullanmasan!"

Edward, son derece alaycı bir yüz ifadesi takınarak kadının etrafında döndü. "Cinsel birleşme dememi mi tercih ederdin? Çiftleşme mi? Yoksa popo dansı mı demeliydim?"

Anna, dudaklarını sıkırmıştı. iyi ki kayınvalidesiyle Fanny bu sabah alışverişe gitmişti, çünkü Edward'ın sesini alçaltmaya hiç niyeti yoktu.

"Aslında benimle evlenmek istemiyorsun." Anna, karşısın da duyma güçlüğü çeken bir köy delisi varmış gibi, çok yavaş bir şekilde ve kelimelerin her birinin üzerine basa basa konuşu yordu.

"Mesele seninle evlenmek isteyip, istememem değil," dedi Edward. "Gerçek şu ki, seninle evlenmek zorundayım."

"Neden?" diyerek nefesini bıraktı Anna. "Benimle evlenir sen, çocuk sahibi olmana olanak yok. Senin de daha önce açıkça belirttiğin gibi, biliyorsun ben kısırım."

"Ben senin onurunu lekeledim."

"Yüzünü gizleyip, Afrodit'in Mağarası'na giden benim Bana öyle geliyor ki, asıl ben senin onurunu lekeledim." Anna, kızgınlıkla elini kolunu sallamadan konuşabildiği için kendisini takdir etti.

"Bu çok saçma!" Edward'ın kükremesi muhtemelen Abbey'e kadar gitmişti.

Erkekler bir şeyi yüksek sesle söylerlerse, onun doğru olacağını nereden çıkarıyorlardı? "Zaten nişanlı olan bir kontun, sekreterine evlenme teklif ermesi kadar saçma değil ama!" Şimdi kendiside sesini yükseltmişti.

"Sana evlenme teklif etmiyorum. Evlenmek zorundayız diyorum"

"Hayır." Anna, bu kısa. cevaptan hemen sonra, kollarını önünde bağladı.

Edward, kararlı adımlarla ona yürümeye başladı. Adımlarının her birini tehditkâr bir biçimde yavaş yavaş atıyordu. Göğsüyle kadının yüzü arasında birkaç santimlik mesafe kalana kadar da durmadı. Anna onun gözlerine bakabilmek için boynunu kıldırdı. Ondan korkarmış gibi geri adım atmak istememişti.

Nefesi kadının alnını mahrem bir şekilde yalayınca dek eğildi. "Benimle evleneceksin."

Kahve kokuyordu. Arına bakışlarını onun ağzına kaydırды, kızgınken bile, korkutucu bir şekilde şehvet uyandırıyordu. Bir adım geri çekilerek, arkasını döndü. "Seninle evlenmeyeceğim."

Anna, onun arkasında şiddetle soluk alıp verdiğini duyabiliyordu. Omzunun üstünden gizlice ona baktı.

Edward, düşünceli bir halde kalçalarına bakıyordu.

Aniden bakışlarını yukarı kaldırdı. "Benimle evleneceksin." Bir elini tehditkâr bir biçimde havaya kaldırmıştı. "Ama bunun ne zaman olacağı konusunu şimdi tartışmayacağım. Bu arada, benim hâlâ bir sekretere ihtiyacım var. Seni bu öğleden sonra Abbey'de görmek istiyorum."

"Geçmişte yaşadıklarımız..." Anna sesinin düzgün çıkmasını sağlamak için bir an durdu. "Geçmişte yaşadığının ilişkiden sonra sekreteriniz olarak çalışmaya devam etmem çok zor."

Edward'ın gözleri kısılmıştı. "Yanlışsam düzeltin, Bayan Wren, ama bu ilişkiyi bağlatan Siz değil miydiniz? Bu yüz

"Söyledim ya, üzgünüm!"

Kadının birden patlamasını umursamayarak devam etti. "bu yüzden anlamıyorum. Neden ben, siz rahatsız olacaksınız diye sekretersiz kalıp, zarara uğrayayım? Tabii sorunuz gerçekten buysa!"

"Evet, sorunum bu!" Aslında rahatsızlık kelimesi, orada es kişi gibi çalışmaya devam etmek için çekeceği ıstırabı ifade etmeye yetmezdi. Anna gücünü toplamak için derin bir nefes aldı "Dönemem."

"Peki, öyleyse," dedi Edward yumuşak bir şekilde. "Korkarım ki size bugüne kadar olan maaşınızı ödeyemeyeceğim."

"Bu..." Anna, duyduğu dehşetten konulma yeteneğini düpedüz kaybetmişti. Wren ailesi, ay sonunda ödenecek paraya güveniyordu. Hatta bu paranın geleceğinden o kadar emindiler ki civardaki dükkânlara şimdiden küçük küçük borçlanmışlardı, işini kaybetmiş olması, zaten yeterince kötüydü. Eğer Edward'ın sekreteri olarak şimdiye kadar kazandığı ücreti alamazsa, sonları felaket olurdu.

"Evet?" diye üsteledi Edward.

Anna, "Bu hiç adil değil!" diyerek patladı

"Ah, canım benim, adil olmaya çalıştığımı da nereden çıkar din?" diye İmalı bir şekilde gülümsedi.

"Bunu yapamazsın!"

"Evet, yapabilirim. Sana benim bir kont olduğumu söyleyip, duruyorum, ama hâlâ anlamamakta ısrar ediyorsun." Edward konuşurken yumruğunu çenesinin altına dayamıştı. "Ama tabii işine geri dönersen, ücretin eksiksiz olarak ödenecek."

Anna agzını kapayıp, bir süre burun deliklerinden nefes almaya çalıştı.

"Pekâlâ, geri döneceğim. Ama hafta bitiminde ödememin yapılmasını istiyorum. Her hafta," dedi.

Edward kahkahayı basarak, "Çok güvensizsin" dedi.

Aniden öne doğru bir hamle yaparak, Anna'nın elini yakaladı ve üstünü öptü. Sonra elini çevirerek, dilini hızla avuç içine bastırdı. Arına, erkeğin dilinin yumuşak ve ıslak

sıcaklığıyla, mahrem yerlerindeki kasların birkaç saniye boyunca kasıldığını hissetti. Sonra Edward, elini bıraktı ve onun itiraz etmesine fırsat vermeden, kapıdan çıkıp gitti.

Ona bildirmesine fırsat vermemiş olsa da, en azından kendiyi ona karşı koymak üzere olduğundan oldukça emindi.

İNATÇI, İNATÇI KADIN. Edward, atın eyerine asılıp, kendisini yukarı çekti. Onun dışında. Little Battleford'ta herhangi bir kadın, onunla evlenebilmek için büyükannesini bile satardı. Dahası, İngiltere'deki kadınların çoğu, onun gelini olabilmek için, tüm ailesiyle birlikte, hizmetkârlarını, hatta ev hayvanlarını bile satardı.

Edward elinde olmadan homurdandı.

Bencil değildi. Bu durumun kişiliğiyle alakası yoktu. Onun değerini bu kadar arttıran, sahip olduğu unvandı. Bir de tabii ki bu unvanın beraberinde getirdiği serveti vardı. Ama hiçbir sosyal dayanağı olmayan, yoksul, dul Bayan Wren için bunlar hiçbir şey ifade etmiyordu. Onu sadece ve sadece yatmak için istiyordu, evlenmek için değil. Bu kadın onu ne zannediyordu? Jigolo talan mı?

Atı o anda esen bir rüzgârdan ürkünce, dizginlere asıldı. Anna'yı kendisiyle genelevde buluşmaya iten şehvet düşkünlüğü, şimdi de onun eline düşmesini sağlayacaktı. Onu tartışma sırasında ağzına bakarken yakalamış ve o anda kafasında bir ışık yanmıştı: Onun cinselliğe olan düşkünlüğünü neden kendi çıkarına kullanmasındı? Sebep yara izleri olsun olmasın, her ne sebeple onu baştan çıkardıysa, burada Önemli olan sonuçta buna kalkışmış olmasıydı. Ağzını çekici buluyordu, öyle değil mi? öyleyse sekreteri olarak, her gün sabahtan akşama kadar onu görecekti. Kendisiyle evlenmeyi kabul edene kadar, bundan başka neler kaçırdığını da ona gösterecekti.

Edward için için gülmeye başlamıştı. Aslında, evlendikleri zaman onu daha ne ödüllerin beklediğini göstermek, onun için büyük bir zevk olacaktı. Şehvete olan düşkünlüğünden, ANNA çok uzun süre dayanamayacak ve karısı olmayı kabul edecekti, Anna'yı karısı olarak düşünmek, onu tuhaf bir şekilde rahatlatıyordu. Sonuçta bir erkek kadınının aşırı arzulu olmasına akabilirdi. Oh evet, buna kesinlikle alışılabilir, diye düşündü.

Vahşice gülümsedi ve atını tekmeleyerek dörtnala koşturdu

On sekizinci Bölüm

Aurea korku dolu gözlerle kocasına bakıyordu. Sonra şafağın ilk ışıklan sarayın yüksek pencerelerinden girip, prensin üzerine düştü. Ve prensin bedeni çekilerek, kasılmaya haşladı. Geniş ve pürüzsüz omuzları büzülüp, küçüldü; geniş ve zarif olan ağzı, öne doğru fırlayarak, sertleşti ve güçlü ellerindeki parmaklar, bir tutam kararmış tüye dönüştü. Kuzgun ortaya çıkınca, kanatlanıp, gözden kaybolana kadar, sarayın tüm duvarları büyük bir sarsıntıyla türedi. Kuzgun ve beraberindekiler, göklere doğru uçarken, her taraf pırpır edip, kanat çırpın kuşların sesleriyle yankılandı. Aurea yapayalnız kalmıştı. Ne üzerine giyeceği bir elbisesi, ne de yiyebileceği bir parça ekmeği vardı. Hatta her yöne göz alabildiğince uzanan bu çorak topraklarda su bile yoktu. —Kuzgun Prens'ten.

Anna'nın sabrı taşmak üzereydi. Ayağının ucunu hafifçe yere vurduğunu fark edince ayağını usulca durdurdu. Edward seyislerden biriyle Daisy' nin eyeri hakkında tartışırken, ahır avlusunda durmuş bekliyordu. Anlaşılan, kısrakla ilgili bir sorun vardı. Kimse, kadın olduğu için ona söylemeye tenezzül etmediğinden, tam olarak ne olduğunu bilmiyordu.

İçini çekti. Bir haftadan beri, hiç sesini çıkarmadan, itaatkâr bir şekilde Edward'ın emirlerini yerine getirmişti. Emirlerinin bazılarıyla açıkça onu aldırtmayı hedeflemiş olsa da aldırma misti. Günde en az bir kere kadınların hainliğinden söz etmesini de kulak asmamıştı. Hatta ona bakmak için başını her kaldırıışında, onun da kendisine bakan gözleriyle karşılaştığında bili kayıtsız kalabilmişti. Gayet uysal ve hanım hanımcık bir tavır takınmıştı ve maalesef bu hali onu çıldırtıyordu.

Gözlerini kapayarak düşündü. Sabır. Evet, sabır iyice öğrenmesi gereken bir erdemdi.

"Uyukluyor musun?" Edward'ın sesini hemen yanında duyunca, Anıta olduğu yerde birden sıçrayarak, ters ters baktı. Çok şükür Edward hemen başka tarafa döndüğünden,

Anna'nın bu tepkisini görmemişti. "George kolanın çok aşınmış olduğunu söylüyor. Faytona binmemiz gerekecek."

"O halde ben..." diye konuşmaya başlarken, Edward bir çift hayvanın araca takıldığı yere doğru yürüyüp gitti.

Anna bir an, ağzı açık bir halde, hayretle baktıktan sonra onun arkasından koştu. "Lordum."

Edward hiç oralı olmadı.

"Edward," diye tısladı.

"Sevgilim?" Edward, o kadar ani durmuştu ki, Anna neredeyse çarpacaktı.

"Beni şöyle çağırma!" Bu cümleyi geçen hafta o kadar çok söylemişti ki, artık kelimeler ağzından melodik bir biçimde çıkıyordu. "O şeyin üzerinde gelin, seyis ya da hizmetçiye yer yok."

Edward, faytona öylesine baktı. Jock yukarıda oturulan yere çoktan atlamış, yola çıkmak üzere hazır" bir haile, oturmuş etrafı kolluyordu. "Tarlaları teftiş etmeye neden bir gelin ve damat götürmek isteyeyim ki?"

Anna dudaklarını büzerek, "Nedenini pekâlâ biliyorsun dedi.

Edward, kaşlarını kaldırarak, konuşmaya devam etmesini bekledi.

"Refakatçi olarak" dedi ve seyislerden tarafa dönerek gülümsedi.

Edward ona iyice sokularak, "Sevgilim, inan bu söylediklerin inanılmaz derecede gururumu okşadı ama ben bile fayton sürerken seni baştan çıkaramam."

Anna yüzünün kızardığını hissetti. "Ben..."

Edward, daha fazla konuşmasını önleyerek, elinden tutup, arabaya çekti. Anna bir an havada kaldıktan sonra yerine oturtulmuştu. Daha sonra Edward, atları bağlayan seyislere yardım etmeye gitti.

Anna, Jock'a doğru dönerek, "Dayanılmaz bir adam," diye mırıldandı.

Köpek de kuyruğunu yere vurarak, kocaman başım Anna'nın omzuna dayadı ve salyalarını üzerine sürdü.

Birkaç dakika sonra, Edward da arabayı sallayarak atladı ve dizginleri eline aldı. Atların dışarı çıkmasıyla, fayton sarsılarak öne doğru savruldu. Anna, koltuğunun arkalığını sıkı sıkıya kavradı. Jock ta rüzgâra karşı savrulurken, kulakları ve gıdığı sarsıntının etkisiyle ileri geri sallandı. Fayton bir köşeyi hızla dönünce, Anna Edward'a yaslandı. Bir an için, göğüslerini onun kolunun sertliğine bastırmak zorunda kalmıştı. Sonra kendini doğrultarak, yan tarafına daha sıkı tutunmaya çalıştı.

Araba gidiş yönünü değiştirirken, Anna yine adamın üstüne çıkar gibi oldu. Bunun üzerine, dönüp ters ters baktı, ama bunun da bir yararı olmadı. Sırtını arkalığından ne zaman ayırsa, araba yalpalıyor, o da tekrar koltuğunun arkasına yapışmak zorundakalıyordu.

"Bunu kasten mi yapıyorsun?"

Cevap yoktu.

"Beni oturduğum yere mıhlamak için sallayıp duruyorsan diye meydan okuyarak devam etti. "Bu kesinlikle hala büyüme miş olduğunu gösterir."

Abanoz karası gözler, kurum gibi simsiyah kirpiklerin arka sıندان ona baktı.

"Eğer niyetin beni cezalandırmaksa, bunu anlayabilirim ama faytonu harap etmenin sana da zararı dokunur."

Şimdi biraz yavaşlamıştı.

Anna nihayet ellerini kucağına koyabildi.

"Seni neden cezalandırmak isteyeyim?" diye sordu.

"Biliyorsun." Gerçekten de, istediğinde, dünyanın en sinir bozucu yarattığı olabiliyordu.

bir süre yol boyunca sakın sessizce ilerlediler. Gökyüzü aydınlanmaya başlamış, ufukta ürkek bir kızılık belirmişti, Anna onun yüz hatlarını daha net görebiliyordu. Pek güven verici görünmüyorlardı.

Anna içini çekerek, "Üzgünüm, biliyorsun," dedi. "Ortaya çıktığı için mi üzgünsün?" Edward'ın sesi şüphe uyandıracak kadar yumuşak çıkıyordu.

Anna yanağının içini ısırđı. "Seni aldattığım için üzgünüm."

"Buna inanmam gerçeklen çok zor."

"Yalan söylediğimi mi ima ediyorsun?" Anna, sabırla ilgili yeminini hatırlamaya çalışıyor, kendine hâkim olabilmek için dişlerini gıcırdatıyordu.

"Evet, tatlımSanırım bunu ima ediyorum." Dişleri gıcırda gibi bir ses çıkarıyordu. "Yalan söylemek konusunda doğuştan yetenekli görünüyorsun."

Anna derin bir nefes alarak,, "Neden böyle düşündüğünü anlıyorum, ama lütfen seni asla incitmek istemediğime inan," dedi.

edward homurdamyordu. "Peki. Güzel. Pahalı bir fahişe kılığında, Londra'nın en kötü şöhretli genelevlerinden birinde bulunuyordun, ben de kazara sana denk geldim. Evet, kesinlikle yanlış anlaşılmışsın."

Anna içinden ona kadar saydı. Sonra elliye kadar saymaya devam etti. "Seni bekliyordum Sadece seni."

Anna'nın son sözlerini duyduktan sonra, yelkenlerini biraz olsun suya indirmiş görünüyordu. Güneş artık tamamen yükselmişti, Bir dönemeçten kıvrılarak, yolun ortasında duran iki yabancı tavşanı korkutup kaçırdılar.

Edward aniden "Neden?" diye bağırdı.

Anna, tartışıkları konunun ucunu tamamen kaçırmıştı. "Ne?"

"Yedi sene bekâr hayatı yaşadıktan sonra neden beni seçim?"

"Yedi yıla yakın süredir demeliydin."

"Ama altı yıldır dulsun."

Arına, hiçbir açıklama yapmadan başıyla onayladı.

Edward'ın merak İçinde ona baktığını hissedebiliyordu. "Artık kaç yılsa, ama neden ben? Yara izlerim..."

Anna artık patlamıştı. "Bununsenin o lanet yara izlerinle hiç ilgisi yok! Yara izlerinin hiçbir önemi yok, anlamıyor musun?"

"Öyleyse neden?"

Şimdi susma sırası Aitna'daydı. Güneş artık pırıl pıl parlıyor, hiçbir şeyi gizlemeden, her bir detayı gözler Önüne seriyordu.

Açıklamaya çalıştı. "Aramızda bir çekim olduğuna inanıyordum. Hayır, aslında düpedüz biliyordum. Sonra sen gittin ve ben o anda fark ettim ki sen benim için hissettiklerini alıp, başka bir kadına verecektin. Üstelik adını bile bilmediğin bir kadına. Oysa seninle sevişen kadın ben olmak istedim. O kadın ben olmalıydım."

Edward nefesi kesilmiş bir halde hiç hareket etmeden dinliyordu Onun konuşmalarından ürkmüş müydü, sıkılmış mıydı, yoksa sadece alay etmeye mi çalışıyordu, yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Anna'nın aniden tepesi attı. "Londra'ya gider, sendin. Baska bir kadınla... yatmaya karar veren de sendin. Benden, daha doğrusu bizden yüz çeviren de sendin. Kim daha büyük günahkar? Bundan böyle... Ah!"

Atina, söyleyeceklerini yutmak zorunda kaldı. Edward, alların dizginlerini o Kadar ani çekmişti ki hayvanlar yarı şaha kalkmışlardı. Jock bile neredeyse mancınıkla fırlatılmış gibi öne doğru savrulmuştu. Anna dudaklarını dehşet içinde aralamıştı, ama itiraz etmesine fırsat kalmadan, ağzı Edward'ın ağzıyla kapandı. Edward dilini bir anda ağzının içine sokmuştu. Dudaklarını onun içeri girmesi için daha fazla aralarken, ağzının içinde dolanan dilinde kahve tadı aldı. Şimdi kontun parmakları arzuyla enserini okşuyordu. Erkekliğinin doruğunda olan bir adamın miski andıran kokusu her yanını sarmıştı. Edward, çok yavaş ve isteksiz bir şekilde dudaklarını onun ağzından ayırdı. Dili sanki onun ağzından ayrıldığına pişman olmuş gibi, hâlâ Anna'nın alt dudak:nı yalıyordu. .

Edward, başını kaldırdığında, Anna parlak güneş ışığından rahatsız olarak gözlerini kırıştırdı. Edward onun büyülenmiş haldeki yüz ifadesine baktı ve sonra gördükleri hoşuna gitmiş olacak ki, bembeyaz dişlerini göstererek, sırttı. Dizginleri eline alarak, alları yoldan aşağı doğru, yelelerini uçura uçura, hızla sürdü. Anna, yine koltuğunun arkasını sıkıca tutarak, biraz önce olanları yorumlamaya çalıştı. Fakat onun tadı hâlâ ağzındayken, düşünebilmesi gerçekten zordu.

"Seninle evleneceğim," diye bağırdı Edward. Anna gerçekten de ne diyeceğini bilemeyerek, sessiz kalmaya karar" verdi.

Jock bir kez havladı ve dilini dışarı çıkararak, rüzgarın esintisine bıraktı.

cORAL BAŞINI GÖKYÜZÜNE doğru kaldırdı, güneş ışınları yanaklarından aşağıya sıvı bir sıcaklık gibi kaydılar. Wrenler'e ait kulübenin arka kapısında oturuyordu. Hasta yatağından kalkacak kadar iyileştiğinden beri her gün buraya gelip oturmayı adet edinmişti. Etrafına baktığında, küçük yeşil bitkilerin başlarını topraktan çıkardıklarını fark etti. Hemen yanında ise küçük, komik bir kuş gerçekten çok gürültülü bir şekilde Ötüyordu. Ne tuhaftır ki, insan Londra'da güneşi hiç fark etmezdi. Binlerce insanın tatsız bağrıışmaları, isli bir duman ve lağım pisliğiyle dolup taşmış caddeler, insanların dikkatini dağıtır, bir tek kişi bile yukarıya bakmayı akıl edemeyene kadar, dünyalarını karartıp, güzel şeyleri görmelerini engellerdi. "Ah, Bay Hopple!"

Coral, kız kardeşinin sesini duyarak gözlerini açtı, ama kalkmak İçin hiçbir hareket yapmadı. Pearl, arka bahçeye açılan kapının Önünde duruyordu. Yanında, şimdiye kadar gördüğü en cafcaflı yeleği giyen, ufak tefek bir adam vardı. Adam, sürekli, olarak üstündeki yeleği çekiştirmesinden de anlaşılacağı üzere, utangaç biriydi. Bu hiç de şaşılacak bir şey değildi. Birçok erkek, etkilendikleri bir kadının yanındayken, tedirgin olurdu. En azından, ince ruhlu olanları böyle davranırdı. Öte yandan, Pearl de saçıyla oynuyor, buklelerini evirip çevirip parmaklarına doluyordu ki bu, onun da tedirgin olduğunu gösterirdi. İşte asıl şaşırtıcı olan da buydu. Çünkü bir fahişenin her şeyden Önce

Öğrendiği şeylerin başında, daha güçlü olan karşı cinsin yalımdayken, yüzünü güven ve cesaretle nasıl maskeleyeceği gelirdi. Bu yaşamlarının anahtarıydı.

Pearl, sevimli bir şekilde kıkırdayarak yanındaki adamdan ayrıldı. Sonra kapıyı açıp, küçük avluya geçti. Kız kardeşini fark etliğinde, arka kapıya ulaşmak üzereydi.

"Tanrım, ne şaşkınım! Senin orada oturduğunu görmedim." Pearl, al al olmuş yüzünü yelpazeledi. "Biliyor musun, senin sayende düzgün bir hayata başlayacağım. Buna kesinlikle sen vesile oldun,"

"Farkındayım," dedi Coral. "Yeni bir müşteri namzeli ara mıyorsun, değil mi? Artık çalışmak zorunsa değilsin. Ayrıca artık İyileştigiime göre, yakında Londra'ya gideceğiz."

"O bir müşteri değil" dedi Pearl. "En azından senin kastettiğin anlamda değil. Bana Abbey'de kat hizmetçisi olarak bir iş önerdi."

"Kat hizmetçisi mi?"

"Evet." Pearl'ün yüzü kızarmıştı. "Biliyorsun daha önceden bu işi yapıyordum ve yetişmişliğim var. Sonuçta yeniden iyi bir hizmetçi olabilirim. Evet, bunu yapabileceğime inanıyorum."

Coral kaşlarını çattı, "Fakat artık çalışmak zorunda değilsin ki. Sana bakacağımı söyledim. Ve sözümü tutacağım."

Kız kardeşi omuzlarını geriye doğru ilip, çenesini kaldırarak, "Ben burada Bay Felix Hopple'la kalıyorum" dedi.

Coral kısa bir an gözlerini dikip kardeşine baktı. Pearl duru şunu hiç bozmamıştı.

Sonunda düz bir sesle "Neden?" diye sordu.

"Benimle flört edebilmek için izin istedi. Ben de ona bu izn verdim."

"Peki ya senin daha önce ne İş yaptığını öğrenirse?"

"Sararım zaten biliyor." Pearl, kardeşinin "sen mi söyledin diye soran gözlerle baktığını görerek, hayır anlamında başını indirdi ve "Hayır, ona bir şey anlatmadım, ama geçen sefer bura

ne şartlarda kaldığımı kasabadaki herkes duymuştu. Ayrıca bilmiyorsa da, ona anlatırım. Her şeye rağmen, beni sahipleneceğine inanıyorum."

"O senin geçmiş yaşantını kabullense bile," dedi Coral nazikçe, "diğer köylüler seni dışlayabilirler."

"Biliyorum hiç kolay olmayacak. Gözlerinin önünde peri lozları uçuşan küçük bir kız değilim ben. Hayal dünyasında da yaşamıyorum. Ama o, gerçek bir beyefendi." Pearl, Coral'ın sandalyesinin yanına diz çökmüştü. "Bana son derece kibar davranıyor. Bana öyle bir bakışı var ki bir hanımefendi olabileceğime ben bile inanıyorum."

"Yani bu durumda, burada kalıyorsun, Öyle mi?"

"Sen de burada kalabilirsin." Pearl, sesini alçaltıp konuşarak, Coral'ın dini tuttu. "Burada yeni bir hayata başlayabiliriz ve bizim de normal insanlar gibi ailelerimiz olabilir. Hatta bunun gibi küçük bir kulübe ediniriz, sen de bizimle yaşarsın. Ne dersin? Çok güzel olur, değil mi?"

Coral başını indirip, ablasınıninkiyle birbirine kenetlenmiş halde duran eline baktı. Pearl'ün parmak eklemleri, yıllarca yaptığı hizmetçilik işlerinden kalma küçük ve hafif yara izleriyle kaplanmış, bisküvi rengini almıştı. Kendi eli ise bembeyaz, pürüzsüz ve olağanüstü yumuşaktı. Elini Pearl'ün kısılcından derhal kurtardı.

"Korkarım ki burada kalamam." Gülümsemeye çalıştı, ama bunu da beceremediğini fark etti. "Ben Londra'ya aidim. Başka bir yerde rahat edemiyorum."

"Ama..."

"Sus, canım. Benim bu hayattaki kaderim çok uzun zaman önce çizilmiş." Ayağa kalkıp, eteklerini silkeleyerek, düzeltti. "Ayrıca, bu kadar çok temiz hava ve güneş ışığı cildime iyi gelmeyebilir. Haydi, içeri gel de, toplanmama yardım et."

"Eğer İstedğin buysa," dedi Pearl usulca.

"Evet, bu," dedikten sonra ablasını çömeldiği yerden kaldırmak için elini uzattı. "Bana Bay Hopple'ın senin için neler hissettini anlattın, ama senin ona olan hislerinden hiç bahsetme din."

"Onun yanında kendimi güvende hissediyorum. İçimi ısılıyor." derken Pearl'ün yüzü kızarmıştı.. "'Ve çok güzel öpüşüyor."

"Limonlu pelte' diye mırıldandı Coral. "Zaten eWelden beri limonlu pelteyi seversin." "Ne?"

"Boş ver, canım." Coral, dudaklarını ablasının yanağına dokundurdu. "Sonunda kendine göre bir adam bulduğun için mutluyum."

"AYRICA BU SAÇMA SAPAN teori, zihnindeki bunamanın çok daha ileri bir safhaya geldiğine dair şüphelerimi arttırıyor. En derin acıma hislerimi gönderiyorum."

Edward, gül ağacından masasının önünde volta atarken, Anna kelimeleri büyük bir çabayla yetiştirip, kâğıda dökmeye çalışıyordu. Daha önce hiç dikte almamıştı ve bunun düşündüğünden de zor bir iş olduğunu fark ederek kaygılandı. edward'in eleştirel mektuplarını büyük bir hızla planlayarak yazdırması da, onun büsbütün paniklemesine yol açıyordu.

Gözünün ucuyla yan tarafa baktığında, Kuzgun Prens'in masasının üzerinde durduğunu fark etti. İki gün önce faytonla yaptıkları geziden beri, sanki kitap aracılığıyla bir oyun oynuyor gibiydiler Bir sabah kitabı masasının üstünde bularak, sessizce yerine geri götürmüş, fakat öğle yemeğinden hemen sonra kitabın tekrar kendi masasına döndüğünü görmüştü. Yine onu olması gereken yere bırakmış olmasına rağmen, bu süreç tekrarlanmaya devam etmişti. Hem de defalarca. Anna şimdiye kadar, kitabın onun için tam olarak ne ifade ettiğini ya da onu neden kendisine vermek istediğini sormaya cesaret edememişti.

Edward, mektubun ortalarına doğru iyice yoldan çıkmış, abuk sabuk şeyler yazdırıyordu. "Belki de bu üzücü akli bozukluğunuz, ailenizin köklerine dayanıyordur." Yumruğunu anna'nın masasına dayayarak, konuşmaya devam etti. "Amcanız olan, Arlington Dükünün, domuz yetiştirme konusunda benzer şekilde inatçı davrandığını hatırlıyorum. Doğrusu, bazı kimseler, son geçirdiği felcin, domuz yavrulama ağılları hakkında yaptığı çok ateşli bir tartışma neticesinde indiğini söylüyor. burası sıcak mı oldu?"

anna son cümleinin kendisine yöneltildiğini fark ettiğinde sıcak kelimesine kadar yazabilmişti. Başını kaldırdığı sırada, onun ceketini çıkardığını gördü.

"Hayır, odanın sıcaklığı gayet normal." Edward bağını da çekip çıkarınca, yüzündeki beli belirsiz gülümseme de uçup gitmişti.

Edward, "Bana aşırı sıcak geliyor," diyerek, yeleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye cıyakladı Anna.

"Mektup yazdırıyorum?" Yalandan masumane bir tavırla, kaşlarını havaya kaldırmış bakıyordu.

"Soyunuyorsun"

"Hayır, ancak gömleğimi de çıkarırsam, soyunmuş olurum," dedikten sonra, tam da bu sözünü ettiği şeyi yapmaya başladı.

"Edward!"

"Canım?"

"Hemen şimdi gömleğini tekrar giyiyorsun!" diye tısladı

Anna.

"Neden? Benim gövde mi saldırgan mı buluyorsun?" Edward, umursamazca masasına doğru eğilmişti.

"Evet." O anda erkeğin yüzünde beliren ifadeden ürkmüştü. "Hayır! Giy şu gömleğini artık."

"Yara izlerimi itici bulmadığından eminsin, değil mi? Anna'ya daha da yaklaşarak, parmaklarını göğsündeki yara izlerinin üzerinde gezdirdi.

Gözleriyle o büyüleyici eli çaresizce takip ettikten sonra, bakışlarını kaçırdı. Dilinin ucuna kadar gelen kırıncı lafları, Edward'ın huzurlu yüzüne baktığında söylemekten vazgeçti. Vereceğicevab bu zoradam için son derece önemliydi.

İçini çekti. "Seni hiçbir şekilde itici bulmuyorum. Bunu son de gayet iyi biliyorsun."

"Öyleyse dokun bana."

"Edward..."

"Haydi, dokun" diye fısıldadı. "Bunu bilmeye ihtiyacım var." Sonra Anna'nın etini yakalayıp, önüne durması için kendisine doğru çekti.

Anna onun yüzüne bakarken, düzgün davranmakla ona yeniden dokunma arzusu arasında gidip geliyordu. Gerçekte sorun, ona dokunmak istiyor olmasıydı. Hem de çok fazla.

Edward bekliyordu.

Anna elini kaldırdı ve bir an durakşadık'an sonra ona dokundu. Titreyen avucunu, Edward'in boynuyla göğsünün birleştiği yere dayadı. Elini koyduğu noktada Edward'in hızlanan kalp atışlarını hissedebiliyordu. Anna'ya bakan gözleri sanki mümkünmüş gibi şimdi daha da siyah, simsiyah gölgelerle kararmıştı. Anna elini erkeğin sert kaslarının üzerine doğru kaydırınca, kendi göğsünün de hava almaya çalışarak inip kalktığını fark etti. Yara izlerinin pürüzlü dokusunu hissederek, durdu ve orta parmağını kullanarak, bir tanesinin etrafında daireler çizerek okşadı. Sonra başka bir yara izine geçerek, onu da aynı şekilde okşadı. Gözlerini ellerinden ayırmadan, bu yara izlerinin uzun zaman önce Edward'a verdiği acıyı düşündü. Bu yaraların genç bir delikanlının sadece bedenine değil, ruhuna da acı vermişlerdi. Odada ikisinin birlikte alıp verdikleri gergin nefeslerinin fısıltılardan başka bir ses duyulmuyordu. Anna, bir erkeğin göğsünü hiç bu kadar detaylı bir şekilde incelememişti. Bu muhteşem bir histi. Son derece tahrik ediciydi. Hatta bazı yönlerden cinsel birleşmenin kendisinden bile daha mahremdi.

Sonra Edward'in yüzünü incelemeye başladı. Aralamış dudaklarının, diliyle yaladığı yerler nemlenmişti..Onun da kendisi kadar etkilendiği belli oluyordu. Sadece dokunarak bile onun üzerimde böyle bir etki yarattığını görmek, onun kanını da ateşçmisti. Parmakları, göğsünün üzerindeki siyah, kıvrıcık tüylerde buluştu. Şimdi göğsü hafif bir ter tabakasıyla ıslanmıştı, parmaklarını birbirine girmiş tüylerin arasına doğru kaydırınca, bir tutam tüyün sanki tutunmak ister gibi, parmak uçlarına dolandığını gördü. Vücut sıcaklığının artmasıyla birlikte, teninden yükselen erkeksi kokuyu alabiliyordu.

İradesi dışında bir gücün etkisiyle, öne doğru eğildi. Göğsündeki tüyler dudaklarını gıcıkliyordu. Burnunu onun sıcaklığına gömdü. Erkeğin göğsünde seğirmeler başlamıştı. Anna, ağzını açarak, soluğunu dışarı verdi. Teninin tuzunu tatmak için dilini teninde gezdirdi. Bir tanesi, hatta belki ikisi de aynı anda inlemişlerdi. Anna, ellerini göğsünün iki yanına koydu ve o sırada hayal meyal Edward'ın onu kollarıyla kavrayarak, kendisine daha da yaklaştırdığını hissetti. Diliyle keşfetmeye devam ediyordu: iç gıcıklayan tüyler, keskin, erkeksi bir ter kokusu ve onun uyarılarak kabarmış göğüs ucu.

Son olarak da dilinde kendi gözyaşlarının tuzunu duyumsadı.

Sessiz sedasız ağlıyordu. Gözlerinden akan yaşlar, yüzünden damlayarak, Edward'ın göğsündeki tere karışıyordu. Gözyaşlarına hâkim olamayarak, neden böyle ağladığına bir'anlam veremedi. Aslında durduramadığı bir tek gözyaşları değildi. Bu adamı çılgınca arzulayan bedenine de, ona âşık olan kalbine de söz geçiremiyordu.

Ona âşık olduğunun bilincine varması, kafasındaki belirsizliklerin büyük bir kısmını ortadan kaldırarak, onu biraz kendine getirmişti. Titrek bir şekilde nefes alarak, onun kollarından sıyrılmak istedi.

Edward kollarını sıktı. "Anna..."

"Lütfen. Bırak da gideyim" diyen acı dolu sesi kendi kulağını bile tırmalamıştı.

Edward, "Kahretsin," diye sövdü ama yine de kollarını gevşeterek, onu serbest bıraktı.

Anna hızla geri çekilmişti.

Edward tehditkâr bir ifadeyle bakıyordu. "Eğer bunu unuttuysan..."

"Beni uyarmana gerek yok." Tiz bir kahkaha attı. Kontrolünü tamamen kaybetmek üzereydi. "Unutmayacağını... affetme yeceğini... buna benzer daha bir sürü şey yapmayacağını zaten biliyorum."

"Tanrı'nın cezası, biliyorsun... Kahretsin!"

Kütüphane kapısının vurulmasıyla, Edward bağırmayı bırakıp, doğruldu ve elini sabırsızlıkla saçlarının arasından geçirip kuyruğunu düzeltti. "Ne var?"

Bay Hopple kapıda göründü. Edward'ın üstü çıplak halini görünce gözlerini kırıştırdı, ama yine de kekeleyerek de olsa konuşmaya başladı. "Aaafaffınızı rica ediyorum, lordum, fakat Arabacı John diyor ki arabanın arka tekerleklerinden biri hâlâ nalbant tarafından tamir ediliyormuş."

Edward, kâhyasına kaşlarını çatarak bakıp, Öfkeyle gömleğine uzandı.

Bu arada Anna, kimseye fark ettirmeden gözyaşlarını silme fırsatı buldu.

"Bana bu işin sadece bir gün daha süreceğine dair teminat verdi," diye devam etti Hopple. "En fazla iki gün sürermiş."

"Benim o kadar vaktim yok, dostum." Edward, giyinmesini tamamlamıştı. Şimdi, masasını alt üst edip karıştırarak bir şeyler arıyor, bu arada her zaman yaptığı gibi işine yaramayan kâğıtları yerlere saçıyordu. "Biz faytonla önden gideriz. Arabanın tamiri bitince, hizmetkârlar da arkadan gelirler."

Anna şüpheyle baktı. Bahsettiği geziden daha yeni haberi olmuştu. Buna kesinlikle cesaret edemezdi!

Bay Hopple kaşlarını çatarak, "Biz mi dediniz, lordum? Ah, bundan hiç haberim yoktu..."

"Sekreterim tabii ki Londra yolculuğumda bana eşlik edecek. Eserimi bitirmem gerekirse, onun yardımlarına ihtiyacım olacaktır."

Kâhyanın gözleri dehşetle büyümüştü, ama Edward onun bu tepkisini fark etmedi, çünkü o sırada meydan okurcasına

Anna'ya bakıyordu.

Anna, hızla çektiği nefesi içinde tuttu ve hiçbir şey söylemedi.

"Aamaama lordum!" Bay Hopple, anlaşılan bu skandala dayanamayarak, kekeleyerek başlamıştı.

"Eserimi bitilmem gerekecek." Edward bu kararının sebeplerini özellikle Anna'ya hitaben açıklarken, gözleri simsiyah bir ateş gibi yanıyordu. "Sekreterim ziraatçiler toplantısında notlar alacak. Diğer mülklerime ilişkin birçok iş meselesini de halletmem gerekecek. Evet, kesinlikle sekreterimin benimle gelmesi gerektiğine inanıyorum." Konuşmasını sesinin tonunu düşürerek, daha samimi bir havada bitirmişti,

O sırada Bay Hopple, güçlükle konuşmaya başladı. "Aaama o., yani şey! O bi bir... kadın. Açık sözl l ğ m  mazur görün, Bayan Wren, ama o bekâr bir bayan ve onun bu şekildeseyahat etmesi hiç uygun değil. Ayrıca..."

"Anlaşıldı. Anlaşıldı," diyerek sözünü kesti Edward. "Biz de yanımızda bir refakatçi götürürüz. yarın yanınızda kesinlikle birini getiriyorsunuz, Bayan Wren. Gün ağarmadan hemen yola çıkacağız. Sizi avluda bekleyeceğim," dedikten sonra adımlarla yürüyerek odadan  ıktı.

Bay Hopple da bir yandan boş itirazlar mırıldanarak, arkasından takip etti.

Anna gerçekten bu duruma ağlaması mı, gülmesi mi gerek tikini bilemedi. Avucunun içinde pürüzlü ve ıslak bir dil hisse derek, aşağı baktığında, Jock'un hemen yanında durmuş soluk landığını gördü.

"Ne yapmam lazım?"

Ama köpek cevap vermek yerine sadece i  geçirip, sırt üstü yuvarlanarak, pençelerini havada sallamayı tercih etmişti. Buda asla sorusunun cevabı olamazdı.

On Dokuzuncu

Aurea, uçsuz bucaksız çölde, tüm kaybettiklerinin ardından ağıladı. Ama bir süre sonra, tek şansının ortadan kaybolan kocasını bulup,

onu da kendisini de kurtarmak olduğunu anladı. Böylece Kuzgun Prensi bulmak için yollara düşlü. İlk yıl, onu doğudaki topraklarda aradı. Oralarda, tuhaf hayvanlar ve bu hayvanlardan daha da garip görünüşlü insanlar yasıyordu, ama hiç kimsenin Kuzgun Prens'ten haberi yoktu. İkinci yıl kuzeydeki toprakları dolaştı. Oralarda, insanlara sabahtan akşama kadar dondurucu rüzgârlar hükmediyordu, ama yine hiç kimsenin Kuzgun Prens'ten haberi yoktu. Üçüncü yıl, batıdaki toprakları keşfe çıktı. Oralarda, zengin saraylar göklere yükseliyordu, ama Kuzgun Prens'i bilen yoktu. Dördüncü yıl, güneyin en uzak ucuna yelken açtı. Oralarda, güneş toprağı a kadar yakındı ki neredeyse kavuruyordu, ama Kuzgun Prens'i ne bilen vardı, ne de duyan...

"ok üzgünüm, hayatım." Anne Wren o akşam Anna'ının bavulunu hazırlamasını izlerken, bir yandan da ellerini ovuşturuyordu. "Ama üstü açık arabaların midemi nasıl bulandırdığını biliyorsun. Aslında bunun düşüncesi bile midemi..."

Anna, başını hızla kaldırıp baktığında, kayınvalidesinin yüzünün hafif yeşil bir renk almış olduğunu gördü.

Kadını bir sandalyeye doğru hafifçe itti, "Haydi şuraya olur da, soluklan biraz. Bir bardak su getireyim mi?" Daha sonra odada bulunan tek pencereyi açmaya çalıştı, ama sıkışmıştı.

Anne Wren, mendilini ağzına bastırarak, gözlerini kapadı. "Birazdan kendime gelirim."

Anna, etajerin üstünde duran sürahidenden bir bardağı su doldurarak, bardağı kadirim etine tutuşturdu. Yaşlı kadın suyu yudumladıka, yanaklarına renk gelmeye başlamıştı.

"Coralın bu kadar ani gidişi çok kötü oldu." Anne Wren, bu düşüncesini bütün gün çeşitli şekillerde ifade etmişti. Anna'ının dudakları bir çizgi halini alarak, gerildi. Fanny bu sabah mutfağı bırakılmış bir not bulunca, onları uyandırmıştı. Bırakılan notta, Coral yalın bir şekilde ona

gösterdikleri ilgi için teşekkür ediyordu. Anna hemen onun yattığı odaya bakmak için üst kata koşmuştu, ama oda boştu ve yatak çoktan toplanmıştı. Orada yastığa iğnelenmiş bir not daha buldu. Bu notta ise Coraf, Pearl'ün bir süre daha onlarla kalmasına izin vermelerini rica ediyordu. Anna, kâğıdı açtığında, içinden çıkan altın paratar şingirdayarak yere yuvarlandı.

Anna, bu parayı Pearl'e vermeye çalışmış, ama o başını iki yana sallayarak itiraz edip, geri çekilmişti. "Hayır, kesinlikle olmaz efendim. Bu para Bayan Wren'e ve size ait. Corai da ben de hayatımızdaki en mükemmel dostluğu sizlerden gördük." "Ama bu paraya ihtiyacın olacak."

"Sizin de paraya ihtiyacınız var. Ayrıca, çok yakında başlayacağım bir işim var artık." Yüzü kızarmıştı. "Abbey'de."

Anna sabah olanları düşünmeyi bırakıp, başını salladı. "Umarım Coral İyidir. Moraran yerlerinin rengi daha yeni yeni açılmaya başlamıştı Pearl bile Londra'dan başka nereye gidebileceğini bilmiyor."

Anne Wren, elini alnına bastırarak, "Biraz daha bekleseydi, Londra'ya giderken o da yanında gelirdi," dedi.

"Belki Pearl, Abbey'deki işini bir süre için erteleyip, benimle Londra'ya gelmeyi kabul eder," dedi Anna. Sonra da etajerinin çekmecelerinden birini açarak, deliği olmayan bir çift çorap aramaya başladı.

Kayınvalidesi "Ben Pearl'ün seninle Londra'ya gitmekten ziyade burada kalmayı tercih edeceğini düşünüyorum diyerek düşüncesini belirttikten sonra bardağını dikkatle eğilerek sandalyesinin yanına yere bıraktı. "Anladığım kadarıyla, Abbey'de bir beyefendiyle tanışmış."

"Gerçekten mi?" Anna, elleri çorap çiftleriyle dolu bir halde, hafifçe yaşlı kadına doğru döndü. "Serçe; kim bu adam? Uşaklardan biri mi?"

"Bilmiyorum. Geçen gün bana oradaki ev halkını ve orada çalışanları sorup durdu. Sonra da arılarla ilgili bir şeyler mırıldandı."

"Abbey'de bir de arıcı mı varmış?" Anna düşünceli bir şekilde alnını kırıştırdı. Sonra bu konuya kafa yormayı bırakarak, bir çift çorabı katlayıp, çantasına yerleştirdi.

Anne Wren, "Hiçbir fikrim yok," diyerek omuz silkti. "Öyle veya böyle, Lord Swartingham'ın Londra'ya seni de götürmeye karar vermiş olmasına sevindim. O çok hoş bir adam ve sana gerçekten de ilgi duyuyor, hayatım. Belki de sana orada önemli bir soru sormaya hazırlanıyordun"

Anna bir an kadının sezgilerinden ürktü. "O bana zaten evlenme teklif etti."

Anne Wren olduğu yerde sıçrayarak, ancak üçte biri yaşındaki bir kızıdan çıkması yadırganmayacak bir sesle çığlığı bastı. O sırada Anna, "Ben de ona hayır dedim," diyerek cümlesini tamamladı.

"Hayır mı?" Kayınvalidesi şaşkınlıktan donup kalmıştı. Anna, "Hayır," diye tekrarlayarak, bir kombinezonu katlayıp, çantasına yerleştirdi.

Yaşlı kadın, "Tanrı'nın cezası Peter!" diyerek ayağını y vurdu.

"Anne!"

"Üzgünüm tatlım, ama sön de en az benim kadar biliyo ki, Peter sana o kadar acı çektirmemiş olsaydı, bu hoş adamı çevirmezdin."

"Hayır, ben..."

"Onun adına bahane bulmanın bir anlamı yok." Gerçek çok sert görünüyordu. "Tanrı biliyor Peter'ı çok severdim, benim biricik oğlumdu ve küçükken çok tatlı bir çocuktı. S evliliğiniz süresince yaptıkları tek kelimeyle affedilmez şeyi di. O zamanlar sevgili kocam hayatta olsaydı, onu kesin kırba döverdi."

Anna gözyaşlarının gözlerine diken gibi battığını hisse "Senin bildiğinden haberim yoktu."

"Bilmiyordum zaten," Anne Wren küt diye kendini bira rak sandalyeye tekrar oturdu. "Şu son geçirdiği hastalığa kad Bir gece ateşi çıkmıştı ve ben yanında beklerken, konuşm» başladı. Sen çoktan yatmıştın"

Anna gözlerinin yaşlarla dolduğunu gizlemek için,, bakici nı ellerine doğru indirdi. "Bebeğim olamayacağını öğrendiği de, dünyası başına yıkılmıştı. Bunun için çok üzgünüm."

"Ben de üzgünüm. Bir çocuk sahibi olamamanız çok acı

Anna avucunun içiyle gözyaşlarını silerken, kaymvali eteklerini hışırdatarak, yanına geldi. "Ama sana sahipti. Peter ninle evlendiğinde ne kadar mutlu olmuştum, biliyor mus

"Of, anne..."

Sen benim hiç doğurmadığım kızım olmuştun. Hâlâ da leşin," diye mırıldandı. 'Bunca yıl bana sen baktın.Sana bi yönden, Edward'la hiçbir zaman olmadığım kadar yakın hi tim."

Nedense bu sözler Atina'nın daha şiddetli bir şekilde ağlamasına sebep olmuştu.

Anne Wren ona sarılarak, teselli edercesine hafifçe iki yana Miladı. Anna başını ağrıtip, göğsünü yırtarak çıkan hıçkırıklarla kntıla katıla ağladı. Hayatının o dönemine ait sırlan, herkesten n her şeyden gizli tutarken, böylesine açığa çıkarıp sergilemek yık acı vericiydi. Peter'ın sadakatsizliği hep tek basma acı çekip, katlandığı gizli utancı olmuştu. Oysa bunca zaman kayınvalidesi m her şeyden haberdardı ve daha da Önemlisi onu hiç suçlamamıştı. Anna kayınvalidesinin sözleriyle aklanmış hissediyordu.

Sonunda Anna'nın gözyaşları azalarak, sessizleşti, ama gözlerini hâlâ kapalı tutuyordu. Çok yorgun hissediyordu. Öyle ki kollan ve bacakları külçe gibi ağırlaşmış ve hal sizi eşmiş ti.

Yaşlı kadın, onun uzanmasına yardımcı olup, üstündeki Örlüyü düzelterek, "Biraz dinlen," dedi.

Kayınvalidesinin serin ve yumuşak eli alnındaki saçları geriye iterken, onun mırıldanışını duydu: "Lütfen mutlu ol, canım." .Anna rüyada gibi baygın bir halde yattığı yerden, yaşlı kadının aşağı kata inerken çıkardığı topuk tıkrılılarını dinledi. Başındaki ağrıya rağmen, nihayet huzurlu hissediyordu.

"LONDRA'YA MI GİTTİ?" Felicity'nin sesi neredeyse çatlayacak kadar yükselmişti.

O sırada Wren kulübesinin yanından geçen iki kadın ona tuhaf tuhaf bakınca, hemen onlara arkasını döndü.

Yaşlı Bayan Wren de tuhaf bir şekilde bakıyordu. "Evet, daha bu sabah, kontla yola çıktılar. Lord Swartingham, kulüp toplantısında onsuz yalamayacağını söylemiş. Şimdi kulübün adına ne dediklerini tam çıkaramadım. Egeliler mi ne, öyle bir şey işle. Bu sosyete beyefendileri de ne tuhaf şeylerle oyalanıyorlar, değil mi?"

felicity, yaşlı kadın lafı uzatıp gevellerken, yüzüne deva gülümseyen bir ifade yerleştirmişti Aslında sabırsızlıkla çı çığlığa bağırarak istiyordu. "Evet, peki Anna ne zaman geri gelecek?"

"Önümüzdeki birkaç gün içinde döneceğini sanmam." yan Wren düşünceli bir şekilde kaşılarını çatmıştı. "Belki bir ha bile sürebilir. Ama on beş güne kesin döner."

Felicity'nin yüzüne sabitlediği gülümseme yerini, meni niyetsiz bir yüz ifadesine bıraktı. Tanrım, bu kadın bunamış mır di? "Anlıyorum. Neyse, benim gitmem lazım. Bifirsiniz, iş güç işte."

Bayan Wren'in tereddütlü ve tutuk gülümsemesinden an dığı kadarıyla, Anna'nın gidişinin altında görüldüğü kadar so lu bir sebep yatmıyordu, ama şu anda Felicity'nin bunu düşü meye vakti yoktu. Arabasına tırmanırken kafasını tavana çarptı Atlar yola koyulurken acıyla inledi. Chilly neden bu kadar da şüncesizce davranmıştı? Ya da hangi hizmetçi dedikodu etmişti ö haini bir eline geçirse, bu ülke sınırları içinde barınamaz hale getirecekti. Her şey bir yana Reginald bu sabah kahvaltı masa: sında çok öfkeliydi. Geçen hafta onun odasından gizlice çıka kim olduğunu öğrenmek istiyordu Onu sakinleştirmek çok olmuştu.

Ne olurdu sanki Chilly hizmetçi girişini kullanmak yerine pencereden atlasaydı? Ama yok, pencere kenarındaki taşların çorabını yutacağını söyleyip durmuştu. Bir de Reginald, sanki Chilly hakkındaki şüpheleri yetmiyormuş gibi, daha dün Cynthia'nın kızıl saçları hakkında fikir yürütmüştü Hatırladığı kadarıyla, Clearwater ailesinde kızıl saç hiç görülmemiş bir şey' di.

Tabii ki böyle biri senin sülalende hiç olmadı, aptal adam. diye, çılgılık atmak istiyordu Felicity. Onun kızıl saçları senin aileden gelmiyor. Tabii bunları söylemek yerine, büyük annesinin koyu kestane bukleleri hakkında kaçamak örnekler vererek, konuyu Ç.ıbucak av köpeklerine kaydırmıştı, çünkü bu konu kocasını her .iman cezbederdi.

Felicity parmaklarını kusursuzca şekillendirilmiş saçlarında dolaştırdı. Reginald neden bunca zaman sonra kızlarını dikkatle inceleme gereği duymuştu? Eğer kocasının Chiliy'le ilgili şüphelerinin üstüne, bir de bu mektup ortaya çıkarsa, sonu tam bir felaket olurdu. Korkuyla ürperdi. Kalitesiz, küçük bir çiftlik evine Mirülmesi işten bile değildi. Hatta en kötü kader olan boşanmayı bile yaşayabilirdi. Böyle bir şeyin Felicity Gearwater'ın başına gelmesi düşünülemezdi.

Anna'yı bulup, o mektubu hemen onun elinden alması gerekiyordu.

ANNA BELKİ DE YÜZÜNCÜ kez kuş tüyü yastığım ters çevirerek, yumrukladı. Etrafında dolaşıp duran bir kontun, odasına baskın yapmasını beklerken uyuması imkânsızdı.

Bu sabah erken saatlerde, refakatçisi olmasına karar verilen l;anny'nin, arkadan gelen başka bir arabaya gönderildiğini görünce hiç şaşırılmamıştı. Bu durumda Londra'ya giderken faytonda Edward'la yalnız kalmıştı. Faytonun oturma yerinde Jock'u özellikle aralarına almış, ama Edward'ın bunu hiç kaale almadığını görünce, hayal kırıklığına uğramıştı. Bütün gün yolculuk etlikten sonra, akşam vakti Edward'ın şehirdeki evine vardıklarında, görünüşe bakılırsa, tüm hizmetlileri uykudan kaldırmışlardı. Kapıyı geceliği ve başlığı ile baş uşak, Dreary, açmıştı. Saat geç olmasına karşın, hizmetçiler esneye esneye'ateş yakmış, onlar için bir parça soğuk yemek ayarlamışlardı.

Sonra Edward, kibarca iyi gecelet dileyerek, kâhya kadına dönüp, Anna'ya odasını göstermesini söylemişti. Fanny'nin de içinde olduğu hizmetkârlara ayrılan araba henüz eye gelmediğinden, yatakodası tamamen Anna'ya kalmıştı. Odasında, başka bir odaya açılan küçük bir ara kapı vardı ve Anna bu kapıyla ilgili ciddi şüpheler besliyordu. Oda basit bir misafir odası olamayacak kadar büyüktü. Onu kontes

süitine yerleştirmiş olamazdı değil mi? Yok, buna cesaret edemezdi.

İçini çekti.'Aslında bu adamın buna bile cesaret etmiş olması mümkündür.

Şöminenin üstünde duran saat, çoktan biri vurmuştu Edward odasına gelecek olsa, şimdiye kadar gelmiş olması gerekirdi. Bu arada kapıları yoklaması da hiçbir işine yaramazdı çünkü her ikisini de kilitlemişti.

Düzenli, erkeksi adımlar merdivenlere vurarak yukarı çıkıyordu. Annaa bir av kuşunun gölgesine saklanmış yaban tavşanı gibi, sessizce hiç kıpırdamadan bekledi. Gözlerini oda kapısına çevirdi Ayak sesleri şimdi daha yakından geliyordu, oda kapısına yaklaştıkça, yürüyüşü yavaşladı. Sonra aniden durdu.

Anna, şimdi tüm dikkatini kapı tokmağında yoğunlaştırmıştı.

Bir sessizliğin ardından, tekrar ayak sesleri duyuldu. Kori dorun biraz aşağısındaki bir odanın kapısı açılıp kapandı. Anna kendisini tekrar yastığının üzerine bıraktı. Doğal olarak, olayların böyle gelişmesi onu rahatlatmıştı. Hem de nasıl! Düzgün ve ahlaklı bir kadın, şeytani bir kont tarafından mest edilemeyeceğini anlayınca rahatlamaz mıydı?

Namuslu bir kadının şeytani kontun yatak odasında mest olmaya, kendisini nasıl sunacağını düşünürken arka kapının kilidi sessizce döndü. Edward, elinde bir anahtar ve iki bardakla ağır ağır içeri girdi.

"Benimle brendimi paylaşmanın hoşuna gidebileceğini düşündüm?" Elinde tuttuğu iki bardağı işaret ediyordu.

"Ben, eeem..." Anna, boğazını temizlemek için cümlesine ara vermişti. "Brendiden hoşlanmam.

Edward bardakları bir saniye daha havada tutup, aşağı indirdi. "Öyle mi? O zaman"

"Ama burada içebilirsin." Anna'nın sözleri Edward'inkilerle çakışmıştı.

Edward hiç konuşmadan ona bakıyordu.

"Benim yanımda, demek istedim." Yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu.

Edward, arkasını döndü ve Anna dehşet içinde geçen bir an boyunca, onun odayı terk edeceğini düşündü. Ama Edward, bardakları masanın üzerine bırakarak, tekrar onun yüzüne baktı ve kravatını gevşetmeye başladı. "Aslında ben buraya yatmadan önce bir şeyler içmek için gelmedim."

Anna'nın nefesi kesilmişti.

Kravatını bir Sandalyenin üzerine fırlatıp, gömleğini başından yukarıya çekerek çıkardı. Anna'nın gözleri hemen onun çıplak göğsünde odaklanmıştı.

Edward, ona bakarak, "Hiçbir yorumun yok mu? Hayret," dedi.

Çizmelerini ve çoraplarını çıkarmak için yatağa oturdu. Yatak onun ağırlığıyla çökmüştü. Sonra ayağa kalkarak, üzerindeki güderi pantolonun düğmelerini açmaya koyuldu.

Anna nefesini tutuyordu.

Edward hınzırca gülerek, yavaşça düğmelerini açmaya başladı. Başparmağını giysinin kemer kısmına takarak, hem pantolonunu hem iç çamaşırını aynı anda aşağı indirdi. Doğrulduğunda, yüzündeki gülümseme uçup gitmişti. "Eğer hayır diyeceksen, bunu hemen söyle." Sesi biraz kararsız çıkıyordu.

Anna gözlerini bir süre onun vücudunda dolaştırdı. Gözleri kısılmış simsiyah gözlerden, kaslı ve geniş omuzlara, dümdüz karnından, kalınlaşmış erkekliğine, İri testislerinden, sıırım gibi uyluklarına ve son olarak tüylü baldırlarından, büyük ve kemikli ayaklarına indi. Afrodit'in Mağarası'ndaki ışık loştı, bu yüzden onu bu kadar net görememişti. Belki bir daha hiç göremem endişesiyle, onun bu halini olduğu gibi hafızasına kazımak istedi Kont mumların ışıldayan alevinde kendisini Anna'ya sunarken orada öyle güzel duruyordu ki... Konuşacak gücü bulamadığından kollarını ona doğru uzatmakla yetindi.

Edward, bir saniye kadar gözlerini kapattı. Onu geri çevireceğini nasıl düşünmüştü? Sonra sessizce yatağa doğru yürüdü ve onun yanında durdu. Ondan hiç beklenmeyecek

bir zarafetle başını eğerek, kuyruğunu bağladığı kurdeleyi çekmek için elini kaldırdı. Şimdi siyah ipek saçlar, yara izleriyle dolu omuzlarına dökülmüştü Yatağa tırmanarak, Anna'nın üzerine eğildi Saçları kadının yanaklarını gıdıklıyordu. Başını eğerek, onun yanaklarına, burnuna ve gözlerine Öpücükler kondurdu. Anna dudaklarını ona uzatmaya çalışmış ama o, kadın iyice sabırsızlaşana kadar hep geri çekilmişti.

Anna onun ağzım o kadar büyük bir İhtiyaçla arzuluyordu ki, parmaklarını erkeğin saçlarına dolayıp, yüzünü kendisinininkine yaklaştırarak, "Öp beni" diye inledi.

Edward, dudaklarını aralayarak, onun ağzım kendi ağzıyla örterken, kadının nefesini de kendi içine çekti ve kutsanmış gibi hissetti. Bu yaptıklarında hiçbir yanlışlık yoktu. Anna artık bunu biliyordu. Aralarındaki tutku, bu dünyada yaşanabilecek en mükemmel histi.

Anna, ona daha yakın olabilmek için kıvranıyordu, ama Edward elleri ve dizleriyle onu örten yorganın üzerinden, vücudunun iki tarafına da abanmıştı. Anna kapana kısılmış gibiydi Edward büyük bir zevkle onun ağzının tadına vardı. Onu hiç acele etmeden, önce sert, sonra yavaş bir şekilde ve nihayet dudaklarının baskısını kadının içini eritene kadar öptü.

Edward, aniden dizlerinin üstünde doğruldu. Göğsü ince bir ter tabakasıyla kaplamış bir halde parlıyordu ve erkekliğinin ucundan çiğ tanesi gibi bir tohum düşmek üzereydi. Anna, bu görüntü karşısında boğazının derinliklerinden gelen bir sesle inledi. O kadar muhteşem, o kadar güzeldi ki... Ve şu anda sadece ona aitti.

Edward yorganı Anna'nın göğüslerinden aşağı kaydırırken, onun yüzüne baktı. Üstünde sadece geceliği vardı. ince kumaşı göğüslerinin üzerinde gererek, ortaya çıkan manzaraya baktı. Göğüs uçlarının kumaşın altında sertleştiğini hissedebiliyordu. Onun ağzına duydukları özlemle sertleşmişlerdi. Eğilerek, bir tanesinin üstüne ağzını kapadı ve geceliğin üzerinden emmeye başladı. Teni o kadar duyarlı bir hale gelmişti ki, bu temasıyla sıçradı. Sonra ağzını diğer göğsüne kaydırarak, üstündeki kumaş ıslaklıktan şeffaflaşana kadar onu da emdi. Sonra geri çekilip öteki

göğsüne yöneldi. Böylece sırayla göğüslerinin tadına bakarken, Anna nefes nefese kıvranıyordu.

"Oyun oynamayı bırak. Tanrı aşkına dokun bana." Sesi o kadar boğuk çıkmıştı ki, kendi sesini tanımakta zorlandı.

"Nasıl istersen."

Geceliğinin yakasından kavrayarak, incecik kumaşı tek bir hareketle ikiye ayırdı. Çıplak göğüsleri, gecenin serinliğine karışmışlardı. Anna bir an için utandığını hissetti. Bu gece yüzünde maskesi yoktu. Aslında bu onun Edward'la gerçek anlamda ilk sevişmesiydi. Bu gece arkasına saklanabileceği hiçbir sahtelik yoktu. Edward yüzüne bakarak, tüm duygularını anlayabilirdi. Sonra Edward, tekrar üzerine abanarak, göğüs uçlarından birini ağzının içine hapsetti. Islak kumaşın serinliğinden Sonra, göğüslerini onun ateşli ağzı tarafından sömürülmesiyle çıldırma noktasına gelmişti. Edward, aynı anda, uzun parmaklarını kadınlığındaki tüylerin arasına daldırmıştı.

Edward, parmaklarını çok hassas bir şekilde dolaştırıp, aradığını bulana kadar, soluğu kesilmiş bir halde bekledi. Sonra başparmağını sinsice kullanarak, daireler çizmeye başladı. Bu 0 kadar olağanüstü bir histi ki. Edward, ona nasıl dobkunacağını gerçekten de çok iyi biliyordu. İçgüdüsel olarak, kalçalın onun eline göre hareket ettiriyordu. Edward, parmağını ontfı derinliklerine doğru bastırınca, sarsılarak büyük bir orgazm fırtınasına yakalandı.

Erkeğin nefesi sımsıkı kapadığı gözkapaklarını yalıyordu "Bak bana."

Anna, başını hırıltının geldiği yöne doğru çevirdi, ama gözleri katıksız bir mutlulukla hâlâ kapalıydı.

"Anna, bana bak."

Gözlerini açtı.

Edward yüzüne doğru eğildi. Yüzü kızarmıştı ve burun de liklerinden ejderha gibi alevler saçıyordu. "Şimdi içine gireğim."

Sert erkekliğiym ıslanmış deliğini zorladığını hissedebiyordu. Penisinin başı İçine girince, gözkapakları zevkle örtüldü.

"Anna, tatlı Anna, bana bak," diye ihtirasla mırıldandı Edward.

Şimdi yarı yarıya içindeydi. Gözlerini erkeğin üzerine odaklamaya çalıştı. Edward başını eğerek, burnunun ucunu yaladı. Anna gözlerini iyice açtı. Ve Edward tamamiyle içindeydi.

Anna inleyerek, vücudunu erkeğe doğru yay gibi gerdi. Her şey o kadar doğru, o kadar mükemmeldi ki... İçini öyle bir dolduruyordu ki, sanki bunu yapmak için dünyaya gelmiş gibiydiler. Sanki birbirileri için yaratılmışlardı. Anna bacaklarını onun kalçalarına dolayarak, onu pelvisinin beşiğine yatırdı ve yüzüne baktı. Gözleri kapalıydı ve yüz hatları arzudan sertleşmişti. Simsiyah bir saç tutamı çenesine yapışmıştı.

Gözlerini açıp, Anna'yı o simsiyah yoğunluğun içine hapsederek, "İçindeyim ve sen her şeyinle beni sarıyorsun. Bu andan sonra geri dönüş yok," dedi.

EdWard'ın bu sözleri üzerine haykırarak, inledi ve göğsü aldığı sık nefeslerle titremeye başladı. Edward'ın kalçaları gidip geliyordu, Anna, onu kollarıyla sararak, onun penisinin içine girip çıkmasıyla aklı başından gidene kadar o şekilde bekledi, Edward hareketlerini hızlandırarak, inledi. Gözleri, sanki sözle ifade edilemeyecek bir şeyi anlatmak ister gibi Anna'nın gözleriyle kenetlenmişti. Anna, bir eliyle onun yüzüne dokundu

İri vücudu parçalanır gibi oldu. Sarsılarak kadınlığına bir daha abandı ve Anna dalgalar halinde gelmeye başladı. Vücudu o kadar büyük bir zevk dalgasıyla sarsıldı ki, kendini daha fazla tutamadı ve kendinden geçerek inledi. Aynı anda, Edward da başını arkaya attı ve aldığı olağanüstü zevkle haykırdı. Erkekliğinden gelen sıcaklık, kadının rahmine, kalbine ve ruhuna yayıldı.

Şimdi tüm ağırlığıyla Anna'nın üstüne yatmış, onun kalp atışlarını dinliyordu. Anna içini çekti. Sonra kendisini uyuduk bir şekilde yatağa yuvarladı. Anna yan yatarak kıvrıldı. Bacakları tatlı tatlı sızlıyordu. Uykuya teslim olmadan önce hissettiği son şey, Edward'ın onu sıcak vücuduna doğru çekerek, ellerini karnına koymasına oldu.

Yirminci Bölüm

Prensi arayışının beşinci senesinde, yağmurlu bir gece geç saatlerde, vahşi ve karanlık bir ormanın içine daldı. Üzerinde sadece vücudunu güçlkle örten incecik paçavralar vardı. Ayakları çıplaktı ve su toplamıştı. Ayrıca yolunu kaybetmişti ve çok yorgundu. Bir parça ekmek kabuğundan başka bir şey yememişti. Karanlığın içinde yanıp sönen bir ışık dikkatini çekti. Bir açıklığın ortasında, küçücük, ıssız bir kulübe tek başına duruyordu. Kapıyı çaldığımla, neredeyse kendisinin iki katı yaşında, İki büküm olmuş, dişsiz bir kocakarı kapıda belirdi ve başıyla içeri girmesini işaret etti "Ah, canını," diye karga sesi gibi bir ses çıkardı. "Kesinlikle yalnız kalınamayacak kadar soğuk ve yağışlı bir gece. Ama maalesef ki sana ikram edecek hiçbir şeyim yok; masam bomboş. Yiyecek hiçbir şeyim kalmamış'."

Bunu duyan Aurea yaşlı kadına acıyarak, çantasına uzandı ve kalan son ekmek parçasını da ona verdi,

Kuzgun Prens'ten.

Ertesi sabah Edward, yüksek perdeden, kadınsı bir çığlıkla sıçrayarak uyandı. Sarhoş gibi sendeleyerek, şaşkın bir şekilde bu korkunç sesin kaynağını aradı. Davis, gri bukelleri solgun yüzüne düşmüş bir halde, gözlerini ona dikmiş açması bir korkuyla bakıyordu. Edward'ın yanından gelen kadınsı bir ses uykulu bir şekilde haykırdı. Aman Tanrım Edward, çarşafın çabucak Anna'nın üstüne Örttü.

Yüzüne kan hücum ettiğini hissetmiş olmasına rağmen "Tanrı aşkına, Davis, yine ne var?" diye bağırdı Edward.

"Sürekli .genelevlere gittiğiniz yetmedi, bir de eve bibibir,.."
Uşağın dili tutulmuştu.

Edward. "Kadın," diye tamamladı. "Ama düşündüğün türden biri değil. O benim nişanlım."

Yatak örtüleri oynamaya başlayınca, Edward elini yorganın ucuna koyarak altında yatanın üstünü iyice Örttü,

"Nişanlı mı? Yaşlı olabilirim, ama aptal değilim Bu Bayan Gerard değil"

Yatak örtüleri şimdi de mırıldanmaya başlamıştı.

"Gidip hizmetçiyi getir de ateş i yaksın," diye emretti Edward çaresizlikle.

"Ama..."

"Hemen şimdi gidiyorsun" Ama çok geç kalmıştı.

Anna, kendisini üzerindeki örtü yığının dan kurtararak, başını dışarı çıkarmıştı. Saçları çok zevkli anlar geçirdiğini anlatır biçimde dağılmış, dudakları ise günahkâr bir şekilde şişmişti. Edward, kendi vücudundaki bir parçanın da şişmeye başladığını hissetti. Anna ve Davis birbirlerine dikkatle bakıyorlardı. İkisinin de gözleri aynı anda kısıldı.

Edward homurdanarak, başını ellerinin arasına aldı. "Siz Lord Swartingham'in uşağ ısınız, değil mi?" Bu kadar riskli bir pozisyonda yakalanmış hiçbir çıplak kadın, bu derece resmi bir tavırla konuşamazdı.

"Öyleyim tabii. Ya siz?"

O sırada Edward, eğer böyle konuşmaya devam ederse, bir yerini kırıp, sakatlayacakmış gibi gözdağı vererek bakınca, Davis aniden vahiy gelmişçesine tavır değiştirdi. "Siz de lord cenaplarının hanimefendisisiniz."

"Doğru." Boğazını temizledi ve bir kolunu yorganın altından çıkarıp, saçlarını arkaya itti.

Edward homurdanarak, yorganı omuzlarına sıkıca örttü. Aslında bunu yapmasına hiç gerek yoktu, çünkü Davis o sırada dikkatle tavanı inceliyordu.

"Belki lord cenaplarına çay getirip, hizmetçiyi de ateş i yakması için buraya gönderebilirsiniz?" dedi Anna.

Davis bu taze fikrin üzerine hemen atlamıştı. "Derhal, efendim."

Edward'ın "Bit saat sonra," diyen sesini duyarak duraksadığında, kapıdan çıkmak üzereydi.

Uşağ ın yüzünden bu lafa çok Öfkelenmiş olduğu belli oluyordu, ama tek kelime etmedi ki, Edward hayatında ilk kez bu adamın çenesini tuttuğuna şahit olmuştu. Kapı Davis'in arkasından kapandı. Edward, yataktan fırlayarak, kapıya gidip, kilidini çevirdi. Odanın içine doğru fırlattığı

anahtar, duvara çarparak yere düştü. Anna kalkıp oturmaya vakit bulamadan, yatağa dönmüştü.

"Uşağın çok sıra dışı: biri," dedi Anna.

"Evet." Edward'ın yorganı üzerinden tamamen çekip atmasıyla, Anna çılgılığı bastı. Sıcacık ve uykulu vücuduyla, tarn onun istediği gibi çırılçıplak uzanmıştı. Edward beğeniyle homurdandı ve sabah başlayan ereksiyonu biraz daha şiddetlendi. ne güzel bir ayılma şekliydi bu!

Anna, dudaklarını yaladı. Bu da onun daha çok uyarılmasına sebep oldu. "Eee şey, çizmelerinin nadiren parladığımı fark ettimde..."

"Davis, had safhada beceriksizdir" Edward sillerini basenlerinden bağlayıp bacaklarına doğru, hafifçe çimdikleyerek kaydırmaya başladı.

"Ah!" Bir an için kadının dikkatini kendi üzerine çektiğini sanmıştı, ama Anna hemen toparlandı. "Öyleyse neden tutuyor sun onu?"

"Davis, benden önce babamın uşağıydı." Aralarındaki konuşmaya pek dikkatini verdiği söylenemezdi. Anna'nın bedeninde kendi kokusunu alıyor, bu da onu ilkel bir dürtüyle tatmin ediyordu.

"Yani onu tamamen duygusal sebeplerden ötürü tutuyor sun. Edward!"

Edward, kadınlığını kaplayan tüylere burnunu gömüp, kokuşunu içine çekince, Anna'nın soluğu kesilmişti. Kendi kokusunu en çok burada alıyordu. Sabah ışığının altında altın gibi parlayan bu yumuşak ve hoş buklelerde.

"Sanırım öyle." Tüylerinin içinden konuşması, Anna'yı kıvrandırmıştı. "Ve bu yaşlı sefil serseri bazen hoşuma da gidiyor. Beni çocukluğumdan beri tanıdığı için, bana karşı zerrece saygılı davranma gereği duymuyor. Bu da beni canlandırıp, kendime getiriyor. Ya da en azından haya tunda bir farklılık yaratıyor."

O sırada bir parmağını vajinasından içeriye doğru ittirdi. Kadınlığının dudaklar: utangaç bir şekilde aralanarak, iç kısımdaki pembeliği ortaya çıkarmıştı. Edward, bu manzarayı daha iyi görebilmek için yüzünü yaklaştırdı.

"Edward!"

"Hople'ı nasıl işe aldığımı bilmek ister misin?" Dirseklerinden destek alarak, bacaklarının arasına iyice yerleşmişti. Bir eliyle onun gözleri önünde tamamen açık kalmasını sağlıyor, öteki elinin işaret parmağıyla da tomurcuguyla oynuyordu.

"Ohhh!"

"Ve Dreary, onu pek az gördün, ama onun da ilginç bir geçmisi var,"

"Edward!"

İsminin Anna'nın ağzından dökülmesine bayılıyordu. Tomurcuğunu yalamak istedi, ama sonra sabah sabah o kadar dayanamayacağına karar verdi. Böylece göğüslerine geçip, Önce birini, sonra ötekini emdi.

"Sonra Abbey'de çalışan kalabalık bir hizmetkâr nüfusu var. onlar hakkında da bir şeyler öğrenmek ister misin?" Bu soruyu kulağına fısıldayarak sormuştu.

Şimdi kadının kalın kirpiklerinin arasından ela gözleri neredeyse hiç görünmüyordu. En sonunda, "Seviş benimle," dedi Anna.

Edward'in içindeki bir şey, belki de kalbi, bir an için durmuştu. "Anna."

Kadın dudaklarını yumuşak bir şekilde ona teslim etmişti. Edward'in yaklaşımı hiç de nazik değildi, ama Anna hiç karşı koymadı. Ağzını tatlılıkla açarak, Edward sadece öpmekle yetinemeyecek hale gelene kadar, erkeğine istediği kadar verdi, verdi, verdi.

Sonra Edward geri çekilip, onu karnının üzerine yüzüstü çevirdi. Dolgun kalçalarını avuçlayıp yukarı kaldırarak onu dirsekleriyim ve dizlerinin üstüne getirdi. Onun savunmasız bir halde sergilediği kadınlığını izlemek için bir süre ara verdi. Bu manzara karşısında göğsü heyecanla kalkıp inmeye başladı. Bu onun kadınıydı ve bir tek kendisi onu bu şekilde görme ayrıcalığına sahip olabilirdi.

Penisini eline alarak, onun ıslak girişine doğru götürdü. Bu muhteşem bir histi. Düşündüğünden de sert yüklendi.

Sonra soluklanmak için bir an durarak, tekrar abandı. Sonra bir daha ve sonra bir kere daha. Ta ki kadınlığının kaygan duvarları tamamen açılıp, onun erkekliğini sonuna kadar kabul edene dek yüklenip durdu. Şimdi kadın içindeki kaslarla onun penisini sıkıyordu,

Erkenden içine akmamak için dişlerini sıktı.

Edward, öne doğru uzanarak, belkemiğini okşamaya başladı. Boynundan başlayarak, kalçalarına oradan da onun içine girdiği yere kadar sıvazlayarak okşadı. Onu boynundan tutup, arkaya doğru bükerek, kadının gergin dokuları hissedene kadar kazık gibi olmuş penisinin üstüne oturttu.

Kadın inleyerek, kalçalarıyla erkeğe sürtündü.

Daha sonra Edward, penisini geri çekip sonra tekrar yüklendi. O kadar sert yüklendi ki Anna'nın vücudu ileri doğru kayd, Edward çekti ve tekrar abandı. Artık erkek, başını arkaya atıp, dişlerini sıkarak, kalçalarını gittikçe daha hızlı sallamaya başlamıştı.

Anna'nın ateşli çığlıklarını duyabiliyordu. Elini kalçalarından aşağı kaydırarak, yumuşak tomurcuğunu bulup, sıkıştırdı Vajinasının duvarları dalgalar halinde kasılmaya başlamıştı ve Edward da artık kendisini daha fazla tutamadı. Onun kendisine ait olduğunu gösterircesine; tohumlarını içine pompalayarak, acıyla karışık bir zevkle fişkırlarak geldi. Anna onun altında yatağa doğru çökmeye başladı. Edward da kalçalarını ondan ayırmaksızın, onunla birlikte yatağa uzandı. Vücudu hâlâ kasılmalarla sarsılmaya devam ediyordu.

Bir dakika kadar soluklanarak yattı. Sonra kadını daha fazla ezmeden yanına yuvarlandı. bir elini gözlerinin üzerine kapatarak, sırt üstü yatıp dinlendi ve nefesinin normale dönmesini bekledi.

Vücudundaki ter soğurken, Anna'yı düşürmüş olduğu durumu düşündü. Artık bu son yaptığıyla onurunu ve saygınlığını lekelediğine hiç şüphe yoktu. Anna'ya bakış şekli yüzünden, neredeyse Davis'i dövecekti. Artık birisi onun onurunu kıracak bir laf etse, ki bu kaçınılmazdı, Tanrı bilir neler yapardı.

"Benimle evlenmen lazım' Birden fazlaca küt diye konuşmuş olduğunu fark ederek, duraksadı.

Anlaşılan Anna da öyle düşünmüş olacak ki, yanında yatan vücudu birden sıçradı. "Ne?"

Edward, kaşlarını çatmış bakıyordu. Şimdi alttan almanın sırası değildi. "Senin saygınlığına gölge düşürdüm. Evlenmeliyiz."

"Davis dışında kimsenin haberi yok."

"Ve de bütün ev halkının tabii ki. Şu dakikaya kadar kendi odamda uyumadığımı fark etmediklerini mi sanıyorsun?"

"Öyle bile olsa. Little Battleford'taki kimse bilmiyor. Önemli olan da bu." Yataktan kalkarak, çantasından bir elbise çıkardı.

Edward yüzünü buruşturdu. Bu kadar da saf olamazdı. "Sence haberin Little Battleford'a ulaşması ne kadar zaman alır? Bahse girerim bizden önce oraya varmış olur."

Anna, elbisesini üzerine giydi. Çantasında başka bir şeyi daha aramak için eğildiğinde, kalçaları ince çarşafın altından cazip bir şekilde belirginleşmişti. Yoksa bunu özellikle onun dikkatini çekmek için mi yapıyordu? "Zaten nişanlısın," dedi sert bir sesle.

"Bu pek uzun sürmeyecek. Yarın Gerard'la bir randevum var."

"Ne?" İşte bu söylediği kadının dikkatini çekmişti. "Edward, sakın sonradan pişman olacağın bir şey yapma. Seninle evlenmeyeceğim."

"Tanrı aşkına, neden?" Sabırsızlıkla doğrularak oturdu.

Anna yatağın kenarına ilişip, çorabını bacağından yukarıya doğru yuvarladı. Edward, çorabın di2 hizasında bir yerinde yama olduğunu fark etti ve bu görüntü onu daha da sinirlendirdi. Bu paçavraları giymek zorunda değildi. Neden kendisiyle evlenmiyordu? Böylece ona çok daha iyi bakardı.

"Neden?" diye sorusunu tekrarlarlarken, sesini mümkün olduğunca yükseltmemeye çalıştı.

Anna yutkunarak, diğer çorabını eline alıp, dikkatlice ayağına geçirmeye başladı. "Çünkü senin sadece bir görevi yerine getirme endişesiyle evlenmeni istemiyorum."

"Yanlışsam, düzelt," dedi Edward. "Dün gece ve bu sabah seninle sevişen adam ben değil miyim?"

"Ve bu arada seninle sevişen kadın da bendim," dedi Anna
"Ve bu durumdan en az senin kadar sorumluyum."

Edward onu izlerken, bir yandan da onu ikna etmesine yarayacak herhangi bir fikir ya da sözcük bulmaya çalışıyordu.

Derken Anna jartiyerini bağlamaya başladı. "Peter, ben hamile kalamayınca çok mutsuz olmuştum."

Edward, hiçbir şey söylemeden, onun konuşmaya devam etmesini bekledi.

Anna, ona hiç bakmadan içini çekti. "Ve sonunda başka bir kadına gitti."

Tanrı'nın cezası aptal herif, Edward, yorgani üstünden çeki savurarak, pencereye doğru yürüdü. "Ona âşık miydin?" Bu soru dilinde adeta acı bir tat bırakmıştı, ama ne olursa olsun bunu sormak zorundaydı.

"Başlangıçta, yani ilk evlendiğimiz zamanlar." Hâlâ parçalanmış ipeği üzerinde düzeltmeye çalışıyordu. "Son dönemlerde değil."

"Anlıyorum," Edward, başka bir adamın günahlarının bedelini ödüyor olduğunu düşündü.

"Hayır, anladığını sanmam," dedi Anna, jartiyerin diğer parçasını eline alarak. "Bir erkek bu şekilde ihanet ettiği zaman, kadının içindeki bir şeylerin, belki de tamiri imkânsız bir şekilde kırılmasına sebep olur."

Edward, uygun bir cevap bulmaya çalışırken, pencereden dışarı bakıyordu. Gelecekteki mutluluğu şimdi söyleyecek olduğu şeylere bağlıydı.

"Kısır olduğumu biliyorum." Nihayet yüzünü kadına dönmüştü. "Ve seni olduğun gibi kabul ediyorum. Sana asla bir metres olmayacağına dair söz verebilirim, ama ancak

zamanla gerçekten sadık bir eş olduğuma inanacaksınız. Sonuçta, bana güvenmek zorundasın."

Anna jartiyerini parmaklarının arasına almış çekiştirirken, "Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum," dedi.

Edward tekrar arkasını dönmüştü. Bu yüzden Anna, onun yüzünde beliren ifadeyi göremedi. Edward, ilk kez o an, Anna'yı kendisiyle evlenmeye ikna edemeyebileceğini fark etti. Bu düşünce paniğe benzeyen bir duyguyla sarsılmasına sebep oldu.

"ÖF, TANRI AŞKINA!"

"Şşşt. Seni duyacak," diye fısıldadı Anna, Edward'in kulağına.

Sor Lazarus Ullipin'in, sarı şalgam ve pancar kullanarak, ürünlerin ekim mevsimleri üzerine konferansında bulunuyorlardı. Şu ana kadar Edward, neredeyse zavallı adamın ağzından çıkan her kelimeye itiraz etmişti. Adamın kendisinden de, teorilerinden de hiç hoşlanmamıştı.

Edward, adama doğru ters ters bakarak, "Hayır, duymaz.

Bir kütük kadar sağır," dedi.

"O duymasa bile, salondaki diğer insanlar kesinlikle duyacaklardır."

Edward, Anna'ya içlerimeş bir şekilde bakarak, "Zaten ben de duymalarını umuyorum," deyip, dikkatini tekrar konuşmaya yöneltti.

Anna, içini çekti. Aslında toplantıdaki insanların birçoğundan daha aksi sayılmazdı. Hatta birkaçına göre daha ılımlı olduğu bile söylenebilirdi. Bu izleyici topluluğunu tanımlamak. kullanılabilecek en doğru kelime eklektik olabilirdi. İpekler deki aristokratlardan, çamurlu çizmelerinin içinde lülecı piposu tüttüren adamlara kadar uzanan bir çeşitlilik söz konusuydu Hepsi de, Edward'in Anna'ya, çok saygın olduğu konusunda teminat verdiği, oldukça pis bir kahvehanede toplanmışlardı. Anna bunun doğruluğundan şüpheliydi. Şu an bile, arka köşede bir köy ağası ve bir züppe karşılıklı atışıyorlardı. Aralarındaki çatışmanın yumruk kavgasına dönüp memesini umdu. Herhalde bu mesele yüzünden kılıçlar çekilmez, diye düşündü. Odadaki her

aristokrat, asaletinin bir işaret olarak kılıç takmıştı. Köydeyken bu özenti havaya girmekten hiç hoşlanmayan Edward bile, bu sabah beline bir kılıç takmıştı,

Yola çıkmadan Önce Anna'ya, daha sonra kendi araştırmalarıyla karşılaştırabilmesi için, toplantı boyunca önemli noktaları not almasını söylemişti. Arına da gönülsüzce bir şeyler karalamıştı, ama bunların bir işe yarayacağını hiç sanmıyordu. Kontransın büyük bir bölümünden hiçbir şey anlamamıştı ve hayvan pancarının nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Burada bulunmasındaki asıl sebebin, Edward'ın onu gözü nün önünde tutmak İstemesi olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Sabahtan beri inatla evlenmek zorunda olduklarını iddia edip duruyordu. Herhalde bir müddet sürekli aynı şeyleri tekrar edip durursa, karşısındakinin direncini kıracağını düşünüyordu. Ve Anna ona güvenmekten bu kadar korkmasa, bu düşüncesin de haklı çıkabilirdi.

Gözlerini kapayarak, Edward'ın karısı olmanın nasıl bir şey olacağını düşündü. Sabahları malikâne civarında atla gezerlerdi akşam yemeğinde politika hakkında tartışıp, diğer insanları çekiştirirlerdi. Edward onu şimdiki gibi hiç anlamadığı konferanslara götürürdü. Ve aynı yatağı paylaşırlardı. Hem de her gece.

İçini çekerek, cennette yaşamak gibi, diye düşündü.

Derken Edward alaycı bir şekilde güldü, "Hayır, hayır, hayır Bir deliye bile sorsan, şalgamın arkasından çavdar ekilmeyeceğini bilir

Anna gözlerini irice açarak, "Bu adamdan bu kadar çok nefret ediyorsan neden konferansına katılıyorsun?" diye sordu.

"lillipin'den niye nefret edeyim?" Gerçekten şaşırmış görünüyordu. "O iyi bir heriftir. Sadece düşündüğü şeylere karşı sıkıyorum. Hepsi bu."

Alkış tufanının yanısıra yükselen yuhalama sesleri toplantının bittiğini gösteriyordu. Edward, Anna'nın elini sahiplenircesine tutarak, geniş omuzları yardımıyla yolu açarak, kapıya doğru ilerlemeye başladı.

O sırada sol taraftan biri seslendi. "De Raaf Pancarların cazibesine kapılıp yine Londra'ya mı geldin?"

Edward durdu, Anna'yı da durdurdu. Anna onun omzunun üstünden kırmızı topuklu çizmeleriyle aşırı derecede şık görünen beyefendiye baktı.

"Iddesleigh, seni burada göreceğimi ummuyordum." Edward, önüne geçtiğinden adamın yüzünü göremiyordu.

Anna sağa kaymaya çalıştı, ama geniş bir omuz tarafından engellendi.

"Lillipin'in sarı şalgamlar hakkındaki bu ateşli ve güzel konuşmasını nasıl kaçırabilirim?" Altından danteller sarkan bir el, zarif bir şekilde havada sallandı. "Ödüllü güllerimi bile tomurcuk vermişlerken daha sonra ilgilenmek üzere öylece bırakıp geldim. Bu arada, başkente geçen gelişinde benden aldığın güller ne âlemde? Senin süs bitkileriyle de ilgilendiğini bilmezdim."

"Edward benim güllerimi sizden mi satın aldı?" Anna ona iterek hevesle öne geçmişti.

Buz gibi gri gözler kısılmışa. "Vay, vay, vay, burada kimler varmış?"

Edward, boğazını temizledi. "Iddesleigh, seni sekreterimle tartıştırayım, Bayan Anna Wren. Bayan Wren, bu beyefendide kont iddesJeigh."

Vikont eğilerek uzun saplı gözlüğüyle kendisine bakarken

Anna da onu diz kırarak selamladı. Gözlük camlarının arkasından dan onu inceleyen gri gözler adamın konulmasından ve Anayı düşündüren giyim tarzından çok daha keskin ve dikkat çekiciydi.

"Sekreterin mi?" diyerek bir adım geriledi vikont. "büyüleyici. Ayrıca, hatırladığım kadarıyla, o gülleri seçmek için beni sabahın altısında yatağımdan çekerek sürüklemiştin." Edward yavaşça gülümsedi.

Edward, kaşlarını çatmıştı.

Anna, kırdığı potu düzeltmeye çalışarak, "Lord Swarting ham, büyük bir cömertlik göstererek, Abbey için aldığı

güllerden birkaçını atmama izin verdi' diyerek küçük bir yalan uydurdu "Ve sizi temin ederim ki, hepsi gayet iyi durumdalar, lordum Aslında, çoğu yeni dallar verdi. Hatta birkaçı tomurcuklandı bile."

Vikont buz gibi soğuk bakışlarını Anna'ya çevirdiğinde, ağzının köşesi seğirdi. "Ve çalığı, kuzgunu korudu." Bu sefer Anna'yı daha abartılı bir biçimde yerlere kadar eğilerek selamladı ve Edward'a doğru dönüp, "Seni tebrik ediyorum dostum," diye mırıldandı. Hemen ardından kalabalığın içine karışıp, gözden kayboldu.

Edward'ın eli kısa bir an için Anna'nın omzunu sıktıktan sonra, bir kez daha dirseğinden tutup, onu kapıya doğru sürükledi. Giriş kısmında yığınla insan vardı. Pek çok felsefi konu., bağları aynı insanlarca olmak üzere hep birden tartışılıyordu.

Genç bir adam yüzünde küçümser bir ifadeyle, tartışmaları izlemek için durdu. Aşırı derecede kabartılmış bir kuyruğu olan, sarı renkte pudralanmış peruğunun üstünde son derece tuhaf

Brünen küçük bir üç kenarlı şapka vardı. Anna daha önce hiç gerçek bir züppe görmemişti, ama gazetelerde bu tip insanların çizildiği karikatürlere bakmıştı. Girişe yaklaşırlarken, genç adanı kafasını çevirip, ona baktı. Gözleri aniden büyümüş, ama hemen sonra yanında duran Edward'ı fark etmişti. Tretuvara çıktıklarında, eğilmiş başka bir adama doğru bir şeyler mırıldanıyordu. Arabaları giriş bölümünün arkasında, daha تنها bir sokakta bekliyordu. Köşeyi dönerlerken, Anna geriye dönüp baktı.

Züppe arkasından bakıyordu.

Tekrar önüne dönmeden önce, sırtında bir ürperme hissetti.

CHILLY TAŞRA DULUNUN İngiltere'nin en zengin adamlarından birinin Suwtitighani Kontu'nun kolunda, köşeyi dönüşünü İzledi. Felicity'nin dulun aşığının adın; neden gizlediği belliydi. Chiily'nın bu işten para kazanma olasılığı çok yüksekti. Biraz olsun sözünü sakınmadan konuşması gerekecekti. Gö2de bir Londra beyefendisi olmak öyle ucuz bir şey değildi.

İlk ödeme olarak ne kadar para isteyeceğini hesaplarken gözleri kısıldı, Felicity o konuda doğru düşünmüştü. Son mektubunda, onun adına Anna Wren'e konuşması için yalvarıyordu. Lord Swartinghairi'nin metresi olarak, Bayan Anna Wren'in paraya çevirebileceği bir sürü mücevheri ve ona hediye edilmiş çok sayıda değerli eşyası olmalıydı. Anlaşılan Felicity, kendisini bu projenin dışında tutarak. Bayan Wren'e şantaj yapmayı planlıyordu.

O da kim oluyordu. İşin iç yüzünü bildiğine göre, Felicity'i tamamen devre dışı bırakabilirdi. Zaten hiçbir zaman yataktaki hünerlerini layıkıyla takdir etmemişti.

"Chilton. Konuşmamı dinlemeye mi geldin?" Ağabeyi, Sör Lazarus Lillipin, sinirli görünüyordu.

Öyle olması da aslında gayet doğaldı, çünkü ezelden beri Chilly sadece borç istemek için ağabeyinin pekine düşerdi. Tabii artık Anna Wren'i tanıdığına göre, ağabeyinin parasına ihtiyacı kalmamıştı. Öte yandan, şu terzi son görüşmesinde pek te kibirli davranmıştı. Birazcık daha açık konuşmanın kimseye zararı dokunmazdı. .

"Merhaba Lazarus," diyerek ağabeyinin koluna girdi ve İlk hamlesini yapmaya hazırlandı.

"EDWARD?"

"Hm?" Edward masasına oturmuş, öfkeyle bir şeyler karalıyordu. Ceketiyle yeleğini çoktan çıkarmıştı ve gömleğinin manşetleri de mürekkep lekesi olmuştu.

Odadaki mumlar titrek bir alevle yanıyordu. Anna, Dreary'nin akşam yemeklerini tepsiyle gönderdikten sonra, gizlice gidip yattığını sanıyordu. Ziraatçiler Derneği toplantısından sonra, işvereniyle saatlerce izlenimleri hakkında konuşup, onu lafa tutarak, akşam yemeği için sofrayı hazırlama zahmetinde bulunmaması çok şey ifade ediyordu. Edward, toplantıdan döndüklerinden beri, Sör Lazarus'a teorilerinin yanlış olduğunu iddia eden bir mektup yazmakla meşguldü.

Anna içini çekti.

Edward'in çalıştığı odada dolanırken, bir yandan da elbisesinin yaka kısmından içeri soktuğu incecik eşarpla oynuyordu. Birden, "Hayli geç oldu," dedi.

"Gerçekten mi?" Edward konuşurken işinden kafasını bile kaldırmamıştı.

'Evet."

Anna bir kalçasını onun masasına yaslayarak, Edward'in kolunu dirsekleri üzerine doğru eğildi. "Ve ben çok yorgunum."

Eşarp gevşeyerek göğüslerinden birinin üzerine düşmüştü. Edward yazmayı bırakıp başını çevirerek, göğsünün üzerinde duran elinin hareketlerini izlemeye koyuldu. Kadının göğüsleriyle arasında sadece birkaç santim mesafe vardı.

Anna yüzük parmağını, göğüsleri arasındaki yarığa doğru götürüyor, sonra da o boşluğa daldırıp çıkarıyordu. "Sence de yatma zamanı gelmedi mi?"

İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı...

Edward'in birden ayağa kalkmasıyla, Anna az daha düşüyordu. Onu anında yakalayarak, kollarının arasına alıp, havaya kaldırdı."

Anna ona doğru yaslanarak, yakasına yapıştı. "Edward!"

'Sevgilim?" Çalışma odasından çıkıyordu,

"Hizmetçiler?"

Edward merdivenleri ikişer ikişer atlayarak çıkıyordu. "Bu küçük gösteriden sonra, hizmetçilerin ne düşüneceğine aldırıldığımı sanıyorsan, beni tanımamışsın demektir."

Üst kattaki hole ulaşmışlardı. Edward, onun odasını geçerek, kendi odasının önünde durdu.

"Kapı," dedi acil bir şeyden bahseder gibi.

Anna'nın kapı tokmağını çevirmesiyle, Edward kapıyı omuzlayarak açmıştı. Anna odanın içine şöyle bir baktığında, üzerleri kitap ve bir yığın kâğıtla kaplı, hantal görünümlü iki masa gözüne ilişti. Masaların üstünde duranlardan bile daha

çok sayıda kitap da rastgele sandalyelerin üzerine ve yerlere yığılmıştı.

Anna'yı devasa yatağının yanında kucağından indirmek için, odayı arşınladı. Sonra tek kelime bile etmeden, onu kendisine çevirip, elbisesini çıkarmaya koyuldu. Anna, aniden utanarak, nefesini tuttu. Sevişmeleri için onu ayartân İlk kez kendisi olmuştu. Edward da bunun farkındaydı, ama onun bu cüreti yüzünden hiç de rahatsız olmuş görünmüyordu. Hatta bu durumu hiç umursamamıştı. Üzerindeki birkaç kat giysiye rağmen, Edward'ın güçlü parmaklarının bel kemiği boyunca gezindiğini hissetti. Elbisesinin omuzlarından aşağı sarkmasıyla, Edward onu tutup tamamen aşağı indirdi ve Anna vücudundan aşağı kayıp, yere düşen elbiseden, dışarıya doğru bir adım atarak kur tuldü. Sonra jüponunun bağlarını birer birer çözerek, gergilerini gevşetti. Şimdi üzerinde sadece kombinezonu ve çorapları kalmış bir halde, ona bakıyordu. Edward başparmağını omzunun üstündeki kombinezon askısına doğru kaydırırken, göz kapakları yoğun bir şekilde ağırlaşmıştı ve bakışları son derece ciddiye.

"Güzel," diye fısıldadı Edward.

Eğilip, omzundan öperken, askı aşağı düştü. Anna, onun dokunuşu yüzünden mi, yoksa bakışlarından mı, bilemiyordu, ama ürpermişti. Artık daha fazla aralarındaki şey sadece fiziksel bir olaymış gibi davranamazdı ve Edward da onun duygularını anlamalıydı. Kendisini fazlasıyla korunmasız hissetti.

Erkek dudaklarını hassas cildinde kaydırdı ve hafifçe ısırdı Diğer omzuna yönelmeliyle, oradaki askıda düşmüştü. Kombinezonun Ön kısmını nazikçe aşağı çekerek, göğüslerini ortaya çıkardı. Göğüs uçları şimdiden sertleşmişti. Ellerini tepeciklerin ikisine birden aynı anda uzattı. Avuçları sıcak ve sahipleniciydi. Anna'nın bembeyaz cildiyle onu kavrayan esmer elleri arasındaki tezatı inceler gibi bir hali vardı. Elmacık kemikleri kızarmaya başlamıştı. Anna tozpembe göğüs uçlarının onun nasırlı parmakları arasında sıkıştırıldığını fark ederek, başım sanki taşıyamıyormuş gibi arkaya attı.

Edward göğüslerini havaya kaldırarak, sıktı.

Anna kendisini onun ellerine doğru itti. Onun, yüzünü izlediğinin farkındaydı. Sonra Edward, kombinezonunu tamamen çıkardı ve onu kaldırıp yatağa bıraktı. Anna, onun hızla soyunup, yanına gelişini izledi. Şimdi elini çıplak karnında gezdiriyordu. Anna, onu kendisine doğru çekmek için kollarını kaldırdı, ama Edward bileklerini nazikçe tutup, başının iki yanına yerleştirdi. Sonra başını vücudunun üzerinde kaydırarak, karnına kadar geldi. Ellerini baldırlarının iç kısmına koyup, bacaklarını ayırdı.

"Hep bir kadına yapmayı düşündüğüm bir şey olmuştu." Sesi siyah kadife yumuşaklığında çıkıyordu.

Ne demek istemişti? Anna panik halinde karşı koymak istedi. Herhalde orasına bakmak İstemiyordu. Bu sabah yarı uykulu haldeyken başkaydı. Ama şimdi tamamen uyanıktı.

"Bu 'bİR erkeğın bir fahişeyle yapabileceğİ türden bir şey değil," dedi Edward.

Aman Tanrım, bunu yapabilir miydi? Kendisini o kadar mahrem bir şekilde sergileyebilir miydi? Boynunu uzatıp ona bıraktı.

Edward'ın bakışları ciddiydi. Bunu çok istediğİ belliydi. "İzin ver. Lütfen."

Yüzü kıpkırmızı, uzanarak, kendisini, ona ve onun ihtiyaçlarına teslim etti. Diklerini olabildiğince açtığında, sanki ona bir aşk hediyesi sunuyormuş gibi hissetti. Edward da onun bacaklarını giderek daha fazla ve daha fazla açışını izledi ve hemen sonra en özel yerlerini gözlerinin Önüne serdiğİ, gergin baldırlarının arasına çömeldi.

Bir süre hiçbir şey yapmadan bekledi, ama sonunda daha fazla beklemeye dayanamadı. Anna gözlerini açtığında, burun deliklerinden ateş saçarak, vücuduna ve kadınlığına bakıyordu. Ve ağzı neredeyse ürkütücü bir biçimde sahiplenici bir bakışla kıvrılmıştı.

Anna açıkta duran yerlerinin tepki vererek kasıldığım hissetti. İçinden gelen sular dışarıya sızıyordu. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Sonra Edward onu gerçekten de çok eden bir biçimde, üzerine abanıp, dilini kullanarak, ıslanan yerlerine darbeler indirmeye başladı. "Oh!"

Başını kaldırıp, kadının yüzüne bakarken, bir yandan da kadınlığının dudakların yalıyordu. "Sen adını bile söyleyemez hale gelene dek, dilimle tadına bakmak, kadınlığını sömürmek! ve emmek istiyorum." şehvetle gülümsüyordu. "Ve ben de kendi adımı unutana kadar tabii."

Anna bu sözcüklerin üzerine, yay gibi gerildi ve soluksuz, kaldı. şimdi erkeğin elleri kalçalarını kavrayıp, yukarı kaldırmıştı ve dili her bir darbesiyle merkeze daha da yaklaşarak, kadınlığının kıvrımlarını keşfediyordu. Kilitorisini bulup, yalamaya başladı.

Ve Anna aklını kaybetti. Dudaklarından dökülen uzun ve ağır bir inlemeyle, başının altında duran yastığa elleriyle iki taraftan da sıkı sıkı sarıldı. Kalçaları sıçrayıp duruyordu. Ama Edward'i bedelinden alıkoyamayacaktı. Anna, adeta yıldızları görüp, pelvisini hiç utanmadan onun yüzüne doğru kaldırına dek, dilini acımasızca tomurcuğına bastırdı.

Sonra klitorisini dudakları arasına alıp, emdi.

Anna ayak uçlarına kadar bütün vücudunu saran bir sıcaklık dalgasıyla, adını haykırdı. "Edward!"

Arına gözlerini açmaya vakit bulamadan, Edward, onun önünde doğrulup, penisıyla de ona sahip olmak üzere harekete geçti. Aşırı derecede hassaslaşmış cildine doğru yüklenirken, Anna titreyerek, ona tutundu ve dalgaların tekrar yükselerek, onu hiç durmaksızın zirveye taşıdığım hissetti. Bacaklarını çaresizce titreyerek açıp, pelvisini onun sertliğine doğru kaldırdı. Buna karşılık, Edward ta kollarını kadının dizlerinin altından geçirerek, bacaklarını omuzlarına yerleştirdi. Edward'in istediği gibi, her şeyiyle olabildiğince gözler önünde ve apaçık bir halde duruyor, o ne vermek isterse onu içine alıyordu.

"Tanrım!" Bu kelime Edward'in dudaklarından, âdeta patlarcasına çıkmıştı. Bir kelimededen çok, gırtladıktan kopan bir inleme gibiydi. İri vücudu çaresizce sarsılıyor ve Anna'ya her seferinde daha da seri bir şekilde yükleniyordu.

Anna onun sert erkekliğini defalarca ve defalarca içine alırken, etrafı küçük parçalara ayrılmış bir gökkuşağı gibi görmeye başlamıştı. Şu anda ruhen ye bedenen birbirlerine bağlanmış durumda olduklarından, bu anın bitmesini hiç istemiyordu.

Edward onun üzerine yığılana kadar, göğsünü şişiren derin soluklar alıp verdi. Anna bu Özel anı daha da uzatabilmek için, gözlerini kapatarak, ellerini onun kalçalarına koydu. Of Bu adamı ne çok istiyordu! Ona aynı şu anda yaptığı gibi, yarın da ve önlerindeki elli yıl boyunca da sarılmak istiyordu. Hatta her sabah onun yanında uyanmak, geceleri uyumadan önce duyduğu son sesin onun sesi olmasını istiyordu.

Sonra Edward, üzerinden kalkarak, sırtüstü döndü. Anna, serin havanın nemli tenini yaladığını hissetti. Hemen sonra pürüzsüz bir kol, onu erkeğin yanına çekti. "Sana bir hediyem var," dedi Edward. Anna göğsünde bir ağırlık hissederek, onu eline aldı Bu Kuzgun Prens'ti. Göklerine dolan yaşlarla, parmaklarının altında kuştüyüyle yapılmış kabartmaları hissederek, kitabın kızıl maroken deriden kapağını okşadı. "Ama Edward bu senin kız kardeşinindi, öyle değil mi?"

Edward başıyla onayladı. "Şimdi de senin oldu."

"Ama..."

"Şşş. Bunu almanı istiyorum."

Sonra Edward onu o kadar yumuşak "bir şekilde öptü ki, Anna'nın kalbi olağanüstü bir duygu seliyle dolup taşıtı. Bu adama olan aşkını inkâr etmeye nasıl devam edebilirdi? "Şey, ben sanırım..." diye söze başladı.

"Şşş tatlım. Sabah konuşuruz," diye boğuk bir sesle mırıldandı.

Anna rahatlayarak erkeğine sokulup, onun keskin ve erkek si kokusunu içine çekti. Yıllardır belki de hiç kendisini bu kadar mutlu hissetmemişti.

Güneşin doğması çok yakındı.

yirmi birinci Bolüm

Aurea ve yaşı kadın, küçük şömine ateşinin önünde, ekmek kabuğunu paylaştılar, Aurea ısırdığı son lokmayı yutarken, kapı açıldı ve içeriye sıska bir adam girdi. Adamın arkasından esen rüzgârla kapı kapandı.

"Nasılsın, anne?" diyerek kocakarıyı selamladı. Kapı bir kez daha açıldı. Bu sefer saçları karahindiba gibi kabarmış bir adam içeri girdi ve "İyi akşamlar, anne," dedi. Sonra ıslık çalarak esen rüzgârı arkalarında bırakarak, iki adam daha kulübeden içeri daldı. Bir tanesi uzun boylu ve bronz tenliydi, diğeri ise tombul ve alyanaklı. İkisi aynı anda, "Merhaba anne," diye seslemdiler. Dört adam da ateşin etrafına sıralanıp, oturdular. O Sırada şömineden çıkan alevler, harlayıp titreştiler. Yerdeki toz ayaklarının etrafında anafor oluşturdu. Yaşı kadın, Aurea'ya dönüp, "Söyle bakalım, benin; kim olduğumu tahmin edebildin mi?" diye dişsiz ağzıyla sırtarak sordu. "Bunlar Dört Rüzgâr'dır. Ben de onların anneleriyim..." —Kuzgun Prens'ten.

Ertesi sabah Anna rüyasında siyah gözlü bir erkek bebek görürken, erkeksi bir ses kulağının dibinde kıkırdayarak, onu uyandırdı.

"Hiç bu kadar derin uyuyan birini görmemiştim." dudaklar, kulak memesinden, çenesine doğru kaydı.

Gülümseyerek, sesin geldiği yöne doğru sokuldu, ama artık yanında sıcak bir vücut olmadığı fark etti. Şaşkın bir şekilde gözlerini açtığında, Edward'ın çoktan giyinmiş bir vaziyetim tagin yamnda durduğunu gördü.

"Ne..." diye bağırmaya başlamıştı ki, Edward dudaklarının üzerine bir parmağın koyarak, onu susturdu. "Şşşt. gerantı görmeye gidiyorum. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim Ben dönünce de, her şeyi planlarız." Ona bir öpücük vermek için eğilince, Anna'nın kafasındaki bütün düşünceler dağılmıştı ya lağımdan çıkma."

Ve Anna daha cevap bile veremedi, çıkıp gitmişti. Oda içi ni çekip, yatakta yuvarlandı.

Daha sonra tekrar uyandığında, bir hizmetçi perdeleri açtı yordu.

Anna gerinirken, kız ona baktı. "Ah, uyanmışsınız, efendim Size biraz çayla taze pişmiş çörek getirdim."

Anna hizmetçiye teşekkür ederek, tepsiyi alıp oturdu. Petri ligin yarımında katlanarak bırakılmış bir kâğıt durduğunu fark ederek, "Bu nedir?" diye sordu.

Hizmetçi de kâğıda baktı. "Ben de ne olduğunu bilmiyorum efendim. Bir çocuk onu kapıya getirip, evin hanımı için olduğunu söyledi."

. Anna kendisine bir fincan çay doldurarak, kâğıdı eline aldı Oldukça pis görünüyordu. Arka tarafı mumla mühürlenmişti ama kimden geldiğine dair hiçbir damga ya da işaret yoktu. Tereyağı bıçağını kullanarak, kâğıdı açtı ve çay fincanını dudaklarına doğru kaldırırken, ilk satırı okudu.

Fincanı elinde tutamayarak, şangırtıyla tabağına bırakmıştı Bu bir şantaj notuydu.

Anna, ellerinde tuttuğu pis şeye bakakalmıştı Bunu yazan kişi onu Afrodit'in Magarası'nda görmüştü ve orada Edward'la görüşüğünü biliyordu. Son derece alçakça ifadelerle, her şeyi Gerard ailesine anlatmakla tehdit ediyordu. Bu felaketi ancak bu akşam saat dokuzda Afrodit'in Mağarası'ndaki salona gelerek önleyebilirdi. Ayrıca gelirken yanında, bir el kürküne sarılmış olarak yüz pound getirmesini söylüyordu.

Anna mektubu bir kenara bırakarak, soğumakta olan çayını ve yitip giden hayallerini seyre daldı. Sadece birkaç dakika önce, mutluluk çok yakın görünüyordu. Çırpınan kanatlarına rağmen, onu elleriyle neredeyse yakalamıştı. Ama sonra mutluluk yeniden avuçlarının arasından fırlayarak, uçup gitmiş, o da elleri bomboş bir halde geride kalmıştı.

Bir damla gözyaşı yanaklarından aşağı kayarak, tepsiye yuvarlandı.

Yüz poundu olsaydı bile, ki yoktu, şantajcayı aynı meblağı tekrar, tekrar İstemekten ne alıkoyabilirdi? Hatta ağzını tutmasının bedelini daha da yükseltebilirdi. Swartingham

Kontesi olsa bile, daha işin başındayken mimlenmiş olacaktı. Ayrıca Edward'ın hemen şu saatlerde Bayan Gerard'la olan nişanını bozmasının hiçbir anlamı yoktu, çünkü eğer sosyetenin geri kalanı da, Afrodite'nin Mağarası'na yaptığı ziyaretleri öğrenirse, herkesin gözünden düşecek ve rezil bir kadın olarak ilan edilecekti.

Daha da kötüsü, Edward her şeye, hatta bir skandala rağmen onunla evlenmekte ısrar edebilirdi. Edward'ın kendisine de, namına da korkunç bir leke sürmüş olacaktı. Hem de namı onun için son derece önemliyken... Onu bu şekilde yıkıp, harap etmesi imkansızdı. Yapabileceği tek bir şey vardı. Ü da Londra'yı ve Edward'ı terk etmekte. Hem de hemen şimdi o dönmeden. Onu koruyabilmesi için başka bir yol aklına gelmiyordu.

"YANİ BENİM KIZIMI bibibir şey içinmi geri çeviriyorsunuz!" Sir Richard'ın yüzü tehlikeli bir biçimde mor gölgeyle kararmıştı. Bir tarafına felç inmesi yakınmış gibi görünüyordu

Edward'ın adamın yarım kalan cümlesini, o Anna için daha uygunsuz bir tanım bulmadan önce, "Little Battleford dan dul," diyerek tamamladı. "Evet, Sör. Durum aynen öyle. İki adam, Richard'ın çalışma odasında oturmuş, kozlarını paylaşıyorlardı.

Oda bayat tütünden çıkan dumandan pis pis kokuyordu ten çamurumsu bir kahve tonunda olan duvarlar, is lekeleri yüzünden daha da mat görünüyorlardı. Oyle ki lekeler duvarların ortasından başlayarak, tavana yakın olan kısımların loşluğunda kayboluyorlardı. Şöminenin üzerine eğri büğrü bir şekilde bir yağlı boya tablosu asılı duruyordu. Tabloda bir av sahnesi resmedilmişti. Kahverengi ve beyaz renkli köpekler bir tavşanın etrafını sarmışlardı. Yakında paramparça edilecek olan tavşanın" siyah gözleri dingin bir ifadeyle bakıyordu. Masanın üzerinde| kesme camdan yapılmış iki adet bardak yarılana kadar dolu bir halde duruyordu, içlerindeki sek brendi olduğu kesindi Bardakların ikisine de el sürülmemişti. Sir Richard, "Sylvia'nın adını lekelediniz, lordum. Bu Mİ pahalıya mal olacak," diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Edward içini çekti. Bu tartışma tahmin ettiğinden de çirkin bir hal almaya başlamıştı ve peruğu, her zamanki gibi,

kaşınıp duruyordu. Herhalde yaşlı adam onu düelloya çağırarak değildi? Tıknaz, gut hastası bir baronet tarafından, düelloya zorlanırsa, Iddesleigh bunu ağzına sakız yapardı.

"Bayan Gerard'ın şerefi hiçbir şekilde zedelenmeyecek," dedi Edward mümkün olduğunca yatıştırıcı bir şekilde. "Etrafa onun beni istemediğini yayacağız."

"SiZi evlenme vaadini yerine getirmemenizden ötürü mahkemeye vereceğim!"

Edward gözlerini kısmıştı. "Ve davayı kaydedeceksiniz. Sisakinden çok daha büyük bir servetim ve tanıdıklarım var. Kızınızla evlenmeyeceğim." Sonra sesini yumuşatarak devam etti. ayrıca, bu konuda mahkemeye başvurmanız, Bayan Gerard'ın ismim Londra sosyetesinin diline düşürecektir ki bunu hiçbirimiz işitmeyiz."

"Fakat sizinle nişanlıyken, kendisine uygun bir eş bulabileceği tüm bir sezonu kaybetmiş durumda," Sir Richard'ın çenesinin altından sarkan etler, konuşurken titriyordu.

Nihayet adamın asıl derdi ortaya çıkmıştı. Kızının şerefine lekelenmesinden ziyade, onun için bir sezon daha para ayırmak zorunda kalışına üzülmüyordu. Edward o anda, böyle bir babaya sahip olduğu için kıza acıdı. Sonra öne süreceği anlaşmanın açılışını yaptı.

"Tabii ki," diye mırıldandı, "hayal kırıklığınızı telafi etmek isterim."

Sir Richard'ın gözleri açgözlü bir ifadeyle kırışmıştı. O anda Edward, onu gözetken Tanrı'ya şükranlarını gönderdi. Bu adam neredeyse onun kayınpederi olacaktı.

Yirmi dakika sonra, Gerard'ın ön taraftaki verandasından dışarı çıkarak, gün ışığına kavuştu. Yaşlı adam, sıkı pazarlıkçı çıkmıştı. Kemiğin bir ucunu tutmuş ağzından bırakmak istemeyen tıknaz bir buldog gibi, davasından vazgeçmemekte inat etmiş, öfkeyle homurdanıp, işi yokuşa sürerek, her şeye itiraz edip durmuştu. Ancak yine de bir anlaşmaya varmışlardı. Bu anlaşma sonucunda, Edward'in cebi bayağı bir hafiflemişti, ama artık Gerard ailesinden kurtulmuştu. Şimdi yapması gereken şey, Anna'nın yanına dönüp, evlilik planları yapmaktı.

Dişlerini göstererek gülümsedi. Eğer birazcık şansı varsa, onu hâlâ yatağında yatarken bulurdu.

Keyifle ıslık çalarak, arabasına doğru koşturdu Aracına binmeden önce, sadece kafasındaki peruğu çıkarıp, yere atmak için bir an duraksamıştı. Araba hareket ederken, camdan dışarı baktı. Bir paçavracı peruğu yerden almış, başında deniyordu, beyaz renkte pudralanmış, kenarlarında sert bukleleri ve arkasında bir kuyruğu olan peruk, adamın üzerindeki pis giysilerle tıraşsız suratıyla tuhaf bir tezat oluşturmuştu. Paçavracı eğilerek el arabasının saplarından tuttu ve neşeyle yürüyüp gitti

Arabası şehir evinin önünde durduğunda, Edwardın keyfi pek yerindeydi. Artık Gerard'la yaptığı nişan engeli de ortadan kalktığına göre, bir ay içinde evlenmemesi için hiçbir sebep göremiyordu. Hatta özel bir izin alabilirse, on beş gün içinde bile evlenebilirdi.

Şapkasıyla pelerinini orada duran bir uşağın eline tutuşturarak, merdivenleri ikişer ikişer tırmandı. Anna teklifini hala onaylamamıştı, ama dün gecedен sonra onun da yakında teslim olacağına kesin gözüyle bakıyordu.

Merdivenlerin bitiminde, hızla holde yürüyerek, "Anna diye seslendi. Sonra odasının kapısını iterek açtı. "Anna. ben

Bir an duraksadı. Yatakta değildi. "Kahretsın."

Ara kapıyı kullanarak, Oturma odasına geçti. Orası da boş tu. Sabrı tükenmiş bir şekilde, hiddetle iç geçirdi. Tekrar odasına gidip, kapıdan başını uzattı ve bağırarak Dreary'i çağırdı. sonra odanın içinde dört dönmeye başladı. Nereye gitmişti bu kadın Yatak yapılmış, perdeler çekilmişti. Ocakta yanan ateşte sönmüştü. Uzunca bir süre önce odadan ayrılmış olmalıydı. Daha sonra Elizabethin kırmızı kitabının masada durduğunu fark etti Kitabın üstüne küçük bir kâğıt iliştilmişti.

Kitaba doğru yöneldiğinde, Dreary içeri girmişti.

"Lordum?"

"Bayan Wren nerede?" diye sordu Edward, katlanmış kâğıdı eline alırken. Üstüne Anna'ın el yazısıyla kendi adı yazılmıştı,

"Bayan Wren mi? Uşak bana onun saat on gibi evden ayrıldığını söyledi."

Evet, anladım, ama nereye gitti, dostum?" diye sordu ve kağıdı açıp okumaya başladı. tüm bildiğim bundan ibaret, efendim. Nereye gittiğini..." edward okuduğu kelimelerin ne anlama geldiğini fark ettiği anda. baş uşağın sesi arkadan vızıltı gibi gelmeye başlamıştı. Çok üzgünüm... Gitmeliyim..., Daima senin olan, Anna.

Gitmişti,

"Lordum?"

Onu terk etmişti.

"İyi misiniz lordum?"

"Gitmiş," diye fısıldadı Edward.

Dreary bir süre daha vızıldadıktan sonra gitmiş olmalıydı, çünkü Edward bir süre sonra yalnız olduğunu fark etti. Odasında sönmüş şömine ateşinin Önünde tek başına oturdu. Zaten, çok kısa bir zaman öncesine kadar, çoğunlukla yaptığı şey buydu.

Yalnız kalmak.

ARABA DERİN BİR çukurun üstünden geçerken, sarsıldı.

"Ah," diye haykırdı Fanny. Sonra da kapıya çarpan dirseğini ovuşturarak, "Lord Swartingham'ın arabası bu çukuru kesinlikle daha iyi atlardı," dedi.

Anna, onaylarcasına bir şeyler mırıldandı, ama ne söylediğinin farkında bile değildi. Plan yapması gerektiğini düşündü. Little Battleford'a vardıklarında ilk önce nereye gideceğini ya da nasıl para kazanacağını planlaması gerekiyordu. Ama kafasını toparlaması çok zor olduğundan, plan yapmaktan şimdilik vazgeçti. Arabanın camından dışarıyı seyredip, gittiği yere onu da götürmesine tein vermek çok daha kolaydı. Arabanın kendileri dışındaki tek müşterisi, karşılarında oturan ufak tefek bir adamdı. Gri peruğu kaşlarından birinin"üstüne düşmüş bir halde, luyordu. Londra'dan yola çık.tıklarında uyuyakalmıştı ve bunca duraklamaya ve sarsıntıya rağmen o zamandan beri uyanma misti. Üzerinden yükselen, cin, kusmuk ve yıkanmamış viski

karışımı keskin kokuya bakılırsa, kıyamet kopsa bile uyanacak gibi görünmüyordu. Anna'nın umurunda değildi zaten.

"Sence Little Battleford'a gece vakti mi varırız?" diye sordu fanny

"Bilmiyorum."

Hizmetçi, içini çekerek, önlüğünü çekiştirdi.

Anna, kısa bir an, içinde bir suçluluk hissetti. Fanny bu sabah uyandırdığında, Londra'dan neden hemen ayrıldıklarını ona söylememişti; Aslında Edward'ın şenir evinden ayrıldıklarından beri, kızla hiç konulmamıştı.

Fanny boğazını temizleyerek, "Sence kont peşimizden gelecek mi?" diye sordu.

"Hayır."

Sessizlik.

"Ben de kontla evleneceksiniz sanıyordum?" Kız bunu sorarcasına söylemişti.hayır.

Fanny'nin dudakları titredi.

Anna hizmetçiye bir bakış attı. Kız tek kaşını kaldırmıştı.

Anna bu sefer daha yumuşak bir şekilde, "Bunun olması çok zor, öyle değil mi? Yani kontla ve benim beraber olmamız?"

"Eğer seni seviyorsa, neden olmasın?" dedi küçük hizmetçi hevesle. "Ve Lord Swartingham seni kesinlikle seviyor. Yani demek istediğim, herkes Öyle söylüyor."

"Ah, Fanny." Gözleri dolu dolu olmuş bir halde, bakışlarını pencereden dışarı çevirdi.

"Bence gayet mümkün," diye ısrar etti kız. "Sen de kontu seviyorsun. Bu yüzden neden Little Battleford'a geri döndüğümüzü anlayamıyorum."

"Durum görüldüğünden çok daha karmaşık. Onunla evlenseydim, hayatında bir boyunduruk olurum." "Bir ne?" Fanny'nin ağzı yukarı kıvrıldı.

"Bir boyunduruk. Yani hayatında bu' engel. Onunla evlenemem."

"Sebebini bilmem ama..." Araba bir avludan içeri girerken, Fanny cümlesini yarım bırakmıştı.

Anna bu konuşmanın yarım kalmış olmasından memnun görünüyordu "Haydi, dışarı çıkıp, bacaklarımızı açalım biraz."

Hâlâ uyumakta olan üçüncü yolcuyu arabada bırakarak, aşağı atladılar. Han seyisleri, avluda bir ileri bir geri koşuşturup duruyorlardı. Atlarla ilgileniyor, arabalardan yük boşaltıp, bu yüklerden daha fazlasını da tekrar arabalara yüklüyorlardı. Arabacı da tünediği yerden aşağı sarkmış, hanayla bağıra bağıra çene çalıyordu. Bu kadar gürültü ve karışıklık yetmiyormuş gibi, hana özel bir araba daha yanaştı. Birkaç adam, ata sağ tarafından yaklaşıp, eğilerek, toynağını kontrol etmeye koyuldular. Hayvan ya nalını düşürmüş ya da sakatlanmış görünüyordu.

Anna, Fanny'nin dirseğinden tutarak, adamların ayağına dolaşmalarını diye, hanın saçaklarının altına doğru sürükledi. Fanny ağırlığını önce bir ayağına, sonra öteki ayağına vererek bekledi ve sonra pat diye, "Affedersiniz, hanımım. İhtiyaç görmem lazım," dedi.

Anna'nın başını sallayarak izin vermesi üzerine, küçük hizmetçi telaşla koştu. Anna sakat atla ilgilenen adamları boş gözlerle izliyordu.

Derken cırlak bir ses, "Araba tam olarak ne zaman hazır olacak?" diye haykırdı. "Zaten bu pis hanın içinde bir saattir bekliyorum."

Anna, kendisine tanıdık gelen bu sesle fena halde gerilmişti. Of, Tanrım hayır, bu Felicity Clearwater olamazdı. Şu anda hiç onu çekecek halde değildi. Han duvarının yanında büzülüp, görünmemeye çalıştı, ama anlaşılan kader bugün yüzüne hiç gülmeyecekti. Felicity, handan dışarı doğru yürüyüp, aniden gördü onu.

"Anna Wren.*" Kadın dudaklarının etrafında belirgin çizgiler oluşana dek, ağzını büzdü. "Nihayet."

Felicity ona doğru yürüyüp, hükmedercesine kolundan kavradı.' "Neredeyse Londra'ya kadar bunca yolu, sadece seninle konuşmak için çekmek zorunda kaldığıma inanamıyorum. bir de düşün ki bu sefil handa dinlenmek zorunda kaldım. Şimdi dikkatle dinle." Felicity söyleyeceklerinin Önemini vurgulamak için, Anna'nın kolunu sarsmıştı. "Aynı şeyleri bir daha, bir dahi tekrarlamak istemiyorum. Afrodit'in Mağarası'ndaki karışık gönül işlerinden haberim var."

Anna'nın gözlerinin büyümeye başladığını hissetti "Ben..."

"Hayır," dedi Felicity sözünü keserek. "Sakın inkâr etmeye kalkma. Bir tanıgım var ve orada Swartingham Kontu ile buluştuğunu biliyorum. Biraz yüksekte uçmaya kalktın, öyle değil mi? Senin gibi utangaç küçük bir farenin böyle bir şey yapacağı hiç aklıma gelmezdi."

Bir an İçin, Felicity neredeyse ilgiyle baktı ona, ama hemen sonra Anna'nın ağzını açmasına bile fırsat vermeden, kendini toparlayarak, konuşmaya devam etti.

"Asıl söyleyeceklerim bunlar değil. Şimdi önemli olan bölüme geliyorum." Anna'nın kolunu bu sefer daha sert bir şekilde sarsmıştı. "Madalyonumu, mektup da içinde olmak üzere geri istiyorum ve eğer Peter'la hakkımda tek kelime etmeye kalkarsan, Little Battleford'daki herkesin senin.budalalıklarını öğrenmesini sağlayacağım. Eğer böyle bir şey yaparsan, kayınvalidenle birlikte kasabadan sürülürsünüz ve ben de şahsen kendi gözlerimle gidişinizi arkanızdan seyrederim."

Anna'nın gözleri büyümüştü. Bu ne küstahlıktı böyle?

"Umarım," dedi son bir kez arsızca Anna'nın kolunu sallayarak, "ne demek istediğimi anlatabilmişimdir." Felicity, ev idaresiyle ilgili küçük bir meseleyi halletmiş gibi rahatlayarak başını salladı. Belki bu yaptığı şey onun için evdeki küstah hizmetçiyi kovmaktan farksızdı. Sevimsiz ama yapılması şart olan bir işti, Şimdi daha önemli meselelerle ilgilenmek üzere, arkasını dönmüş, yürüyüp gidiyordu.

Anna arkasından bakarak, gidişini izliyordu.

Felicity, gerçekten de onun utangaç küçük bir fare olduğunu düşünmüştü. Eski kocasının aşığı tarafından

savrulan tehditlerden korkup, deliğine kaçacak bir fare... Peki, gerçekten de öyle değil miydi? Sevdiği adamdan, onu seven ve onunla evlenmek isteyen adamdan kaçıyordu. Hem de pis bir şantaj mektubu yüzünden. Utanç duydu. Felicity'nin onu tehditleriyle çiğneyebileceğine inanmasına şaşmamak gerekirdi!

Anna o anda elini kırbaç gibi öne atarak, Felicity'i omzundan yakaladı. Kadın neredeyse han avlusundaki gübrelerin üstüne düşüyordu.

"Ne...?"

"Bakıyorum da kendini çok güzel ifade ettin," Anna, kendisinden daha uzun olan kadını duvara kısırmak üzere, geriletirken, hırlamaya benzer sesler çıkardı. "Ama hesaplarında küçük bir hata yaptın Tehditlerine benden ancak iki çeyrek peni çalışır. Daha fazla etmezler. Anlıyor musun? Benim hakkımda söylediklerine aldırmadığım sürece, elinde benim üzerime gelmek için hiçbir kozun kalmaz. Şimdi bu duruma ne diyorsunuz, Bayan Clearwater?"

"Ama sen..."

Anna Felicity çok önemli bir şey söylemiş gibi, başını salladı, "Ah, tamam haklısın, ama öte yandan, ben de seninle ilgili çok önemli bir şey biliyorum: Kocamla yattığını. "Ben ben..."

"Ve eğer hafızam beni yanıltmıyorsa' bu arada şaşırmış gibi yaparak, bir parmağını yanağına götürdü, "hem de tam küçük kızına gebe kaldığın dönemlerdi. Hani Peter'inkine benzeyen kızıl saçları olana."

Felicity, sırtı duvara yapışmış bir halde, Anna'ya sanki alnının ortasında üçüncü bir göz açılmış gibi şaşkınlıkla bakıyordu

"Şimdi bir düşün bakalım, toprak ağası buna ne der?" diye tatlılıkla sordu Anna.

Kadın toparlanmaya çalıştı, "Bana bak..."

Anna bir parmağını kadının yüzüne bastırarak, "Hayır ama sen bana bak. Eğer bir kere daha beni ya da sevdiklerimden birini tehdit etmeye kalkarsan, Little

Battleford'un tüm sakinlerini kocamla yattığını söylerim. Küçük el ilanları bastırır, Essex'teki kulübelerin, evlerin, hatta ahırların her birine dağıtırım. Aslında bütün ülkeye senin ne haltlar karıştırdığını duyururum. Ve sen de pekâlâ İngiltere'yi terk etmek zorunda kalabilirsin."

"Bunu yapamazsın," dedi Felicity panik içinde.

"Öyle mi?" Anna gülümsedi, ama gülümseyişi artık hiç tatlı değildi. "Dene de gör bak, yapar mıyım, yapamaz mıyım"

"Bu düpedüz..."

"Şantaj. Evet. Ve sen de bu işleri gayet iyi bilirsin."

Felicity'nin yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Ah, bir şey daha. Londra'ya gitmem gerekiyor. Hem de hemen. Ve arabayı alıyorum." Anna topuklarının üzerinde dönü arabaya doğru yürürken, o sırada han kapısının önünde alık alı etrafa bakmakta olan Fanny'i de armaca gibi kapıp sürükledi.

"Ama ben little Batileford'a nasıl döneceğim?" diye viyakladı Felicity.

Anna, arkasına bile bakmadan, "Yolcu arabasındaki yeri alabilirsin," diye bağırdı

EDWARD ŞEHİR EVİNDEKİ kütüphanede, çatlamış deriyle kaplı koltuğunda oturmayı tercih ediyordu, çünkü yatak odasında, hatıralarının canlanmasına dayanamıyordu.

Bu odaya kütüphane denmesinin sebebi, içinde tek bir tane de olsa bir kitaplık bulunmasıydı. Rafları dolduran tozlu ve içerikli kitaplar, mezarlıktaki taşlar gibi dizilmiş, ancak nesiller boyu onlara elini bile süren olmamıştı. Odadaki tek pencerenin mavi kadifeden perdesi, yıpranmış yaldızlı bir kordonla bir tarafa toplanmıştı. Yandaki binanın, oturduğu odaya hayalet gibi gölgesini düşüren çatısını görebiliyordu. Önceden kızgın olan güneş, batarken çatıda bir sürü baca silueti çizmişti. Ateş söndüğünden, oda soğuktu.

Tam olarak ne zaman bilmiyordu, ama bir hizmetçi bir ara gelip, ateşi tekrar yakmaya kalkışmış, o da kızı kovmuştu. O saatten sonra da, bir daha onu rahatsız eden olmamıştı. Ara

sıra holden gelen mırıldanmalar duyuyor, ama hiç aldırış etmiyordu.

Okumuyor, yazmıyor, içmiyordu.

Gece üzerini bir mezar gibi örterken, sadece kucagında kitabıyla oturuyor ve boşluğa bakarak düşünüyordu. Jock bir iki kez elini dürtüklemiş, ama o bu teması da görmezden gelince, hayvan uğraşmaktan vazgeçip, yanma uzanıp yatmıştı.

Onu terk etmesinin sebebi yara İzleri olabilir miydi? Yoksa aksiliği yüzünden mi gitmişti? Onunla sevişmekten mi hoşlanmamıştı? Yoksa işine kendisini çok kaptırmasından mı rahatsız olmuştu? Ya da sebep sadece onu sevmemesi miydi?

Bu son düşündüğü, belki dile kolay, küçük bir şeydi, ama onun için hayatının anlamıydı.

Eğer unvanının, servetinin ve tabii ki aşkının onun için bir önemi yoksa, mahvolmuş demektir. Onu kendisinden uzaklaştıran neydi? Bu soruyu ne cevaplayabiliyor, ne de kafasından atabiliyordu. Bu soru sanki onu içine alıp, sömürerek tüketiyordu. Öyle ki başka hiçbir şey düşünemez olmuştu. Çünkü onsuz hiçbir şeyin anlamı yoktu. Gelecekteki hayatını düşündüğünde gözlerinin önünde canlanan, gri, kasvetli ve hayalet gibi bir yaşantıydı

Yapayalnızdı.

Anna gibi ruhuna dokunup, onu tamamlayabilen hiç kim sesi yoktu. Anna gittikten sonra, ruhunda gittikçe büyüyen bir boşluk oluşmuştu.

İnsan içinde bu kadar büyük bir sevgi boşluğuyla yaşayabilirmiydi

BİR SÜRE SONRA. Edward koridordan telaşla yükselen sesler geldiğini ve bu seslerin gittikçe yaklaştığını fark etti. Kutuphane kapısının açılmasıyla, Iddesleigh içeri girdi.

"Ah, bu çok hoş bir görüntü," dedi vikont, kapıyı kapatırken. Bir mum alıp, masaya doğru ilerleyerek, peleriniyle şapkasını bir sandalyenin üzerine fırlattı. "Güçlü ve zeki bir beyefendi bir kadın yüzünden dibe vuruyor."

"Defol git, Simon." Edward hiç kıpırdamadığı gibi, davetsiz misafirine kafasını çevirip bakmamıştı bile.

"Vicdanım olmasa giderdim, dostum," dedi Iddesleigh. Sesi boş odada ürkütücü bir şekilde yankılanmıştı. "Ama fark ettim ki, benim de bir vicdanım varmış. Ne münasebetsiz bir duyguymuş!" Vikont soğuk şöminenin yanına çömelerek, çıraları bir araya toplamaya başladı.

Edward, biraz öfkelenerek, "Seni kim gönderdi?" diye sordu.

"Senin şu tuhaf yaşlı adam," diyerek, kömür kovalarına uzandı. "Adı Davis'ti sanırım. Bayan Wren'e yakınlık duyduğu kesin, Bir horozun kuğudan etkilenmesi gibi, ona bir çeşit hayranlık duyuyor. Senin için de endişelenmiş olabilir, ama pek anlaşılmıyordu. Neden bu yarattığı hâlâ yanında tutuyorsun, anlamıyorum

Edward, cevap vermedi.

Iddesleigh, kömür parçalarını özenle çıraların etrafına yığıdı. Üstüne başına son derece titiz kontu, böylesi pis bir işle uğraşırken görmek çok tuhaftı. Edward'ın onun ateş yakmayı bildiğinden bile haberi yoktu.

Iddesleigh, omzunun üstünden, Edward'a dönerek konuştu. "Eee, söyle bakalım. Planın nedir? Burada donana kadar oturmak mı? Bu biraz tembellikle olurdu, öyle değil mi?" Iddesleigh, çakmak taşını çeliğe sürttü, ama çıra tutuşmadı. ' "O gitti. Ne yapmamı bekliyorsun?" "Özür dilerim. Ona zümrüt bir kolye al ya da... Ah pardon, söz konusu hanımefendi Anna Wren olduğuna göre, ona daha fazla gül al bence." O sırada bir kıvılcım çıkmış ve kömürleri sarma ya başlamıştı. "Bir şeyler yap işte, dostum. Ama burada oturup durma."

Edward, ilk kez o an kıpırdamıştı, ama adamakıllı canlanmasına daha çok var gibi görünüyordu. "Beni istemiyor."

Iddesleigh, ayağa kalkıp mendilini çıkarırken, "İşte bu düpedüz yalan," dedi. "Hatırlarsın, Lillipin'in toplantısında sizi birlikte gördüm. Nedenini yalnız Tanrı bilir dostum, ama kadın sana resmen âşık." Ellerini sildiği mendili simsiyah

olmuştı. Bir an harap olmuş kare biçimindeki ipek kumaşa bakıp, hemen sonra onu alevlerin içine attı.

Edward, başını başka tarafa çevirerek, "Öyleyse beni neden terk etti?" diye mırıldandı.

Iddesleigh omuz silkti. "Hangi erkek bir kadının aklından geçenleri bilebilir? Ben kesinlikle bilmiyorum. Kadını kızdıracak bir şey söylemiş olabilirsin. Ah, aslında sen kesin böyle bir şey yapmışsındır. Veya kadına birden Londra'ya karşı bir soğukluk gelmiş olabilir. Ya da..." Elini cebine atarak, bir kâğıt çıkardı ve iki parmağının arasında tutarak, EdWard'a gösterdi. "ona yapılmış olabilir."

"Ne?" Edward, aniden öne doğru atılarak, mektubu elinden kaptı. "Ne demek..?" Mektubu okurken, sesi giderek kısıldı birisi Anna'yı tehdit etmişti. Onun Anna'sını.

Başını kaldırarak, Iddesleigh'e baktı. "Bunu nerden duydu?"

Iddesleigh, ellerini açtı. "Yine Davis sayesinde. Koridorda bana bu kâğıdı verdi. Anladığım kadarıyla, onu senin odandaki şöminenin içinde bulmuş."

"Kahrolası orospu çocuğu. Kim bu adam?" Edward elindeki kâğıdı salladıktan sonra def top edip, şömineye alevlerin içine attı.

"Hiçbir fikrim yok" dedi Iddesleigh. "Fakat bu kadar çok şey bildiğine göre, Afrodifin Magarası'ının müdavimlerinden olmalı."

"Aman Tanrım!" Edward, sandalyesinden fırlayarak, ceketini kollarına geçirirken, "Onunla işim bittiğinde, bir daha asla bir fahişeyi ziyaret edemeyecek. Onun hayalarını keseceğim. Sonra da Anna'nın peşine düşeceğim. Birisinin onu tehdit ettiğini bana nasıl söylemez?" Aniden aklına gelen bir düşünceyle duraksayarak Iddesleigh'e döndü, "Bana kâğıdı neden hemen vermedin?"

Vikont onun tehditkâr bakışlarını umursamayarak, yine omuz silkti. "Şantaj saati dokuzaya kadar orada olmayacak," dedi. Sonra cebinden bir çakı çıkarıp, başparmağının tırnağını temizlemeye başladı. "Daha saat yedi buçuk. Acele

etmeye gerek yok, diye düşündüm. Belki oraya gitmeden önce, bir şeyler atıştırırız?"

"bir zamanlar bana çok yardımın dokunmamış olsaydı, seni şu an boğardım," diye homurdandı Edward.

"Alı, bundan eminim." Iddesleigh çakıyı yerine koyup, pelerinine uzandı. "Ama arabaya binerken, yanımıza en azından biraz peynir, ekmek alsak gerçekten iyi olur."

"Edward, kaşlarını çatarak, "Sen benimle gelmiyorsun," dedi.

"Korkarım ki geliyorum, dostum." Iddesleigh, kapının yanında duran aynaya bakarak, şapkasını başına düzgün bir şekilde oturttu. "Hatta Harry de geliyor. Kendisi şu anda holde bekliyor."

"Neden?"

"Çünkü sevgili dostum, bana kırk yılda bir işe yarama fırsatı çıktı." Vahşice gülümsedi. "Düello şahitlerine ihtiyacın olacak, öyle değil mi?"

Yirmi İkinci Bölüm

Yaşlı kadın, Aurea'nın şaşkınlıkla bakan yüzüne gülümsedi. Oğulların, dünyanın dört bir ucunda dolaşıp dururlar. Tanımadıkları ne bir insan, ne bir yaratık, hatta kuş bile yoktur. Senin aradığın nedir?" O vakit Aurea, Kuzgun Prens'le olan tuhaf evliliğini, onun askerleri olan kuşları ve kaybolan kocasını kadına anlattı. İlk üç Rüzgâr üzgün bir şekilde başlarını salladılar; Kuzgun Prens'ten hiç haberleri yoktu. Ama kadının uzun boylu iri yapılı oğlu olan. Batı Rüzgârı, bir an tereddüt ederek, konuşmaya başladı. "Bir süre önce, minicik bir örümcek kuşu bana tuhaf bir hikâye anlattı. Bulutların arasında, kuşların insan sesiyle konuştukları bir şato olduğunu söyledi. Eğer istersen, seni oraya götürebilirim." Böylece Aurea, Batı Rüzgârı'nın sırtına atlayıp. Batı Rüzgârı tüm kuşlardan daha hızlı uçtuğundan, düşmemek için kollarını Sımsıkı boynuna sardı.

—Kuzgun Prens'ten. _

HARRY, YÜZÜNÜN YARISINI örten siyah ipekten maskesini çekiştirerek, "Neden maske taktığımızı bana bir daha anlatsanız, " lordum," dedi.

Edward, parmaklarını ritmik bir şekilde araba kapısının üzerine vururken, içinden Londra sokaklarında dörtnala gidebilmeyi diliyordu. "Afrodit'e son gidişimde küçük bir yanlış anlaşılma olmuştu."

"Yanlış anlaşılma." Harry'nin sesi yumuşak, tarafsızdı, "orada kim olduğum anlaşılmazsa, daha iyi olur." "Gerçekten mi?" diye sordu Iddesleigh hayretle maskesiyle oynamayı bırakarak. "Afrodit'in birisine içeri girmeyi yasakladığını hiç duymamıştım. Tam olarak ne yaptın?"

"Boşver" dedi Edward, sabırsızlıkla elini sallayarak. Şu anda tüm bilmeniz gereken, içeri girdiğimiz zaman tedbirli davranmamız gerektiği."

"Peki Harry'le ben niye maske taktık?"

"Çünkü eğer bu adam beni Bayan Gerard'la nişanlandığımı bilecek kadar yakından takip ediyorsa, üçümüzün arkadaş okluğunu da biliyordur."

Harry, onayladığını belirten bir homurtu çıkardı. "Eh, bu durumda, köpeğe de maske taksak iyi olur," dedi Harry'nin yanında oturan Jock'ı ima ederek. Köpek tetikte durmuş, pencereden dışarıyı kolaçan ediyordu.

"Ciddi olmaya çalış," diye homurdandı Edward. "Zaten öyleyim," diye mırıldandı Iddesleigh. Edward, onu umursamayarak, camdan dışarıyı gözetlemeye koyuldu. Londra'nın doğu ucu yakınlarında, çok rezil bir yer olmasa da, tamamiyle saygın kabul edilmeyen bir bölgedeydiler. Bir kapının önünden geçerken. eteğe benzer bir şeyin hareket ettiğini gördü. Bu malını sergileyen bir fahişeydi. Bundan da beterleri gölgelerin arasına gizlenmişlerdi. Zaten bu genelevin cezbedici tarafı da yasak olanla, gerçekten tehlikeli olanı ince bir çizgiyle birbirinden ayırmış olmasıydı. Mağaranın müdavimlerinden bir kısmının bazı geceler soyguna ya da daha kötü şeylere maruz kalması bile çekiciliğini azaltmıyor, hatta şüphesiz, talebi bir şekilde arttırıyordu.

Yukarıda parıldayan ışıklardan, âdeta Afrodit'in Mağarası'na yaklaştıkları anlaşılıyordu. Bir dakika sonra.

Yunan mimarisi taklidi binanın ön cephesi görünmüştü. Beyaz mermerle birlikte, yıldızların çokça kullanılmış olması, Afrodite'nin Mağarası'na son derece pespaye bir hava veriyordu.

Arabadan inerlerken, Harry, "Şantajcuyu nasıl bulmayı planlıyorsun?" diye fısıldadı.

Edward omzunu silkerek, "Saat dokuzda kaçacak delik arayacak, biz de ne kadar yürekliymiş göreceğiz," diye cevap verdi. Sonra dokuz nesilden beri sahip olduğu tüm asaleti de arkasına alarak, olanca azametiyle girişe doğru yürüdü.

Toga giymiş, iri yarı iki adam kapıda nöbet tutuyordu. Onlara yakın duran adamın üstündeki kumaş o kadar kısaydı ki, neredeyse şaşırtıcı derecede tüylü baldırlarını tamamen açıkta bırakıyordu.

Muhafız Edward'a şüpheyle, gözlerini kısarak baktı. "Aaa! Siz şu kont değil mi..."

Edward hemen adamın sözünü keserek, "Beni tanıdığina gerçekten sevindim," dedi. Bir elini adamın omzuna koymuş, öteki elini de dostane bir şekilde tokalaşmak için uzatmıştı.

Uzatılan avucun içinde bir altın vardı. Muhafızın yumruğu önce altın parçasının üzerine düzgün bir şekilde kapandı, sonra da pelerininin içinde kayboluverdi.

Adam yılışık yılışık gülerek, "Bu iyi, güzel de lordum, geçen seferki olaydan sonra, sakıncası yoksa, biraz daha verseniz?" Adam imalı bir şekilde, parmaklarını ovuşturuyordu.

Edward kaşlarını çatmıştı. Yüzsüz herif! Adamın üzerine yürüdü. Yüzüne doğru öyle bir eğilmişti ki, çürük dişinin kokusunu bile alabiliyordu. "Ya sakıncası varsa?" dedi dişlerinin arasından.

Jock hırlamaya başlamıştı.

Muhafız ellerini kontu sakinleştirmeye çalışan bir hareketle uzatarak, geriledi. "Tamam, sorun değil, lordum. Lütfen içeri buyrun."

Edward sert bir şekilde başını sallayarak, merdivenini tırmandı.

Iddesleigh hemen yanında mırıldanıyordu. "Bana su yanlış anlaşılmayı bir ara mutlaka anlatmalısın."

Harry de kıkırdıyordu.

Edward onları duymazdan geldi. Şimdi içerideydiler ve onun düşünmesi gereken çok daha önemli meseleler vardı.

"PEKİ, AMA NEREYE gitti?" Anna, Edward'ın şehir evinin giriş kısmında durmuş, Dreary's sorguya çekiyordu. Üzerinde hala küf kokan seyahat elbiseleri vardı.

"Gerçekten bilmiyorum, efendim." Baş uşak tam anlamıyla şaşkına dönmüştü.

Anna, hayal kırıklığı içinde adama baktı. Bütün gününü yolda geçirmiş, Edward'tan nasıl özür dileyeceğini kafasında defalarca planlamış, hatta bu hatasını daha sonra nasıl telafi edeceğinin Bile hayalini kurmuştu ve şimdi aptal adamı evinde bile bulamıyordu. En azından şimdilik, hayalleri suya düşmüştü.

"Lord Swartingham'in nerede olduğunu bilen yok mu?" Neredeyse ağlayacaktı.

Fanny, ağırlığını bir ayağından Ötekine aktararak, "Belki de sizi aramaya gitmiştir, hanımım," dedi.

Anna bakışlarını Fanny'e çevirdi. O sırada, holün arkasında bir kımıldanma gözüne ilişti. Edward'ın uşağı parmak uçlarında yürüyerek sinsice kaçmaya çalışıyordu.

"Bay Davis." Anna eteklerini toplayıp, bir hanımefendiye hiç yakışmayacak bir hızla adamın arkasından koşturdu. "Bay Davis, bekleyin bir dakika."

Yaşlı adam, görüldüğünden çok daha hızlıydı. Sağır numarası yaparak, hızla köşeden dönüp, arka merdivenlerden yukarı çıkmaya başlamıştı.

Anna, adamın arkasından koşarken, nefes nefese kalmıştı.

"Durun!"

Uşak, merdivenlerin tepesindeydi. Hizmetkârlara ait olduğu anlaşılan, dar bir giriş holündeydiler. Davis, koridorun sonundaki bir kapıya doğru yöneldi ama Anna düz yolda ondan daha hızlıydı. Son hızıyla koşarak, ufak tefek

adamdan önce kapıya ulaştı. Adamın sığınağına kaçmasını önlemek için, sırtını kapıya dayayarak, kollarını iki taraflı gerdi. "Bay Davis."

"Ah, beni mi istemiştiniz, efendim?" Çapaklı gözlerini kocaman açmıştı.

"Hem de nasıl." Anna derin derin soluyarak, nefesini normale döndürmeye çalıştı. "Kont nerede?"

"Kont mu?" Davis, sanki Edward'ın gölgelerin arasından fırlamasını bekliyormuş gibi, etrafına bakındı.

"Edward de Raaf, Lord Swartingham, yani Swartingham Kontu?" Anna adama daha da yaklaşarak, "Efendiniz?" dedi.

"Bu kadar kibirli olmanız gerekmez," derken Davis gerçekten de incinmiş görünüyordu.

"Bay Davis!"

"Lordum şu anda başka bir yerde olması gerektiğini düşünmüş olmalı." dedi uşak dikkatli bir şekilde.

Anna, ayağını yere vurarak, "Bana hemen onun nerede olduğunu söyle," diye bağırdı.

Davis, yardım arar gibi gözlerini sağa sola çevirdi, ama loş giriş holünde yardımına koşacak hiç kimse yoktu. Derin bir iç çekerek, kadının gözlerine bakmadan, "Bir mektup bulup, şu kötü evlerden birine gitmiş olabilir. Berbat bir ismi vardı, Afroditi mi ne, öyle bir şey..."

Ama Anna onun konuşmasını bitirmesini beklemeden hizmetçi merdiveninden koşarak aşağı inmeye başlamıştı. bir yan dan Aman Tanrım, Aman Tanrım diye hayıflanarak o kadar büyük bir hızla aşağı koşuyordu ki., merdiven dönüşlerinde adeta savruluyordu.

Ya edward şantaj notunu bulduysa...

Ya şantajcıyla yüzleşmeye gidiyorsa...

Şantaja besbelli şerefsiz bir adamdı ve aynı zamanda çok tehlikeli biriydi. Köşeye sıkıştırılınca ne yapacağı belli olmazdı Edward kesinlikle böyle bir adamla yalnız başına meydan okuyamazdı. Üzüntüyle inledi. Hayır, Edward

adamın karşısında tek basına durmaya da cesaret ederdi ve eğer ona bir şey olursa, bu tamamen onun suçu olacaktı.

Anna direk hole geçip, hâlâ üzüntüden titrer bir halde önüne çıkan Dreary'i ittirerek, paldır küldür kapıyı açtı.

Fanny, "Efendim?" diye bağırarak arkasından koşuyordu.

Anna hafifçe dönerek, "Fanny, sen burada kal. Eğer koni gelirse, ona yakında geri döneceğimi söyle." Tekrar önüne dönerek, ellerini sesini daha iyi duyurabilmek için ağzının önüne getirerek, şehir evinin önünden çekilmekte olan arabaya "Dur!" diye bağırdı.

Arabacının dizginleri aniden çekmesiyle, atlar yarı yarıyı şaha kalkmışlardı. Adam etrafa bakındı, "Yine ne oldu, efendim? Londra'ya daha yeni vardınız. Biraz dinlenmek istemez misiniz? Bayan Clearwater.

"Beni Afrodite'in Mağarası'na götürmen gerekiyor."

"Ama Bayan Clearwater..."

"Derhal."

Arabacı pes etmiş gibi içini çekti. "Pekâlâ, söyleyin o halde, hangi yoldan gideceğiz?"

Anna yolu kısaca tarif edip, çok kısa bir süre önce İnmiş olduğu arabaya tekrar tırmandı. Deri kayışlara sıkı sıkı tutunarak, zamanında yetişmek dua etmeye başladı. Edward'a bir şey olursa, kendisini asla affetmeyecekti.

Yol cehennem azabı gibi, bir türlü bitmek tükenmek bilmedi, ama en sonunda arabadan inerek, uzun mermer merdivenlerden yukarı koşmaya başladı. İçeriye girdiğinde, Afrodite'in Mağarası Londra'nın gece sakinlerinin konuşmaları ve kahkahalarıyla yankılanıyordu. Başiboş delikanlılar, çapkınlar ve saygınlığı bıçak sırtına dayanmış olan her kadın Afrodite'in yerinde toplanmıştı. Saat daha dokuza çeyrek vardı ve kalabalık şimdiden, çakırkeyiften de öte sarhoş olmuş, sınır tanımaz bir biçimde, taşkınlık yapmaya başlamıştı.

Anna kapüşonunu sıkı sıkıya önüne çekti. Oda sıcaktı ve içeride yanmış mum, kirli insan bedeni ve alkol kokusu birbirine girmişti. Kalabalıkla arasında incecik de olsa birbariyer oluşturmak amacıyla, paltosunu üstünden

çıkarmadı. Yukarıya baktığında, tavana kendisine yan yan bakıp, sırtan aşk tanrılarının çizilmiş olduğunu fark etti. Bu küçük tanrılar, sefahat alemindeki, şehvet düşkünü pembe Afrodif i ortaya çıkarmak için, boyalı tül den bir perdeyi çekerek açıyorlardı.

Afrodit, onu tanımış gibi bakarak, gözlerini kırıştırdı.

Anna, çabucak gözlerini kaçırıp, etrafı gözlemeye devam etti. Planı gayet basitti: Adamı bulup, Edward ona ulaşmadan önce, buradan çıkmaya ikna edecekti. Aslında, şantajcının bir erkek olduğundan bile emin değildi. Sinirleri bozulmuş bir şekilde, gözleri bir yandan da Edward'i arıyordu. Belki şantajcı ortaya çıkmadan önce onu bulabilirse, adamla" dalaşmadan buradan çıkıp gitmeye razı edebilirdi. Gerçi Edward'in, kaybedecek bile olsa, kavgayı bırakıp kaçacağını hayal bile edemiyordu.

Ana salona girdi. Burada çiftler kanepelere kurulmuştu, delikanlılar ise gece eğlenceliklerini seçmek için sinsi sinsi etrafta dolanıyorlardı. O sırada hareket halinde olması Anna'ya daha mantıklı geldi. Böylece salonda dolaşmaya başladı. Sakının varlarına da, tavanındaki gibi, aynı klasik tema işlenmişti, zeus genç kadının çeşitli şekillerde baştan çıkarıyordu. Boğa suretine ne girip Avrupa'yı baştan çıkarışını tasvir eden resimler özellikle çok canlı çizilmişlerdi.

"Sana bir el kürkü getirmeni söylemiştim." Yanından gelen öfkeli bir ses, düşüncelerini bölmüştü.

Anna, nihayet şantajcısını bulmuştu.

"Sana para falan ödemeyeceğim." Şantajcı hiç de korkutucu görünmüyordu. Tanıdık gelen çukur çenesiyle karşısında duran adam, tahmin ettiğinden çok daha genç biriydi. Anna birden kaşlarını çatarak, "Sen toplantıdaki züppesin," dedi.

Adam sinirlenmiş görünüyordu. "Param nerede?"

"Söylediğim gibi, ödemeyeceğim. Kont burada ve o seni bulmadan önce, buradan çıkıp gitsen, senin için iyi olur."

"Ama para..."

Anna sabırsız bir şekilde ayağını yere vurarak, "Bana bak seni bezelye beyinli budala, yanımda hiç param yok. Hemen

Anna cümlesini tamamlayamadan, kocaman kürklü bir sey Anna'nın arkasından fırlayarak, adamın üzerine atladı. Aynı anda, adamın feryadıyla birlikte, korkunç bir hırlama duyuldu. Şantajı yere serilmişti ve gövdesi Jock tarafından parçalanmak üzereydi. Tazının saldırganca gösterdiği köpek dişleri adamın gözlerine sadece birkaç santim uzakta duruyordu ve hayvan tehditkâr hırlamalarına devam ederken, Sırtındaki tüyler öfkeyle kabarıyordu.

Biraz gecikmiş bir tepkiydi ama sonunda odadaki kadınlardan biri çılgılığı bastı.

"Bekle, Jock!" dedi Edward ileri doğru atılarak. "Chilton Lillipin! Tahmin etmeliydim. Herhalde dün ağabeyinin toplantısına katılmışsındır."

"Lanet olsun, Swartingham, çek şu hayvanı üzerimden! Demek bu kadar çok önemsiyorsun bu sür..."

Jock havlarken, neredeyse adamın burnunu koparacaktı.

Edward, hayvanı ensesinden tutup çekerek, "Evet, kesinlikle çok önemsiyorum bu hanımefendiyi"

Lillipin'in gözleri şeytani bir ifadeyle kısılmıştı. "O halde şüphesiz öcünü almak istersin."

"Doğal olarak."

"Düello şahitlerime seninle irtibata..."

"Hemen!" Edward sakın konuşmuştu, ama yine de sesi adaminkini bastırmıştı.

"Edward, hayır!" Anna'nın korktuğu şey başına gelmişti.

Edward, onu duymazdan gelerek, "Benim düello şahitlerim burada," dedi.

Vikont Iddesleigh ve ondan daha kısa bir adam, yeşil gözleriyle etrafı kollayarak öne çıktı. Yüzlerinde bu erkek oyununu onaylayan bir ifade vardı;

Vikont gülümseyerek 'Şahitlerİni seç," dedi.

Lillipin gözlerini yattığı yerden, odanın içinde dolaştırdı. Gömleği pantolonunun dışına fırlamış genç bir adam,

yanında şaşkınlıkla bakan arkadaşını da kalabalığın önüne doğru çekeştirerek, "Biz sana şahitlik ederiz," dedi.

"Of, Aman Tanrım Edward, kes şunu, lütfen." Anna'nın sesi kısılmıştı.

Edward, Jock'ı Lillipin'in üzerinden çekerek, Anna'ya yöneltti. "Koru onu."

Köpek, sahibine itaat ederek, Anna'nın önünde kale gibi durdu.

"Ama..."

Edward, Anna'ya sert bir şekilde bakarak, lafı ağzına tıkadı. Ceketini çıkarıp fırlattı. Bu arada, Lillipin ayağa kalkmış, ceketini ve yeleğini çıkararak, kılıcını çekmişti Edward da kılıcını kınından çıkardı. Aniden boşalan alanda iki adam karsı karşıya durdular.

Her şey çok hızlı geliyordu. Bu olay Anna için önüne geçemediği bir kâbus gibiydi. Oda tamamen sessizleşmiş, bütün gözler kan dökülmesini sabırsızlıkla bekler bir şekilde onlara çevrilmişti.

Adamlar kılıçlarını yüzlerinin önüne getirerek birbirlerini selamladılar. Sonra her biri kılıçlarının keskin kısmını önlerine getirerek, dizlerini hafifçe kırdılar. Edward'tan daha kısa ve zayıf olan genç adanı, sol elini başının arkasına zarif bir şekildi döndürerek kavis verdiği duruşuyla mükemmel görüldüğünün farkındaydı. Lillipin'in üzerinde, Belçika danteliyle süslenmiş keten bir gömlek vardı ve danteller, adam hareket ettikçe sallanıp duruyordu. Edward gayet sıkı duruyordu. Silahsız olan elini, belinin arkasına koymuştu, ama gösteriş için değil, denge için. Siyah yeleğinin kenarlarında sadece yine siyah şeritten ince bir bant vardı, gömleğinde ise hiçbir süs yoktu.

Lillipin pis pis sıırttı ye "Gardım al!" Hamlesini yaptı. Uzun kılıcı hızla parlayarak harekete geçti.

Edward, kılıcını rakibinin kılıcı üzerinde kaydırıp, sıyrarak atağın önünü kesti. Lillipin öne atılışıyla, iki adım geriledi. Kılıçlar havada parıldıyorlardı. Anna, dudağını ısırıldı. Edward savunmaya mı geçmişti? Lillipin de böyle düşünüyor olmalıydı ki, yılışık bir şekilde sırtıyordu.

Anna'nın arkasındaki kalabalığın arasından bir ses, "Chilly Lilly geçen yıl iki adam öldürdü," diye bağırdı. Anna'nın korkudan nefesi kesildi. Londra'daki genç adamların, kılıç kullanmada kendilerinden daha beceriksiz kişileri düelloya davet edip, onları öldürerek eğlendiklerini duymuştu. Edward, hayatının büyük bir bölümünü taşrada geçirmiş biriydi. En azından kendisini savunabilecek miydi?

Adamlar dar bir çember içinde hareket etmeye başladılar. Yüzleri terden parlıyordu. Lillipin'in öne doğru hamle yapmasıyla, kılıcı Edward'inkine çarpıp gıcırdadı. Edward'ın gömleğinin kolu yırtılmıştı. Anna inledi, ama hiç kimse gömleğinde kırmızı 'ekeler olduğundan bahsetmeyince rahatladı. Lillipin keskin kılıcını tekrar öne savurdu ve yılan gibi kıvrılarak, Edward'ın omzuna soktu. İşte bu sefer kıpkırmızı damlalar yerlere saçılmıştı. Edward inledi. Anna öne atılmak istedi, ama Jock çenesini hafifçe koluna geçirince durmak zorunda kaldı.

"Kan!" diye bağırarak Iddesleigh'e, Lillipin'in şahitleri de aynı şekilde bağırarak eşlik etti.

Düelloocuların ikisinde de en ufak bir duraksama olmamıştı. Kılıçlar hâlâ. şangırdayarak, saldırıyorlardı. Edward'ın kotu parlak kırmızı bir renge boyanmıştı. Kolunu her hareket ettirişinde kan, yerlere saçılıyor, parlak damlacıklar iki rakibin ayakları tarafından bastıkları her yere bulaştırılıyorlardı. İlk kan döküldüğü anda, dövüşü bırakmaları gerekmiyor muydu? Tabii ölümüne dövüşmüyorlarsa...

Anna, çılgınlık bastırmak için yumruğunu ağzına soktu. Edward'ı artık yolundan döndüremezdi. Gözleri yaşlarla dolu bir halde, hiç kıpırdamadan öylece bekledi.

Aniden, Edward hamle üstüne hamle yapmaya başladı, Vahşice ataklar yaparken, ağırlığını öndeki ayağına veriyordu. Lillipin yere düşerek, kılıcını yüzünü korumak amacıyla yukarı kaldırdı. Edward havada kontrollü bir dairesel hareket yaparken kılıcı parlayarak, rakibinin kılıcının üzerine indi. Lillipin acıyla haykırdı. Kılıcı elinden düşüp, şangırdayarak odanın öbür ucuna yuvarlandı. Edward, kılıcının ucunu Lillipin'in gırtlığının altındaki yumuşak deriye dayamış şekilde duruyordu.

Genç adam zorlukla nefes alarak, kanayan sağ elini sola doğru yatırdı.

"Bu sefer şans eseri kazanmış olabilirsin, Swat'tingham," dedi Llipin soluk soluğa. "Ama buradan çıkar çıkmaz herkes? her şeyi anlatmamı engelleyemezsin..."

Edward, o anda kılıcını havaya çekip, yumruğunu adamın yüzüne indirdi. Llipin sendeleyerek, kollarını iki yana açtı ve gm diye düşüp, yere serildi.

"Engelleyebilirim," diye mırıldandı Edward, sağ elini sallayarak.

Hemen Anna'nın arkasından gelen uzun bir i çekiş sesi duyuldu. Vikont Iddesleigh,. "Sonunda yumruklarına başvuracağını biliyordum.," dedi, Anna'nın arkasından dolanıp ne geçerek.

Edward, gücenmiş gibi görünerek, "Onu önce düelloda yendim," dedi.

"Evet ama tarzın her zamanki gibi berbattı." Yeşil gözlü adam, Anna'nın diğer tarafından dolanarak, Edward'in kılıcını almak için sessizce eğildi.

"Kazandım ya," dedi Edward üstüne basa basa. Vikont sırtıtarak, "Ne yazık ki," dedi. "Kazandın."

"Onun beni yenmesini mi tercih ederdin?" diye üsteledi Edward.

"Hayır, ama kusursuz bir dünyada, klasik tarz daima kazanır."

"Tanrı'ya şükür, bu dünya kusursuz değil."

Anna, daha fazla dayanamadı. "Budala" diyerek bağırarak, Edward'in göğsüne vurdu. Sonra kolunun yaralı olduğunu hatırlayarak, kanlı gömlek kolunu yırttı.

"Sevgilim, ne...?" Edward şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"şu korkunç adamla kavga ettiğin yetmedi," dedi Anna soluk soluğa. Gözyaşlarından önünü zor görüyordu. "Bir de onun seni yaralamasına izin verdin. Kanın yerlere aktı." Gömlek kolunu açıp, güzel omzunun görüntüsünü bozan keşiği görünce başı dönmeye başladı. "Kan kaybından

öleceksin." Acınacak derecede büyük bir çaresizlikle mendilini yarasına bastırırken, hüngür hüngür ağlıyordu.

"Anna, sevgilim, sakın ol." Edward, onu kollarının arasına almaya çalıştı, ama Anna onu ittirdi.

"Peki, tüm bunlar ne içindi? Bu korkunç adamla düello yapmana degecek olan şey neydi?"

"Sen." dedi Edward'in usulca ve Anna ağlamasının ortasında birden kalıverdi. Ağlamamak için nefesini tuttu. "Sen benim için her şeye ama her şeye değersin. Bir genelevde kanımı son damlasına kadar akıtmaya bile."

Anna'nın nefesi kesilmişti, konuşamıyordu.

Edward, hafifçe yanağını okşadı. "Sana ihtiyacım var. Bunu sana söylemiştim, ama bana inanmadın." Derin bir nefes aldı. "Beni bir daha bırakıp gitme, Anna. Buna bir kere daha katlanamam, ölürüm. Benimle evlenmeni istiyorum, ama bunu yapamayacaksan da..." Yutkundu.

Anna'nın gözleri yine yaşlarla dolmuştu.

"Beni terk etme, yeter," diye fısıldadı Edward.

"Oh, Edward." Edward yüzünü kanlı elleri arasına alıp, onu yumuşak bir şekilde öperken, içini çekti.

Dudakları dudaklarındayken fısıldadı Edward: "Seni seviyorum."

Anna, uzaklardan haykırışlarla ıslık sesleri duyuyordu. Vikont ise neredeyse kulağının dibinde boğazını temizliyordu.

Edward nihayet, gözlerini Anna'dan ayırmadan, başını kaldırdı. "Görmüyor musun, meşgulüm, Iddesleigh?"

"Görüyorum. Hatta bütün Mağara meşgul olduğunu görebiliyor, de Raaf," dedi vikont düz bir sesle.

Edward, başını kaldırdığında, ilk kez onları izleyenlerin farkına vardı. Kaşlarını çatı. "Haklısın. Anna'yı eve götürüp, şuna baktırmam lazım," dedi omzunu işaret ederek. Salyası akarak, şuursuzca yerde yatan lillipin'i ima ederek, "Sununla ilgilenir misin?" dedi.

İş başa düştü. "Sanırım bu işi benim yapmam gerekecek," Vikont iğrenerek ağzın: büzdü. "Bu gece memleketlerden birine gitmek üzere kalkan bir gemi olacaktı. Sence de bir sakıncası yoksa Harry? Ne dersin?"

Yeşil gözlü adam sırttı, "Denize açılmak, bu hödüğe çok iyi gelecektir," diyerek, lillipin'in ayaklarından tuttu. Vikont İddesleigh'in de adamın baş kısmından kabaca tutmasıyla, Chilly Lilly'i kaldırdılar.

Harry, "Tebrikler' diyerek Anna'yı selamladı.

Vikont İddesleigh de, "Evet, tebrikler, de Raaf," dedi sözcükleri yayarak. "Umarım müstakbel düğününüze davet edilmeyi hak etmişimdir?"

Edward homurdandı.

Vikont, baygın adamın vücudunun yarısını kucaklayarak, güle güle dışarı çıktı. Edward da Anna'yı kolundan tuttuğu gibi insan yığınının arasından sıyrılmak için sürüklemeye başladı. Anna ilk kez o anda Afrodit'in kenarda durmuş, onları izlemekte olduğunu fark etti. Anna'nın şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Kadın şu anda eski haline göre, en az bir baş mesafesi daha kısa duruyordu ve altın maskesinin ardından görünen kedi gibi yemyeşil gözleri vardı. Saçlarını da altın rengi pudrayla pudralanmıştı

Anna önünden geçerken, "Seni affedeceğini biliyordum," diye mırıldandı. Sonra sesini yükselterek, "Aşk kutlaması için bütün içkiler müesseseden," diye bağırdı.

Anna ve Edward onları bekleyen arabalarına doğru ön taraftaki merdivenlerden aşağı koşarlarken, arkalarında bıraktıkları kalabalıktan kahkaha ve alkış sesleri yükseliyordu. Edward, arabaya bindikten hemen sonra, arabacıya İşaret vermek amacıyla, aracın. çatısına güm güm vurarak, kendisini minderlerin üzerine bıraktı. Bu süre zarfında Anna'yı bir an olsun bırakmamıştı ve şimdi de onu kucağına almış, aralık dudaklarını kendisin in kilerle örtmüştü. Anna'nın tekrar nefes alabilmesi için, birkaç dakika geçmesi gerekmişti.

Edward geri çekilmişti, ama yine de alt dudağını küçük küçük ısırma devam ediyordu. "Benimle evlenecek misin?"

Ona o kadar yakın nefes alıp veriyordu ki, sıcak nefesi Anna'nın yüzünü yalıyordu.

Anna gözlerine hücum eden yaşlardan, etrafını göremiyordu. "Seni gerçekten çok seviyorum, Edward," dedi. Ağladığı için sesi kesik kesik çıkıyordu. "Ya hiçbir zaman bir ailemiz olamazsa?"

Edward, sevdiği kadının yüzünü avuçlarının arasına alarak, konuşmaya başladı. "Benim ailem sensin. Eğer hiçbir zaman çocuk sahibi olamazsak, evet, belki hayal kırıklığına uğrarım, ama sen yanımda olmazsan, o zaman yok olup giderim, mahvolurum, Anna. Sana aşığım ve sana çok ihtiyacım var. Lütfen bana güven ve evet de."

"Evet." Edward, onun cevap vermesini beklemeden, boynundan aşağısını öpücüklere boğmaya başlamıştı, bu yüzden Anna kelimeyi ağzından zorlukla çıkarabilmiş ti, fakat sonra cevabını tekrar etti, çünkü nihayet evet diyebilmiş olması çok önemliydi.

"Evet"

sonsöz

Batı Rüzgârı, Aurea'yla birlikte, etraflarını çevreleyen kuşlar eşliğinde bulutların arasındaki şatoya doğru uçtu, Aurea onun sırtından aşağı iner inmez, gökyüzünden aşağıya aniden bir kuzgun inerek, Prens Niger'e dönüştü. "En sonunda buldun beni, Aurea, aşkım benim!" dedi Kuzgun Prens konuşurken, gökyüzünden yüzlerce kuş süzülerek inmiş ve birer birer kadın ve erkek suretlerine geri dönüşmüşlerdi. Prens tüm hizmetkârları hep birlikte sevinçle haykırıyorlardı. Aynı anda etraflarını saran bulutların çekilmesiyle, şatonun artık büyük bir dağın zirvesinde durduğunu fark ettiler. Aurea şaşırmıştı. "Ama bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu. Prens gülümsedi. Simsiyah gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. "Senin aşkın

sayesinde, Aurea. Aşkın, laneti yendi." —Kuzgun Prens'ten.

ÜÇ YIL SONRA...

"Ve Aurea ile Kuzgun Prens, sonsuza dek mutlu yaşamışlar." Anna kırmızı maroken ciltli kitabı yavaşça kapadı. "Uyudu mu?"

Edward, yeni yürümeye başlayan çocuğunu öğleden sonra güneşinden korumak için, ipek perdeyi çekerek, "Hımm. Sanırım bir süre önce uyudu,"

İkisi de büyülenmiş gibi çocuğun meleğe benzeyen yüzüne bakıyorlardı. Oğulları, Abbey'deki duvarlarla çevrili bahçenin ortasına yığdıkları, yakut rengi kırmışı ipek yastıkların üzerin de yatıyordu'. Kısa kol ve bacaklarını, hareket halindeyken uykuya dalmış gibi, sere serpe uzatmıştı. Gül goncasına benzeyen dudakları iki parmağını emiyordu. Hafif bir meltem kuzguni bukleleriyle oynuyordu. Jock, kulağını kavrayan tombul eli hiç umursamadan, en sevdiği insanın yanında uzanmış yatıyordu Onları saran bahçe görkemli bir şekilde baştanbaşa çiçeklenmiş ti: Âdeta topraktan fışkırırcasın a renk renk açan çiçekler, patikaların üstlerine kadar taşmış, sarmaşık gülleri neredeyse duvarların tamamını kaplamıştı. Hava gül kokularıyla ve arı vızıltılarıyla doluydu.

Edward, uzanıp, kitabı elinden alarak, öğle yemeğinden kalanların yanına bıraktı. Sonra piknik Örtüsünün ortasında duran vazodan pembe bir gül alarak, karısına yanaştı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, Anna. Oysa o anda onun da aklına müthiş bir fikir gelmişti.

"Ben mi?" Edward masum bir tavır takınmaya çalışarak elindeki gülü göğüslerinin açıkta kalan üst kısımlarında dolaştırmaya başladı. Ama bunu yaparken, oğlu kadar masum görünmesi imkânsızdı,

"Edward!"

O sırada bir gül yaprağı göğüslerinin arasına düştü. Edward, yapmacık bir endişeyle kaşlarını çatarak, "Ah, canım dedi.

Uzun parmaklarını göğüslerinin arasına sokarak, gül yaprağını aradı. Ama sonuçta tek yaptığı şey onu daha da derinlere itmek olmuştu. Bu işte pek başarılı olduğu söylenemezdi, çünkü şimdi de parmaklarını Anna'nın göğüs uçlarına sürtmeye başlamıştı.

Anna, istemeye istemeye Edward'ın eline vurarak, "Kes şunu. Gıdıklanıyorum," dedi, Edward, göğüs ucunu iki parmağının arasına alıp çimdik ley ince, cıyıkladı.

Edward, ciddi bir şekilde kaşlarını çatarak, "Şşşt. Samuel'i uyandıracaksın," dedi. Anna'nın elbisesinin önünü açıldı, "Çok, çok sessiz olmalısın."

"Ama Anne Wren..."

"O Fanny'nin komşu kontlukdaki yeni işinde nasıl olduğunu görmeye gitti." Edward'ın nefesi Anna'nın açıkta kalan göğüslerini gıdıklıyordu. "Akşam yemeğine kadar dönmez."

Edward, göğüs uçlarından birini ağzına aldı.

Anna nefesini tuttu. "Sanırım yine doğuracağım."

Edward, başını kaldırdı. Siyah gözleri parlıyordu.

"Peki, bu kadar kısa bir aradan sonra, ikinci çocuğu hemen istiyor musun?"

Anna, "Hem de çok," diyerek içini çekip, mutlulukla gülümsedi.

Neyse ki Edward, ikinci hamileliğinin haberini, birincisine göre daha sakin karşılamıştı. Anna ilk hamileliğinde, müjdeli haberi Edward'a söylediği andan itibaren, Edward fena halde katılaşmıştı. Bunun üzerine Anna, onu rahatlatmak için elinden geleni yapmış, ama en sonunda kendisi sağ salim çocuklarını doğurana kadar, bu adamın tam olarak normale dönemeyeceğini kabullenmişti. Edward, doğum esnasında, bembeyaz bir yüzle Anna'nın yatağının yanında oturup, beklemişti. Bayan Stucker, bebeğin doğmasını bekleyen babanın endişeli yüzünü görünce konyak getirtmiş, ama Edward bardağa elini bile sürmemişti. Nihayet beş saat sonra, Samuel Ethan de Raaf, Vikont Herrod doğmuştu. Annesine göre, dünyanın en güzel bebeğiydi. * Edward, karısının ve yeni doğmuş oğlunun yanına uzanıp, her ikisini

de kollarına almadan Önce, neredeyse çeyrek şişe konyağı midesine indirmişti.

Anna'nın eteklerini yukarı kaldırarak, çıplak bacaklarının arasına yerleşti. "Bu seferki kız olacak," dedi.

Bir yandan da boynundan yukarıya doğru öpücükler kon duruyordu. İki elini de göğüslerine kapatmış, başparmaklarını göğüs uçlarına dolaştırıyordu.

Anna soluk soluğa, "Bir oğlan daha güzel olurdu, ama kız olursa, ona ne isim vereceğimi biliyorum," dedi.

"Nedir?" diye sordu Edward, hafif hafif Anna'nın kulak memesini dişlerken. Anna sertleşen onun erkekliğinin baskısını hissedebiliyordu.

Edward, büyük ihtimalle dinlemiyordu, ama Arına yine de cevap verdi. "Elizabeth Rose."